

UNIVERSITY OF TORONTO

3 1761 00004231 7

Presented to the Library
OF THE

University of Toronto.

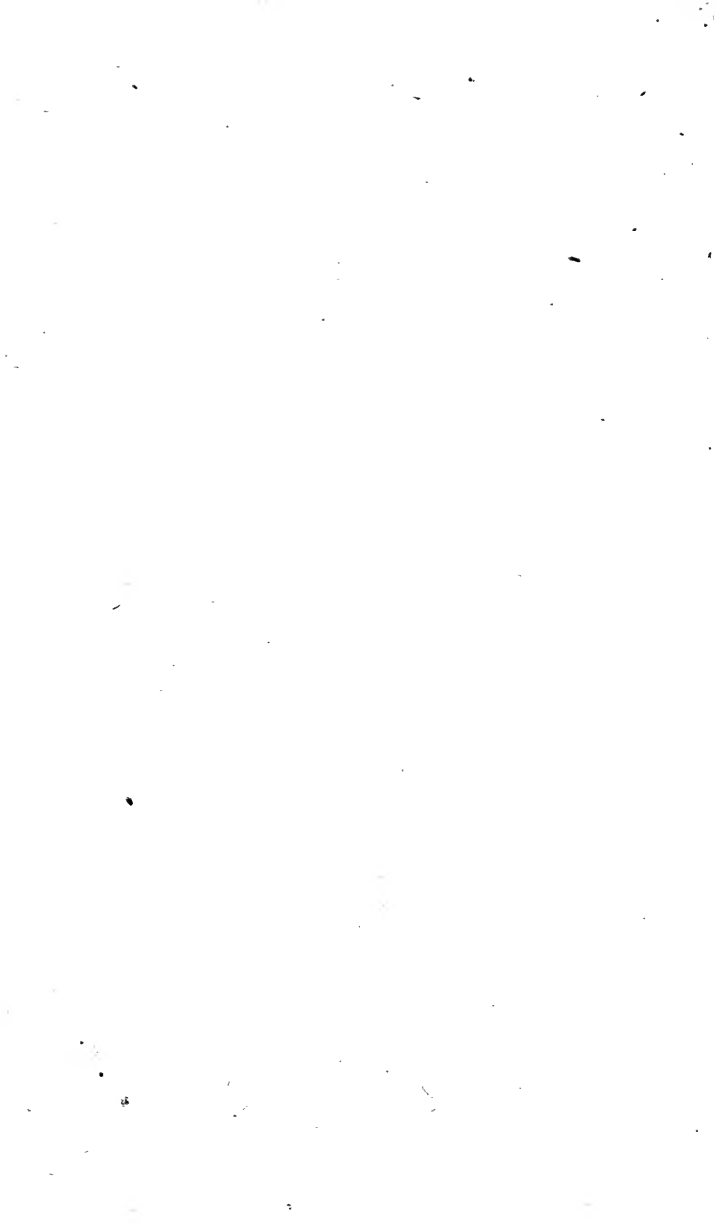
BY

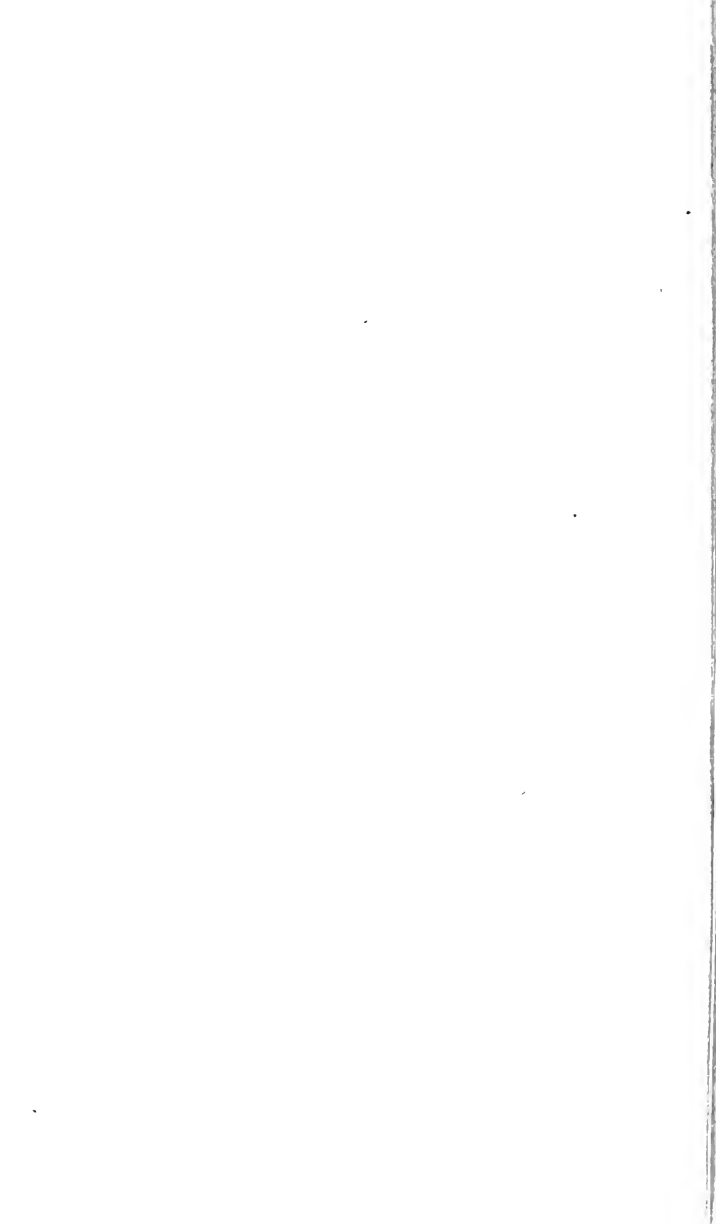
Rev A. Sanson

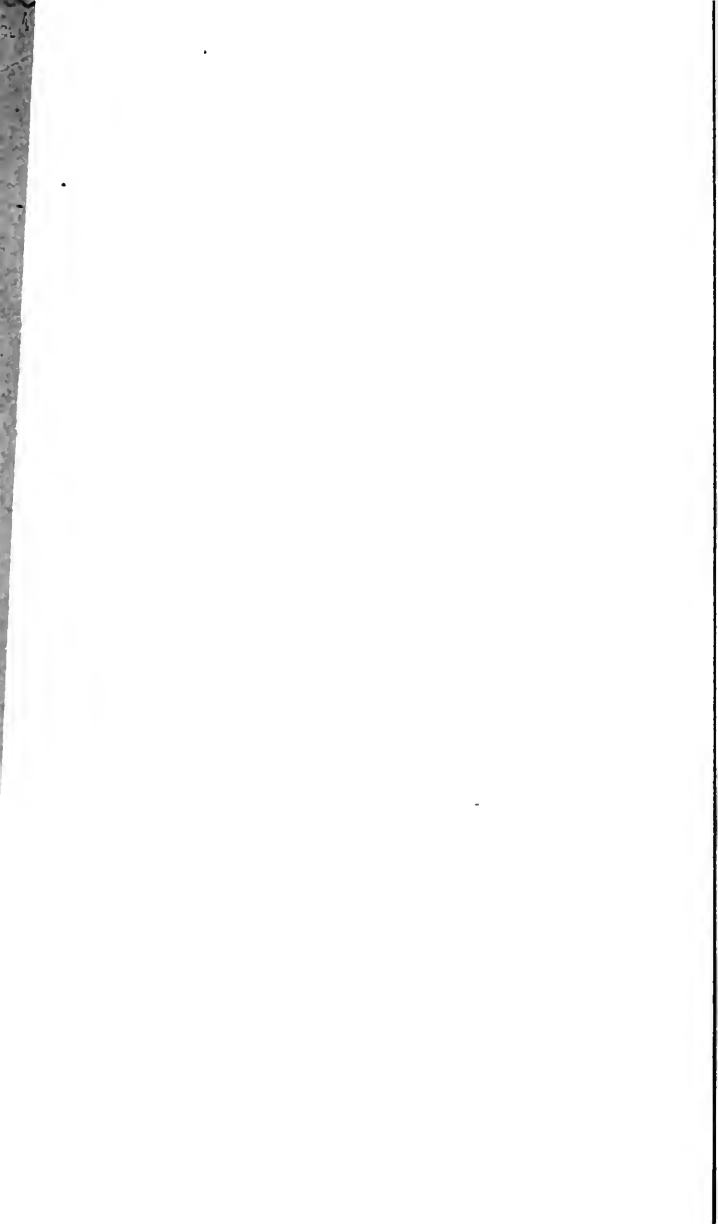
Toronto

March 27

1890

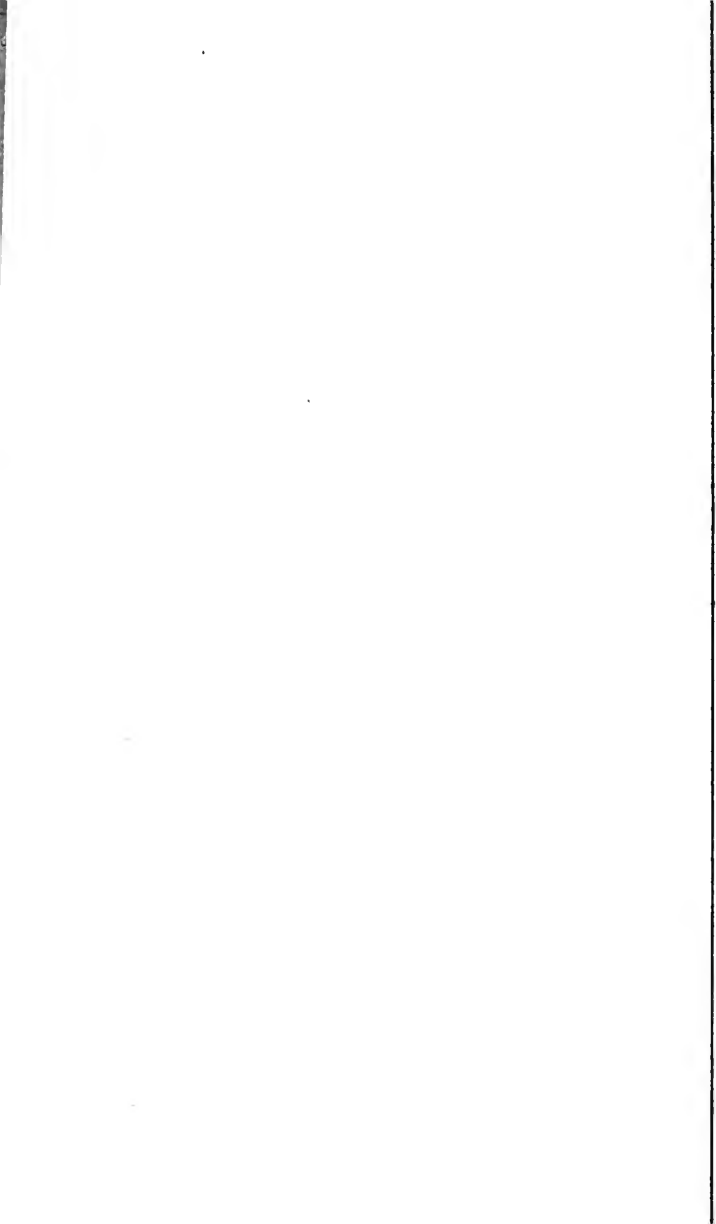

T. LIVII PATAVINI
HISTORIARUM

TOMUS I.

LIB I.—VIII

~~17888 Dr. 2~~
T. LIVII PATAVINI

HISTORIARUM

QUÆ SUPERSUNT,

EX RECENSIONE

ARN: DRAKENBORCHII.

CUM INDICE RERUM.

ACCEDUNT

GENTES ET FAMILIÆ ROMANORUM,

AUCTORE R. STREINNIO.

NECNON

ERNESTI GLOSSARIUM LIVIANUM,

AUCTIUS NONNIHIL, ET IN LOCIS QUAMPLURIMIS
EMENDATUM.

TOMUS I.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCCCXIII.

594

29/3/1890

6^{als.}

PA

6452

A2

1800

t. 1

T. LIVII PATAVINI
HISTORIARUM

AB URBE CONDITA

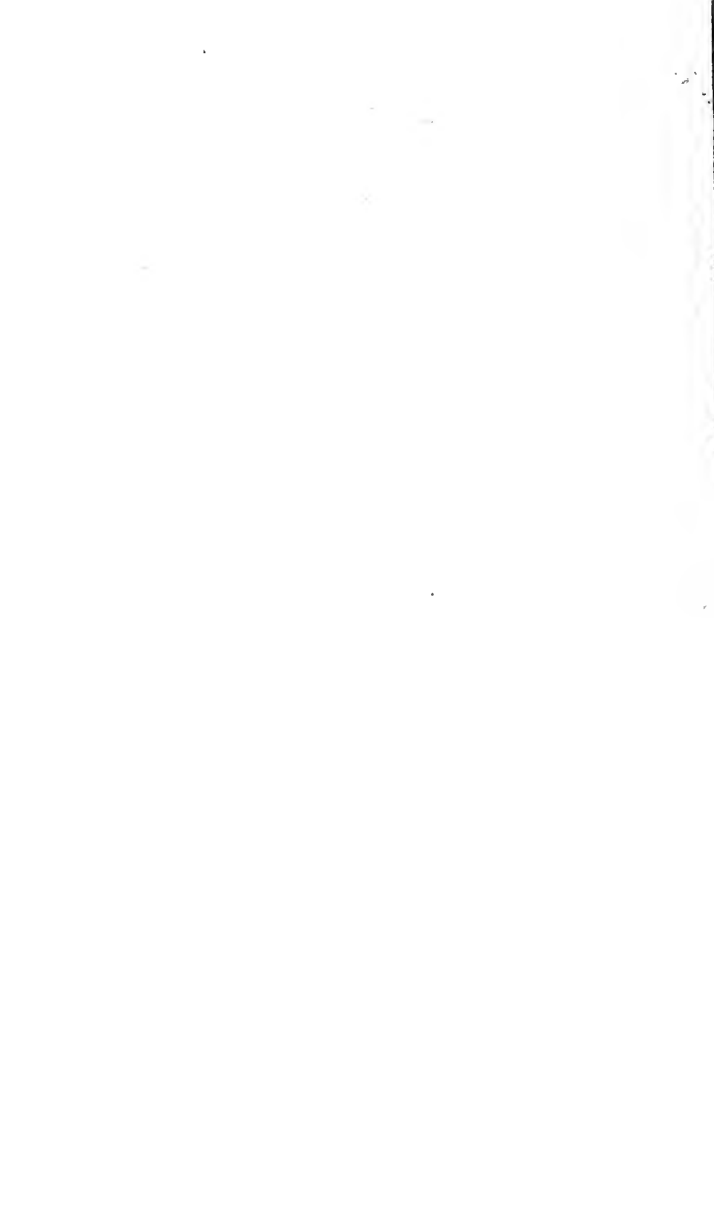
LIBRI.

EPITOME LIBRI I.

ADVENTUS Æneæ in Italiam, et ejus res gestæ referuntur. Ascanii regnum Albæ, et deinceps Silviorum. Numitoris filia, a Marte compressa, nati Romulus et Remus. Amulius obruncatus. Urbs a Romulo condita. Senatus lectus. Cum Sabinis bellatum. Opima spolia Jovi Feretrio lata. In curias populus divisus. Fidenates et Veientes victi. Romulus consecratus. Numa Pompilius ritus sacrorum tradidit; Jano templum constituit; ejusque portam, pacatis omnibus circa populis, primus clausit: cum Dea Egeria sibi congressus nocturnos esse simulans, feroces populi animos ad religionem perpulit. Tullus Hostilius Albanos bello petiit. Post hæc trigeminorum pugna. Horatius absolutus. Metti Fuffeii supplicium. Alba diruta, Albani in civitatem recepti. Sabinis bellum indictum. Ad postremum fulmine Tullus absumentus. Ancus Marcius ceremonias, a Numa institutas, renovavit. Latinis victis et ad civitatem adscitis montem Aventinum ad-

signavit. Politorium, urbem Latinorum, bello repetitam, quam prisci Latini occupaverant, diruit. Pontem sublicium in Tiberim fecit. Janiculum collem urbi addidit. Fines imperii protulit. Ostiam condidit. Regnavit annos viginti quatuor. Eo regnante Lucumo, Damarati Corinthii filius; a Tarquiniis, Etruriæ civitate, Romam venit; et, in amicitiam Anci receptus, Tarquini nomen ferre capit; et post mortem Anci regnum excepit. Centum additis, Patrum numerum auxit. Latinos subegit, circum designavit, ludos edidit. Sabinorum bello petitus equitum centurias ampliavit. Tentandæ scientiæ causa Atti Navii auguris, consuluisse fertur, an id, de quo cogitaret, effici posset: quod quum ille fieri posse respondisset, jussisse, eum novacula cotem præcidere; idque protinus ab Atto factum. Sabinos præterea acie vicit, urbem muro circumdedit, cloacas fecit. Occisus est ab Anci filius, quum regnasset annos triginta octo. Successit ei Ser. Tullius, natus ex captiva nobili Corniculana; cui puero, adhuc in cunis posito, caput arsisse traditum est. Veientes atque Etruscos prælio fudit. Censum primus egit. Lustrum condidit, quo civium capita censa octoginta milia esse dicuntur. Classes centuriasque descripsit. Pomærium protulit. Colles urbi, Quirinalem, Viminalem, Esquilinumque adjecit. Templum Dianæ cum Latinis in Aventino fecit. Interfectus est a L. Tarquinio, Prisci filio, consilio filiae suæ Tulliae, quum regnasset annos quadraginta quatuor. Post hunc L. Tarquinius Superbus, neque Patrum, neque populi jussu, regnum invasit: quo die scelerata Tullia per patris jacentis corpus carpentum egit. Armatos circa se ad custodiam corporis sui habuit. Turnum Herdonium fraude interemit. Bellum cum Volscis gessit; et ex

eorum præda templum Jovi in Capitolio fecit. Terminus et Juventas non addixere: quorum aræ moveri non potuerunt. Filii Sex. Tarquini dolo Gabios in potestatem suam redigit. Hujus filius Delphos profectis, et consulentibus, quis eorum regnaturus esset Romæ, dictum est, eum regnaturum, qui primus matrem osculatus esset. Quod responsum quum ipsi aliter interpretarentur, Junius Brutus, qui cum iis profectus erat, prolapsus se simulavit, et terram osculatus est: idque factum ejus eventus rei comprobavit. Nam quum, inpotenter se gerendo, Tarquinius Superbus omnes in odium sui adduxisset; ad ultimum, propter expugnatam nocturna vi a Sexto filio ejus Lucretiæ pudicitiam (quæ, vocato patre ad se Tricipitino et viro Collatino, obtestata, ne inulta mors ejus esset, cultro se interemit) Bruti opera maxime expulsus est, quum regnasset annos viginti quinque. Tunc consules primum creati sunt L. Junius Brutus et L. Tarquinius Collatinus.

PRÆFATIO.

FACTURUSNE operæ pretium sim, si a primordio Urbis res populi Romani perscripserim, nec satis scio; nec, si sciam, dicere ausim: quippe qui, quum veterem, tum vulgatam esse rem, videam, dum novi semper scriptores, aut in rebus certius aliquid adlaturos se, aut scribendi arte rudem vetustatem superaturos, credunt. Utcumque erit, juvabit tamen, rerum gestarum memoriæ principis terrarum populi pro virili parte et me ipsum consuluisse; et, si in tanta scriptorum turba mea fama in obscuro sit, nobilitate ac magnitudine eorum, meo qui nomini obficient, me consoler. Res est præterea et immensi operis, ut quæ supra septingentesimum annum repetatur; et quæ, ab exiguis profecta initiis, eo creverit, ut jam magnitudine laboret sua: et legentium plerisque, haud dubito, quin primæ origines proximæque originibus minus præbitura voluptatis sint, festinantibus ad hæc nova, quibus jam pridem prævalentis populi vires se ipsæ conficiunt. Ego contra hoc quoque laboris præmium petam, ut me a conspectu malorum, quæ nostra tot per annos vidit ætas, tantisper, certe dum prisca illa tota mente repeto, avertam, omnis expers curæ, quæ scribentis animum, etsi non flectere

a vero, sollicitum tamen efficere possit. Quæ ante conditam condendamve urbem, poëticis magis decora fabulis, quam inconruptis rerum gestarum monumentis, traduntur, ea nec adfirmare, nec refellere, in animo est. Datur hæc venia antiquitati, ut, miscendo humana divinis, primordia urbium augustiora faciat. Et, si cui populo licere oportet, consecrare origines suas, et ad Deos referre auctores, ea belli gloria est populo Romano, ut, quum suum conditorisque sui parentem Martem potissimum ferat, tam et hoc gentes humanæ patiantur æquo animo, quam imperium patiuntur. Sed hæc et his similia, utcumque animadversa aut existimata erunt, haud in magno equidem ponam discrimine. Ad illa mihi pro se quisque acriter intendat animum, quæ vita, qui mores fuerint: per quos viros, quibusque artibus, domi militiæque, et partum et auctum imperium sit. labente deinde paullatim disciplina, velut desidentes primo mores sequatur animo; deinde ut magis magisque lapsi sint; tum ire cœperint præcipites: donec ad hæc tempora, quibus nec vitia nostra, nec remedia pati possumus, perventum est. Hoc illud est præcipue in cognitione rerum salubre ac frugiferum, omnis te exempli documenta in illustri posita monumento intueri: inde tibi tuæque reipublicæ, quod imitere, capias: inde, fœdum inceptu, fœdum exitu, quod vites. Ceterum aut me amor negotii suscepti fallit, aut nulla umquam respublica nec major, nec sanctior, nec bonis exemplis ditior fuit: nec in quam civitatem tam seræ avaritia luxuriaque inmigraverint: nec ubi tantus ac tam diu paupertati ac parsimonix honor fuerit: adeo, quanto rerum minus, tanto minus cupidita-

tis erat. Nuper divitiæ avaritiam, et abundantes voluptates desiderium per luxum atque libidinem percundi perdendique omnia invexere. Sed querelæ, ne tum quidem gratæ futuræ, quum forsitan et necessariæ erunt, ab initio certe tantæ ordiendæ rei absint. Cum bonis potius omnibus votisque ac preceationibus Deorum Dearumque, si, ut poëtis, nobis quoque mos esset, libentius inciperemus, ut orsis tanti operis successus prosperos darent.

T. LIVII PATAVINI

LIBER I.

JAM primum omnium satis constat, Troja capta, in ceteros sævitum esse Trojanos; duobus, Ænea Antenoreque, et vetusti jure hospitii, et quia pacis reddendæque Helenæ semper auctores fuerant, omne jus belli Achivos abstinuisse. Casibus deinde variis Antenorem cum multitudine Henetum, qui, seditione ex Paphlagonia pulsus, et sedes et ducem, rege Pylæmene ad Trojam anisso, quærebant, venisse in intimum maris Hadriatici sinum: Euganeisque, qui inter mare Alpesque incolebant, pulsus, Henetos Trojanosque eas tenuisse terras: et in quem primum egressi sunt locum, Troja vocatur, pagoque inde Trojano nomen est, gens universa Veneti appellati. Ænean, ab simili clade domo profugum, sed ad majora initia rerum ducentibus fati, primo in Macedoniam venisse: inde in Siciliam quærentem sedes delatum: ab Sicilia classe Laurentem agrum tenuisse: Trojæ et huic loco nomen est. Ibi egressi Trojani, ut quibus ab immenso prope errore nihil, præter arma et naves, superesset, quum prædam ex agris agerent, Latinus rex Aboriginesque, qui tum ea tenebant loca, ad arcendam vim advena-

Antenoris fata.

Æneæ fata

rum armati ex urbe atque agris concurrunt. Duplex inde fama est : alii prælio vietum Latinum pacem cum Ænea, deinde adfinitatem junxisse tradunt : alii, quum instructæ acies constitissent, priusquam signa canerent, processisse Latinum inter primores, ducemque advenarum evocasse ad colloquium ; percunctatum deinde, qui mortales essent, unde, aut quo casu profecti domo, quidve quærentes in agrum Laurentem exissent ; postquam audierit, multitudinem Trojanos esse ; ducem Ænean, filium Anchisæ et Veneris ; cremata patria et domo profugos sedem condendæque urbi locum quærere, et nobilitatem admiratum gentis virique, et animum vel bello vel paci paratum, dextera data fidem futuræ amicitis sanxisse. Inde fœdus ictum inter duces, inter exercitus salutationem factam. Ænean apud Latinum fuisse in hospitio : ibi Latinum apud Penates Deos domesticum publico adjunxisse fœdus, filia Æneæ in matrimonium data : ea res utique Trojanis spem adfirmat tandem stabili certa que sede finiendi erroris. Oppidum condunt. Æneas ab nomine uxoris Lavinium adpellat. Brevi stirps quoque virilis ex novo matrimonio fuit ; cui Ascanium parentes dixere nomen.

Lavinium
conditur.
Ascanius
nascitur.

II. Bello deinde Aborigines Trojanique simul petiti. Turnus rex Rutulorum, cui pacta Lavinia ante adventum Æneæ fuerat, prælatum sibi adventam ægre patiens, simul Æneæ Latinoque bellum intulerat. Neutra acies læta ex eo certamine abiit : victi Rutuli : victores Aborigines Trojanique ducem Latinum amisere. Inde Turnus Rutulique, dif-

Mezentius.

fisi rebus, ad florentes Etruseorum opes Mezenti-
umque, eorum regem, confugiunt : qui, Cære opu-

lento tum oppido imperitans, jam inde ab initio minime lætus novæ origine urbis, et tum nimio plus, quam satis tutum esset adcolis, rem Trojanam crescere ratus, haud gravatim socia arma Rutulis junxit. Æneas, adversus tanti belli terrorem ut animos Aboriginum sibi conciliaret, ne sub eodem jure solum, sed etiam nomine, omnes essent, Latinos utramque gentem adpellavit. Nec deinde Latini. Aborigines Trojanis studio ac fide erga regem Ænean cessere: fretusque his animis coalescentium in dies magis duorum populorum Æneas, quamquam tanta opibus Etruria erat, ut jam non terras solum, sed mare etiam per totam Italiae longitudinem, ab Alpibus ad fretum Siculum, fama nominis sui inplisset, tamen, quum mœnibus bellum propulsare posset, in aciem copias eduxit. Secundum inde prælium Latinis, Æneæ etiam ultimum operum mortalium fuit: situs est, quemcumque eum dici jus fasque est, super Numicium flumen. Jovem indigetem adpellant.

Æneæ
mors.

III. Nondum maturus imperio Ascanius Æneæ filius erat: tamen id imperium ei ad puberem ætatem incolume mansit: tantisper tutela muliebri (tanta indoles in Lavinia erat) res Latina et regnum avitum paternumque puero stetit. Haud nihil ambigam, (quis enim rem tam veterem pro certo adfirmet?) hiccine fuerit Ascanius, an major, quam hic, Creüsa matre Ilio incolumi natus, comesque inde paternæ fugæ, quem Julum eundem Julia gens auctorem nominis sui nuncupat. Is Ascanius, ubicumque et quacumque matre genitus, (certe natum Ænea constat) abundante Lavinii multitudine, florentem jam (ut tum res erant) atque opulentam ur-

Alba Longa
conditur.

Albani
reges.

hem matri, seu novercæ, reliquit : novam ipse aliam sub Albano monte condidit ; quæ, ab situ porrectæ in dorso urbis, Longa Alba adpellata. Inter Lavinium et Alban Longam coloniam deductam triginta ferme interfuere anni : tantum tamen opes creverant, maxime fuis Etruscis, ut ne morte quidem Æneæ, nec deinde, inter muliebrem tutelam rudimentumque primum puerilis regni, movere arma aut Mezentius Etruscique, aut ulli alii adcolæ ausi sint. Pax ita convenerat, ut Etruscis Latinisque fluvius Albula, quem nunc Tiberim vocant, finis esset. Silvius deinde regnat, Ascanii filius, casu quodam in silvis natus. Is Ænean Silvium creat. Is deinde Latinum Silvium. Ab eo coloniæ aliquot deductæ, Prisci Latini adpellati. Mansit Silviis postea omnibus cognomen, qui Albæ regnarunt. Latino Alba ortus, Alba Atys, Atye Capys, Capye Capetus, Capeto Tiberinus ; qui, in trajetum Albulæ amnis submersus, celebre ad posteros nomen flumini dedit. Agrippa inde Tiberini filius ; post Agrippam Romulus Silvius, a patre accepto imperio, regnat. Aventino, fulmine ipse ictus, regnum per manus tradidit : is, sepultus in eo colle, qui nunc est pars Romanæ urbis, cognomen colli fecit. Proca deinde regnat : is Numitorem atque Amulium procreat. Numitori, qui stirpis maximus erat, regnum vetustum Silvie gentis legat. Plus tamen vis potuit, quam voluntas patris aut vercundia ætatis. Pulso fratre, Amulius regnat : addit scelere scelus : stirpem fratris virilem interimit : fratris filie Rheæ Silvie per speciem honoris, quum Vestalem eam legisset, perpetua virginitate spem partus adimit.

IV. Sed debebatur, ut opinor, fati tantæ origo

urbis, maximique secundum Deorum opes imperii Romuli et Remi ortus. principium. Vi compressa Vestalis, quum geminum partum edidisset, seu ita rata, seu quia Deus auctor culpæ honestior erat, Martem incertæ stirpis patrem nuncupat. Sed nec Dii, nec homines, aut ipsam, aut stirpem a crudelitate regia vindicant: sacerdos vincta in custodiam datur; pueros in profluentem aquam mitti jubet. Forte quadam divinitus super ripas Tiberis effusus lenibus stagnis, nec adiri usquam ad justum cursum poterat amnis; et, posse quamvis languida mergi aqua infantes, spem ferentibus dabat: ita velut defuncti regis imperio, in proxima adluvie, ubi nunc ficus Ruminalis est, (Romularem vocatam ferunt) pueros exponunt. Vastæ tum in iis locis solitudines erant. Tenet fama, quum fluitantem alveum, quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destituisset, lupam sitientem ex montibus, qui circa sunt, ad puerilem vagitum cursum flexisse: eam submissas infantibus adeo mitem præbuisse mammas, ut lingua lambentem pueros magister regii pecoris invenerit. Faustulo fuisse Educatio et adolescentia. nomen ferunt. Ab eo ad stabula Larentiæ uxori educandos latos. Sunt, qui Larentiam, vulgato corpore, lupam inter pastores vocatam putent; inde locum fabulæ ac miraculo datum. Ita geniti, itaque educati, quum primum adolevit ætas, nec in stabulis, nec ad pecora segnes, venando peragrarè circa saltus. Hinc, robore corporibus animisque sumto, jam non feras tantum subsistere, sed in latrones, præda onustos, inpetus facere, pastoribusque rapta dividere: et cum his, crescente in dies grege juvenum, seria ac jocos celebrare.

V. Jam tum in Palatino monte Lupercal hoc fu-

isse Indierum ferunt, et a Pallanteo, urbe Arcádica, Pallantium, dein Palatium, montem adpellatum. Ibi Evandrum, qui ex eo genere Arcadum multis ante tempestatibus ea tenuerat loca, sollempne adlatum ex Arcadia instituisse, ut nudi juvenes, Lyceum Pana venerantes, per lusum atque lasciviam currerent; quem Romani deinde vocarunt Inuum. Huic deditis ludicro, quum sollempne notum esset, insidiosos ob iram prædæ æmissæ latrones, quum Romulus vi se defendisset, Remum cepisse; captum regi Amulio tradidisse, ultro accusantes. Crimini maxime dabant, in Numitoris agros ab his inpetum fieri: inde eos, conlecta juvenum manu, hostilem in modum prædas agere: sic Numitori ad supplicium Remus deditur. Jam inde ab initio Faustulo spes fuerat, regiam stirpem apud se educari; nam et expositos jussu regis infantes sciebat, et tempus, quo ipse eos sustulisset, ad id ipsum congruere; sed rem immaturam, nisi aut per occasionem, aut per necessitatem, aperiri noluerat: necessitas prior venit: ita, metu subactus, Romulo rem aperit. Forte et Numitori, quum in custodia Remum haberet, audissetque, geminos esse fratres, comparando et ætatem eorum, et ipsam minime servilem indolem, tetigerat animum memoria nepotum: sciscitandoque eodem pervenit, ut haud procul esset, quin Remum agnosceret. Ita undique regi dolus nectitur. Romulus, non cum globo juvenum, (nec enim erat ad vim apertam par) sed aliis alio itinere jussis certo tempore ad regiam venire pastoribus, ad regem inpetum facit: et a domo Numitoris alia comparata manu adjuvat Remus. Ita regem obruncant.

Romulus et
 Remus a
 Numitore
 agniti.

Amulium
 obruncant,
 et Numito-

VI. Numitor, inter primum tumultum hostes in-

vasisse urbem atque adortos regiam dictitans, quum rem re-
 pubem Albanam in arcem præsidio armisque obti-
 stituunt.
 nendam avocasset; postquam juvenes, perpetrata
 cæde, pergere ad se gratulantes vidit, extemplo ad-
 vocato concilio, scelera in se fratris, originem nepo-
 tum, ut geniti, ut educati, ut cogniti essent, cædem
 deinceps tyranni, seque ejus auctorem ostendit. Ju-
 venes, per mediam concionem agmine ingressi, quum
 avum regem salutassent, secuta ex omni multitu-
 dine consentiens vox ratum nomen imperiumque
 regi efficit. Ita Numitori Albana permissa re, Ro-
 mulum Remumque cupido cepit, in iis locis, ubi ex-
 Urbis con-
 dendæ con-
 ciliium ca-
 piunt.
 positi, ubique educati erant, urbis condendæ: et
 supererat multitudo Albanorum Latinorumque: ad
 id pastores quoque accesserant, qui omnes facile
 spem facerent, parvam Albam, parvum Lavinium
 præ ea urbe, quæ conderetur, fore. Intervenit de-
 inde his cogitationibus avitum malum, regni cu-
 pido, atque inde fœdum certamen coortum a satis
 miti principio. Quoniam gemini essent, nec ætatis
 verecundia discrimen facere posset, ut Dii, quorum
 tutelæ ea loca essent, auguriis legerent, qui nomen
 novæ urbi daret, qui conditam imperio regeret,
 Palatium Romulus, Remus Aventinum ad inaugu-
 randum templa capiunt.

VII. Priori Remo augurium venisse fertur, sex
 vultures: jamque, nunciato augurio, quum duplex
 numerus Romulo se ostendisset, utrumque regem
 sua multitudo consulaverat: tempore illi præcep-
 to, at hi numero avium, regnum trahebant. Inde,
 Remus a
 fratre occi-
 ditur.
 cum altercatione congressi, certamine irarum ad cæ-
 denti vertuntur: ibi in turba ictus Remus cecidit.
 Vulgatiores fama est, ludibrio fratris Remum novos

transiluisse muros : inde ab irato Romulo (quum verbis quoque increpitans adjecisset, *Sic deinde, quicumque alius transiliet mania mea*) interfectum. Ita solus potitus imperio Romulus ; condita urbs conditoris nomine adpellata. Palatium primum, in quo ipse erat educatus, muniit : sacra Diis aliis Albano ritu, Græco Herculi, ut ab Evandro instituta erant, facit. Herculem in ea loca, Geryone interemto, boves mira specie abegisse memorant, ac prope Tiberim fluvium, qua, præ se armentum agens, nando trajecerat, loco herbido, ut quiete et pabulo læto reficeret boves, et ipsum fessum via procubuisse : ibi quum eum, cibo vinoque gravatum, sopor obpressisset, pastor adcola ejus loci, nomine Cacus, ferox viribus, captus pulchritudine boum, quum avertere eam prædam vellet ; quia, si agendo armentum in speluncam compulisset, ipsa vestigia quærentem dominum eo deductura erant ; aversos boves, eximium quemque pulchritudine, caudis in speluncam traxit. Hercules, ad primam auroram somno excitus, quum gregem perlustrasset oculis, et partem abesse numero sensisset, pergit ad proximam speluncam, si forte eo vestigia ferrent : quæ ubi omnia foras versa vidit, nec in partem aliam ferre, confusus atque incertus animi, ex loco infesto agere porro armentum occipit. Inde quum actæ boves quædam ad desiderium, ut fit, relictarum mugissent, reddita inclusarum ex spelunca boum vox Herculem convertit. Quem quum vadentem ad speluncam Cacus vi prohibere conatus esset ; ictus clava, fidem pastorum nequidquam invocans, morte occubuit. Evander tum ea, profugus ex Peloponneso, auctoritate magis, quam imperio, regebat loca : venerabilis vir

Roma
cond. Ol.
VII. 1. 2.
ante C. N.
751.

Herculis
adventus in
Latium.

Cacus.

Evander
Arcas.

miraculo literarum, rei novæ inter rudes artium homines; venerabilior divinitate credita Carmentæ matris, quam fatiloquam, ante Sibyllæ in Italiam adventum, miratæ hæ gentes fuerant. Is tum Evander, concursu pastorum, trepidantium circa advenam manifestæ reum cædis, excitus, postquam facinus facinorisque causam audivit, habitum formamque viri aliquantum ampliorem augustioremque humana intuens, rogat, qui vir esset? Ubi nomen patremque ac patriam accepit; *Jove nate, Hercules, salve, inquit; te mihi mater, veridica interpres Deum, aucturum caelestium numerum cecinit; ubique aram hic dicatum iri, quam opulentissima olim in terris gens Maximam vocet, tuoque ritu colat.* Dextra Hercules data, *accipere se omen inpleturumque fata, ara condita atque dicata,* ait. Ibi tum primum bove eximia capta de grege sacrum Herculi, adhibitis ad ministerium dapemque Potitiis ac Pinariis, quæ tum familiæ maximæ inclitæ ea loca incolebant, factum. Forte ita evenit, ut Potitii ad tempus præsto essent, iisque exta adponerentur; Pinarii, extis adesis, ad ceteram venirent dapem: inde institutum mansit, donec Pinarium genus fuit, ne extis sollemnium vescerentur. Potitii, ab Evandro edocti, antistites sacri ejus per multas ætates fuerunt: donec, tradito servis publicis sollemni familiæ ministerio, genus omne Potitiorum interiit. Hæc tum sacra Romulus una ex omnibus peregrina suscepit; jam tum immortalitatis virtute partæ, ad quam eum sua fata ducebant, fautor.

VIII. Rebus divinis rite perpetratis, vocataque ad concilium multitudine, quæ coalescere in populi unius corpus nulla re, præterquam legibus, poterat,

Ara Maxima.

Potitii et Pinarii.

Rempubl. cam ordinat Romulus.

jura dedit : quæ ita sancta generi hominum agresti fore ratus, si se ipse venerabilem insignibus imperii fecisset, quum cetero habitu se augustiorem, tum maxime lictoribus duodecim sumtis, fecit. Alii ab numero avium, quæ augurio regnum portenderant, eum secutum numerum putant. Me haud pœnitet eorum sententiæ esse, quibus et adparitores et hoc genus ab Etruscis finitimis, unde sella curulis, unde toga prætexta sumta est, numerum quoque ipsum ductum placet : et ita habuisse Etruscos, quod, ex duodecim populis communiter creato rege, singulos singuli populi lictores dederint. Crescebat interim urbs, munitionibus alia atque alia adpetendo loca, quum in spem magis futuræ multitudinis, quam ad id, quod tum hominum erat, munirent. Deinde, ne vana urbis magnitudo esset, adjiciendæ multitudinis causa, vetere consilio condentium urbes, qui, obscuram atque humilem conciendo ad se multitudinem, natai e terra sibi prolem ementiebantur ; locum, qui nunc septus descendantibus inter duos lucos est, Asylum aperit : eo ex finitimis populis turba omnis sine discrimine, liber an servus esset, avida novarum rerum perfugit : idque primum ad cœptam magnitudinem roboris fuit. Quum jam virium haud pœniteret, consilium deinde viribus parat : centum creat senatores : sive quia is numerus satis erat ; sive quia soli centum erant, qui creari Patres possent. Patres certe ab honore, patriciique progenies eorum adpellati.

Urbem augeat.

Asylum aperit.

Senatum instituit.

Patres et Patricii.

IX. Jam res Romana adeo erat valida, ut cuilibet finitimarum civitatum bello par esset ; sed, penuria mulierum, hominis ætatem duratura magnitudo erat : quippe quibus nec domi spes prolis, nec

cum finitimis connubia essent. Tum ex consilio Patrum Romulus legatos circa vicinas gentes misit, qui societatem connubiumque novo populo peterent. *Urbes quoque, ut cetera, ex infimo nasci: deinde, quas sua virtus ac Dii juvent, magnas opes sibi magnumque nomen facere. Satis scire, origini Romanæ et Deos adfuisse, et non defuturam virtutem: proinde ne gravarentur homines cum hominibus sanguinem et genus miscere. Nusquam benigne legatio audita est: adeo simul spernebant, simul tantam in medio crescentem molem sibi ac posteris suis metuebant. A ple-risque rogitantibus dimissi, *Ecquod feminis quoque asylum aperuissent? id enim demum compar connubium fore.* Ægre id Romana pubes passa, et haud dubie ad vim spectare res cœpit: cui tempus locumque aptum ut daret Romulus, ægritudinem animi dissimulans, ludos ex industria parat, Neptuno Equestri sollemnes: Consualia vocat. Indici deinde finitimi spectaculum jubet: quantoque adparatu tum sciebant, aut poterant, concelebrant; ut rem claram expectatamque facerent. Multi mortales convenere, studio etiam videndæ novæ urbis; maxime proximi quique, Cæninenses, Crustumini, Antemnates. Jam Sabinorum omnis multitudo, cum liberis ac conjugibus, venit: invitati hospitaliter per domos, quum situm mœniaque et frequentem tectis urbem vidissent, mirantur, tam brevi rem Romanam crevisse. Ubi spectaculi tempus venit, deditæque eo mentes cum oculis erant, tum ex composito orta vis: signo- que dato juvenus Romana ad rapiendas virgines discurrit: magna pars forte, ut in quem quæque inci-derat, raptæ; quasdam forma eccellente, primoribus Patrum destinatas, ex plebe homines, qui*

Connubia
 petit a fini-
 timis.

Consualia,

U. C. 4.
 A. C. 748.

Rapiuntur
 Sabinæ.

bus datum negotium erat, domos deferebant. Unam, longe ante alias specie ac pulchritudine insignem, a globo Talassii cujusdam raptam ferunt: multisque sciscitantibus, cuinam eam ferrent, identidem, ne quis violaret, Talassio ferri clamitatum: inde nuptialem hanc vocem factam. Turbato per metum ludicro, mæsti parentes virginum profugiunt, incusantes violati hospitii fœdus, Deumque invocantes, cujus ad sollemne ludosque, per fas ac fidem decepti, venissent. Nec raptis aut spes de se melior, aut indignatio est minor: sed ipse Romulus circuibat, docebatque: *patrum id superbia factum, qui connubium finitimis negassent; illas tamen in matrimonio, in societate fortunarum omnium civitatisque, et, quo nihil carius humano generi sit, liberam fore. Mollirent modo iras; et, quibus fors corpora dedisset, darent animos. Sape ex injuria postmodum gratiam ortam: eoque melioribus usuras viris, quod adnisorus pro se quisque sit, ut, quum suam vicem functus officio sit, parcitum etiam patriæque expleat desiderium.* Accedebant blanditiæ virorum, factum purgantium cupiditate atque amore: quæ maxime ad muliebre ingenium efficaces preces sunt.

X. Jam admodum mitigati animi raptis erant: at raptarum parentes tum maxime sordida veste lacrimisque et querelis civitates concitabant: nec domitantum indignationes continebant, sed congregabantur undique ad Titum Tatium, regem Sabinorum: et legationes eo, quod maximum Tatii nomen in his regionibus erat, conveniebant. Cæninenses Crustumique et Antemnates erant, ad quos ejus injuriæ pars pertinebat. Lente agere iis Tatius Sabini-que visi sunt. Ipsi inter se tres populi communiter

bellum parant. Ne Crustumini quidem atque Antemnates, pro ardore iraque Cæninensium, satis se inpigre movent. Ita per se ipsum nomen Cæni-^{Bellum Cæ-} num in agrum Romanum inpetum facit. Sed ef-^{ninense.} fuse vastantibus fit obvius cum exercitu Romulus, levi que certamine docet, vanam sine viribus iram esse: exercitum fundit fugatque: fustum persequitur: regem in prælio obruncat et spoliat: duce hostium occiso, urbem primo inpetu capit. Inde exercitu victore reducto, ipse cum factis vir magnificus, tum factorum ostentator haud minor, spolia ducis hostium cæsi suspensa fabricato ad id apte ferculo gerens, in Capitolium adscendit: ibique ea quum ad quercum pastoribus sacram deposuisset, simul cum dono designavit templo Jovis fines, cognomenque addidit Deo: *Jupiter Feretri*, inquit, ^{Jupiter} *hæc tibi victor Romulus rex regia arma fero, templum-* ^{Feretrius,} *que iis regionibus, quas modo animo metatus sum, dedico, sedem opimis spoliis, quæ, regibus ducibusque hostium cæsis, me auctorem sequentes, posteri ferent.* Hæc templi est origo, quod primum omnium Romæ sacratum est. Ita deinde Diis visum, nec irritam conditoris templi vocem esse, qua laturos ea spolia posteros nuncupavit: nec, multitudine compositum ejus doni vulgari laudem: bina postea, inter tot annos, tot bella, opima parta sunt spolia: adeo rara ejus fortuna decoris fuit.

XI. Dum ea ibi Romani gerunt, Antemnatium ^{Antemna-} exercitus per occasionem ac solitudinem hostiliter ^{tes victi.} in fines Romanos incursionem facit: raptim et ad hos Romana legio ducta palatos in agris obpressit. Fusi igitur primo inpetu et clamore hostes: oppidum captum: duplicique victoria ovantem Romu-

lum Hersilia conjux, precibus raptarum fatigata, orat, ut parentibus earum det veniam, et in civitatem accipiat: ita rem coalescere concordia posse.

Crustumini
victi.

Facile inpetratum. Inde contra Crustuminos profectus, bellum inferentes. Ibi minus etiam, quod alienis cladibus ceciderant animi, certaminis fuit.

U. C. 5.
A. C. 747.

Utroque coloniæ missæ: plures inventi, qui propter ubertatem terræ in Crustuminum nomina darent: et Romam inde frequenter migratum est, a

Sabinum
bellum.

parentibus maxime ac propinquis raptarum. Novissimum ab Sabinis bellum ortum, multoque id maximum fuit: nihil enim per iram aut cupiditatem actum est: nec ostenderunt bellum prius quam intulerunt. Consilio etiam additus dolus. Sp. Tarpeius Romanæ præerat arci. Hujus filiam virginem auro conrumpit Tatius, ut armatos in arcem accipiat: aquam forte ea tum sacris extra mœnia petitem ierat. Accepti obrutam armis necavere: seu ut vi capta potius arx videretur, seu prodendii exempli caussa, ne quid u-quam fidum proditori esset. Additur fabulæ, quod vulgo Sabini aureas armillas magni ponderis brachio lævo, gemmatosque magna specie annulos habuerint, pepigisse eam, quod in sinistris manibus haberent; eo scuta illi pro aureis donis congesta. Sunt, qui eam ex pacto tradendi, quod in sinistris manibus esset, directo arma petisse dicant: et fraude visam agere, sua ipsam peremtam mercede.

XII. Tenuere tamen arcem Sabini: atque inde postero die, quum Romanus exercitus instructus, quod inter Palatinum Capitolinumque collem campi est, complisset, non prius descenderunt in æquum, quam, ira et cupiditate recuperandæ arcis stimu-

lante animos, in adversum Romani subiere. Principes utrimque pugnam ciebant; ab Sabinis Mettus Curtius, ab Romanis Hostus Hostilius. Hic rem Romanam iniquo loco ad prima signa animo atque audacia sustinebat. Ut Hostus cecidit, confestim Romana inclinatur acies; fusaque est ad veterem portam Palatii. Romulus, et ipse turba fugientium actus, arma ad cœlum tollens, *Jupiter, tuis*, inquit, *jussus avibus hic in Palatio prima urbi fundamenta jeci: arcem jam, scelere emtam, Sabinii habent: inde huc armati, superata media valle, tendunt. At tu, pater Deum hominumque, hinc saltem arce hostes: deme terrorem Romanis, fugamque fœdam siste. Hic ego tibi templum Statori Jovi, quod monu-* Jupiter
Stator. *mentum sit posteris, tua præsentis ope servatam urbem esse, roveo. Hæc precatus, veluti si sensisset auditas preces, Hinc, inquit, Romani, Jupiter optimus maximus resistere atque iterare pugnam jubet. Restitere Romani, tamquam cœlesti voce jussi: ipse ad primores Romulus provolat. Mettus Curtius ab Sabinis princeps ab arce decucurrerat, et effusos egerat Romanos, toto quantum foro spatium est: nec procul jam a porta Palatii erat, clamitans, *Vicinus perfidos hospites, inbelles hostes. Jam sciunt, longe aliud esse virgines rapere, aliud pugnare cum viris. In eum, hæc gloriantem, cum globo ferocissimorum juvenum Romulus inpetum facit. Ex equo tum forte Mettus pugnabat: eo pelli facilius fuit: pulsum Romani persequuntur: et alia Romana acies, audacia regis accensa, fundit Sabinos. Mettus in paludem sese, strepitu sequentium trepidante equo, conjecit: adverteratque ea res etiam Sabinos tanti periculo viri. Et ille quidem, adnuentibus ac vo-**

cantibus suis, favore multorum addito animo, evadit. Romani Sabinique in media convalle duorum montium redintegrant prælium: sed res Romana erat superior.

Matronæ
prælium di-
rimunt.

XIII. Tum Sabinæ mulieres, quarum ex injuria bellum ortum erat, crinibus passis scissaque veste, victo malis muliebri pavore, ausæ se inter tela voluntantia inferre, ex transverso inpetu facto, dirimere infestas acies, dirimere iras; hinc patres, hinc viros orantes, *ne se sanguine nefando soceri generique respergerent: ne parricidio macularent partus suos, nepotum illi, liberum hi progeniem. Si adfinitatis inter vos, si connubii piget, in nos vertite iras: nos causa belli, nos vulnerum ac cædium viris ac parentibus sumus: melius peribimus, quam sine alteris vestrum viduæ aut orbæ vivemus.* Movet res tum multitudinem, tum duces.

U. C. 7.
A. C. 745.
Pax convencit.

Silentium et repentina fit quies: inde ad fœdus faciendum duces prodeunt: nec pacem modo, sed et civitatem unam ex duabus faciunt: regnum conso- ciant, imperium omne conferunt Romam. Ita geminata urbe, ut Sabinis tamen aliquid daretur, Quirites a Curibus adpellati: monumentum ejus pug- næ, ubi primum ex profunda emersus palude equus Curtium in vado statuit, Curtium lacum adpella- runt. Ex bello tam tristi læta repente pax cariores Sabinas viris ac parentibus, et ante omnes Romulo ipsi, fecit. Itaque, quum populum in curias triginta divideret, nomina earum curiis imposuit. Id non traditur, quum hand dubie aliquanto numerus major hoc mulierum fuerit, ætate, an dignitatibus suis vi- rorumve, an sorte lectæ sint, quæ nomina curiis darent. Eodem tempore et centuriæ tres equitum conscriptæ sunt, Ramnenses ab Romulo, ab Tito

Quirites
unde dicti.

Tatio Titienses adpellati. Lucerum nominis et originis caussa incerta est. Inde non modo commune, sed concors etiam, regnum duobus regibus fuit.

XIV. Post aliquot annos propinqui regis Tatii legatos Laurentium pulsant: quumque Laurentes jure gentium agerent, apud Tatium gratia suorum et preces plus poterant. Igitur illorum poenam in se vertit: nam Lavinii, quum ad sollemne sacrificium eo venisset, concursu facto, interficitur. Eam rem minus ægre, quam dignum erat, tulisse Romulum ferunt: seu ob infidam societatem regni, seu quia haud injuria cæsum credebat. Itaque bello quidem abstinuit: ut tamen expiarentur legatorum injuriæ regisque cædes, fœdus inter Romam Laviniumque urbes renovatum est. Et cum his quidem insperata pax erat: aliud multo propius, atque in ipsis prope portis, bellum ortum. Fidenates, nimis vicinas prope se convalescere opes rati, priusquam tantum roboris esset, quantum futurum adparebat, occupant bellum facere: juventute armata inmissa, vastatur agri, quod inter urbem ac Fidenas est. Inde ad lævam versi, quia dextra Tiberis arcebat, cum magna trepidatione agrestium populantur: tumultusque repens, ex agris in urbem inlatus, pro nuncio fuit. Excitus Romulus (neque enim dilationem pati tam vicinum bellum poterat) exercitum educit: castra a Fidenis mille passuum locat: ibi modico præsidio relicto, egressus omnibus copiis, partem militum locis circa densa obsita virgulta obscuris subsidere in insidiis jussit; cum parte majore atque omni equitatu profectus, id quod quærebat, tumultuoso et minaci genere pugnæ, adequitando ipsis prope portis, hostem excivit; fugæ quoque, quæ simu-

U. C. 12.
A. C. 740.
T. Tatii
mors.

Bellum
cum Fidenatibus.

landa erat, eadem equestris pugna causam minus mirabilem dedit : et quum, velut inter pugnae fugaeque consilium trepidante equitatu, pedes quoque referret gradum, plenis repente portis effusi hostes impulsam Romanam aciem, studio instandi sequendique trahuntur ad locum insidiarum. Inde subito exorti Romani transversam invadunt hostium aciem. Addunt pavorem mota e castris signa eorum, qui in praesidio relictis fuerant : ita multiplici terrore percussi Fidenates, prius pene quam Romulus, qui cum eo equis ierant, circumagerent frenis equos, terga vertunt : multoque effusius, (quippe vera fuga) qui simulantes paullo ante secuti erant, oppidum repetebant : non tamen eripere se hosti : haerens in terga Romanus, prius quam fores portarum objicerentur, velut agmine uno inrumpit.

Bellum
cum Veien-
tibus.

XV. Belli Fidenatis contagione irritati Veientium animi et consanguinitate, (nam Fidenates quoque Etrusci fuerunt) et quod ipsa propinquitas loci, si Romana arma omnibus infesta finitimis essent, stimulabat, in fines Romanos excucurrerunt, populabundi magis, quam justis more belli. Itaque non castris positis, non expectato hostium exercitu, raptam ex agris praedam portantes, Veios redire : Romanus contra, postquam hostem in agris non invenit, dimicationi ultimae instructus intentusque, Tiberim transit : quem postquam castra ponere, et ad urbem accessurum Veientes audire ; obviam egressi, ut potius acie decernerent, quam inclusi de tectis mœnibusque dimicarent. Ibi, viribus nulla arte adjunctis, tantum veterani robore exercitus rex Romanus vicit : persecutusque fusos ad mœnia hostes, urbe valida muris ac situ ipso munita abstinuit :

agros rediens vastat, ulciscendi magis, quam prædæ studio. Eaque clade, haud minus quam adversa pugna, subacti Veientes pacem petitem oratores Romani mittunt. Agri parte multatis in centum annos induciæ datæ. Hæc ferme, Romulo regnante, domi militiæque gesta: quorum nihil absonum fidei divinæ originis divinitatisque post mortem creditæ fuit; non animus in regno avito recuperando, non condendæ urbis consilium, non bello ac pace firmandæ: ab illo enim profectu viribus datis tantum valuit, ut in quadraginta deinde annos tutam pacem haberet: multitudini tamen gratior fuit, quam Patribus; longe ante alios acceptissimus militum animis: trecentosque armatos ad custodiam corporis, quos Celeres adpellavit, non in bello solum, sed etiam in pace, habuit.

XVI. His immortalibus editis operibus, quum ad exercitum recensendum concionem in campo ad Capræ paludem haberet, subito coorta tempestas cum magno fragore tonitribusque tam denso regem operuit nimbo, ut conspectum ejus concioni abstulerit: nec deinde in terris Romulus fuit. Romana pubes, sedato tandem pavore, postquam ex tam turbido die serena et tranquilla lux rediit, ubi vacuum sedem regiam vidit, etsi satis credebat Patribus, qui proximi steterant, sublimem raptum procella; tamen, velut orbitatis metu icta, mœstum aliquamdiu silentium obtinuit. Deinde, a paucis initio facto, Deum Deo natum, regem, parentemque urbis Romanæ salvere universi Romulum jubent: pacem precibus exposcunt, uti volens propitius suam semper sospitet progeniem. Fuisse credo tum quoque aliquos, qui disceptum regem Patrum manibus taciti arguerent:

U. C. 37.
A. C. 715.
Mors Romuli.

manavit enim hæc quoque, sed perobscura, fama. Illam alteram admiratio viri et pavor præsens nobilitavit. Consilio etiam unius hominis addita rei dicitur fides: namque Proculus Julius, sollicita civitate desiderio regis, et infensa Patribus, gravis, ut traditur, quamvis magnæ rei auctor, in concionem prodit. *Romulus*, inquit, *Quirites*, *parens urbis hujus*, *prima hodierna luce cælo repente delapsus*, *se mihi obvium dedit*. *Quum*, *perfusus horrore venerabilis* *et adstissem*, *petens precibus*, *ut contra intueri fas esset*; *abi*, *nuncia*, inquit, *Romanis*, *Cælestes ita velle*, *ut mea Roma caput orbis terrarum sit*: *proinde rem militarem colant*: *sciantque*, *et ita posteris tradant*, *nullas opes humanas armis Romanis resistere posse*. *Hæc*, inquit, *locutus*, *sublimis abiit*. Mirum, quantum illi viro, nuncianti hæc, fidei fuerit; quamque desiderium Romuli apud plebem exercitumque, facta fide immortalitatis, lenitum sit.

XVII. Patrum interim animos certamen regni ac cupido versabat: nec dum a singulis, quia nemo magnopere eminebat in novo populo, pervenerant factiones: inter ordines certabatur. Oriundi ab Sabinis, ne, quia post Tatii mortem ab sua parte non erat regnatum, in societate æqua possessionem imperii amitterent, sui corporis creari regem volebant. Romani veteres peregrinum regem adspernabantur. In variis voluntatibus regnari tamen omnes volebant, libertatis dulcedine nondum experta. Timor deinde Patres incessit, ne civitatem sine imperio, exercitum sine duce, multarum circa civitatum irritatis animis, vis aliqua externa adoriretur: et esse igitur aliquod caput placebat; et nemo alteri concedere in animum indu-

cebat. Ita rem inter se centum Patres, decem decuriis factis, singulisque in singulas decurias creatis, qui summæ rerum præessent, consociant. Decem imperitabant, unus cum insignibus imperii et lictoribus erat : quinque dierum spatio finiebatur imperium, ac per omnes in orbem ibat : annumque intervallum regni fuit. Id ab re, quod nunc quoque tenet nomen, Interregnum adpellatum. Fremere deinde plebs ; multiplicatam servitatem, centum pro uno dominos factos : nec ultra nisi regem et ab ipsis creatum, videbantur passuri. Quum sensissent ea moveri Patres, obferendum ultro rati, quod amissuri erant, ita gratiam ineunt, summa potestate populo permissa, ut non plus darent juris, quam detinerent : decreverunt enim, ut, cum populus regem jussisset, id sic ratum esset, si Patres auctores fierent : hodieque in legibus magistratibusque rogandis usurpatur idem jus, vi ademta : priusquam populus suffragium ineat, in incertum comitiorum eventum Patres auctores fiunt. Tum interrex, concione advocata : *Quod bonum, faustum, felixque sit, inquit, Quirites, regem create ; ita Patribus visum est. Patres deinde, si dignum, qui secundus ab Romulo numeretur, crearitis, auctores fient.* Adeo id gratum plebi fuit, ut, ne victi beneficio viderentur, id modo sciscerent juberentque, ut senatus decerneret, qui Romæ regnaret.

XVIII. Inclita justitia religioque ea tempestate Numæ Pompilii erat. Curibus Sabinis habitabat, consultissimus vir, ut in illa quisquam ætate esse poterat, omnis divini atque humani juris. Auctorem doctrinæ ejus, quia non exstat alius, falso Samium Pythagoran edunt : quem, Servio Tullio regnante

Romæ, centum amplius post annos, in ultima Italiæ ora, circa Metapontum Heracleamque et Crotona, juvenum æmulantium studia cœtus habuisse constat. Ex quibus locis etsi ejusdem ætatis fuisset, quæ fama in Sabinos, aut quo linguæ commercio, quemquam ad cupiditatem discendi excivisset? quove præsidio unus per tot gentes, dissonas sermone moribusque, pervenisset? Suopte igitur ingenio temperatum animum virtutibus fuisse opinor magis; instructumque non tam peregrinis artibus, quam disciplina tetrica ac tristi veterum Sabinorum: quo genere nullum quondam incorruptius fuit. Audito nomine Numæ, Patres Romani, quamquam inclinari opes ad Sabinos, rege inde sumpto, videbantur, tamen, neque se quisquam, nec factionis suæ alium, nec denique Patrum aut civium quemquam præferre illi viro ausi, ad unum omnes Numæ Pompilio regnum deferendum decernunt. Adcitus, sicut Romulus augurato urbe condenda regnum adeptus est, de se quoque Deos consuli jussit: inde ab augure (cui deinde, honoris ergo, publicum id perpetuumque sacerdotium fuit) deductus in arcem, in lapide ad meridiem versus consedit. Augur ad lævam ejus, capite velato, sedem cepit, dextra manu baculum sine nodo aduncum tenens, quem lituum appellaverunt. Inde ubi, prospectu in urbem agrumque capto, Deos precatus, regiones ab oriente ad occasum determinavit; dextras ad meridiem partes, lævas ad septentrionem esse dixit. Signum contra, quo longissime conspectum oculi ferebant, animo finivit. Tum, lituo in lævam manum translato, dextra in caput Numæ inposita, precatus est ita: *Jupiter pater, si est fas, hunc Numam Pompilium,*

U. C. 39.

▲. C. 713.

Inauguratio Numæ.

cujus ego caput teneo, regem Romæ esse, uti tu signa nobis certa adclarassis inter eos fines, quos feci. Tum peregit verbis auspicia, quæ mitti vellet : quibus missis, declaratus rex Numa de templo descendit.

XIX. Qui, regno ita potitus, urbem novam, con-^{Numæ in-}ditam vi et armis, jure eam legibusque ac moribus^{stituta.} de integro condere parat : quibus quum inter bella adulescere videret non posse, quippe efferatos militia, animos ; mitigandum ferocem populum armorum desuetudine ratus, Janum ad infimum Argiletum, indicem pacis bellique, fecit : apertus ut in armis esse civitatem ; clausus pacatos circa omnes populos significaret. Bis deinde post Numæ regnum clausus fuit : semel T. Manlio consule, post Punicum primum perfectum bellum : iterum, quod nostræ ætati Dii dederunt, ut videremus, post bellum Actiacum, ab Imperatore Cæsare Augusto, pace terra marique parta. Clauso eo, quum omnium circa finitimorum societate ac fœderibus junxisset animos, positus externorum periculorum curis, ne luxuriarentur otio animi, quos metus hostium disciplinaque militaris continuerat ; omnium primum, rem ad multitudinem inperitam, et illis seculis rudem, efficacissimam, Deorum metum injiciendum ratus est : qui quum descendere ad animos sine aliquo commento miraculi non posset, simulat sibi cum Dea Egeria congressus nocturnos esse : ejus se^{Dea Egeria.} monitu, quæ acceptissima Diis essent, sacra instituire ; sacerdotes suos cuique Deorum præficere. Atque omnium primum, ad cursum lunæ, in duodecim menses describit annum : quem (quia tricenos dies singulis mensibus luna non explet, desuntque dies solido anno, qui solstitiali circumagitur

orbe) intercalaribus mensibus interponendis, ita dispensavit, ut quarto et vigesimo anno ad metam eandem Solis, unde orsi essent, plenis annorum omnium spatiis dies congruerent. Idem nefastos dies fastosque fecit, quia aliquando nihil cum populo agi utile futurum erat.

XX. Tum sacerdotibus creandis animum adjecit, quamquam ipse plurima sacra obibat, ea maxime, quæ nunc ad Dialem flaminem pertinent. Sed, quia in civitate bellicosa plures Romuli, quam Numæ, similes reges putabat fore, iturosque ipsos ad bella,

Flamines. ne sacra regiæ vicis desererentur, flaminem Jovi adsiduum sacerdotem creavit, insignique eum veste et curuli regia sella adornavit. Huic duos flamines adjecit: Marti unum, alterum Quirino. Virginesque Vestæ legit, Alba oriundum sacerdotium, et genti conditoris haud alienum. His, ut adsiduæ templi antistites essent, stipendium de publico statuit: virginitate aliisque ceremoniis venerabiles ac sanctas fecit.

Salii. Salios item duodecim Marti Gradivo legit, tunicæque pietæ insigne dedit, et super tunicam æneum pectori tegumen: cœlestiaque arma, quæ ancilia adpellantur, ferre, ac per urbem ire canentes carmina cum tripudiis sollemnique saltatu

Pontifex. jussit. Pontificem deinde Numam Marcium, Marci filium, ex Patribus legit, eique sacra omnia exscripta exsignataque adtribuit; quibus hostiis, quibus diebus, ad quæ templa sacra fierent, atque unde in eos sumtus pecunia erogaretur. Cetera quoque omnia publica privataque sacra Pontificis scitis subjecit: ut esset, quo consultum plebes veniret; ne quid divini juris, negligendo patrios ritus, peregrinosque adsciscendo, turbaretur. Nec cœlestes mo-

do ceremonias, sed justa quoque funebria placandosque Manes, ut idem Pontifex edoceret; quæque prodigia, fulminibus aliove quo visu missa, susciperentur atque curarentur: ad ea elicienda ex mentibus divinis, Jovi Elicio aram in Aventino dicavit, Deumque consuluit auguriis, quæ suscipienda essent.

XXI. Ad hæc consultanda procurandaque, multitudine omni a vi et armis conversa, et animi aliquid agendo occupati erant, et Deorum adsidua insidens cura, quum interesse rebus humanis cœleste Numen videretur, ea pietate omnium pectora inbuerat, ut fides ac jusjurandum, proximo legum ac pœnarum metu, civitatem regerent: et quum ipsi se homines in regis, velut unici exempli, mores formarent; tum finitimi etiam populi, qui ante, castra, non urbem, positam in medio ad sollicitandam omnium pacem, crediderant, in eam verecundiam adducti sunt, ut civitatem, totam in cultum versam Deorum, violari ducerent nefas. Lucus erat, quem medium ex opaco specu fons perenni rigabat aqua: quo quia se persæpe Numa sine arbitris, velut ad congressum Deæ, inferebat, Camenis eum lucum sacravit; quod earum ibi concilia cum conjuge sua Egeria essent. Et soli Fidei sollemne instituit: ad id sacrarium flamines bigis, curru arcuato, vehi jussit, manuque ad digitos usque involuta rem divinam facere: significantes fidem tutandam, sedemque ejus etiam in dextris sacratam esse. Multa alia sacrificia locaque sacris faciendis, quæ Argeos pontifices vocant, dedicavit. Omnium tamen maximum ejus operum fuit tutela, per omne regni tempus, haud minor pacis, quam regni. Ita duo deinceps reges, alius alia

via, ille bello, hic pace, civitatem auxerunt. Romulus septem et triginta regnavit annos: Numa tres et quadraginta. Tum valida, tum temperata et belli et pacis artibus, erat civitas.

U. C. 82.

A. C. 670.

Tullus Hos-
tilius rex
eligitur.

XXII. Numæ morte ad interregnum res rediit. Inde Tullum Hostilium, nepotem Hostilii, cujus in infima arce clara pugna adversus Sabinos fuerat, regem populus jussit. Patres auctores facti. Hic non solum proximo regi dissimilis, sed ferocior etiam Romulo fuit: tum ætas viresque, tum avita quoque gloria animum stimulabat. Senescere igitur civitatem otio ratus, undique materiam excitandi belli quærebat. Forte evenit, ut agrestes Romani ex Albano agro, Albani ex Romano prædas in vicem agerent. Imperitabat tum C. Cluilus Albæ. Utrisque legati fere sub idem tempus ad res repetendas missi. Tullus præceperat suis, ne quid prius, quam mandata, agerent. Satis sciebat, negaturum Albanum; ita pie bellum indici posse. Ab Albanis socordius res acta: excepti hospitio ab Tullo blande ac benigne, comiter regis convivium celebrant. Tantisper Romani et res repetiverant priores, et neganti Albano bellum in trigesimum diem indixerant. Hæc renuntiant Tullo. Tum legatis Tullus dicendi potestatem, quid petentes venerint, facit: illi, omnium ignari, primum purgando terunt tempus: *Se invitos quidquam, quod minus placeat Tullo, dicturos; sed imperio subigi: res repetitum se venisse. Ni reddantur, bellum indicere jussos.* Ad hæc Tullus: *Nunciate, inquit, regi vestro, regem Romanum Deos facere testes, uter prius populus res repetentes legatos adspernatus dimiserit, ut in eum omnes expetant hujusce clades belli.*

XXIII. Hæc nunciant domum Albani. Et bellum utrimque summa ope parabatur, civili simillimum bello, prope inter parentes natosque; Trojanam utramque prolem, quum Lavinium ab Troja, ab Lavinio Alba, ab Albanorum stirpe regum oriundi Romani essent. Eventus tamen belli minus miserabilem dimicationem fecit: quod nec acie certatum est; et, tectis modo dirutis alterius urbis, duo populi in unum confusi sunt. Albani priores ingenti exercitu in agrum Romanum inpetum fecere: castra ab urbe hand plus quinque millia passuum locant, fossa circumdant: fossa Cluilia ab nomine ducis per aliquot secula adpellata est, donec cum re nomen quoque vetustate abolevit. In his castris Cluilius Albanus rex moritur; dictatorem Albani Mettum Fuffetium creant. Interim Tullus ferox, præcipue morte regis, magnumque Deorum numen, ab ipso capite orsum, in omne nomen Albanum expetiturum pœnas ob bellum inpium dicitans, nocte, præteritis hostium castris, infesto exercitu in agrum Albanum perguit. Ea res ab stativis excivit Mettum: ducit, quam proxime ad hostem potest; inde legatum præmissum nunciare Tullo jubet, priusquam dimicent, opus esse conloquio: si secum congressus sit, satis scire, ea se adlaturum, quæ nihilo minus ad rem Romanam, quam ad Albanam, pertineant. Haud adspernatus Tullus, tametsi vana adferebantur, in aciem educit. Exeunt contra et Albani. Postquam instructi utrimque stabant, cum paucis procerum in medium duces procedunt. Ibi infit Albanus: *Injurias et non redditas res ex fœdere, quæ repetitæ sint, et ego regem nostrum Cluilium, causam hujusce esse belli, audisse vidcor: nec te du-*

U. C. 85.
A. C. 667.
Bellum
cum Alba-
nis.

bito, Tulle, eadem præ te ferre. Sed, si vera potius, quam dictu speciosa, dicenda sunt, cupido imperii duos cognatos vicinosque populos ad arma stimulat. Neque, recte, an perperam, interpretor: fuerit ista ejus delibatio, qui bellum suscepit: me Albani gerendo bello duces creavere. Illud te, Tulle, monitum velim: Etrusca res, quanta circa nos teque maxime sit, quo propiores vos, hoc magis scis. Multum illi terra, plurimum mari pollent. Memor esto, jam, quum signum pugnae dabis, has duas acies spectaculo fore; ut fessos confectosque, simul victorem ac victum, adgrediantur. Itaque, si nos Dii amant, quoniam, non contenti libertate certa, in dubiam imperii servitiique aleam immis, ineamus aliquam viam, qua utri utris imperent, sine magna clade, sine multo sanguine utriusque populi, decerni possit. Haud displicet res Tullo, quamquam, tum indole animi, tum spe victoriae, ferocior erat. Quærentibus utrimque ratio initur, cui et fortuna ipsa præbuit materiam.

Horatio-
rum et Cu-
riatorum
certamen
proponitur.

XXIV. Forte in duobus tum exercitibus erant trigemini fratres, nec ætate, nec viribus dispares. Horatios Curiatiosque fuisse, satis constat; nec ferme res antiqua alia est nobilior: tamen in re tam clara nominum error manet; utrius populi Horatii, utrius Curiatii fuerint. Auctores utroque trahunt: plures tamen invenio, qui Romanos Horatios vocent. Hos ut sequar, inclinatur animus. Cum trigeminis agunt reges, ut pro sua quisque patria dimicent ferro: ibi imperium fore, unde victoria fuerit. Nihil recusatur: tempus et locus convenit. Priusquam dimicarent, fœdus ictum inter Romanos et Albanos est his legibus, ut, cujusque populi cives eo certamine vicissent, is alteri populo cum bona

pace imperitaret. Fœdera alia aliis legibus, ceterum eodem modo omnia, fiunt. Tum ita factum accepimus, nec ullius vetustior fœderis memoria est. Feclialis regem Tullum ita rogavit: *Jubesne me, Rex, cum patre patrato populi Albani fœdus ferire? jubente rege, Sagmina, inquit, te, Rex, posco.* Rex ait, *Puram tollito.* Feclialis ex arce graminis herbam puram adtulit: postea regem ita rogavit: *Rex, facisne me tu regium nuncium populi Romani Quiritium? vasa, comitesque meos?* Rex respondit: *Quod sine fraude mea populique Romani Quiritium fiat, facio.* Feclialis erat M. Valerius: patrem patratum Sp. Fusium fecit, verbena caput capillosque tangens. Pater patratus ad jusjurandum patrandum, id est, sancendum fit fœdus; multisque id verbis, quæ longo effata carmine non operæ est referre, peragit. Legibus deinde recitatis: *Audi, inquit, Jupiter; audi, pater patrato populi Albani; audi tu, populus Albanus; ut illa palam prima postrema ex illis tabulis cerave recitata sunt sine dolo malo, utique ea hic hodie rectissime intellecta sunt, illis legibus populus Romanus prior non deficiet. Si prior defexit publico consilio, dolo malo; tu illo die, Jupiter, populum Romanum sic ferito, ut ego hunc porcum hic hodie feriam: tantoque magis ferito, quanto magis potes pollesque.* Id ubi dixit, porcum saxo silice percussit. Sua item carmina Albani suumque jusjurandum per suum dictatorem suosque sacerdotes peregerunt.

XXV. Fœdere icto, trigemini, sicut convenerat, arma capiunt. Quum sui utrosque adhortarentur, *Deos patrios patriam ac parentes, quidquid civium domi, quidquid in exercitu sit, illorum tunc arma, illorum intueri manus: feroces et suoapte ingenio, et pleni adhortantium vocibus, in medium inter duas acies*

Certaminis procedunt. Considerant utrimque pro castris duo
 descriptio. exercitus, periculi magis præsentis, quam curæ, ex-
 pertes : quippe imperium agebatur, in tam pauco-
 rum virtute atque fortuna positum. itaque ergo
 erecti suspensique in minime gratum spectaculum
 animo intenduntur. Datur signum : infestisque ar-
 mis, velut acies, terni juvenes, magnorum exercituum
 animos gerentes, concurrunt : nec his, nec illis pe-
 riculum suum ; publicum imperium servitiumque
 obversatur animo, futuraque ea deinde patriæ fortu-
 na, quam ipsi fecissent. Ut primo statim concursu
 increpuere arma, micantesque fulsere gladii, horror
 ingens spectantes perstringit : et, neutro inclinata
 spe, torpebat vox spiritusque. Consertis deinde ma-
 nibus, quum jam non motus tantum corporum, agi-
 tatioque anceps telorum armorumque, sed vulnera
 quoque et sanguis spectaculo essent ; duo Romani,
 super alium alius, vulneratis tribus Albanis, exspi-
 rantes conruerunt : ad quorum casum quum con-
 clamasset gaudio Albanus exercitus, Romanas le-
 giones jam spes tota, nondum tamen cura, deseru-
 erat, exanimes vice unius, quem tres Curiatii cir-
 cumsteterant. Forte is integer fuit, ut universis solus
 nequaquam par, sic adversus singulos ferox. Ergo,
 ut segregaret pugnam eorum, capessit fugam, ita
 ratus secuturos, ut quemque vulnere adfectum cor-
 pus sineret. Jam aliquantum spatii ex eo loco, ubi
 pugnatum est, aufugerat, quum respiciens videt ma-
 gnis intervallis sequentes : unum haud procul ab
 sese abesse. In eum magno inpetu rediit. Et, dum
 Albanus exercitus inclamat Curiatiis, uti opem ferant
 fratri, jam Horatius, cæso hoste victor, secundam
 pugnam petebat : tum clamore, qualis ex iusperato

faventium solet, Romani adjuvant militem suum :
 et ille defungi proelio festinat. Prius itaque, quam
 alter, qui nec procul aberat, consequi posset, et al-
 terum Curiatium conficit. Jamque, æquato Mar-
 te, singuli supererant; sed nec spe, nec viribus
 pares : alterum, intactum ferro corpus et geminata
 victoria, ferocem in certamen tertium dabant : al-
 ter, fessum vulnere, fessum cursu trahens corpus,
 victusque fratrum ante se strage, victori objicitur
 hosti : nec illud proelium fuit. Romanus exsultans,
Duos, inquit, fratrum manibus dedi : tertium causæ
belli hujusce, ut Romanus Albano imperet, dabo. Male
 sustinenti arma gladium superne jugulo defigit : ja-
 centem spoliat. Romani ovantes ac gratulantes Ho-
 ratium accipiunt ; eo majore cum gaudio, quo
 prope metum res fuerat. Ad sepulturam inde suo-
 rum nequaquam paribus animis vertuntur ; quippe
 imperio alteri aucti, alteri ditionis alienæ facti. Se-
 pulcra exstant, quo quisque loco cecidit : duo Ro-
 mana uno loco propius Albam, tria Albana Romam
 versus ; sed distantia locis, et ut pugnatum est.

XXVI. Priusquam inde digrederentur, roganti
 Metto, ex fœdcre icto quid imperaret, imperat Tul-
 lus, uti juventutem in armis habeat : usurum se eo-
 rum opera, si bellum cum Veientibus foret. Ita
 exercitus inde domos abducti. Princeps Horatius
 ibat, trigemina spolia præ se gerens : cui soror vir-
 go, quæ desponsa uni ex Curiatiis fuerat, obvia ante
 portam Capenam fuit : cognitoque super humeros
 fratris paludamento sponsi, quod ipsa confecerat,
 solvit crines, et flebiliter nomine sponsum mortuum
 adpellat. Movet feroci juveni animum comploratio
 sororis in victoria : sua : tantoque gaudio publico.

Horatius
sororem
occidit.

In jus vo-
catur.

Stricto itaque gladio, simul verbis increpans, transfigit puellam. *Abi hinc cum immaturo amore ad sponsum, inquit, oblita fratrum mortuorum vivique, oblita patriæ. Sic eat, quæcumque Romana lugebit hostem.* Atrox visum id facinus Patribus plebique: sed recens meritum facto obstabat: tamen raptus in jus ad regem. Rex, ne ipse tam tristis ingratiq[ue] ad vulgus judicii, aut, secundum judicium, supplicii auctor esset, concilio populi advocato, *Duumvros, inquit, qui Horatio perduellionem judicent, secundum legem facio.* Lex horrendi carminis erat: *Duumviri perduellionem judicent. Si a duumviris provocarit, provocatione certato: si vincent, caput obnubito: infelici arbori reste suspendito: verberato vel intra pomærium, vel extra pomærium.* Hac lege duumviri creati, qui se absolvere non rebantur ea lege, ne innoxium quidem, posse, quum condemnassent; tum alter ex his, *P. Horati, tibi perduellionem judico, inquit, I, lictor, conliga manus.* Accesserat lictor, injiciebatque laqueum. Tum Horatius, auctore Tullo, clemente legis interprete, *Provoco, inquit.* Ita de provocatione certatum ad populum est. Moti homines sunt in eo judicio, maxime P. Horatio patre proclamante, se filiam jure cæsam judicare: ni ita esset, patrio jure in filium animadversurum fuisse. Orabat deinde, ne se, quem paullo ante cum egregia stirpe conspexissent, orbem liberis facerent. Inter hæc senex, juvenem amplexus, spolia Curiatorum fixa eo loco, qui nunc Pila Horatia adpellatur, ostentans, *Iunccine, aiebat, quem modo decoratum orantemque victoria incedentem vidistis, Quirites, eum sub furca vinctum inter verbera et cruciatus videre potestis? quod vix Albanorum oculi tam deforme spectaculum*

ferre possent. I, lictor, conliga manus, quæ paullo ante armatæ imperium populo Romano pepererunt. I, caput obnube liberatoris urbis hujus: arbori infelici suspende: verbera, vel intra pomærium, modo inter illa pila et spolia hostium; vel extra pomærium, modo intra sepulcra Curiatorum. Quo enim ducere hunc juvenem potestis, ubi non sua decora eum a tanta fœditate supplicii vindicent? Non tulit populus nec patris lacrimas, nec ipsius parem in omni periculo animum: absolveruntque admiratione magis virtutis, quam jure caussæ. Itaque, ut cædes manifesta aliquo tamen piaculo lucretur, imperatum patri, ut filium expiaret pecunia publica. Is, quibusdam piacularibus sacrificiis factis, quæ deinde genti Horatiæ tradita sunt, transmissio per viam tigillo, capite adoperto, velut sub jugum misit juvenem. Id hodie quoque publice semper reffectum manet. Sororium tigillum vocant. Horatiæ sepulcrum, quo loco couruerat icta, constructum est saxo quadrato.

XXVII. Nec diu pax Albana mansit. Invidia vulgi, quod tribus militibus fortuna publica commissa fuerit, vanum ingenium dictatoris conrumpit; et, quoniam recta consilia haud bene evenerant, pravis reconciliare popularium animos cœpit. Igitur, ut prius in bello pacem, sic in pace bellum quærens, quia suæ civitati animorum plus, quam virium, cernebat esse, ad bellum palam atque ex edicto gerendum alios concitat populos: suis per speciem societatis prodicionem reservat. Fidenates, colonia Romana, Veientibus sociis consilii adsumtis, pacto transitionis Albanorum ad bellum atque arma incitantur. Quum Fidenæ aperte descissent, Tullus Metto, exercituque ejus ab Alba adcito, contra

Absolvitur
a P. R.

Bellum
cum Fide-
natibus.

Meti per-
dia.

hostes ducit. Ubi Anienem transiit, ad confluentes conlocat castra. Inter eum locum et Fidenas Veientium exercitus Tiberim transierat. Hi et in acie prope flumen tenuere dextrum cornu: in sinistro Fidenates propius montes consistunt. Tullus adversus Veientem hostem dirigit suos: Albanos contra legionem Fidenatium conlocat. Albano non plus animi erat, quam fidei: nec manere ergo, nec transire aperte ausus, sensim ad montes succedit. Inde, ubi satis subsisse sese ratus est, erigit totam aciem: fluctuansque animo, ut tereret tempus, ordines explicat. Consilium erat, qua fortuna rem daret, ea inclinare vires. Miraculo primo esse Romanis, qui proximi steterant, ut nudari latera sua sociorum digressu senserunt: inde eques citato equo nunciat regi, abire Albanos. Tullus in re trepida duodecim vocat Salios, fanaque Pallori ac Pavori. *Equitem, clara increpans voce, ut hostes exaudirent, redire in praelium jubet: nihil trepidatione opus esse: suo jussu circumduci Albanum exercitum, ut Fidenatium nuda terga invadant.* Idem imperat, ut hastas equites erigere jubeat. Id factum magnæ parti peditum Romanorum conspectum abeuntis Albani exercitus intersepsit. Qui viderant, id, quod ab rege auditum erat, rati, eo acrius pugnant. Terror ad hostes transit: et audiverant clara voce dictum, et magna pars Fidenatium, ut qui coloni additi Romanis essent, Latine sciebant. Itaque, ne subito ex collibus decursu Albanorum intercluderentur ab oppido, terga vertunt. Instat Tullus, fusoque Fidenatium cornu, in Veientem, alieno pavore perculsum, ferocior redit. Nec illi tulere inpetum: sed ab effusa fuga flumen objectum a ter-

go arcebat. Quo postquam fuga inclinavit; alii, Romani arma fœde jactantes, in aquam cæci ruebant; alii, victores. dum cunctantur in ripis, inter fugæ pugnæque consilium obpressi. Non alia ante Romana pugna atrocior fuit.

XXVIII. Tum Albanus exercitus, spectator certaminis, deductus in campos. Mettus Tullo devictos hostes gratulatur: contra Tullus Mettum benigne adloquitur. Quod bene vertat, castra Albanos Romanis castris jungere jubet: sacrificium lustrale in diem posterum parat. Ubi inluxit, paratis omnibus, ut adsolet, vocari ad concionem utrumque exercitum jubet. Præcones, ab extremo orsi, primos excivere Albanos. Hi, novitate etiam rei moti, ut regem Romanum concionantem audirent, proximi constitere. Ex composito armata circumdatur Romana legio: centurionibus datum negotium erat, ut sine mora imperia exsequerentur.

Tum ita Tullus infit: *Romani, si unquam ante alias* Supplicium de Metto sumtum. *ullo in bello fuit, quod primum Diis immortalibus gratias ageretis, deinde vestræ ipsorum virtuti, hesternum id prælium fuit. Dimicatum est enim non magis cum hostibus, quam, quæ dimicatio major atque periculosior est, cum proditione ac perfidia sociorum. Nam, ne vos falsa opinio teneat, injussu meo Albani subicere ad montes: nec imperium illud meum, sed consilium et imperii simulatio fuit: ut nec, vobis ignorantibus deseri vos, averteretur a certamine animus; et hostibus, circumveniri se a tergo ratis, terror ac fuga injiceretur. Nec ea culpa, quam arguo, omnium Albanorum est. Duce[m] secuti sunt: ut et vos, si quo ego inde agmen declinare voluissem, fecissetis. Mettus ille est ductor itineris hujus, Mettus idem hujus machinator belli,*

Mettus fœderis Romani Albanique ruptor. Audeat deinde talia alius, nisi in hunc insigne jam documentum mortalibus dedero. Centuriones armati Mettum circumstant: rex cetera, ut orsus erat, peragit. Quod bonum, faustum, felixque sit populo Romano ac mihi, vobisque, Albani; populum omnem Albanum Romanam traducere in animo est; civitatem dare plebi; primores in patres legere; unam urbem, unam rempublicam facere. Ut ex uno quondam in duos populos divisa Albana res est, sic nunc in unum redeat. Ad hæc Albana pubes, inermis ab armatis septa, in variis voluntatibus, communi tamen metu cogente, silentium tenet. Tum Tullus: Mette Fuffeti, inquit, si ipse discere posses fidem ac fœdera servare, vivo tibi ea disciplina a me adhibita esset. Nunc quoniam tuum insanabile ingenium est, at tu tuo supplicio doce humanum genus ea sancta credere, quæ a te violata sunt. Ut igitur paullo ante animum inter Fidentatem Romanamque rem ancipitem gessisti, ita jam corpus passim distrahendum dabis. Exinde, duabus admotis quadrigis, in currus earum distentum inligat Mettum: deinde in diversum iter equi concitati, lacerum in utroque curru corpus, qua inhæserant vinculis membra, portantes. Avertere omnes a tanta fœditate spectaculi oculos. Primum ultimumque illud supplicium apud Romanos exempli parum memoris legum humanarum fuit: in aliis gloriari licet, nulli gentium mitiores placuisse pœnas.

U. C. 87.

A. C. 665.

Alba diruta.

XXIX. Inter hæc jam præmissi Alban erant equites, qui multitudinem traducerent Romanam. Legionem deinde ductam ad diruendam urbem. Quæ ubi intravere portas, non quidem fuit tumultus ille, nec pavor, qualis captarum esse urbium solet;

quum, effractis portis, stratisve ariete muris, aut arce vi capta, clamor hostilis et cursus per urbem armatorum omnia ferro flammaque miscet: sed silentium triste ac tacita mœstitia ita defixit omnium animos, ut, præ metu obliti, quid relinquerent, quid secum ferrent, deficiente consilio, rogitanterque alii alios, nunc in liminibus starent, nunc errabundi domos suas, ultimum illud visuri, pervagarentur. Ut vero jam equitum clamor exire jubentium instabat, jam fragor tectorum, quæ diruebantur, ultimis urbis partibus audiebatur, pulvisque, ex distantibus locis ortus, velut nube inducta omnia inpleverat; raptim, quibus quisque poterat, elatis, quum larem ac penates tectaque, in quibus natus quisque educatusque esset, relinquentes exirent: jam continens agmen migrantium inpleverat vias: et conspectus aliorum mutua miseratione integrabat lacrimas: vocesque etiam miserabiles exaudiebantur; mulierum præcipue, quum obsessa ab armatis templa augusta præterirent, ac velut captos relinquerent Deos. Egressis urbem Albanis, Romanus passim publica privataque omnia tecta adæquat solo, unaque hora quadringentorum annorum opus, quibus Alba steterat, excidio ac ruinis dedit. Templis tamen Deum (ita enim edictum ab rege fuerat) temperatum est.

XXX. Roma interim crescit Albæ ruinis: duplicatur civium numerus. Cœlius additur urbi mons; et, quo frequentius habitaretur, eam sedem Tullus regię capit, ibique habitavit. Principes Albanorum in Patres, ut ea quoque pars reipublicæ cresceret, legit Tullios, Servilios, Quinctios, Geganios, Curiatios, Clœlios: templumque ordini ab se aucto

Cœlius
mons urbi
additus.

U. C. 100.
A. C. 652.

Bellum
cum Sabi-
nis.

curiam fecit, quæ Hostilia usque ad patrum nostro-
rum ætatem adpellata est: et, ut omnium ordinum
viribus aliquid ex novo populo adjiceretur, equitum
decem turmas ex Albanis legit. Legiones et vete-
res eodem supplemento explevit, et novas scripsit.
Hac fiducia virium Tullus Sabinis bellum indicit,
genti ea tempestate secundum Etruscos opulentissi-
mæ viris armisque. Utrimque injuriæ factæ, ac res
nequidquam erant repetitæ. Tullus ad Feroniæ fa-
num mercatu frequenti negotiatores Romanos con-
prehensos querebatur. Sabini suos prius in lucum
confugisse ac Romæ retentos. Hæ causæ belli fe-
rebantur. Sabini, haud parum memores, et suarum
virium partem Romæ ab Tatio locatam, et Roma-
nam rem nuper etiam adjectione populi Albani auc-
tam, circumspicere et ipsi externa auxilia. Etruria
erat vicina, proximi Etruscorum Veientes. Inde,
ob residuas bellorum iras maxime sollicitatis ad de-
fectionem animis, voluntarios traxere: et apud va-
gos quosdam ex inopi plebe etiam merces valuit.
Publico auxilio nullo adjuti sunt: valuitque apud
Veientes (nam de ceteris minus mirum est) pacta
cum Romulo induciarum fides. Quum bellum u-
trimque summa ope pararent, vertique in eo res
videretur, utri prius arma inferrent, occupat Tul-
lus in agrum Sabinum transire. Pugna atrox ad
silvam Malitiosam fuit: ubi et peditum quidem ro-
bore, ceterum equitatu aucto nuper, plurimum Ro-
mana acies valuit. Ab equitibus repente investis tur-
bati ordines sunt Sabinorum: nec pugna deinde illis
constare, nec fuga explicari sine magna cæde potuit.

XXXI. Devictis Sabinis, quum in magna gloria
magnisque opibus regnum Tulli ac tota res Romana

esset, nunciatum regi Patribusque est, in monte Albano lapidibus pluuisse. Quod quum credi vix posset, missis ad id visendum prodigium, in conspectu, haud aliter quam quum grandinem venti glomeratam in terras agunt, crebri cecidere cœlo lapides. Visi etiam audire vocem ingentem ex summi cacuminis luco, ut patrio ritu sacra Albani facerent, quæ, velut Diis quoque simul cum patria relictis, oblivioni dederant; et aut Romana sacra susceperant, aut, fortunæ, ut fit, obirati, cultum reliquerant Deum. Romanis quoque ab eodem prodigio novemdiale sacrum publice susceptum est: seu voce cœlesti ex Albano monte missa, (nam id quoque traditur) seu aruspicum monitu. Mansit certe sollemne, ut, quandoque idem prodigium nunciaretur, feriæ per novem dies agerentur. Haud ita multo post pestilentia laboratum est: unde quum pigritia militandi oriretur, nulla tamen ab armis quies dabatur ab bellicoso rege, salubriora etiam credente militiæ, quam domi, juvenum corpora esse: donec ipse quoque longinquo morbo est implicitus. Tunc Tulli morbus et mors. adeo fracti simul cum corpore sunt spiritus illi feroces, ut, qui nihil ante ratus esset minus regium, quam sacris dedere animum, repente omnibus magnis parvisque superstitionibus obnoxius degeret, religionibusque etiam populum inpleret. Vulgo jam homines, cum statum rerum, qui sub Numa rege fuerat, requirentes, unam opem agris corporibus relictam, si pax veniaque ab Diis inpetrata esset, credebant. Ipsum regem, tradunt, volventem commentarios Numæ, quum ibi quædam occulta sollemnia sacrificia Jovi Elicio facta invenisset, operatum his sacris se abdidisse: sed non rite initum

aut curatum id sacrum esse; nec solum nullam el oblatam cœlestium speciem, sed ira Jovis, sollicitati prava religione, fulmine ictum cum domo conflagrasse. Tullus magna gloria belli regnavit annos duos et triginta.

U. C. 114.
A. C. 638.

Ancus
Marcius
rex electus.

Sacra rite
colenda cu-
rat.

XXXII. Mortuo Tullo, res, ut institutum jam inde ab initio erat, ad Patres redierat: lique interregem nominaverant: quo comitia habente, Ancum Marcium regem populus creavit: Patres fuere auctores. Numæ Pompilii regis nepos, filia ortus, Ancus Marcus erat: qui, ut regnare cœpit, et avitæ gloriæ memor, et quia proximum regnum, cetera egregium, ab una parte haud satis prosperum fuerat, aut neglectis religionibus, aut prave cultis; longe antiquissimum ratus, sacra publica, ut ab Numa instituta erant, facere; omnia ea ex commentariis regis pontificem in album relata, proponere in publico jubet. Inde et civibus otii cupidis, et finitimis civitatibus facta spes, in avi mores atque instituta regem abiturum. Igitur Latini, cum quibus, Tullo regnante, ictum foedus erat, sustulerant animos: et, quum incursionem in agrum Romanum fecissent, repetentibus res Romanis superbe responsum reddunt; desiderem Romanum regem inter sacella et aras acturum esse regnum rati. Medium erat in Anco ingenium, et Numæ, et Romuli memor: et, præterquam quod avi regno magis necessariam fuisse pacem credebat, quum in novo, tum feroci populo; etiam, quod illi contigisset otium, sine injuria id se haud facile habiturum: tentari patientiam, et tentatam contemni: temporaque esse Tullo regi aptiora, quam Numæ. Ut tamen, quoniam Numa in pace religiones instituisset, a se bellicæ ceremo-

niæ proderentur; nec gererentur solum, sed etiam indicerentur bella aliquo ritu; jus ab antiqua gente Æquicolis, quod nunc feciales habent, descripsit, quo res repetuntur. Legatus, ubi ad fines eorum venit, unde res repetuntur, capite velato filo (lanæ velamen est) *Audi, Jupiter*; inquit, *audite, fines*; (cujuscumque gentis sunt, nominat) *audiat fas. Ego sum publicus nuncius populi Romani, juste pieque legatus venio, verbisque meis fides sit.* Peragit deinde postulata. Inde Jovem testem facit: *Si ego injuste inpieque illos homines illasque res dedier nuncio populi Romani mihi exposco, tum patriæ compotem me nunquam siris esse.* Hæc, quum fines suprascandit, hæc, quicumque ei primus vir obvius fuerit, hæc, portam ingrediens, hæc, forum ingressus, paucis verbis carminis concipiendique jurisjurandi mutatis, peragit: si non deduntur, quos exposcit, diebus tribus et triginta (tot enim sollemnes sunt) peractis, bellum ita indicit: *Audi, Jupiter, et tu, Juno, Quirine, Diique omnes cælestes, vosque terrestres, vosque inferni audite. Ego vos testor, populum illum, (quicumque est, nominat) injustum esse, neque jus persolvere. Sed de istis rebus in patria majores natu consulemus, quo pacto jus nostrum adipiscamur.* Cum his nuncius Romam ad consulendum redit. Confestim rex his ferme verbis Patres consulebat: *Quarum rerum, litium, caussarum condixit pater patratus populi Romani Quiritium patri patrato priscorum Latinorum hominibusque priscis Latinis, quas res dari, fieri, solvi oportuit, quas res nec dederunt, nec fecerunt, nec solverunt, dic, inquit ei, quem primum sententiam rogabat, quid censes?* Tum ille: *Puro pioque duello quærendas censeo, itaque consentio, consciscoque.* Inde ordine alii

Belli indicendi ritus.

rogabantur : quandoque pars major eorum, qui ad-
erant, in eandem sententiam ibat, bellum erat con-
sensu. Fieri solitum, ut fecialis hastam ferratam
aut sanguineam præustam ad fines eorum ferret, et,
non minus tribus puberibus præsentibus, diceret :
*Quod populi priscorum Latinorum hominesque prisci
Latini adversus populum Romanum Quiritium fece-
runt, deliquerunt, quod populus Romanus Quiritium bel-
lum cum priscis Latinis jussit esse, senatusque populi
Romani Quiritium censuit, consensit, conscivit, ut bel-
lum cum priscis Latinis fieret ; ob eam rem ego popu-
lusque Romanus populis priscorum Latinorum homini-
busque priscis Latinis bellum indico facioque.* Id ubi
dixisset, hastam in fines eorum emittebat. Hoc
tum modo ab Latinis repetitæ res, ac bellum in-
dictum : moremque eum posterii acceperunt.

XXXIII. Ancus, demandata cura sacrorum fla-
minibus sacerdotibusque aliis, exercitu novo con-
scripto profectus, Politorium, urbem Latinorum, vi-
cepit ; secutusque morem regum priorum, qui rem
Romanam auxerant hostibus in civitatem accipien-
dis, multitudinem omnem Romam traduxit : et,
quum circa Palatium, sedem veterum Romanorum,
Sabini Capitolium atque arcem, Cœlium montem
Albani inplissent ; Aventinum novæ multitudini
datum : additi eodem haud ita multo post, Tellenis
Ficanaque captis, novi cives. Politorium inde rur-
sus bello repetitum, quod vacuum occupaverant
prisci Latini : eaque caussa diruendæ urbis ejus fuit
Romanis, ne hostium semper receptaculum esset.
Postremo, omni bello Latino Medulliam compulso,
aliquamdiu ibi Marte incerto, varia victoria, pugna-
tum est : nam et urbs tuta munitionibus, præsidio-

Bellum
cum Lati-
nis.

Aventinus
mons ad-
ditus.

que firmata valido erat, et, castris in aperto positis, aliquoties exercitus Latinus cominus cum Romanis signa contulerat. Ad ultimum, omnibus copiis conquisitus, Ancus acie primum vincit : inde, ingenti præda potitus, Romam redit, tum quoque multis millibus Latinorum in civitatem acceptis ; quibus, ut jungeretur Palatio Aventinum, ad Murciæ datæ sedes. Janiculum quoque adjectum ; non inopia loci, sed ne quando ea arx hostium esset : id non muro solum, sed etiam, ob commoditatem itineris, ponte sublicio, tum primum in Tiberi facto, conjungi urbi placuit. Quiritium quoque fossa, haud parvum munimentum a planioribus aditu locis, Anci regis opus est. Ingenti incremento rebus auctis, quum in tanta multitudine hominum, discrimine recte an perperam facti confuso, facinora clandestina fierent, carcer ad terrorem increscentis audaciæ media urbe, imminens foro ædificatur. Nec urbs tantum hoc rege crevit, sed etiam ager finesque. Silva Mæsia Veientibus adempta, usque ad mare imperium prolatum, et in ore Tiberis Ostia urbs condita : salinæ circa factæ, egregieque rebus bello gestis, ædis Jovis Feretrii amplificata.

Janiculum
urbi con-
junctum.

XXXIV. Anco regnante, Lucumo, vir impiger ac divitiis potens, Romam con migravit, cupidine maxime ac spe magni honoris, cujus adipiscendi Tarquiniis (nam ibi quoque peregrina stirpe oriundus erat) facultas non fuerat. Damarati Corinthii filius erat ; qui, ob seditiones domo profugus, quum Tarquiniis forte consedisset, uxore ibi ducta, duos filios genuit. Nomina his Lucumo atque Aruns fuerunt. Lucumo superfuit patri, bonorum omnium hæres : Aruns prior, quam pater, moritur, uxore gravida

U. C. 121.
A. C. 631.
L. Tarquinius
Romam venit.

Ejus genus
et fata.

relicta. Nec diu manet superstes filio pater : qui quum, ignorans nurum ventrem ferre, inmemor in testando nepotis decessisset, puero, post avi mortem in nullam sortem bonorum nato, ab inopia Egerio inditum nomen. Lucumoni contra, omnium hæredi bonorum, quum divitiæ jam animos facerent, auxit ducta in matrimonium Tanaquil, summo loco nata, et quæ haud facile iis, in quibus nata erat, humiliora sineret ea, quæ innupsisset. Spernentibus Etruscis Lucumonem, exsule advena ortum, ferre indignitatem non potuit ; oblitaque ingentæ erga patriam caritatis, dummodo virum honoratum videret, consilium migrandi ab Tarquiniis cepit. Roma est ad id potissimum visa : in novo populo, ubi omnis repentina atque ex virtute nobilitas sit, futurum locum forti ac strenuo viro : regnasse Tatium Sabinum : accessitum in regnum Numam a Curibus : et Ancum Sabina matre ortum, nobilemque una imagine Numæ esse. Facile persuadet, ut cupido honorum, et cui Tarquiniæ materna tantum patria esset. Sublatis itaque rebus conmigrant Romam. Ad Janiculum forte ventum erat : ibi ei, carpento sedenti cum uxore, aquila, suspensis demissa leniter alis, pileum aufert : superque carpentum cum magno clangore volitans, rursus, velut ministerio divinitus missa, capiti apte reponit : inde sublimis abiit. Accepisse id augurium læta dicitur Tanaquil, perita, ut vulgo Etrusci, cælestium prodigiorum mulier. Excelsa et alta sperare complexa virum jubet : eam alitem ea regione cæli et ejus Dei nunciam venisse : circa summum culmen hominis auspiciam fecisse : levasse humano superpositum capiti decus, ut divinitus eidem red-

deret. Has spes cogitationesque secum portantes, urbem ingressi sunt; domicilioque ibi comparato, L. Tarquinius Priscum edidere nomen. Romanis conspicuum eum novitas divitiæque faciebant: et ipse fortunam benigno adloquio, comitate invitandi, beneficiisque, quos poterat, sibi conciliando, adjuvabat; donec in regiam quoque de eo fama perlata est: notitiamque eam brevi, apud regem liberaliter dextreque obeundo officia, in familiaris amicitiae adduxerat jura, ut publicis pariter ac privatis consiliis bello domique interesset: et, per omnia expertus, postremo tutor etiam liberis regis testamento institueretur.

XXXV. Regnavit Ancus annos quatuor et viginti, cuilibet superiorum regum belli pacisque et artibus et gloria par. Jam filii prope puberem ætatem erant: eo magis Tarquinius instare, ut quam primum comitia regi creando fierent. Quibus indictis, sub tempus pueros venatum ablegavit: isque primus et petisse ambitiose regnum, et orationem dicitur habuisse ad conciliandos plebis animos compositam: *Quum, se non rem novam petere: quippe qui non primus, quod quisquam indignari mirarive posset, sed tertius Romæ peregrinus regnum adfectet: et Tatium non ex peregrino solum, sed etiam ex hoste, regem factum: et Numam, ignarum urbis, non petentem, in regnum ultro adcitum. Se, ex quo sui potens fuerit, Romam cum conjuge ac fortunis omnibus con migrasse: majorem partem ætatis ejus, qua civilibus officiis fungantur homines, Romæ se, quam in vetere patria, vixisse: domi militiæque sub haud pœnitendo magistro, ipso Anco rege, Romana se jura, Romanos ritus didicisse. Obsequio et observantia in regem cum*

Moritur
Ancus.

Tarquinius
regnum
ambit.

omnibus, benignitate erga alios cum rege ipso certasse.

U. C. 138. Hæc eum haud falsa memorantem ingenti consensu
A. C. 614. populus Romanus regnare jussit. Ergo virum, ce-
Eligitur.

Bellum
cum Lati-
nis.

Circus
maximus.

Ludi Ro-
mani.

tera egregium, secuta, quam in petendo habuerat, etiam regnantem ambitio est: nec minus regni sui firmandi, quam augendæ reipublicæ, memor, centum in Patres legit; qui deinde minorum gentium sunt adpellati: factio haud dubia regis, cujus beneficio in curiam venerant. Bellum primum cum Latinis gessit, et oppidum ibi Apiolas vi cepit: prædaque inde majore, quam quanta belli fama fuerat, revecta, ludos opulentius instructiusque, quam priores reges, fecit. Tum primum circo, qui nunc maximus dicitur, designatus locus est: loca divisa Patribus equitibusque, ubi spectacula sibi quisque facerent; fori adpellati. Spectavere furcis duodecos ab terra spectacula alta sustinentibus pedes. Ludicrum fuit equi pugilesque, ex Etruria maxime adciti: sollemnes deinde annui mansere ludi, Romani Magnique varie adpellati. Ab eodem rege et circa forum privatis ædificanda divisa sunt loca; porticus tabernæque factæ.

Bellum
cum Sabi-
nis.

XXXVI. Muro quoque lapideo circumdare urbem parabat, quum Sabinum bellum cœptis intervenit. Adeoque ea subita res fuit, ut prius Anienem transirent hostes, quam obviam ire ac prohibere exercitus Romanus posset. Itaque trepidatum Romæ est: et primo dubia victoria magna utrimque cæde pugnatum est. Reductis deinde in castra hostium copiis, datoque spatio Romanis, ad comparandum de integro bellum, Tarquinius, equitem maxime suis deesse viribus ratus, ad Ramnes, Titienses, Luces, quas centurias Romulus scripserat, addere alias

constituit, suoque insignes relinquere nomine. Id quia inaugurato Romulus fecerat, negare Attus Navius, inclitus ea tempestate augur, neque mutari, neque novum constitui, nisi aves addixissent, posse. Ex eo ira regi mota, eludensque artem, (ut ferunt) *Agedum*, inquit, *divine tu, inaugura, fierine possit, quod nunc ego mente concipio.* Quum ille, in augurio rem expertus, profecto futuram dixisset; *Atqui hoc animo agitavi*, inquit, *te novacula cotem discissurum: cape hæc, et perage, quod aves tuæ fieri posse portentunt.* Tum illum haud cunctanter discidisse cotem ferunt. Statua Atti capite velato, quo in loco res acta est, in comitio, in gradibus ipsis ad lævam curiæ fuit: cotem quoque eodem loco sitam fuisse memorant, ut esset ad posteros miraculi ejus monumentum. Auguriis certe sacerdotioque augurum tantus honos accessit, ut nihil belli domique postea, nisi auspicato, gereretur: concilia populi, exercitus vocati, summa rerum, ubi aves non admisissent, dirimerentur. Neque tum Tarquinius de equitum centuriis quidquam mutavit: numero alterum tantum adjecit, ut mille et octingenti equites in tribus centuriis essent. Posteriores modo sub iisdem nominibus, qui additi erant, adpellati sunt: quas nunc, quia geminatae sunt, sex vocant centurias.

XXXVII. Hac parte copiarum aucta, iterum cum Sabinis confligitur. Sed præterquam quod viribus creverat Romanus exercitus, ex occulto etiam additur dolus, missis, qui magnam vim lignorum, in Anienis ripa jacentem, ardentem in flumen conjicerent: ventoque juvante accensa ligna, et pleraque, in ratibus impacta, sublicis quum hæerent, pon-

tem incendunt. Ea quoque res in pugna terrorem adtulit Sabinis. Effusis eadem fugam inpediit: multique mortales, quum hostem effugissent, in flumine ipso periere: quorum fluitantia arma ad urbem cognita in Tiberi prius pene, quam nunciari posset, insignem victoriam fecere. Eo prælio præcipua equitum gloria fuit: utrimque ab cornibus positos, quum jam pelleretur media peditum suorum acies, ita incurrisse ab lateribus ferunt, ut non sisterent modo Sabinas legiones, ferociter instantes cedentibus, sed subito in fugam averterent. Montes effuso cursu Sabini petebant, et pauci tenuere; maxima pars, ut ante dictum est, ab equitibus in flumen acti sunt. Tarquinius, instandum perterritis ratus, præda captivisque Romam missis, spoliis hostium (votum id Vulcano erat) ingenti cumulo accensis, pergit porro in agrum Sabinum exercitum inducere: et, quamquam male gesta res erat, nec gesturos melius sperare poterant, tamen, quia consulendi res non dabat spatium, iere obviam Sabini tumultuario milite: iterumque ibi fusi, perditis jam prope rebus, pacem petiere.

XXXVIII. Collatia, et quidquid circa Collatiam agri erat, Sabinis ademptum. Egerius (fratris hic filius erat regis) Collatiæ in præsidio relictus: deditosque Collatinos ita accipio, eamque deditiois formulam esse. Rex interrogavit: *Estisne vos legati oratoresque, missi a populo Collatino, ut vos populumque Collatinum dederetis? Sumus. Estne populus Collatinus in sua potestate? Est. Deditisne vos, populumque Collatinum, urbem, agros, aquam, terminos, delubra, utensilia, divina, humanaque omnia, in meam populique Romani ditionem? Dedimus. At ego reci-*

pio. Bello Sabino perfecto, Tarquinius triumphans Romam rediit. Inde priscis Latinis bellum fecit : ^{Bellum cum Latinis.} ubi nusquam ad universæ rei dimicationem ventum est, ad singula oppida circumferendo arma, omne nomen Latinum domuit. Corniculum, Ficulea vetus, Cameria, Crustumarium, Ameriola, Medullia, Nomentum, hæc de priscis Latinis, aut qui ad Latinos defecerant, capta oppida. Pax deinde est ^{Pacis opera.} facta. Majore inde animo pacis opera inchoata, quam quanta mole gesserat bella : ut non quietior populus domi esset, quam militiæ fuisset. Nam et muro lapideo, cujus exordium operis Sabino bello turbatum erat, urbem, qua nondum munierat, cingere parat : et infima urbis loca circa forum aliasque interjectas collibus convalles, quia ex planis locis haud facile evehebant aquas, cloacis e fastigio in Tiberim ductis siccant : et aream ad ædem in Capitolio Jovis, quam voverat bello Sabino, jam præsagiente animo futuram olim amplitudinem loci, occupat fundamentis.

XXXIX. Eo tempore in regia prodigium visu ^{Servius Tullius.} eventuque mirabile fuit. Pueri dormienti, cui Ser. Tullio nomen fuit, caput arsisse ferunt multorum in conspectu. Plurimo igitur clamore inde ad tantæ rei miraculum orto excitos reges : et quum quidam familiarium aquam ad restinguendum ferret, ab regina retentum : sedatoque eam tumultu, moveri vetuisse puerum ; donec sua sponte experrectus esset. Mox cum somno et flammam abiisse. Tum abducto in secretum viro Tanaquil, *Viden' tu puerum hunc, inquit, quem tam humili cultu educamus ? Scire licet, hunc lumen quondam rebus nostris dubiis futurum, præsidiumque regiæ adfectæ : proinde materiem ingentis*

publice privatimque decoris omni indulgentia nostra nutriumus. Inde puerum liberum loco coeptum haberi, erudiri que artibus, quibus ingenia ad magnæ fortunæ cultum excitantur. Evenit facile, quod Diis cordi esset. Juvenis evasit vere indolis regiæ : nec, quum quæreretur gener Tarquinio, quisquam Romanæ juventutis ulla arte conferri potuit : filiamque ei suam rex despondit. Hic quacumque de causa tantus illi honos habitus credere prohibet, serva natum eum, parvumque ipsum servisse. Eorum magis sententiæ sum, qui, Corniculo capto, Ser. Tullii, qui princeps in illa urbe fuerat, gravidam viro occiso uxorem, quum inter reliquas captivas cognita esset, ob unicam nobilitatem ab regina Romana prohibitam ferunt servitio partum Romæ edidisse, Prisci Tarquinii domo. Inde tanto beneficio et inter mulieres familiaritatem auctam, et puerum, ut in domo a parvo eductum, in caritate atque honore fuisse : fortunam matris, quod capta patria in hostium manus venerit, ut serva natus crederetur, fecisse.

XL. Duodequadragesimo ferme anno, ex quo regnare cœperat Tarquinius, non apud regem modo, sed apud Patres plebemque, longe maximo honore Ser. Tullius erat. Tum Anci filii duo etsi antea semper pro indignissimo habuerant, se patrio regno tutoris fraude pulsos, regnare Romæ advenam, non modo civicæ, sed ne Italicæ quidem stirpis ; tum impensius his indignitas crescere, si ne ab Tarquinio quidem ad se rediret regnum, sed præceps inde porro ad servitia caderet : ut in eadem civitate post centesimum fere annum, quam Romulus Deo prognatus, Deus ipse, tenuerit regnum, donec in terris

Anci filiorum conspiratio.

fuerit, id servus serva natus possideat : tum commune Romani nominis, tum præcipue id domus suæ dedecus fore, si, Anci regis virili stirpe salva, non modo advenis, sed servis etiam, regnum Romæ pareret. Ferro igitur eam arcere contumeliam statuunt. Sed et injuriæ dolor in Tarquinius ipsum magis, quam in Servium, eos stimulabat : et quia gravior ultor cædis, si superesset, rex futurus erat, quam privatus : tum, Servio occiso, quemcumque alium generum delegisset, eundem regni hæredem facturus videbatur. Ob hæc ipsi regi insidiæ parantur. Ex pastoribus duo ferocissimi delecti ad facinus, quibus consueti erant uterque agrestibus ferramentis, in vestibulo regiæ, quam potuere tumultuosissime, specie rixæ in se omnes adparitores regio convertunt ; inde, quum ambo regem adpellarent, clamorque eorum penitus in regiam perveisset, vocati ad regem pergunt. Primo uterque vociferari, et certatim alter alteri obstrepere, coërciti ab licitore, et jussi in vicem dicere, tandem obloqui desistant. Unus rem ex composito orditur. Cum intentus in eum se rex totus averteret, alter elatam securim in caput dejecit : relictoque in vulnere telo, ambo se foras ejiciunt.

Tarquinius
occiditur.

XLI. Tarquinius moribundum quum, qui circa erant, excepissent, illos fugientes licitores comprehendunt : clamor inde concursusque populi, mirantium quid rei esset. Tanaquil inter tumultum claudi regiam jubet, arbitros ejecit : simul, quæ curando vulnere opus sunt, tanquam spes subesset, sedulo comparat : simul, si destituat spes, alia præsidia molitur. Servio propere adcito quum pene ex-

Servius cu-
ram rerum
capessit.

ne inultam mortem soceri, ne socrum inimicis ludibrio esse sinat. *Tuum est, inquit, Servi, si vir es, regnum ; non eorum, qui alienis manibus pessimum facinus fecere. Erige te, Deosque duces sequere, qui clarum hoc fore caput divino quondam circumfuso igni portenderunt. Nunc te illa cœlestis excitet flamma : nunc expergiscere vere. Et nos peregrini regnavimus. Qui sis, non unde natus sis, reputa. Si tua re subita consilia torpent, at tu mea sequere.* Quum clamor inpetusque multitudinis vix sustineri posset, ex superiore parte ædium per fenestras, in novam viam versas, (habitabat enim rex ad Jovis Statoris) populum Tanaquil adloquitur : *Jubet bono animo esse, sopitum fuisse regem subito ictu : ferrum haud alte in corpus descendisse : jam ad se redisse. Inspectum vulnus, absterso cruore : omnia salubria esse : confidere, prope diem ipsum eos visuros. Interim Ser. Tullio jubere populum dicto audientem esse. Eum jura redditurum, obiturumque alia regis munia esse.* Servius cum trabea et lictoribus prodit ; ac, sede regia sedens, alia decernit, de aliis consulturum se regem esse simulat. Itaque, per aliquot dies, quum jam exspirasset Tarquinius, celata morte, per speciem alienæ fungendæ vicis suas opes firmavit. Tum denum palam facto, et comploratione in regia orta, Servius, præsidio firmo munitus, primus injussu populi, voluntate Patrum regnavit. Anci liberi, jam tum comprehensis sceleris ministris, ut vivere regem, et tantas esse opes Servii nunciatum est, Suessam Pometiam exsulatum ierant.

U. C. 176.
A. C. 576.
Servius a
senatu re-
gnare jus-
sus.

XLII. Nec jam publicis magis consiliis Servius, quam privatis, munire opes : et ne, qualis Anci liberum animus adversus Tarquinium fuerat, talis ad-

versus se Tarquiniî liberum esset, duas filias juvenibus regiis, Lucio atque Arunti Tarquiniis, jungit. Filias Tarquiniis collocat. Nec rupit tamen fati necessitatem humanis consiliis, quin invidia regni etiam inter domesticos infida omnia atque infesta faceret. Peropportune ad presentis quietem status bellum cum Veientibus (jam enim induciæ exierant) aliisque Etruscis sumtum. In eo bello et virtus et fortuna enituit Tullii: fusoque ingenti hostium exercitu, haud dubius rex, seu Patrum, seu plebis animos periclitaretur, Romanam rediit. Adgrediturque inde ad pacis longe maximum opus. Ut, quemadmodum Numa divini auctor juris fuisset, ita Servium conditorem omnis in civitate discriminis ordinumque, quibus inter gradus dignitatis fortunæque aliquid interlucet, posterius fama ferrent. Censum enim instituit, rem U. C. 197. A. C. 555. Censum instituit. saluberrimam tanto futuro imperio: ex quo bellipacisque munia non viritum, ut ante, sed pro habitu pecuniarum fierent. Tum classes centuriasque et hunc ordinem ex censu descripsit, vel paci decorum, vel bello.

XLIII. Ex iis, qui centum millium æris, aut majorem, censum haberent, octoginta confecit centurias, Classes. quadragenas seniorum ac juniorum. Prima classis omnes adpellati. Seniores, ad urbis custodiam ut præsto essent: juvenes, ut foris bella gererent. Arma his imperata, galea, clipeum, ocreæ, lorica; omnia ex ære: hæc ut tegumenta corporis essent: tela in hostem, hastaque et gladius. Additæ huic classi duæ fabrum centuriæ, quæ sine armis stipendia facerent: datum munus, ut machinas in bello ferrent. Secunda classis intra centum usque ad quinque et septuaginta millium censum instituta;

et ex his, senioribus junioribusque, viginti conscriptæ centuriæ: arma imperata, scutum pro clipeo, et præter lorica omnia eadem. Tertiæ classis in quinquaginta millium censum esse voluit: totidem centuriæ et hæ, eodemque discrimine ætatum, factæ: nec de armis quidquam mutatum; ocreæ tantum ademtæ. In quarta classe census quinque et viginti millium, totidem centuriæ factæ: arma mutata, nihil præter hastam et verutum datum. Quinta classis aucta, centuriæ triginta factæ: fundas lapidesque missiles hi secum gerebant: in his adensi, cornicines, tibicinesque, in tres centurias distributi. Undecim millibus hæc classis censebatur. Hoc minor census reliquam multitudinem habuit: inde una centuria facta est, immunis militia. Ita pedestri exercitu ornato distributoque, equitum ex primoribus civitatis duodecim scripsit centurias. Sex item alias centurias tribus ab Romulo institutis sub iisdem, quibus inauguratæ erant, nominibus fecit. Ad equos emendos dena millia æris ex publico data; et quibus, equos alerent, viduæ adtributæ, quæ bina millia æris in annos singulos penderent. Hæc omnia in dites a pauperibus inclinata onera. Deinde est honos additus: non enim (ut ab Romulo traditum ceteri servaverant reges) viritum suffragium eadem vi eodemque jure promiscue omnibus datum est: sed gradus facti, ut neque exclusus quisquam suffragio videretur, et vis omnis penes primores civitatis esset. Equites enim vocabantur primi; octoginta inde primæ classis centuriæ: ibi si variaret, quod raro incidebat, ut secundæ classis vocarentur: nec fere umquam infra ita descenderent, ut ad infimos pervenirent. Nec mirari oportet, hunc ordi-

Suffragia.

nem, qui nunc est, post expletas quinque et triginta tribus, duplicato earum numero, centuriis juniorum seniorumque, ad institutam ab Ser. Tullio summam non convenire: quadrifariam enim urbe divisa regionibus collibusque, quæ habitabantur partes, Tribus eas adpellavit; ut ego arbitror, ab tributo: nam ejus quoque æqualiter ex censu conferendi ab eodem inita ratio est. Neque hæ tribus ad centuriarum distributionem numerumque quidquam pertinere.

XLIV. Censu perfecto, quem maturaverat metu Servius Iustrum condidit. legis de incensis latæ cum vinculorum minis mortisque, edixit, ut omnes cives Romani, equites peditesque, in suis quisque centuriis, in campo Martio prima luce adessent. Ibi instructum exercitum omnem suovetaurilibus lustravit: idque conditum Iustrum adpellatum, quia is censendo finis factus est. Millia octoginta eo Iustro civium censa dicuntur. Adjicit scriptorum antiquissimus Fabius Pictor, eo Numerus civium. rum, qui ferre arma possent, eum numerum fuisse. Ad eam multitudinem urbs quoque amplificanda visa est. Addit duos colles, Quirinalem Viminalemque: Urbs amplificata. inde deinceps auget Esquilias: ibique ipse, ut loco dignitas fieret, habitat. Aggere et fossis et muro circumdat urbem: ita pomœrium profert. Pomœrium, verbi vim solam intuentes, postmœrium interpretantur esse. Est autem magis circa murum locus, quem in condendis urbibus quondam Etrusci, qua murum ducturi erant, certis circa terminis inaugurato consecrabant: ut neque interiore parte ædificia mœnibus continuarentur, quæ nunc vulgo etiam conjungunt; et extrinsecus puri aliquid ab humano cultu pateret soli. Hoc spatium, quod ne-

que habitari, neque arari fas erat, non magis quod post murum esset, quam quod murus post id, pomerium Romani adpellarunt : et in urbis incremento semper, quantum mœnia processura erant, tantum termini hi consecrati proferebantur.

Communia
sacra Rom.
et Latino-
rum.

XLV. Aucta civitate magnitudine urbis, formatis omnibus domi et ad belli et ad pacis usus, ne semper armis opes acquirerentur, consilio augere imperium conatus est, simul et aliquod addere urbi decus. Jam tum erat inclitum Dianæ Ephesiæ fanum : id communiter a civitatibus Asiæ factum fama ferebat. Quum consensum Deosque consociatos laudaret mire Servius inter proceres Latinorum, cum quibus publice privatimque hospitia amicitiasque de industria junxerat ; sæpe iterando eadem perpulit tandem, ut Romæ fanum Dianæ populi Latini cum populo Romano facerent. Ea erat confessio, caput rerum Romam esse, de quo toties armis certatum fuerat. Id quamquam omissum jam ex omnium cura Latinorum, ob rem toties infelicitate tentatam armis, videbatur ; uni se ex Sabinis fors dare visa est privato consilio imperii recuperandi. Bos in Sabinis nata cuidam patrifamiliæ dicitur, miranda magnitudine ac specie. Fixa per multas ætates cornua in vestibulo templi Dianæ monumentum ei fuere miraculo. Habita, ut erat, res prodigii loco est : et cecinere vates, cujus civitatis eam civis Dianæ inmolasset, ibi fore imperium ; idque carmen pervenerat ad antistitem fani Dianæ. Sabinus, ut prima apta dies sacrificio visa est, bovem Romam actam deducit ad fanum Dianæ, et ante aram statuit. Ibi antistes Romanus, quum cum magnitudo victimæ celebrata fama movisset,

memor responsi Sabinum ita adloquitur : *Quidnam tu, hospes, paras ? inquit, inceste sacrificium Dianæ facere ? Quin tu ante vivo perfunderis flumine ? Infima valle præfuit Tiberis.* Religione tactus hospes, qui omnia, ut prodigio responderet eventus, cuperet rite facta, ex templo descendit ad Tiberim. Interea Romanus iunolat Dianæ bovem : id mire gratum regi atque civitati fuit.

XLVI. Servius, quamquam jam usu haud dubium regnum possederat, tamen, quia interdum jactari voces a juvene Tarquinio audiebat, se injussu populi regnare, conciliata prius voluntate plebis, agro capto ex hostibus viritim diviso, ausus est ferre ad populum, *vellent, juberentne, se regnare ?* tantoque consensu, quanto haud quisquam alius ante, rex est declaratus. Neque ea res Tarquinio spem adfectandi regni minuit : immo eo impensius, quia de agro plebis adversa Patrum voluntate senserat agi, criminandi Servii apud Patres, crescendique in curia sibi occasionem datam ratus est, et ipse juvenis ardentis animi, et domi uxore Tullia inquietum animum stimulante. Tulit enim et Romana regia sceleris tragici exemplum, ut tædio regum maturior veniret libertas ; ultimumque regnum esset, quod scelere partum foret. Hic L. Tarquinius (Prisci Tarquinii regis filius neposne fuerit, parum liquet ; pluribus tamen auctoribus filium ediderim) fratrem habuerat Aruntem Tarquinium, mitis ingenii juvenem. His duobus, ut ante dictum est, duæ Tulliæ, regis filiæ, nupserant, et ipsæ longe dispares moribus. Forte ita inciderat, ne duo violenta ingenia matrimonio jungerentur, fortuna, credo, populi Romani, quo diuturnius Servii regnum esset, consti-

L. Tarquinius regnum adfectat.

Tulliae am-
bitio.

tuique civitatis mores possent. Angebatur ferox Tullia, nihil materiae in viro neque ad cupiditatem, neque ad audaciam esse; tota in alterum versa Tarquinium, eum mirari, eum virum dicere, ac regio sanguine ortum: spernere sororem, quod virum nacta muliebri cessaret audacia. Contrahit celeriter similitudo eos, ut fere fit malum malo aptissimum: sed initium turbandi omnia a femina ortum est. Ea, secretis viri alieni adsuefacta sermonibus, nullis verborum contumeliis parcere, de viro ad fratrem, de sorore ad virum; et se rectius viduam, et illum caelibem futurum fuisse contendere, quam cum in pari jungi, ut clanguescendum aliena ignavia esset. Si sibi eum, quo digna esset, Dii dedissent virum, domi se prope diem visuram regnum fuisse, quod apud patrem videat. Celeriter adolescentem suae temeritatis inplet. Aruns Tarquinius et Tullia minor prope continuatis funeribus quum domos vacuas novo matrimonio fecissent, junguntur nuptiis, magis non prohibente Servio, quam adprobante.

Nubit soror-
is viro.

Violenta
ejus con-
silia.

XLVII. Tum vero in dies infestior Tullii senectus, infestius coepit regnum esse: jam enim ab scelere ad aliud spectare mulier scelus: nec nocte, nec interdium virum conquiescere pati, ne gratuita praeterita parricidia essent. *Non sibi defuisse, cui nupta diceretur, nec cum quo tacita serviret: defuisse, qui se regno dignum putaret: qui meminisset, se esse Prisci Tarquinii filium; qui habere, quam sperare, regnum mallet. Si tu is es, cui nuptam esse me arbitror, et virum et regem adpello: sin minus, eo nunc pejus mutata est res, quod isthic cum ignavia est scelus. Quin adcingeris? Non tibi ab Corintho, nec ab Tarquiniis,*

*ut patri tuo, peregrina regna moliri necesse est. Dii te penates patriique, et patris imago, et domus regia, et in domo regale solium, et nomen Tarquinium creat vocatque regem. Aut si ad hæc parum est animi, quid frustraris civitatem? quid te ut regium juvenem conspici sinis? Facesse hinc Tarquinius, aut Corinthum. Devolvere retro ad stirpem, fratri similior, quam patri. His aliisque increpando juvenem instigat, nec conquiescere ipsa potest: si, quum Tanaquil, peregrina mulier, tantum moliri potuisset animo, ut duo continua regna viro, ac deinceps genero, dedisset; ipsa, regio semine orta, nullum momentum in dando adimendoque regno faceret. His muliebribus instinctus furiis Tarquinius circumire et prensare minorum maxime gentium, Patres; admonere paterni beneficii, ac pro eo gratiam repetere; adlicere donis juvenes: tum de se ingentia pollicendo, tum regis criminibus omnibus locis crescere. Postremo, ut jam agendæ rei tempus visum est, stipatus agmine armatorum, in forum inrupit; inde, omnibus percussis pavore, in regia sede pro curia sedens, Patres in curiam per præconem ad regem Tarquinium citari jussit. Convenere extemplo, alii jam ante ad hoc præparati, alii metu, ne non venisse fraudi esset, novitate ac miraculo adtoniti, et jam de Servio actum rati. Ibi Tarquinius, maledicta ab stirpe ultima orsus; *Servum, serraque natum, post mortem indignam parentis sui, non interregno, ut antea, inito, non comitiis habitis, non per suffragium populi, non auctoribus Patribus, muliebri dono regnum occupasse. Ita natum, ita creatum regem, fautorem infimi generis hominum, ex quo ipse sit, odio alienæ honestatis ereptum primoribus agrum sordidissimo cuique**

L. Tarquinius regnum invadit.

divisisse : omnia onera, quæ communia quondam fuerint, inclinasse in primores civitatis : instituisse censum, ut insignis ad invidiam locupletiorum fortuna esset, et parata, unde, ubi vellet, egentissimis largiretur.

XLVIII. Huic orationi Servius quum intervenisset, trepido nuncio excitatus, extemplo a vestibulo curiæ magna voce, *Quid hoc, inquit, Tarquini, rei est? qua tu audacia me vivo vocare ausus es Patres? aut in sede considerare mea?* Quum ille ferociter ad hæc, *Se patris sui tenere sedem, multo, quam servum, potiozem filium regis regni hæredem : satis illum diu per licentiam eludentem insultasse dominis ;* clamor ab utriusque fautoribus oritur, et concursus populi fiebat in curiam : adparebatque regnaturum, qui vicisset. Tum Tarquinius, necessitate jam ipsa cogente ultima audere, multo et ætate et viribus validior, medium adripit Servium ; elatumque e curia in inferiorem partem per gradus dejecit. Inde ad cogendum senatum in curiam redit. Fit fuga regis adparitorum, atque comitum. Ipse prope exsanguis, quum semianimi regio comitatu domum se reciperet, pervenissetque ad summum Cyprium vicum, ab iis, qui missi ab Tarquinio fugientem consecuti erant, interficitur. Creditur, quia non abhorret a cetero scelere, admonitu Tulliæ id factum : carpento certe (id quod satis constat) in forum invecta, nec reverita cœtum virorum, evocavit virum e curia ; regemque prima adpellavit : a quo facessere jussa ex tanto tumultu quum se domum reciperet, pervenissetque ad summum Cyprium vicum, ubi Dianium nuper fuit ; flectenti carpentum dextra in Virbium clivum, ut in collem Esquiliarium eve-

Servius interficitur.

Tulliæ impietas.

heretur, restitit pavidus, atque inhibuit frenos is, qui jumenta agebat, jacentemque dominæ Servium trucidatum ostendit. Fœdum inhumanumque inde traditur scelus, monumentoque locus est: Sceleratum vicum vocant, quo amens, agitantibus furiis sororis ac viri, Tullia per patris corpus carpentum egisse fertur; partemque sanguinis ac cædis paternæ cruento vehiculo, contamiuata ipsa respersaque, tulisse ad penates suos virique sui: quibus iratis, malo regni principio similes prope diem exitus sequerentur. Ser. Tullius regnavit annos quatuor et quadraginta, ita ut bono etiam moderatoque succedenti regi difficilis æmulatio esset. Ceterum id quoque ad gloriam accessit, quod cum illo simul justa ac legitima regna occiderunt. Id ipsum tam mite ac tam moderatum imperium tamen, quia unius esset, deponere eum in animo habuisse, quidam auctores sunt; ni scelus intestinum liberandæ patriæ consilia agitati intervenisset.

XLIX. Inde L. Tarquinius regnare ocepit, cui Superbo cognomen facta indiderunt, quia socerum gener sepultura prohibuit, *Romulum quoque insepultum perisse* dictitans: primores Patrum, quos Servii rebus favisse credebat, interfecit: conscius deinde, male quærendi regni ab se ipso adversus se exemplum capi posse, armatis corpus circumsepsit: neque enim ad jus regni quidquam præter vim habebat; ut qui neque populi jussu, neque auctoribus Patribus regnaret. Eo accedebat, ut in caritate civium nihil spei reponenti metu regnum tutandum esset: quem ut pluribus incuteret, cognitiones capitalium rerum sine consiliis per se solus exercebat: perque eam causam occidere, in exilium agere, bonis mul-

Servii laus.

U. C. 220.

A. C. 532.

Tarquinius

Superbus

regnat.

Metu reg-

num fir-

mat.

tare poterat non suspectos modo aut invisos, sed unde nihil aliud, quam prædam, sperare posset. Ita Patrum præcipue numero inminuto, statuit nullos in Patres legere; quo contentior paucitate ipsa ordo esset, minusque per se nihil agi indignarentur. Hic enim regum primus traditum a prioribus morem de omnibus senatum consulendi solvit: domesticis consiliis rempublicam administravit: bellum, pacem, fœdera, societates per se ipse, cum quibus voluit, injussu populi ac senatus, fecit, diremitque.

Latinos sibi conciliat.

Latinorum sibi maxime gentem conciliabat, ut peregrinis quoque opibus tutior inter cives esset: neque hospitia modo cum primoribus eorum, sed adfinitates quoque, jungebat. Octavio Mamilio Tusculano, (is longe princeps Latini nominis erat, si famæ credimus, ab Ulixæ Deaque Circe oriundus) ei Mamilio filiam nuptum dat; perque eas nuptias multos sibi cognatos amicosque ejus conciliat.

Conventus Latinorum.

L. Jam magna Tarquinii auctoritas inter Latinorum proceres erat; quum, in diem certam ut ad lucum Ferentinæ conveniant, indicit: esse, quæ agere de rebus communibus velit. Conveniunt frequentes prima luce: ipse Tarquinius diem quidem servavit; sed paullo ante, quam sol occideret, venit. Multa ibi tota die in concilio variis jactata sermonibus erant. Turnus Herdonius ab Aricia ferociter in absentem Tarquinium erat invectus; *Haud mirum esse, Superbo inditum Romæ cognomen*: (jam enim ita clam quidem mussitantes, vulgo tamen, eum appellabant.) *An quidquam superbius esse, quam ludificari sic omne nomen Latinum? Principibus longe ab domo excitis, ipsum, qui concilium indixerit, non ad-*

Turnus Herdonius in Tarquinium invectus.

esse: tentari profecto patientiam, ut, si jugum acceperint, obnoxios premat. Cui enim non adparere, adfectare cum imperium in Latinos? Quod si sui bene crediderint cives, aut si creditum illud, et non raptum paricidio, sit, credere et Latinos (quamquam ne sic quidem alienigenæ) debere. Sin suos ejus pœniteat, (quippe qui alii super alios trucidentur, exsulatum eant, bona amittant,) quid spei melioris Latinis portendi? Si se audiant, domum suam quemque inde abituros: neque magis observaturos diem concilii, quam ipse, qui indixerit, observet. Hæc atque alia eodem pertinentia seditiosus facinorosusque homo, hisque artibus operæ domi nactus, quum maxime dissereret, intervenit Tarquinius. Is finis orationi fuit. Aversi omnes ad Tarquinium salutandum: qui, silentio facto, monitus a proximis, ut purgaret se, quod id temporis venisset, *disceptatorem*, ait, *se sumtum inter patrem et filium: cura reconciliandi eos in gratiam moratum esse: et, quia ea res exemisset illum diem, postero die acturum, quæ constituisset.* Ne id quidem ab Turno tulisse tacitum ferunt: dixisse enim, *Nullum breviorum esse cognitionem, quam inter patrem et filium, paucisque transigi verbis posse: ni pareat patri, habiturum infortunium esse.*

LI. Hæc Aricinus in regem Romanum increpans ex concilio abiit. Quam rem Tarquinius aliquanto, quam videbatur, ægrius ferens, confestim Turno necem machinatur; ut eundem terrorem, quo civium animos domi obpresserat, Latinis injiceret: et quia Ab eo ob- pro imperio palam interfici non poterat, oblato falso primitur. crimine insontem obpressit. Per adversæ factionis quosdam Aricinos servum Turni auro corrupit, ut in deversorium ejus vim magnam gladiatorum inferri

clam sineret. Ea quum una nocte perfecta essent, Tarquinius, paullo ante lucem adcitatis ad se principibus Latinorum, quasi re nova perturbatus, *moram suam hesternam, velut Deorum quadam providentia inlatam*, ait, *saluti sibi atque illis fuisse: ab Turno dici sibi et primoribus populorum parari necem, ut Latino- rum solus imperium teneat. Adgressurum fuisse hesterno die in concilio: dilatam rem esse, quod auctor concilii afuerit, quem maxime peteret. Inde illam absentis insectationem esse natam, quod morando spem destituerit. Non dubitare, si vera deferantur, quin prima luce, ubi ventum in concilium sit, instructus cum conjuratorum manu armatusque venturus sit. Dici, gladiatorum ingentem numerum esse ad eum convectum: id vanum nec ne sit, extemplo sciri posse. Rogare eos, ut inde secum ad Turnum veniant.* Suspectam fecit rem et ingenium Turni ferox, et oratio hesternæ, et mora Tarquinii; quod videbatur ob eam differri cædes potuisse. Eunt inclinatis quidem ad credendum animis, tamen, nisi gladiis deprehensis, cetera vana existimaturi. Ubi est eo ventum, Turnum ex somno excitatum circumstant custodes: comprehensusque servis, qui caritate domini vim parabant, quum gladii abditi ex omnibus locis deverticuli protraherentur; enim vero manifesta res visa, injectæque Turno catenæ: et confestim Latinorum concilium magno cum tumultu advocatur. Ibi tam atrox invidia orta est, gladiis in medio positis, ut, indicta causa, novo genere lethi, dejectus ad caput aquæ Ferentinæ, crate superne injecta saxisque congestis, mergeretur.

Fœdus cum
Latinis.

LII. Revocatis deinde ad concilium Latinis, Tarquinius, conlaudatisque, qui Turnum novantem res

pro manifesto parricidio merita pœna adfecissent, ita verba fecit: *Posse quidem se vetusto jure agere, quod, quum omnes Latini ab Alba oriundi sint, in eo fœdere teneantur, quo ab Tullo res omnis Albana cum colonis suis in Romanum cesserit imperium. Ceterum se utilitatis id magis omnium causa censere, ut renovetur id fœdus: secundaque potius fortuna populi Romani ut participes Latini fruantur, quam urbium excidia vastationesque agrorum, quas Anco prius, patre deinde suo regnante, perpassi sint, semper aut expectent, aut patientur.* Haud difficulter persuasum Latinis, quamquam in eo fœdere superior Romana res erat: ceterum et capita nominis Latini stare ac sentire cum rege videbant, et Turnus sui cuique periculi, si adversatus esset, recens erat documentum. Ita renovatum fœdus, indictumque junioribus Latinorum, ut ex fœdere die certa ad lucum Ferentinæ armati frequentes adessent. Qui ubi ad edictum Romani regis ex omnibus populis convenere; ne ducem suum, neve secretum imperium, propriave signa haberent, miscuit manipulos ex Latinis Romanisque, ut ex binis singulos faceret, binosque ex singulis: ita geminatis manipulis centuriones inposuit.

LIII. Nec, ut injustus in pace rex, ita dux belli pravus fuit: quin ea arte æquasset superiores reges, ni degeneratum in aliis huic quoque decori obfecisset. Is primus Volscis bellum in ducentos amplius post suam ætatem annos movit, Suessamque Pometiam ex his vi cepit: ubi quum dividenda præda quadringenta talenta argenti aurique refe-

Bellum
cum Vol-
scis.

Gabios
fraude ad-
greditur.

templi, quæ digna Deum hominumque rege, quæ Romano imperio, quæ ipsius etiam loci majestate esset. Captivam pecuniam in ædificationem ejus templi seposuit. Excepit deinde eum lentius spe bellum, quo Gabios, propinquam urbem, nequidquam vi adortus, quum obsidendi quoque urbem spes pulso a mœnibus ademta esset, postremo minime arte Romana, fraude ac dolo, adgressus est; nam quum, velut posito bello, fundamentis templi jaciendis aliisque urbanis operibus intentum se esse simularet, Sextus filius ejus, qui minimus ex tribus erat, transfugit ex composito Gabios, patris in se sævitiam intolerabilem conquerens; *Jam ab alienis in suos vertisse superbiam: et liberorum quoque eum frequentie tædere; ut, quam in curia solitudinem fecerit, domi quoque faciat: ne quam stirpem, ne quem hæredem regni relinquat. Se quidem, inter tela et gladios patris elapsum, nihil usquam sibi tutum, nisi apud hostes L. Tarquinii, credidisse. Nam, ne errarent, manere his bellum, quod positum simuletur; et per occasionem eum incautos invasurum. Quod si apud eos supplicibus locus non sit, pererraturum se omne Latium: Volscosque se inde, et Æquos, et Hernicos petiturum; donec ad eos perveniat, qui a patrum crudelibus atque impiis suppliciis tegere liberos sciant. Forsitan etiam ardoris aliquid ad bellum armaque se adversus superbissimum regem ac ferocissimum populum inventurum.* Quum, si nihil morarentur, infensus ira porro inde abiturus videretur, benigne ab Gabinis excipitur: vetant mirari, si, qualis in cives, qualis in socios, talis ad ultimum in liberos esset. In se ipsum postremo sæviturum, si alia desint. Sibi vero gratum

adventum ejus esse: futurumque credere brevi, ut, illo adjuvante, ab portis Gabinis sub Romana mœnia bellum transferatur.

LIV. Inde in concilia publica adhiberi: ubi, Sex. Tarquinii doli. quum de aliis rebus adsentire se veteribus Gabinis diceret, quibus hæ notiores essent, ipse idemdem belli auctor esse, in eo sibi præcipuam prudentiam adsumere, quod utriusque populi vires nosset, sciretque, invisam profecto superbiam regiam civibus esse, quam ferre ne liberi quidem potuissent. Ita quum sensim ad rebellandum primores Gabinorum incitaret, ipse cum promissimis juvenum prædatum atque in expeditiones iret, et dictis factisque omnibus ad fallendum instructis vana aderesceret fides. dux ad ultimum belli legitur. Ibi quum, inscia multitudine, quid ageretur, prælia parva inter Romanam Gabiosque fierent, quibus plerumque Gabina res superior esset; tum certatim summi infimique Gabinorum Sex. Tarquinius dono Deum sibi missum ducem credere. Apud milites vero obeundo pericula ac labores, pariter prædam munifice largiendo, tanta caritate esse, ut non pater Tarquinius potentior Romæ, quam filius Gabiis esset. Itaque, postquam satis virium conlectum ad omnes conatus videbat, tum e suis unum sciscitatum Romanum ad patrem mittit, quidnam se facere vellet? quandoquidem, ut omnia unus Gabiis posset, ei Dii dedissent. Huic nuncio, quia, credo, dubiæ fidei videbatur, nihil voce responsum est: rex, velut deliberabundus, in hortum ædium transit, sequente nuncio filii: ibi, inambulans tacitus, summa papaverum capita dicitur baculo decussisse. Interrogando expectandoque responsum nuncius fessus, ut re imperfecta, re-

dit Gabios ; quæ dixerit ipse, quæque viderit, refert : seu ira, seu odio, seu superbia insita ingenio, nullam eum vocem emisisse. Sexto ubi, quid vellet parens, quidve præciperet tacitis ambagibus, patuit ; primores civitatis, criminando alios apud populum, alios sua ipsos invidia opportunos interemit : multi palam ; quidam, in quibus minus speciosa criminatio erat futura, clam interfecti. Patuit quibusdam volentibus fuga, aut in exsilium acti sunt, absentiumque bona juxta atque interentorum divisui fuere. Largitionis inde prædæque et dulcedine privati commodi sensus malorum publicorum adimi, donec, orba consilio auxilioque, Gabina res regi Romano sine ulla dimicatione in manum traditur.

Gabii recepti.

Ædificatur
Capitolini
Jovis ædes.

LV. Gabiis receptis, Tarquinius pacem cum Æquorum gente fecit ; foedus cum Tuscis renovavit. Inde ad negotia urbana animum convertit : quorum erat primum, ut Jovis templum in monte Tarpeio, monumentum regni sui nominisque, relinqueret : Tarquinius reges ambos, patrem vovisse, filium perfecisse. Et, ut libera a ceteris religionibus area esset tota Jovis templique ejus, quod inædificaretur, exaugurare fana sacellaque statuit ; quæ aliquot ibi a Tatio rege, primum in ipso discrimine adversus Romulum pugnae vota, consecrata, inaugurataque postea fuerant. Inter principia condendi hujus operis movisse numen ad indicandam tanti imperii molem traditur Deos : nam, quum omnium sacellorum exaugurationes admitterent aves, in Termini fano non addixere. Id omen auguriumque ita acceptum est ; non motam Termini sedem, unumque eum Deorum non evocatum sacratis sibi finibus, firma stabilia-

que cuncta portendere. Hoc perpetuitatis auspicio accepto, secutum aliud, magnitudinem imperii portendens, prodigium est: caput humanum integra facie aperientibus fundamenta templi dicitur adparuisse. Quæ visa species, haud per ambages, arcem eam imperii caputque rerum fore portendebat: idque ita cecinere vates, quique in urbe erant, quosque ad eam rem consultandam ex Etruria advenerant. Augebatur ad inpensas regis animus. Itaque Pometinæ manubiæ, quæ perducendo ad culmen operi destinatæ erant, vix in fundamenta subpeditavere. Eo magis Fabio, præterquam quod antiquior est, crediderim, quadringenta ea sola talenta fuisse, quam Pisoni; qui quadraginta millia pondo argenti seposita in eam rem scribit, summam pecuniæ neque ex unius tum urbis præda sperandam, et nullius, ne horum quidem magnificentiæ operum, fundamenta non exsuperaturam.

LVI. Intentus perficiendo templo, fabris undique ex Etruria aditis, non pecunia solum ad id publica est usus, sed operis etiam ex plebe. Qui quum haud parvus et ipse militiæ adderetur labor, minus tamen plebs gravabatur, se templa Deûm exædificare manibus suis: quæ posthac et ad alia, ut specie minora, sic laboris aliquanto majoris, traducebatur opera; foros in circo faciendos, cloacamque maximam, receptaculum omnium purgamentorum urbis, sub terram agendam: quibus duobus operibus vix nova hæc magnificentia quidquam adæquare potuit. His laboribus exercita plebe, quia et urbi multitudinem, ubi usus non esset, oneri rebatur esse, et colonis mittendis occupari latius imperii fines volebat; Signiam Circeiosque colonos misit,

Fori in circo: cloaca maxima.

Tarquinius præsidia urbi futura terra marique. Hæc agenti portenti causa Delphos mittit. portentum terribile visum: anguis ex columna lignea elapsus, quum terrorem fugamque in regiam fecisset, ipsius regis non tam subito pavore perculit pectus, quam anxiis inplevit curis. Itaque quum ad publica prodigia Etrusci tantum vates adhiberentur, hoc velut domestico exterritus visu, Delphos ad maxime inclitum in terris oraculum mittere statuit: neque responsa sortium ulli alii committere ausus, duos filios per ignotas ea tempestate terras, ignotiora maria, in Græciam misit. Titus et Aruns profecti: comes his additus L. Junius Brutus, Tarquinia sorore regis natus, juvenis longe alius ingenio, quam cujus simulationem induerat. Is, quum primores civitatis, in quibus fratrem suum ab avunculo interfectum audisset, neque in animo suo quidquam regi timendum, neque in fortuna concupiscendum relinquere statuit, contemtuque tutus esse, ubi in jure parum præsidii esset. Ergo ex industria factus ad imitationem stultitiæ, quum se suaque prædæ esse regi sineret, Bruti quoque haud abnuvit cognomen: ut sub ejus obtentu cognominis liberator ille populi Romani animus latens opperiretur tempora sua. Is tum ab Tarquiniis ductus Delphos, ludibrium verius, quam comes, aureum baculum, inclusum corneo cavato ad id baculo, tulisse donum Apollini dicitur, per ambages effigiem ingenii sui. Quo postquam ventum est, perfectis patris mandatis, cupido incessit animos juvenum sciscitandi, ad quem eorum regnum Romanum esset venturum. Ex infimo specu vocem redditam ferunt: *Imperium summum Romæ habebit, qui vestrum primus, o juvenes, osculum matri tulerit.* Tarquinius, ut Sextus, qui Ro-

L. Junius
Brutus.

mæ relictus fuerat, ignarus responsi expersque imperii esset, rem summa ope taceri jubent; ipsi inter se, uter prior, quum Romam redissent, matri osculum daret, sorti permittunt. Brutus, alio ratus spectare Pythicam vocem, velut si prolapsus cecidisset, terram osculo contigit: scilicet, quod ea communis mater omnium mortalium esset. Redi- tum inde Romam, ubi adversus Rutulos bellum summa vi parabatur.

LVII. Ardeam Rutuli habebant, gens, ut in ea regione atque in ea ætate, divitiis præpollens: ea- que ipsa caussa belli fuit, quod rex Romanus tum ipse ditari, exhaustus magnificentia publicorum ope- rum, tum præda delinire popularium animos stude- bat; præter aliam superbiam regno infestos etiam, quod se in fabrorum ministeriis ac servili tamdiu habitos opere ab rege indignabantur. Tentata res est, si primo inpetu capi Ardea posset: ubi id pa- rum processit, obsidione munitionibusque cæpti pre- mi hostes. In iis stativis, ut fit longo magis, quam acri bello, satis liberi comæatus erant: primori- bus tamen magis, quam militibus. Regii quidem juvenes interdum otium conviviiis comessionibus- que inter se terebant: forte potantibus his apud Sex. Tarquinius, ubi et Collatinus cœnabat Tarqui- nius, Egerii filius, incidit de uxoribus mentio: suam quisque laudare miris modis: inde certamine ac- censo, Collatinus negat, *verbis opus esse, paucis id quidem horis posse sciri, quantum ceteris præstet Lu- cretia sua. Quin, si vigor juventæ inest, conscendimus equos, invisimusque præsentis nostrarum ingenia? Id cuique spectatissimum sit, quod necopinato viri adventu obcurrerit oculis.* Incaluerant vino: age sane, om-

Bellum
cum Ru-
tulis.

Contentio
regiorum
juvenum de
uxoribus.

nes : citatis equis avolant Romam. Quo quum, primis se intendentibus tenebris, pervenissent, pergunt inde Collatiam : ubi Lucretiam, haudquaquam ut regias nurus, quas in convivio luxuque cum æqualibus viderant tempus terentes, sed nocte sera deditam lanæ inter lucubrantes ancillas in medio ædium sedentem inveniunt. Muliebris certaminis laus penes Lucretiam fuit : adveniens vir Tarquinique excepti benigne : victor maritus comiter invitat regios juvenes. Ibi Sex. Tarquinius mala libido Lucretiæ per vim stuprandæ capit : tum forma, tum spectata castitas incitat. Et tum quidem ab nocturno juvenili ludo in castra redeunt.

Lucretia
præfertur.

Ei vim in-
fert Tar-
quinius.

LVIII. Paucis interjectis diebus, Sex. Tarquinius, inscio Collatino, cum comite uno Collatiam venit : ubi exceptus benigne ab ignaris consilii, quum post cœnam in hospitale cubiculum deductus esset, amore ardens, postquam satis tuta circa, sopitique omnes videbantur, stricto gladio ad dormientem Lucretiam venit, sinistraque manu mulieris pectore obpresso, *Tace Lucretia*, inquit, *Sex. Tarquinius sum ; ferrum in manu est : moriere, si emiseric vocem.* Quum pavida ex somno mulier nullam opem, prope mortem iminentem, videret ; tum Tarquinius fateri amorem, orare, miscere precibus minas, versare in omnes partes muliebre animum : ubi obstinatum videbat, et ne mortis quidem metu inclinari, addit ad metum dedecus : cum mortua jugulatum servum nudum positurum, ait, ut in sordido adulterio necata dicatur. Quo terrore quum vicisset obstinatum pudicitiam velut victrix libido, profectusque inde Tarquinius, ferox expugnato decore muliebri, esset ; Lucretia, mœsta tanto malo, nuncium Ro-

mam eundem ad patrem, Ardeamque ad virum mit- Vocat illa patrem et virum.
 tit, ut cum singulis fidelibus amicis veniant: ita
 facto maturatoque opus esse; rem atrocem inci-
 disse. Sp. Lucretius cum P. Valerio Volesi filio,
 Collatinus cum L. Junio Bruto venit; cum quo
 forte Romam rediens ab nuncio uxoris erat conven-
 tus. Lucretiam sedentem mœstam in cubiculo in-
 veniunt: adventu suorum lacrimæ obortæ: quæ-
 rentique viro, *Satin' salvæ? Minime, inquit; quid
 enim salvi est mulieri, amissa pudicitia? Vestigia viri
 alieni, Collatine, in lecto sunt tuo. Ceterum corpus est
 tantum violatum, animus insons: mors testis erit. Sed
 date dextras fidemque, haud impune adultero fore. Sex,
 est Tarquinius, qui hostis pro hospite priore nocte vi
 armatus mihi sibi que, si vos viri estis, pestiferum hinc
 abstulit gaudium. Dant ordine omnes fidem: con-
 solantur ægram animi, avertendo noxam ab coacta
 in auctorem delicti: mentem peccare, non corpus:
 et, unde consilium afuerit, culpam abesse. Vos,
 inquit, videritis, quid illi debeat: ego me, etsi pec-
 cato absolvo, supplicio non libero: nec ulla deinde in-
 pudica Lucretiæ exemplo vivet. Cultrum, quem sub Se occidit.
 veste abditum habebat, eum in corde defigit: pro-
 lapsaque in vulnus, moribunda cecidit. Concla-
 mant vir paterque.*

LIX. Brutus, illis luctu occupatis, cultrum, ex
 vulnere Lucretiæ extractum, manantem cruore præ
 se tenens, *Per hunc, inquit, castissimum ante regiam
 injuriam sanguinem juro, vosque, Dii, testes facio, me Conjuratio
 in Tarqui-
 nium.
 L. Tarquinius Superbum, cum scelerata conjuge et
 omni liberorum stirpe, ferro, igni, quacumque dehinc vi
 possim, exsequuturum: nec illos, nec alium quemquam
 regnare Romæ passurum. Cultrum deinde Collatino*

tradit; inde Lucretio ac Valerio, stupentibus miraculo rei, unde novum in Bruti pectore ingenium. Ut præceptum erat, jurant: totique ab luctu versi in iram, Brutum, jam inde ad expugnandum regnum vocantem, sequuntur duces. Elatum domo Lucretiæ corpus in forum deferunt, concientque miraculo, ut fit, rei novæ atque indignitate homines: pro se quisque scelus regum ac vim queruntur. Movet tum patris mœstitia, tum Brutus, castigatorem lacrimarum atque inertium querelarum, auctorque, quod viros, quod Romanos deceret, arma capiendi adversus hostilia ausos. Ferocissimus quisque juvenum cum armis voluntarius adest: sequitur et cetera juvenus. Inde, pari præsidio relicto Collatiæ ad portas, custodibusque datis, ne quis eum motum regibus nunciaret, ceteri armati, duce Bruto, Romam profecti. Ubi eo ventum est, quacumque incedit, armata multitudo pavorem ac tumultum facit: rursus, ubi anteire primores civitatis vident, quidquid sit, haud temere esse rentur. Nec minorem motum animorum Romæ tam atrox res facit, quam Collatiæ fecerat. Ergo ex omnibus locis urbis in forum curritur. Quo simul ventum est, præco ad tribunal Celerum, in quo tum magistratu forte Brutus erat, populum advocavit. Ibi oratio habita, nequaquam ejus pectoris ingeniique, quod simulatum ad eam diem fuerat, de vi ac libidine Sex. Tarquini, de stupro infando Lucretiæ et miserabili cæde, de orbitate Tricipitini, cui mortis filiæ causa mortis indignior ac miserabilior esset: addita superbia ipsius regis, miseriæque et labores plebis, in fossas cloacasque exhauriendas demersæ. Romanos homines, victores omnium circa

Populus Romanus in Tarquinius concitatur.

populorum, opifices ac lapidas pro bellatoribus factos. Indigna Ser. Tullii regis memorata cædes, et invecta corpori patris nefando vehiculo filia; invocatique ultores parentum Dii. His atrocioribusque, credo, aliis, quæ præsens rerum indignitas haudquaquam relatu scriptoribus facilia subjicit, memoratis incensam multitudinem perpulit, ut imperium regi abrogaret, exsulesque esse juberet L. Tarquinius cum conjuge ac liberis. Ipse, junioribus, qui ultro nomina dabant, lectis armisque ad concitandum inde adversus regem exercitum Ardeam in castra est profectus; imperium in urbe Lucretio, præfecto urbis jam ante ab rege instituto, relinquit. Inter hunc tumultum Tullia domo profugit, exsecrantibus, quacumque incedebat, invocantibusque parentum furias viris mulieribusque.

LX. Harum rerum nunciis in castra perlatis, quum re nova trepidus rex pergeret Romam ad comprimendos motus, flexit viam Brutus, (senserat enim adventum) ne obvius fieret; eodemque fere tempore, diversis itineribus, Brutus Ardeam, Tarquinius Romam, venerunt. Tarquinio clausæ portæ, exsiliumque indictum: liberatorem urbis læta castra acceperunt: exactique inde liberi regis. Duo patrem secuti sunt, qui exsulatum Cære in Etruscos ierunt. Sex. Tarquinius, Gabios, tamquam in suum regnum, profectus, ab ultoribus veterum simultatum, quas sibi ipse cædibus rapinisque conciverat, est interfectus. L. Tarquinius Superbus regnavit annos quinque et viginti. Regnatum Romæ ab condita urbe ad liberatam annos ducentos qua-

U. C. 245. draginta quatuor. Duo consules inde comitiis cen-
A. C. 507. turiatis a præfecto urbis ex commentariis Ser. Tul-
Primi Coss. lii creati sunt, L. Junius Brutus et L. Tarquinius
Collatinus.

EPITOME LIBRI II.

B *BRUTUS* jurejurando populum adstrinxit, neminem regnare Romæ passuros: Tarquinius Collatinum, collegam suum, propter adfinitatem Tarquiniorum suspectum, cōgēgit consulatu se abdicare, et civitate cedere: bona regum diripi jussit: agrum Marti consecravit, qui Campus Martius nominatus est: adolescentes nobiles, in quibus suos quoque et sororis filios, quia conjuraverant de recipiendis regibus, securi percussit: servo indici, cui Vindicio nomen fuit, libertatem dedit: ex cujus nomine vindicta est adpellata. Quum adversus reges, qui, contractis Veientium et Tarquinien-sium copiis, bellum intulerant, exercitum duxisset, in acie cum Arunte, fūio Superbi, commortuus est: eum-que matronæ annum luxerunt. P. Valerius consul legem de provocatione ad populum tulit. Capitolium dedicatum est. Porsena, rex Clusinorum, bello pro Tarquiniis suscepto, quum ad Janiculum venisset, ne Tiberim transiret, virtute Coclitis Horatii prohibitus est; qui, dum alii pontem sublicium rescindunt, solus Etruscos sustinuit; et, ponte rupto, armatus se in flumen misit, et ad suos tranavit. Alterum accessit virtutis exemplum a Mucio: qui, quum ad feriendum Porsenam castra hostium intrasset, occiso scriba, quem regem esse putabat, comprehensus, inpositam altaribus manum, in quibus sacrificatum erat, exuri passus est; dixitque, tales trecentos esse conjuratos in mortem ip-

sus regis: quorum admiratione coactus Porsena pacis conditiones ferre, bellum omisit, acceptis obsidibus: ex quibus virgo una Clalia, deceptis custodibus, per Tiberim ad suos tranavit: et, quum reddita esset, a Porsena honorifice remissa, equestri statua donata est. Ap. Claudius ex Sabinis Romam transfugit: ob hoc Claudia tribus adjecta est. Numerus tribuum ampliatum est, ut essent viginti una. Adversus Tarquinium Superbum, cum Latinorum exercitu bellum inferentem, A. Postumius dictator prospere pugnavit apud lacum Regillum. Plebs, quum propter nexos ob æs alienum in Sacrum montem secessisset, consilio Menenii Agrippæ a seditione revocata est. Idem Agrippa, quum decessisset, propter paupertatem publico incendio elatus est. Tribuni plebis quinque creati sunt. Oppidum Volscorum Corioli captum est virtute et opera C. Marci, qui ob hoc Coriolanus vocatus est. Ti. Atinius, vir de plebe, quum in visu admonitus esset, ut de quibusdam religionibus ad senatum perferret, et neglexisset, amisso filio, debilis factus, postquam, delatus ad senatum lectica, eadem illa indicaverat, usu pedum recepto, domum reversus est. Quum C. Marcius Coriolanus, qui in exilium erat pulsus, dux Volscorum factus, exercitum hostium urbi Romæ admovisset, et missi ad eum primum legati, postea sacerdotes frustra deprecati essent, ne bellum patriæ inferret; Veturia mater et Volturnia uxor inpetraverunt ab eo, ut recederet. Lex agraria primum lata est. Sp. Cassius consularis regni crimine damnatus est necatusque. Oppia, virgo Vestalis, ob incestum viva defossa est. Quum vicini hostes Veientes incommodi magis, quam graves, essent, familia Fabiorum id bellum gerendum depoposcit; misitque in id trecentos sex armatos, qui ad Cremeram ad

unum ab hostibus cæsi sunt, uno inpubere domi relicto. Ap. Claudius consul, quum adversus Volscos contumacia exercitus male pugnatum esset, decimum quemque militum fuste percussit. Res præterea adversum Volscos, et Æquos, et Veientes, et seditiones inter Patres plebemque continet.

T. LIVII PATAVINI

LIBER II.

U. C. 245.
A. C. 507.

Libertas
Pop. Rom.
tempestive
constituta.

LIBERI jam hinc populi Romani res, pace belloque gestas, annuos magistratus, imperiaque legum, potentiora quam hominum, peragam. Quæ libertas ut lætior esset, proximi regis superbia fecerat: nam priores ita regnarunt, ut haud inmerito omnes deinceps conditores partium certe urbis, quas novas ipsi sedes ab se auctæ multitudini addiderunt, numerentur: neque ambigitur, quin Brutus idem, qui tantum gloriæ, Superbo exacto rege, meruit, pessimo publico id facturus fuerit, si libertatis in maturæ cupidine priorum regum alicui regnum extorsisset. Quid enim futurum fuit, si illa pastorum convenarumque plebs, transfuga ex suis populis, sub tutela inviolati templi aut libertatem, aut certe impunitatem, adeptæ, soluta regio metu, agitari cœpta esset tribuniciis procellis? et in aliena urbe cum Patribus serere certamina, priusquam pignora conjugum ac liberorum caritasque ipsius soli, cui longo tempore adsuescitur, animos eorum consociasset? Dissipatæ res nondum adultæ discordia forent: quas fovit tranquilla moderatio imperii, eoque nutriendo perduxit, ut bonam frugem libertatis maturis jam viribus ferre possent. Libertatis autem originem

inde magis, quia annum imperium consulare factum est, quam quod deminutum quidquam sit ex regia potestate, numeres. Omnia jura, omnia insignia primi consules tenuere: id modo cautum est, ne, si ambo fasces haberent, duplicatus terror videretur. Brutus prior, concedente collega, fasces habuit: qui non acrior vindex libertatis fuerat, quam deinde custos fuit. Omnium primum avidum novæ libertatis populum, ne postmodum flecti precibus aut donis regiis posset, jurejurando adegit, neminem Romæ passuros regnare. Deinde, quoplus virium in senatu frequentia etiam ordinis faceret, cædibus regis deminutum Patrum numerum, primoribus equestris gradus lectis, ad trecentorum summam explevit: traditumque inde fertur, ut in senatum vocarentur, qui Patres, quique conscripti essent: conscriptos, videlicet, in novum senatum adpellabant lectos. Id mirum quantum profuit ad concordiam civitatis jungendosque Patribus plebis animos.

U. C. 245.
A. C. 407.

P. R. jurat
se regnari
Romæ non
passurum.

II. Rerum deinde divinarum habita cura: et, quia quædam publica sacra per ipsos reges factitata erant, ne ubiubi regum desiderium esset, regem sacrificulum creant. Id sacerdotium pontifici subjecere, ne additus nomini honos aliquid libertati, cuius tunc prima erat cura, obficeret: ac nescio, an, nimis undique eam minimis quoque rebus muniendo, modum excesserint. Consulis enim alterius, quum nihil aliud obfenderit, nomen invisum civitati fuit.

Rex sacrificulus.

Nimum Tarquinius regno adsuesse: initium a Prisco factum. Regnasse deinde Ser. Tullium: ne intervallo quidem facto, oblitum, tamquam alieni, regni Superbum Tarquinium; velut hæreditatem gentis scelere ac

Collatinus
ob Tarquini
nii nomen
invisus.

U. C. 245. *vi repetisse. Pulso Superbo, pnes Collatinum imperium esse. Nescire Tarquinius privatos vivere: non placere nomen: periculosum libertati esse. Hic primo sensim tentantium animos sermo per totam civitatem est datus, sollicitamque suspicione plebem Brutus ad concionem vocat. Ibi omnium primum jusjurandum populi recitat. Neminem regnare passuros, nec esse Romæ, unde periculum libertati foret. Id summa ope tuendum esse: neque ullam rem, quæ eo pertineat, contemnendam. Invitum se dicere hominis causa: nec dicturum fuisse, nisi caritas reipublicæ vinceret. Non credere populum Romanum, solidam libertatem recuperatam esse. Regium genus, regium nomen, non solum in civitate, sed etiam in imperio esse. Id obficere, id obstare libertati. Hunc tu, inquit, tua voluntate, L. Tarquini, remove metum. Meminimus, fatemur, ejecisti reges. Absolve beneficium tuum. Aufer hinc regium nomen. Res tuas tibi non solum reddent cives tui, auctore me; sed, si quid deest, munifice augebunt. Amicus abi: exonera civitatem vano forsitan metu. Ita persuasum est animis, cum gente Tarquinia regnum hinc abiturum. Consuli primo tam novæ rei ac subitæ admiratio incluserat vocem. Dicere deinde incipientem primores civitatis circumstant, eadem multis precibus orant. Et ceteri quidem movebant minus: postquam Sp. Lucretius, major ætate ac dignitate, socer præterea ipsius, agere varie, rogando alternis suadeundoque, cœpit, ut vinci se consensu civitatis pateretur; timens consul, ne postmodum privato sibi eadem illa cum bonorum amissione, additaque alia insuper ignominia, acciderent, abdicavit se consulatu: rebusque suis omnibus Lavinium translatis, civitate cessit. Bru-*

Abdicat se
consulatu.

tus ex senatusconsulto ad populum tulit, ut omnes Tarquiniaë gentis exsules essent: collegam sibi comitiis centuriatis creavit P. Valerium, quo adjutore reges ejecerat.

U. C. 245.
A. C. 507.
Sufficitur
P. Valerius.

III. Quum haud cuiquam in dubio esset, bellum ab Tarquiniis imminere, id quidem spe omnium serius fuit: ceterum, id quod non timebant, per dolum ac prodicionem prope libertas amissa est. Erant in Romana juventute adolescentes aliquot, nec ii tenui loco orti, quorum in regno libido solutior fuerat, æquales sodalesque adolescentium Tarquiniorum, adsueti more regio vivere. Eam tum, æquato jure omnium, licentiam quærentes, libertatem aliorum in suam vertisse servitutem inter se conquirebantur. *Regem hominem esse, a quo inpetres, ubi jus, ubi injuria opus sit: esse gratiæ locum, esse beneficium; et irasci et ignoscere posse: inter amicum atque inimicum discrimen nosse. Leges rem surdam, inexorabilem esse, salubriorem melioremque inopi, quam potenti: nihil laxamenti nec veniæ habere, si modum excesseris: periculosum esse, in tot humanis erroribus sola innocentia vivere.* Ita, jam sua sponte ægris animis, legati ab regibus superveniunt, sine mentione redditus bona tantum repetentes. Eorum verba postquam in senatu audita sunt, per aliquot dies ea consultatio tenuit: ne non reddita, belli causa; reddita, belli materia et adjumentum essent. Interim legati alii alia moliri, aperte bona repetentes, clam recuperandi regni consilia struere: et, tamquam ad id, quod agi videbatur, ambientes nobilium adolescentium animos pertentant: a quibus placide oratio accepta est, his literas ab Tarquiniis

Conjuratio
de regibus
revocandi.

U. C. 245. reddunt : et de accipiendis clam nocte in urbem
 A. C. 507. regibus colloquuntur.

IV. Vitelliis Aquilliisque fratribus primo commissa res est. Vitelliorum soror consuli nupta Bruto erat : jamque ex eo matrimonio adolescentes erant liberi, Titus Tiberiusque : eos quoque in societatem consilii avunculi adsumunt : præterea et nobiles aliquot adolescentes conscii adsumti, quorum vetustate memoria abiit. Interim quum in senatu vicisset sententia, quæ censebat reddenda bona ; eamque ipsam causam moræ in urbe haberent legati, quod spatium ad vehicula comparanda a consulibus sumsissent, quibus regum asportarent res ; omne id tempus cum conjuratis consultando absument, evincuntque instando, ut literæ sibi ad Tarquinos darentur : nam aliter quî credituros eos, non vana ab legatis super rebus tantis adferri ? Datæ literæ, ut pignus fidei essent, manifestum facinus fecerunt : nam quum, pridie quam legati ad Tarquinos proficiscerentur, et cœnatum forte apud Vitellios esset, conjuratique ibi, remotis arbitris, multa inter se de novo, ut fit, consilio egissent ; sermonem eorum ex servis unus excepit, qui jam antea id senserat agi : sed eam occasionem, ut literæ legatis darentur, quæ deprehensæ rem coarguere possent, exspectabat : postquam datas sensit, rem ad consules detulit. Consules, ad deprehendendos legatos conjuratosque profecti domo, sine tumultu rem omnem obpressere : literarum in primis habita cura, ne interciderent : proditoribus extemplo in vincula conjectis, de legatis paullulum addubitatum est : et quamquam visi sunt com-

Obprimi-
 tur.

misisse, ut hostium loco essent, jus tamen gentium valuit. U. C. 245.
A. C. 507.

V. De bonis regiis, quæ reddi ante censuerant, res integra refertur ad Patres. Illi victi ira vetuere reddi, vetuere in publicum redigi. Diripienda plebi sunt data; ut, contacta regia præda, spem in perpetuum cum his pacis amitteret. Ager Tarquiniorum, qui inter urbem ac Tiberim fuit, consecratus Marti, Martius deinde campus fuit. Forte ibi tum seges farris dicitur fuisse matura messi: quem campi fructum quia religiosum erat consumere, desectam cum stramento segetem magna vis hominum simul inmissa corribus fudere in Tiberim, tenui fluentem aqua, ut mediis caloribus solet: ita in vadis hæsitantis frumenti acervos sedisse inlitos limo. Insulam inde paullatim, et aliis, quæ fert temere flumen, eodem invectis, factam: postea credo additas moles, manuque adjutum, ut tam eminens area, firmaque templis quoque ac porticibus sustinendis esset. Direptis bonis regum, damnati proditores, suntumque supplicium, conspectus eo, quod pœnæ capiendæ ministerium patri de liberis consulatus imposuit, et, qui spectator erat amovendus, eum ipsum fortuna exactorem supplicii dedit. Stabant deligati ad palum nobilissimi juvenes: sed a ceteris, velut ab ignotis capitibus, consulis liberi omnium in se averterant oculos, miserebatque non pœnæ magis homines, quam sceleris, quo pœnam meriti essent; illos, eo potissimum anno patriam liberatam, patrem liberatorem, consulatum ortum ex domo Junia, Patres, plebem, quidquid Deorum hominumque Romanorum esset, induxisse in animum, ut superbo quondam regi, tum infesto exsuli, proderent. Con-

Bona Tarquiniorum diripiuntur aut consecrantur.
Proditores pœnas dant.

U. C. 245.
A. C. 507.

sules in sedem processere suam, missique lictores ad sumendum supplicium nudatos virgis cædunt, securique feriunt: quum inter omne tempus pater, vultusque, et os ejus, spectaculo esset, eminente animo patrio inter publicæ pœnæ ministerium. Secundum pœnam nocentium, ut in utramque partem arcendis sceleribus exemplum nobile esset, præmium indici, pecunia ex ærario, libertas et civitas, data. Ille primum dicitur vindicta liberatus: quidam vindictæ quoque nomen tractum ab illo putant; Vindicio ipsi nomen fuisse. Post illum observatum, ut, qui ita liberati essent, in civitatem accepti viderentur.

Tarquini
bellum mo-
liuntur.

VI. His, sicut acta erant, nunciatis, incensus Tarquinius non dolore solum tantæ ad irritum cadentis spei, sed etiam odio iraque, postquam dolorem obseptam vidit, bellum aperte molendum ratus, circumire supplex Etruriæ urbes; orare maxime Veientes Tarquiniensesque, *ne se ortum, ejusdem sanguinis, extorrem egentem ex tanto modo regno, cum liberis adolescentibus ante oculos suos perire sine- rent. Alios peregre in regnum Romam aditos: se regem, augmentem bello Romanum imperium, a proximis scelerata conjuratione pulsum. Eos inter se, quia nemo unus satis dignus regno visus sit, partes regni rapuisse; bona sua diripienda populo dedisse, ne quis expers sceleris esset. Patriam se regnumque suum repetere, et persequi ingratos cives velle. Ferrent opem, adjuvarent; suas quoque veteres injurias ultum irent, toties casas legiones, agrum ademptum. Hæc moverunt Veientes: ac pro se quisque, Romano saltem duce, ignominias demendas, belloque amissa repetenda, minaciter fremunt. Tarquinienses nomen ac*

eognatio movet : pulchrum videbatur, suos Romæ U. C. 245.
 regnare. Ita duo duarum civitatum exercitus, ad A. C. 507.
 repetendum regnum belloque persequendos Romanos, secuti Tarquinium. Postquam in agrum Romanum ventum est, obviam hosti consules eunt. Valerius quadrato agmine peditem ducit : Brutus ad explorandum cum equitatu antecessit. Eodem modo primus eques hostium agminis fuit, (præerat Aruns Tarquinius, filius regis) rex ipse cum legionibus sequebatur. Aruns, ubi ex lictoribus procul consulem esse ; deinde jam propius ac certius facie quoque Brutum cognovit, inflammatus ira, *Ille est vir, inquit, qui nos extorres expulit patria. Ipse, en, ille, nostris decoratus insignibus, magnifice incedit. Dii regum ultores adeste.* Concitat calcaribus equum, atque in ipsum infestus consulem dirigit. Sensit in se iri Brutus. Decorum erat tum ipsis capessere pugnam ducibus : avide itaque se certamini obfert : adeoque infestis animis concurrerunt, neuter, dum hostem vulneraret, sui protegendi corporis memor, ut, contrario ictu per parmam uterque transfixus, Bruti mors. duabus hærentes hastis moribundi ex equis lapsi sint. Simul et cetera equestris pugna cœpit ; neque ita multo post et pedites superveniunt. Ibi Pugna dubia. varia victoria, et velut æquo Marte pugnatum est : dextra utrimquæ cornua vicere, læva superata. Veiens, vinci ab Romano milite adsueti, fusi fugatique. Tarquiniensis, novus hostis, non stetit solum, sed etiam ab sua parte Romanum pepulit.

VII. Ita quum pugnatum esset, tantus terror Tarquinium atque Etruscos incessit, ut, ommissa irrita re, nocte ambo exercitus, Veiens Tarquiniensisquæ, suas quisque abirent domos. Adjiciunt mi-

U. C. 245. racula huic pugnæ : silentio proximæ noctis ex sil-
 A. C. 507. va Arsia ingentem editam vocem ; Silvani vocem
 eam creditam ; hæc dicta, *Uno plus Etruscorum ceci-*
disse in acie ; vincere bello Romanum. Ita certe inde
 abiere Romani, ut victores ; Etrusci pro victis.
 Nam, postquam inluxit, nec quisquam hostium in
 conspectu erat, P. Valerius consul spolia legit, tri-
 umphansque inde Romam rediit. Collegæ funus,
 quanto tum potuit adparatu, fecit : sed multo ma-
 jus morti decus publica fuit mœstitia, eo ante om-
 nia insignis, quia matronæ annum, ut parentem,
 eum luxerunt, quod tam acer ultor violatæ pudici-
 tiæ fuisset. Consuli deinde, qui superfuerat, ut
 sunt mutabiles vulgi animi, ex favore non invidia
 modo, sed suspicio etiam cum atroci crimine, orta.
 Regnum eum adfectare, fama ferebat : quia nec
 collegam subrogaverat in locum Bruti, et ædificabat
 in summa Velia : ibi alto atque munito loco arcem
 inexpugnabilem fore. Hæc dicta vulgo creditaque
 quum indignitate angerent consulis animum, vocato
 ad concilium populo, submissis fascibus in concio-
 nem escendit. Gratum id multitudini, spectaculum
 fuit ; submissa sibi esse imperii insignia : confes-
 sionemque factam, populi, quam consulis, majesta-
 tem vimque majorem esse. Ubi audire jussi, con-
 sul *laudare fortunam collegæ, quod, liberata patria, in*
summo honore, pro republica dimicans, matura gloria,
nec dum se vertente in invidiam, mortem occubisset :
se superstitem gloriæ suæ ad crimen atque invidiam
superesse : ex liberatore patriæ ad Aquillos se Vitel-
liosque recidisse. Numquamne ergo, inquit, ulla adeo
c voois spectata virtus erit, ut suspicione violari ne-
queat ? Ego me, illum acerrimum regum hostem, ip-

Valerius
 adfectati
 regni insi-
 mulatur.

Submittit
 fasces po-
 pulo.

Se purgat.

sum cupiditatis regni crimen subiturum timerem? Ego, si in ipsa arce Capitolioque habitarem, metui me crederem posse a civibus meis? Tam levi momento mea apud vos fama pendet? Adeone est fundata leviter fides, ut, ubi sim, quam qui sim, magis referat? Non obstabunt P. Valerii ædes libertati vestræ, Quirites; tuta erit vobis Velia. Deferam non in planum modo ædes, sed colli etiam subjiciam: ut vos supra suspectum me civem habitetis. In Velia ædificent, quibus melius, quam P. Valerio, creditur libertas. Delata confestim materia omnis infra Veliam; et, ubi nunc Vicæpotæ est, domus in infimo clivo ædificata.

VIII. Latæ deinde leges, non solum quæ regni suspicionem consulem absolverent, sed quæ adeo in contrarium verterent, ut popularem etiam facerent: inde cognomen factum Publicolæ est. Ante omnes de provocatione adversus magistratus ad populum, sacrandoque cum bonis capite ejus, qui regni occupandi consilia inisset, gratæ in vulgus leges fuere. Quas quum solus pertulisset, ut sua unius in his gratia esset, tum deinde comitia collegæ subrogando habuit. Creatus Sp. Lucretius consul, qui magno natu, non subficientibus jam viribus ad consularia munera obeunda, intra paucos dies moritur. Subfectus in Lucretii locum M. Horatius Pulvillus.

Apud quosdam veteres auctores non invenio Lucretium consulem: Bruto statim Horatium subgerunt: credo, quia nulla gesta res insignem fecerit consulatum, memoria intercidissee. Nondum dedicata erat in Capitolio Jovis ædes. Valerius Horatiusque consules sortiti, uter dedicaret. Horatio sorte evenit. Publicola ad Veientium bellum profectus. Ægrius, quam dignum erat, tulere Valerii necessarii, dedi-

Leges ab eo latæ.

Subfectus Bruto Lucretius; huic Horatius.

Capitolium dedicatur.

cationem tam incliti templi Horatio dari: id omnibus modis impedire conati, postquam alia frustra tentata erant, postem jam tenenti consuli fœdum inter precationem Deûm nuncium incutiunt; *mortuum ejus filium esse, funestaque familia dedicare eum templum non posse.* Non crediderit factum, an tantum animo roboris fuerit, nec traditur certum, nec interpretatio est facilis. Nihil aliud ad eum nuncium a proposito aversus, quam ut cadaver efferri juberet, tenens postem, precationem peragit, et dedicat templum. Hæc post exactos reges domi militiæque gesta primo anno. Inde P. Valerius iterum, T. Lucretius consules facti.

U. C. 246.
A. C. 506.

IX. Jam Tarquinii ad Lartem Porsenam, Clusinum regem, perfugerant: ibi, miscendo consilium precesque, nunc orabant, *ne se, oriundos ex Etruscis, ejusdem sanguinis nominisque, egentes exsulare pateretur:* nunc monebant etiam, *ne orientem morem pellendi reges inultum sineret. Satis libertatem ipsam habere dulcedinis. Nisi, quanta vi civitates eam expectant, tanta regna reges defendant, æquari summa infimis: nihil excelsum, nihil, quod supra cetera emineat, in civitatibus fore. Adesse finem regnis, rei intèr Deos hominesque pulcherrimæ.* Porsena, tum re-

Porsena
bellum infert P. Romano.

gem esse Romæ, tum Etruscæ gentis regem, amplum Tuscis ratus, Romam infesto exercitu venit. Non umquam alias ante tantus terror senatum invasit. Adeo valida res tum Clusina erat, magnumque Porsenæ nomen: nec hostes modo timebant, sed suosmet ipsi cives, ne Romana plebs, metu percussa, receptis in urbem regibus, vel cum servitute pacem acciperet. Multa igitur blandimenta plebi per id tempus ab senatu data: annonæ inpri-

nis habita cura, et ad frumentum comparandum U. C. 246.
 missi, alii in Volscos, alii Cumas. Salis quoque A. C. 506.
 vendendi arbitrium, quia inpenso pretio venibat, in
 publicum omni sumtu, ademptum privatis. Porto-
 riisque et tributo plebes liberata, ut divites confer-
 rent, qui oneri ferendo essent: pauperes satis sti-
 pendii pendere, si liberos educarent. Itaque hæc
 indulgentia Patrum, asperis postmodum rebus in
 obsidione ac fame, adeo concordem civitatem te-
 nuit, ut regium nomen non summi magis, quam in-
 fimi, horrerent: nec quisquam unus malis artibus
 postea tam popularis esset, quam tum bene impe-
 rando universus senatus fuit.

X. Quum hostes adessent, pro se quisque in ur-
 bem ex agris demigrant: urbem ipsam sepiunt præ-
 sidiis: alia muris, alia Tiberi objecto videbantur
 tuta. Pons sublicius iter pene hostibus dedit: ni
 unus vir fuisset, Horatius Cocles; (id munimen-
 tum illo die fortuna urbis Romanæ habuit) qui, Hor. Cocli-
 tis forti-
 tudo.
 positus forte in statione pontis quum captum repen-
 tino inpetu Janiculum, atque inde citatos decurrere
 hostes vidisset, trepidamque turbam suorum arma
 ordinesque relinquere, reprehensans singulos, ob-
 sistens, obtestansque Deum et hominum fidem, te-
 stabatur: *nequidquam deserto præsidio eos fugere. Si
 transitum pontem a tergo reliquissent, jam plus ho-
 stium in Palatio Capitolioque, quam in Janiculo, fore.*
*Itaque monere, prædicere, ut pontem ferro, igni, qua-
 cumque vi possent, interrumpant. Se inpetum hostium,
 quantum corpore uno posset obsisti, excepturum.* Vadit
 inde in primum aditum pontis: insignisque inter
 conspecta cedentium pugnae terga, obversis comi-
 nus ad ineundum prælium armis, ipso miraculo au-

U. C. 246. **A. C. 506.** *daciæ obstupescit hostes : duos tamen cum eo pudor tenuit, Sp. Lartium ac T. Herminium, ambos claros genere factisque. Cum his primam periculi procellam, et quod tumultuosissimum pugnae erat, parumper sustinuit : deinde eos quoque ipsos, exigua parte pontis relicta, revocantibus, qui rescindebant, cedere in tutum coëgit. Circumferens inde truces minaciter oculos ad proceres Etruscorum, nunc singulos provocare, nunc increpare omnes, *Servitia regum superborum, suae libertatis inmemores, alienam obpugnatum venire.* Cunctati aliquamdiu sunt, dum alius alium, ut proelium incipiant, circumspectant : pudor deinde commovit aciem, et, clamore sublato, undique in unum hostem tela conijciunt. Quæ quum in objecto cuncta scuto hæsisent, neque ille minus obstinatus ingenti pontem obtineret gradu, jam inpetu conabantur detrudere virum ; quum simul fragor rupti pontis, simul clamor Romanorum, alacritate perfecti operis sublatus, pavore subito inpetum sustinuit. Tum Cocles, *Tiberine pater, inquit, te sancte precor, hæc arma et hunc militem propitio flumine accipias.* Ita sic armatus in Tiberim desiluit : multisque superincidentibus telis incolumis ad suos tranavit, rem ausus plus famæ habituram ad posteros, quam fidei. Grata erga tantam virtutem civitas fuit : statua in comitio posita, agri quantum uno die circumaravit, datum. Privata quoque inter publicos honores studia eminebant : nam in magna inopia pro domesticis copiis unusquisque ei aliquid, fraudans se ipse victu suo, contulit.*

Porsena urbem obsidet.

XI. Porsena, primo conatu repulsus, consiliis ab obpugnanda urbe ad obsidendam versis, præsidio in

Janiculo locato, ipse in plano ripisque Tiberis ca-
 stra posuit; navibus undique aditis, et ad custo-
 diam, ne quid Romam frumenti subvehi sineret, et
 ut prædatum milites trans flumen per occasiones
 aliis atque aliis locis trajiceret: brevique adeo in-
 festum omnem Romanum agrum reddidit, ut non
 cetera solum ex agris, sed pecus quoque omne in
 urbem compelleretur, neque quisquam extra portas
 propellere auderet. Hoc tantum licentiæ Etruscis,
 non metu magis, quam consilio, concessum: nam-
 que Valerius consul, intentus in occasionem multos
 simul et effusos improviso adoriundi, in parvis re-
 bus negligens ultor, gravem se ad majora vindicem
 servabat. Itaque, ut eliceret prædatores, edicit suis,
 postero die frequentes porta Esquilina, quæ aver-
 sissima ab hoste erat, expellerent pecus; scituros id
 hostes ratus, quod in obsidione et fame servitia in-
 fida transfugerent. Et sciere perfugæ indicio; mul-
 toque plures, ut in spem universæ prædæ, flumen
 trajiciunt. P. Valerius inde T. Herminium cum
 modicis copiis ad secundum lapidem Gabina via oc-
 cultum considerare jubet: Sp. Lartium cum expedita
 juventute ad portam Collinam stare, donec hostis
 prætereat: deinde se objicere, ne sit ad flumen re-
 ditus. Consul alter T. Lucretius porta Nævica
 cum aliquot manipulis militum egressus: ipse Vale-
 rius Cœlio monte cohortes delectas educit: hique
 primi adparuere hosti. Herminius, ubi tumultum
 sensit, concurrat ex insidiis, versisque in Valerium
 Etruscis terga cædit: dextra lævaque, hinc a porta
 Collina, illinc ab Nævica, redditus clamor: ita cæsi
 in medio prædatores, neque ad pugnam viribus pa-

U. C. 246.
 A. C. 506.

U. C. 246. res, et ad fugam septis omnibus viis : finisque ille
A. C. 506. tam effuse evagandi Etruscis fuit.

C. Mucii
facinus.

XII. Obsidio erat nihilominus et frumenti cum summa caritate inopia ; sedendoque expugnaturum se urbem spem Porsena habebat : quum C. Mucius, adolescens nobilis, cui indignum videbatur, populum Romanum servientem, quum sub regibus esset, nullo bello nec ab hostibus ullis obsessum esse ; liberum eundem populum ab iisdem Etruscis obsideri, quorum sæpe exercitus fuderit ; itaque, magno audacique aliquo facinore eam indignitatem vindicandam ratus, primo sua sponte penetrare in hostium castra constituit : dein metuens, ne, si consulum injussu et ignaris omnibus iret, forte deprehensus a custodibus Romanis retraheretur ut transfuga, fortuna tum urbis crimen adfirmante, senatum adiit : *Transire Tiberim, inquit, Patres, et intrare, si possim, castra hostium volo ; non prædo, nec populationum in vicem ultor : majus, si Dii juvant, in animo est facinus.* Adprobant Patres : abdito intra vestem ferro, proficiscitur. Ubi eo venit, in confertissima turba prope regium tribunal constitit. Ibi quum stipendium forte militibus daretur, et scriba, cum rege sedens pari fere ornatu, multa ageret, eum milites vulgo adirent, timens sciscitari, uter Porsena esset, ne ignorando regem semet ipse aperiret, quis esset, quo temere traxit fortuna facinus, scribam pro rege obruncat. Vadentem inde, qua per trepidam turbam cruento mucrone sibi ipse fecerat viam, quum, concursu ad clamorem facto, comprehensum regii satellites retraxissent, ante tribunal regis destitutus, tum quoque, inter tantas

fortunæ minas, metuendus magis, quam metuens : U. C. 246.
Romanus sum, inquit, civis : C. Mucium vocant : ho- A. C. 506.
stis hostem occidere volui : nec ad mortem minus ani-
mi est, quam fuit ad cædem. Et facere et pati fortia,
Romanum est. Nec unus in te ego hos animos gessi :
longus post me ordo est idem petentium decus. Pro-
inde in hoc discrimen, si juvat, adcingere, ut in singu-
las horas capite dimices tuo ; ferrum hostemque in ve-
stibulo habeas regiæ. Hoc tibi juventus Romana in-
dicimus bellum. Nullam aciem, nullum prælium ti-
mueris. Uni tibi, et cum singulis, res erit. Quum
rex, simul ira infensus, periculoque conterritus, cir-
cumdari ignes minitabundus juberet, nisi exprome-
ret propere, quas insidiarum sibi minas per amba-
ges jaceret : En tibi, inquit, ut sentias, quam vile
corpus sit iis, qui magnam gloriam vident : dextram-
que accenso ad sacrificium foculo injicit : quam
quum velut alienato ab sensu torreret animo ; pro-
pe adtonitus miraculo rex, quum ab sede sua pro-
siluisset, amoverique ab altaribus juvenem jussisset,
Tu vero abi, inquit, in te magis, quam in me, hostilia
ausus. Juberem macte virtute esse, si pro mea patria
ista virtus staret. Nunc jure belli liberum te, intac-
tum inviolatumque hinc dimitto. Tum Mucius, quasi
remunerans meritum, Quandoquidem, inquit, est apud
te virtuti honos, ut beneficio tuleris a me, quod minis
nequisti ; trecenti conjuravimus principes juventutis Ro-
manæ, ut in te hac via grassaremur. Mea prima
sors fuit : ceteri, ut cuique ceciderit primo, quoad te
opportunitum fortuna dederit, suo quisque tempore, ad-
erunt.

XIII. Mucium dimissum, cui postea Scævola a Porsena de
 cladè dextræ manus cognomen inditum, legati a pace agit.

U. C. 246. Porsena Romam secuti sunt. Adeo moverat eum et
A. C. 506. primi periculi casus, quo nihil se præter errorem

insidiatoris texisset, et subeunda dimicatio toties, quot conjurati superessent, ut pacis condiciones ultro ferret Romanis. Jactatum in conditionibus nequidquam de Tarquiniis in regnum restituendis, magis quia id negare ipse nequiverat Tarquiniis, quam quod negatum iri sibi ab Romanis ignoraret.

De agro Veientibus restituendo inpetratum: expressaque necessitas obsides dandi Romanis, si Janiculo præsidium deduci vellent. His conditionibus composita pace, exercitum ab Janiculo deduxit Porsena, et agro Romano excessit. Patres C. Mucio virtutis causa trans Tiberim agrum dono dedere, quæ postea sunt Mucia prata adpellata. Ergo, ita honorata virtute, feminæ quoque ad publica decora excitatæ.

Clælia.

Et Clælia virgo, una ex obsidibus, quum castra Etruscorum forte haud procul ripa Tiberis locata essent, frustrata custodes, dux agminis virginum inter tela hostium Tiberim tranavit: sospitesque omnes Romam ad propinquos restituit. Quod ubi regi nunciatum est, primo incensus ira, oratores Romam misit ad Clæliam obsidem deponendam; alias haud magni facere: deinde in admirationem versus, *supra Coclites Muciosque dicere id facinus esse, et præ se ferre, quemadmodum, si non dedatur obses, pro rupto se fœdus habiturum; sic deditam, inviolatam ad suos remissurum.* Utrumque constitit fides: et Romani pignus pacis ex fœdere restituerunt: et apud regem Etruscum non tuta solum, sed honorata etiam, virtus fuit: laudatamque virginem parte obsidum se donare dixit: ipsa, quos vellet, legeret. Productis omnibus, elegisse

inpubes dicitur · quod et virginitati decorum, et ^{U. C. 246.}
 consensu obsidum ipsorum probabile erat, eam æta- ^{A. C. 506.}
 tem potissimum liberari ab hoste, quæ maxime op-
 portuna injuriæ esset. Pace redintegrata, Romani
 novam in femina virtutem novo genere honoris, sta-
 tua equestri, donavere : in summa Sacra via fuit
 posita virgo insidens equo.

XIV. Huic tam pacatæ profectioni ab urbe regis
 Etrusci abhorrens mos, traditus ab antiquis, usque
 ad nostram ætatem inter cetera sollemnia manet
 bonis vendendis, bona Porsenæ regis vendendi. Cu-
 jus originem moris, necesse est, aut inter bellum
 natam esse, neque omissam in pace ; aut a mitiore
 crevisse principio, quam hic præ se ferat titulus bo-
 na hostiliter vendendi. Proximum vero est ex iis,
 quæ traduntur, Porsenam, discedentem ab Janiculo,
 castra opulenta, convecto ex propinquis ac fertili-
 bus Etruriæ arvis commeatu, Romanis dono de-
 disse, inopi tum urbe ab longinqua obsidione : ea
 deinde, ne populo inmisso diriperentur hostiliter,
 venisse, bonaque Porsenæ adpellata, gratiam muneris
 magis significante titulo, quam auctionem fortunæ
 regiæ, quæ ne in potestatem quidem populi
 Romani esset. Omisso Romano bello, Porsena, ne
 frustra in ea loca exercitus adductus videretur, cum
 parte copiarum filium Aruntem Ariciam obpugna-
 tum mittit. Primo Aricinos res necopinata percule-
 rat : arcessita deinde auxilia, et a Latinis populis,
 et a Cumis, tantum spei fecere, ut acie decernere
 auderent. Prælio inito, adeo concitato inpetu se
 intulerant Etrusci, ut funderent ipso incursu Arici-
 nos. Cumanæ cohortes, arte adversus vim usæ, de-
 clinavere paullulum ; effuseque prælatos hostes con-

versis signis ab tergo adortæ sunt. Ita in medio prope jam victores cæsi Etrusci : pars perexigua, duce anisso, quia nullum propius perfugium erat, Romam inermes et fortuna et specie supplicum delati sunt : ibi benigne excepti divisique in hospitia. Curatis vulneribus, alii profecti domos, nuncii hospitalium beneficiorum. Multos Romæ hospitem urbisque caritas tenuit : his locus ad habitandum datus, quem deinde *Tuscum vicum* adpellarunt.

U. C. 247.
A. C. 505.

XV. P. Lucretius inde et P. Valerius Publicola consules facti. Eo anno postremum legati a Porsena de reducendo in regnum Tarquinio venerunt : quibus quum responsum esset, missurum ad regem senatum legatos ; missi confestim honoratissimus quisque ex Patribus. *Non, quin breviter reddi responsum potuerit, non recipi reges, ideo potius delectos Patrum ad eum missos, quam legatis ejus Romæ daretur responsum : sed ut in perpetuum mentio ejus rei finiretur, neu in tantis mutuis beneficiis in vicem animi sollicitarentur : quum ille peteret, quod contra libertatem populi Romani esset ; Romani, nisi in perniciem suam faciles esse vellent, negarent, cui nihil negatum vellent. Non in regno populum Romanum, sed in libertate esse : ita induxisse in animum, hostibus potius, quam regibus, portas patrefacere. Eam esse voluntatem omnium, ut, qui libertati erit in illa urbe finis, idem urbi sit. Proinde, si salvam esse vellet Romam, ut patiatur liberam esse, orare. Rex, verecundia victus, Quando id certum atque obstinatum est, inquit, neque ego obtundam sapius eadem nequidquam agendo : nec Tarquinos spe auxilii, quod nullum in me est, frustrabor. Alium hinc, seu bello opus est, seu quiete, exsilio quærant locum, ne quid meam vobiscum pacem di-*

stineat. Dictis facta amicia adjecit : obsidum quod reliquum erat, reddidit : agrum Veientem, fœdere ad Janiculum icto ademtum, restituit. **Tar-** Tarquinius
Tusculum
in exsilium
quinius, spe omni redivis incisa, exsulatum ad **ge-** abit.
nerum Mamilium Octavium Tusculum abiit. Ro-
manis pax fida ita cum Porsena fuit.

XVI. Consules **M. Valerius, P. Postumius.** U. C. 249.
A. C. 503.
anno bene pugnatum cum Sabinis : consules triumpharunt. Majore inde mole Sabini bellum parabant : adversus eos, et ne quid simul ab Tusculo (unde, etsi non apertum, suspectum tamen bellum erat,) repentini periculi oriretur, **P. Valerius** U. C. 250.
A. C. 502. quartum, **T. Lucretius** iterum consules facti. Seditio, inter belli pacisque auctores orta in Sabinis, aliquantum inde virium transtulit ad Romanos : namque **Attus Clausus,** cui postea **Ap. Claudio** fuit Attus Clausus Romam
transfugit. Romæ nomen, cum pacis ipse auctor a turbatoribus belli premeretur, nec par factioni esset, ab **Regillo,** magna clientium comitatus manu, Romam transfugit. His civitas data agerque trans **Anienem** : vetus **Claudia** tribus, additis postea novis tribulibus, qui ex eo venirent agro, adpellata. **Appius,** inter **Patres lectus,** haud ita multo post in principum dignationem pervenit. Consules, infesto exercitu in agrum Sabinum profecti, quum ita vastatione, dein prælio, afflississent opes hostium, ut diu nihil inde rebellionis timere possent, triumphantes Romam redierunt. **P. Valerius,** omnium consensu princeps P. Valerius
mors. belli pacisque artibus, anno post, **Agrippa Menenio,** **P. Postumio** consulibus, moritur, gloria ingenti, U. C. 251.
A. C. 501. co-
piis familiaribus adeo exiguis, ut funeri sumtus de-
esset : de publico est elatus. **Luxere matronæ,** ut **Brutum.** Eodem anno duæ coloniæ **Latinæ, Po-**

metia et Cora, ad Auruncos deficiunt : cum Auruncis bellum initum : fusoque ingenti exercitu, qui se ingredientibus fines consulibus ferociter obtulerat, omne Auruncum bellum Pometiam compulsus est. Nec magis post prœlium, quam in prœlio, cædibus temperatum est : et cæsi aliquanto plures erant, quam capti ; et captos passim trucidaverunt : ne ab obsidibus quidem, qui trecenti accepti numero erant, iram belli hostis abstinuit. Et hoc anno Romæ triumphatum.

U. C. 252.
A. C. 500.

XVII. Secuti consules, Opiter Virginius et Sp. Cassius, Pometiam primo vi, deinde vineis aliisque operibus, obpugnaverunt : in quos Aurunci, magis jam inexpiabili odio, quam spe aliqua aut occasione, coorti, quum plures igni, quam ferro, armati excucurrissent, cæde incendioque cuncta complent : vineis incensis, multis hostium vulneratis et occisis, consulum quoque alterum, (sed utrum, nomen auctores non adjiciunt) gravi vulnere ex equo dejectum, prope interfecerunt. Romam inde, male gesta re, reditum : inter multos saucios consul spe incerta vitæ relictus. Interjecto deinde haud magno spatio, quod vulneribus curandis supplendoque exercitui satis esset, tum ira majore belli, tum viribus etiam auctis, Pometiæ arma inlata : et quum, vineis reffectis aliaque mole belli, jam in eo esset, ut in muros evaderet miles, deditio est facta : ceterum nihilo minus fœde, dedita urbe, quam si capta foret, Aurunci passim principes securi percussi, sub corona venierunt coloni alii oppidum dirutum, ager veniit. Consules, magis ob iras graviter ultas, quam ob magnitudinem perfecti belli, triumpharunt.

XVIII. Insequens annus Postumum Cominium U. C. 258.
 et T. Lartium consules habuit. A. C. 499. Eo anno Romæ,
 quum per ludos ab Sabinorum juventute per lasciviam scorta raperentur, concursu hominum rixa ac prope prælium fuit ; parvaque ex re ad rebellionem spectare res videbatur. Supra belli Latini metum id quoque accesserat, quod triginta jam conjurasse populos, concitante Octavio Mamilio, satis constabat. In hac tantarum exspectatione rerum sollicita civitate, dictatoris primum creandi mentio orta : sed nec quo anno, nec quibus consulibus, quia ex factione Tarquinia essent, (id quoque enim traditur) parum creditum sit, nec quis primum dictator creatus sit, satis constat : apud veterrimos Primus dictator. tamen auctores T. Lartium dictatorem primum, Sp. Cassium magistrum equitum, creatos invenio. Consulares legere : ita lex jubebat, de dictatore creando lata. Eo magis adducor, ut credam, Lartium, qui consularis erat, potius, quam M. Valerium, M. filium, Volesi nepotem, qui nondum consul fuerat, moderatorem et magistrum consulibus adpositum : qui, si maxime ex ea familia legi dictatorem vellent, patrem multo potius M. Valerium, spectatæ virtutis et consularem virum, legissent. Creato dictatore primum Romæ, postquam præferri secures viderunt, magnus plebem metus incessit, ut intentiores essent ad dicto parendum : neque enim, ut in consulibus, qui pari potestate essent, alterius auxilium, neque provocatio erat ; neque ullum usquam, nisi in cura parendi, auxilium. Sabinis etiam creatus Romæ dictator (eo magis quod propter se creatum crediderant) metum incussit : itaque legatos de pace mittunt : quibus, orantibus dictatorem

senatumque, ut veniam erroris hominibus adolescentibus darent, responsum; *ignosci adolescentibus posse, senibus non posse, qui bella ex bellis sererent*: actum tamen est de pace: inpetrataque foret, si, quod inpensæ factum in bellum erat, præstare Sabini (id enim postulatum erat) in animum induxissent. Bellum indictum: tacitæ induciæ quietum annum tenuere.

U. C. 254.
A. C. 498.

XIX. Consules Ser. Sulpicius, M. Tullius: nihil d'gnum memoria actum. T. Æbutius deinde et C. Vetusius. His consulibus Fidenæ obsessæ, Crustumeria capta, Præneste ab Latinis ad Romanos descendit: nec ultra bellum Latinum, gliscens jam per aliquot annos, dilatum. A. Postumius dictator, T. Æbutius magister equitum, magnis copiis peditum equitumque profecti, ad lacum Regillum in agro Tusculano agmini hostium occurrerunt: et, quia Tarquinius esse in exercitu Latinorum auditum est, sustineri ira non potuit, quin extemplo configerent. Ergo etiam prælium aliquanto, quam cetera, gravius atque atrocius fuit: non enim duces ad regendam modo consilio rem adfuere, sed, suismet ipsis corporibus dimicantes, miscuere certamina: nec quisquam procerum ferme hac aut illa ex acie sine vulnere, præter dictatoreiu Romanum, excessit. In Postunium, prima in acie suos adhortantem instrumentemque, Tarquinius Superbus, quamquam jam ætate et viribus erat gravior, equum infestus admisit: ictusque ab latere, concursu suorum receptus in tutum est. Et ad alterum cornu Æbutius magister equitum in Octavium Mamilium inpetum dederat: nec fefellit veniens Tusculanum ducem: contra quem et ille concitat equum: tantaque vis infestis

Bellum
cum La-
tinis.

U. C. 255.
A. C. 497.

Pugna ad
Regillum
lacum.

venientium hastis fuit, ut brachium Æbutio trajec- U. C. 255
 tum sit, Manilio pectus percussum. Hunc quidem A. C. 497.
 in secundam aciem Latini recepere. Æbutius, quum
 saucio brachio tenere telum non posset, pugna ex-
 cessit. Latinus dux, nihil deterritus vulnere, præ-
 lium ciet; et, quia suos percussos videbat, accessit
 cohortem exsulum Romanorum, cui L. Tarquinius
 filius præerat: ea, quod majore pugnabat ira ob-
 erepta bona patriamque adentam, pugnam parum-
 per restituit.

XX. Referentibus jam pedem ab ea parte Ro-
 manis, M. Valerius, Publicolæ frater, conspicatus
 ferocem juvenem Tarquinium, ostentantem se in
 prima exsulum acie, domestica etiam gloria accen-
 sus, ut, cujus familiæ decus ejecti reges erant, ejus-
 dem interfecti forent, subdit calcaria equo, et Tar-
 quinium infesto spiculo petit. Tarquinius retro in
 agmen suorum infenso cessit hosti. Valerium, te-
 mere invectum in exsulum aciem, ex transverso qui-
 dam adortus transfigit: nec quidquam equitis vul-
 nere equo retardato, moribundus Romanus, laben-
 tibus super corpus armis, ad terram defluxit. Dic-
 tator Postumius, postquam cecidisse talem virum,
 exsules ferociter citato agmine invehit, suos percul-
 sos cedere animadvertit; cohorti suæ, quam delect-
 tam manum præsidii causa circa se habebat, dat
 signum, ut, quem suorum fugientem viderint, pro
 hoste habeant: ita metu ancipiti versi a fuga Ro-
 mani in hostem, et restituta acies. Cohors dicta-
 toris tum primum prælium iniit: integris corpori-
 bus animisque fessos adorti exsules cædunt. Ibi
 alia inter proceres coorta pugna. Imperator Lati-
 nus, ubi cohortem exsulum a dictatore Romano

prope circumventam vidit, ex subsidiariis manipulos aliquot in primam aciem secum rapit : hos agmine venientes T. Herminius legatus conspicatus, interque eos insignem veste armisque Mamilium noscians, tanto vi majore, quam paullo ante magister equitum, cum hostium duce praelium iniit, ut et uno ictu transfixum per latus occiderit Mamilium, et ipse inter spoliandum corpus hostis veruto percussus, quum victor in castra esset relatus, inter primam curationem exspiraverit. Tum ad equites dictator advolat, obtestans, ut, fesso jam pedite, descendant ex equis, et pugnam capessant. Dicto parvere : desiliunt ex equis, provolant in primum, et pro antesignanis parmas objiciunt. Recipit extemplo animum pedestris acies, postquam juventutis proceres æquato genere pugnae secum partem periculi sustinentes vidit. Tum demum impulsus Latini, percussaque inclinavit acies. Equiti admoti equi, ut persequi hostem posset : secuta et pedestris acies. Ibi, nihil nec divinae nec humanae opis Dictator prætermittens, ædem Castori vovisse fertur : ac pronunciasse militi præmia, qui primus, qui secundus, castra hostium intrasset : tantusque ardor fuit, ut eodem inpetu, quo fuderant hostem, Romani castra caperent. Hoc modo ad lacum Regillum pugnatum est. Dictator et magister equitum triumphantes in urbem rediere.

- U. C. 256. XXI. Triennio deinde nec certa pax, nec bellum
 A. C. 496. fuit. Consules Q. Clælius et T. Lartius. Inde A.
 U. C. 257. Sempronius et M. Minucius. His consulibus ædes
 A. C. 495. Saturno dedicata : Saturnalia institutus festus dies.
 A. deinde Postumius et T. Virginius consules facti.
 U. C. 258. Hoc demum anno ad Regillum lacum pugnatum,
 A. C. 494.

apud quosdam invenio ; A. Postumium, quia collega dubiæ fidei fuerit, se consulatu abdicasse ; dictatorem inde factum. Tanti errores implicant temporum, aliter apud alios ordinatis magistratibus, ut, nec qui consules secundum quosdam, nec quid quoque anno actum sit, in tanta vetustate, non rerum modo, sed etiam auctorum, digerere possis. Ap. Claudius deinde et P. Servilius consules facti. In- U. C. 259.
signis hic annus est nuncio Tarquinii mortis. Mor- A. C. 493.
tuus est Cumis, quo se post fractas opes Latino-
rum ad Aristodemum tyrannum contulerat. Eo
nuncio erecti Patres, erecta plebes : sed Patribus Mors Tar-
nimis luxuriosa ea fuit lætitia : plebi, cui ad eam quini.
diem summa ope inservitum erat, injuriæ a primo-
ribus fieri cœpere. Eodem anno Signia colonia,
quam rex Tarquinius deduxerat, suppleto numero
colonorum, iterum deducta est. Romæ tribus una
et viginti factæ. Ædes Mercurii dedicata est idi-
bus Maiis.

XXII. Cum Volscorum gente Latino bello neque Bellum
pax, neque bellum fuerat : nam et Volsci compara- cum Vol-
verant auxilia, quæ mitterent Latinis, ni matura- scis.
tum ab dictatore Romano esset ; et maturavit Ro-
manus, ne prælio uno cum Latino Volcoque con-
tenderet. Hac ira consules in Volscum agrum le-
giones duxere. Volscos, consilii pœnam non me-
tuentes, necopinata res perculit. Armorum inme-
mores obsides dant trecentos principum a Cora at-
que Pometia liberos : ita sine certamine inde ab-
ductæ legiones. Nec ita multo post Volscis levatis
metu suum rediit ingenium : rursus occultum pa-
rant bellum, Hernicis in societatem armorum ad-
sumtis. Legatos quoque ad sollicitandum Latium

U. C. 259. passim dimittunt. Sed recens ad Regillum lacum
 A. C. 493. accepta clades Latinos ira odioque ejus, quicumque
 arma suaderet, ne ab legatis quidem violandis absti-
 nuit. Comprehensos Volscos Romam duxere. Ibi
 traditi consulibus : indicatumque est, Volscos Her-
 nicosque parare bellum Romanis. Relata re ad
 senatum, adeo fuit gratum Patribus, ut et captivo-
 rum sex millia Latinis remitterent, et de fœdere,
 quod prope in perpetuum negatum fuerat, rem ad
 novos magistratus rejicerent. Enimvero tum La-
 tini gaudere facto, pacis auctores in ingenti gloria
 esse. Coronam auream Jovi donum in Capitolium
 mittunt : cum legatis donoque, qui captivorum re-
 missi ad suos fuerant, magna circumfusa multitudo
 venit. Pergunt domos eorum, apud quem quisque
 servierant : gratias agunt, liberaliter habiti cultique
 in calamitate sua : inde hospitia jungunt. Num-
 quam alias ante publice privatimque Latinum no-
 men Romano imperio conjunctius fuit.

Turbæ ob
 æs alie-
 num.

XXIII. Sed et bellum Volscum imminebat, et ci-
 vitas, secum ipsa discors, intestino inter Patres
 plebemque flagrabat odio, maxime propter nexos ob
 æs alienum. Fremebant, *se, foris pro libertate et im-
 perio dimicantes, domi a civibus captos et obpressos
 esse; tutioremque in bello, quam in pace, inter hostes,
 quam inter cives, libertatem plebis esse*: invidiamque
 eam, sua sponte gliscentem, insignis unius calami-
 tas accendit. Magno natu quidam cum omnium
 malorum suorum insignibus se in forum projecit :
 obsita erat squalore vestis, fœdior corporis habitus
 pallore ac macie perempti. Ad hoc, promissa barba
 et capilli efferaverant speciem oris. Noscitabatur
 tamen in tanta deformitate, et ordines duxisse aie-

bant, aliaque militiae decora vulgo, miserantes eum, U. C. 259.
jactabant : ipse, testes honestarum aliquot locis A. C. 493.
pugnarum, cicatrices adverso pectore ostentabat.
Sciscitantibus *unde ille habitus ? unde deformitas ?*
quum circumfusa turba esset prope in concionis mo-
dum, *Sabino bello, ait, se militantem, quia propter po-*
pulationes agri non fructu modo caruerit, sed villa in-
censa fuerit, direpta omnia, pecora abacta, tributum
iniquo suo tempore imperatum, æs alienum fecisse : id,
cumulatum usuris, primo se agro paterno avitoque ex-
uisse, deinde fortunis aliis : postremo, velut tabem, per-
venisse ad corpus. Ductum se ab creditore, non in ser-
vitium, sed in ergastulum et carnificinam esse. Inde
ostentare tergum, fœdum recentibus vestigiis verbe-
rum. Ad hæc visa auditaque clamor ingens oritur.
Non jam foro se tumultus continet, sed passim to-
tam urbem pervadit. Nexu vincti solutique se un-
dique in publicum proripiunt, inplorant Quiritium
fidem. Nullo loco deest seditionis voluntarius co-
mes : multis passim agminibus per omnes vias cum
clamore in forum curritur. Magno cum periculo
suo, qui forte Patrum in foro erant, in eam turbam
inciderunt : nec temperatum manibus foret, ni
propere consules, P. Servilius et Ap. Claudius, ad
comprimendam seditionem intervenissent. In eos
multitudo versa, ostentare vincula sua deformita-
temque aliam. Hæc se meritos dicere, exprobran-
tes suam quisque alius alibi militiam. Postulare
multo minaciter magis, quam suppliciter, ut sena-
tum vocarent : curiamque ipsi, futuri arbitri mode-
ratoresque publici consilii, circumstant. Pauci ad-
modum Patrum, quos casus obtulerat, contracti ad
consules : ceteros metus non curia modo, sed etiam

U. C. 259. foro arcebat : nec agi quidquam per infrequentiam
 A. C. 493. poterat senatus. Tum vero eludi atque extrahi se
 multitudo putare ; et, Patrum qui abessent, non
 casu, non metu, sed inpediendæ rei causa abesse,
 et consules ipsos tergiversari ; nec dubie ludibrio
 esse miserias suas. Jam prope erat, ut ne consu-
 lum quidem majestas coërceret iras hominum :
 quum, incerti, morando, an veniendo, plus periculi
 contraherent, tandem in senatum veniunt : frequen-
 tique tandem curia, non modo inter Patres, sed ne
 inter consules quidem ipsos, satis conveniebat. Ap-
 pius, vehementis ingenii vir, imperio consulari rem
 agendam censebat : uno aut altero adrepto, quietu-
 ros alios. Servilius, lenibus remediis aptior, concitatos
 animos flecti, quam frangi, putabat quum tu-
 tius, tum facilius, esse.

XXIV. Inter hæc major alius terror. Latini
 equites cum tumultuoso advolant nuncio : *Volscos*
infesto exercitu ad urbem obpugnandam venire : quæ
audita (adco duas ex una civitate discordia fecerat)
 longe aliter Patres ac plebem adfecere. Exsultare
 gaudio plebes ; *ultores superbiæ Patrum adesse di-*
cere Deos : alius alium confirmare, ne nomina da-
 rent : cum omnibus potius, quam solos, perituros.
 Patres militarent, Patres arma caperent, ut penes
 eosdem pericula belli, penes quos præmia, essent.
 At vero curia, mæsta ac trepida ancipiti metu et
 ab cive et ab hoste, Serviliuni consulem, cui inge-
 nium magis populare erat, orare, ut tantis circum-
 ventam terroribus expediret rempublicam. Tum con-
 sul, misso senatu, in concionem prodit : ibi curæ
 esse Patribus ostendit, ut consulatur plebi : ceterum
 deliberationi de maxima quidem illa, sed tamen

Metu hostis
 compositæ.

parte civitatis, metum pro universa republica inter-
 venisse: nec posse, quum hostes prope ad portas
 essent, bello prævertisse quidquam: nec, si sit laxa-
 menti aliquid, aut plebi honestum esse, nisi mer-
 cede prius accepta, arma pro patria non cepisse;
 neque Patribus satis decorum, per metum potius,
 quam postmodo voluntate, afflictis civium suorum
 fortunis consuluisse. Concioni deinde edicto addi-
 dit fidem, quo edixit, *Ne quis civem Romanum vinc-
 tum aut clausum teneret, quo minus ei nominis edendi
 apud consules potestas fieret. Ne quis militis, donec
 in castris esset, bona possideret, aut venderet: liberos
 nepotesve ejus moraretur.* Hoc proposito edicto, et,
 qui aderant, nexi profiteri extemplo nomina; et
 undique ex tota urbe proripientium se ex privato,
 quum retinendi jus creditori non esset, concursus
 in forum, ut sacramento dicerent, fieri. Magna
 ea manus fuit; neque aliorum magis in Volscis
 bello virtus atque opera enituit. Consul copias
 contra hostem educit: parvo dirimente intervallo
 castra ponit.

XXV. Proxima inde nocte Volsci, discordia Ro-
 mana freti, si qua nocturna transitio proditiove fieri
 possit, tentant castra. Sensere vigiles: excitatus
 exercitus, signo dato: concursus est ad arma. Ita
 frustra id inceptum Volscis fuit: reliquum noctis
 utrimque quieti datum. Postero die prima luce
 Volsci, fossis repletis, vallum invadunt. Jamque
 ab omni parte munimenta vellebantur, quum con-
 sul, quamquam cuncti undique, et nexi ante omnes,
 ut signum daret, clamabant, experiendi animos mi-
 litum causa parumper moratus, postquam satis ad-
 parebat ingens ardor, dato tandem ad erumpendum

U. C. 259.

A. C. 493.

U. C. 259.
A. C. 493.
Victi Vol-
sci.

signo, militem avidum certaminis emittit. **Primo** statim incursu pulsus hostes: fugientibus, quoad insequi pedes potuit, terga cæsa: eques usque ad castra pavidos egit: mox ipsa castra, legionibus circumdatis, quum Volscos inde etiam pavor expulisset, capta direptaque. **Postero die** ad Suessam **Pometiam**, quo confugerant hostes, legionibus ductis, intra paucos dies oppidum capitur: captum prædæ datum: inde paullum recreatus egens miles. **Consul** cum maxima gloria sua victorem exercitum **Romam** reducit: decedentem **Romam** **Ecetranorum** **Volscorum** legati, rebus suis timentes post **Pometiam** captam, adeunt. **His** ex senatusconsulto data pax, ager ademptus.

Tumultus
Sabinus.

XXVI. Confestim et **Sabini** **Romanos** territare: tumultus enim fuit verius, quam bellum. **Nocte** in urbe nunciatum est, exercitum **Sabinum** prædabundum ad **Anienem** amnem pervenisse: ibi passim diripi atque incendi villas. **Missus** extemplo eo cum omnibus copiis equitum **A. Postumius**, qui dictator bello **Latino** fuerat: secutus consul **Servilius** cum delecta peditum manu. **Plerosque** palantes eques circumvenit: nec advenienti peditum agmini restitit **Sabina** legio. **Fessi**, tum itinere, tum populatione nocturna, magna pars in villis repleti cibo vinoque, vix fugæ quod satis esset virium habuere. **Nocte una** audito perfectoque bello **Sabino**, postero die, in magna jam spe undique partæ pacis, legati **Aurunci** senatum adeunt, ni decedatur **Volso** agro, bellum indicentes. **Cum** legatis simul exercitus **Auruncorum** domo profectus erat: cujus fama, haud procul jam ab **Aricia** visi, tanto tumultu concivit **Romanos**, ut nec con-

Bellum
cum Au-
runcis.

suli ordine Patres, nec pacatum responsum arma U. C. 259.
inferentibus arma ipsi capientes dare possent. Ari- A. C. 493.
ciam infesto agmine itur: nec procul inde cum
Auruncis signa conlata, prælioque uno debella-
tum est.

XXVII. Fuis Auruncis, victor tot intra paucos Turbæ ob
dies bellis Romanus promissa consulis fidemque se- nexos re-
natus exspectabat: quum Appius, et insita super- crudescunt.
bia animo, et ut collegæ vanam faceret fidem, quam
asperrime poterat, jus de creditis pecuniis dicere:
deinceps et, qui ante nexi fuerant, creditoribus tra-
debantur, et nectebantur alii. Quod ubi cui militi
inciderat, collegam adpellabat: concursus ad Ser-
vilium fiebat, illius promissa jactabant, illi expro-
brabant sua quisque belli merita cicatricesque ac-
ceptas: postulabant, ut aut referret ad senatum, aut
ut auxilio esset consul civibus suis, imperator mili-
tibus. Movebant consulem hæc; sed tergiversari
res cogebat: adeo in alteram caussam non collega
solum præceps ierat, sed omnis factio nobilium.
Ita, medium se gerendo, nec plebis vitavit odium,
nec apud Patres gratiam iniit. Patres mollem con-
sulem et ambitiosum rati; plebes fallacem: brevi-
que adparuit, æquasse eum Appii odium. Certamen
consulibus inciderat, uter dedicaret Mercurii ædem.
Senatus a se rem ad populum rejecit: utri eorum
dedicatio jussu populi data esset, eum præesse an-
nonæ, mercatorum collegium instituere, sollempnia
pro pontifice jussit suscipere. Populus dedicatio-
nem ædis dat M. Lætorio, primi pili centurioni:
quod facile adpareret, non tam ad honorem ejus, cui
curatioa ltior fastigio suo data esset, factum, quam
ad consulum ignominiam. Sævire inde utique con-

sulum alter Patresque : sed plebi creverant animi ; et longe alia, quam primo instituerant, via grassabantur. Desperato enim consulum senatusque auxilio, quum in jus duci debitorem vidissent, undique convolabant : neque decretum exaudiri consulis præ strepitu et clamore poterat : neque, quum decresset, quisquam obtemperabat. Vi agebatur, metusque omnis et periculum libertatis, quum in conspectu consulis singuli a pluribus violarentur, in creditores a debitoribus verterant. Super hæc timor incessit Sabini belli ; delectuque decreto, nemo nomen dedit, furente Appio, et insectante ambitionem collegæ ; qui populari silentio rempublicam proderet, et ad id, quod de credita pecunia jus non dixisset, adjiceret, ut ne delectum quidem ex senatusconsulto haberet : *non esse tamen desertam omnino rempublicam, neque projectum consulare imperium. Se unum et sue et Patrum majestatis vindicem fore.* Quum circumstaret quotidiana multitudo licentia accensa, adripi unum insignem ducem seditionum jussit. Ille, quum a lictoribus jam traheretur, provocavit : nec cessisset provocationi consul, quia non dubium erat populi judicium, nisi ægre victa pertinacia foret, consilio magis et auctoritate principum, quam populi clamore : adeo supererant animi ad sustinendam invidiam. Crescere inde malum in dies, non clamoribus modo apertis, sed, quod multo perniciosius erat, secessione occultisque colloquiis. Tandem invisi plebi consules magistratu abeunt, Servilius neutris, Appius Patribus mire gratus.

U. C. 260.
A. C. 492.

XXVIII. A. Virginius inde et T. Vetustus consulatum ineunt. Tum vero plebes, incerta quales

habitura consules esset, cœtus nocturnos, pars Es-
 quiliis, pars in Aventino, facere ; ne in foro subitis
 trepidaret consiliis, et omnia temere ac fortuito age-
 ret. Eam rem consules rati, ut erat, perniciosam,
 ad Patres deferunt : sed delatam consulere ordine
 non licuit : adeo tumultuose excepta est clamoribus
 undique et indignatione Patrum, si, quod imperio
 consulari exsequendum esset, invidiam ejus consu-
 les ad senatum rejicerent. *Profecto si essent in re-
 publica magistratus, nullum futurum fuisse Romæ, nisi
 publicum, concilium. Nunc in mille curias conciones-
 que (quum alia in Esquiliis, alia in Aventino fiant
 concilia) dispersam et dissipatam esse rempublicam.
 Unum, Hercule, virum, (id enim plus esse, quam con-
 sulem) qualis Ap. Claudius fuerit, momento temporis
 discussurum illos cœtus fuisse. Correpti consules
 quum, quid ergo se facere vellent, (nihil enim seg-
 nius molliusve, quam Patribus placeat, acturos) per-
 cunctarentur, decernunt, ut delectum quam acerrim-
 um habeant : otio lascivire plebem. Dimisso se-
 natu, consules in tribunal adscendunt : citant no-
 minatim juniores. Quum ad nomen nemo respon-
 deret, circumfusa multitudo in concionis modum
 negare, *Ultra decipi plebem posse. Numquam unum
 militem habituros, ni præstaretur fides publica : liber-
 tatem unicuique prius reddendam esse, quam arma
 danda : ut pro patria civibusque, non pro dominis,
 pugnent.* Consules, quid mandatum esset a senatu,
 videbant : sed eorum, qui intra parietes curiæ fe-
 rociter loquerentur, neminem adesse, invidiæ suæ
 participem : et adparebat atrox cum plebe certam-
 en. Prius itaque, quam ultima experirentur, se-
 natum iterum consulere placuit : tum vero ad sel-*

U. C. 260. las consulum prope convolvere minimus quisque
 A. C. 492. natu Patrum, abdicare consulatum jubentes, et de-
 ponere imperium, ad quod tuendum animus de-
 esset.

XXIX. Utraque re satis experta, tum demum
 consules : *Ne prædictum negetis, Patres conscripti,*
adest ingens seditio. Postulimus, ut ii, qui maxime
ignaviam increpant, adsint nobis habentibus delectum.
Acerrimi cujusque arbitrio, quando ita placet, rem age-
mus. Redeunt in tribunal ; citari nominatum unum
 ex iis, qui in conspectu erant, dedita opera jubent.
 Quum staret tacitus, et circa eum aliquot hominum,
 ne forte violaretur, constitisset globus, lictorem ad
 eum consules mittunt : quo repulso, tum vero, *in-*
dignum facinus esse, clamitantes, qui Patrum consu-
 libus aderant, devolant de tribunali, ut lictori auxi-
 lio essent. Sed ab lictore, nihil aliud quam pre-
 hendere prohibito, quum conversus in Patres inpe-
 tus esset, consulum intercurso rixa sedata est : in
 qua tamen, sine lapide, sine telo, plus clamoris at-
 que irarum, quam injuriæ, fuerat. Senatus, tumultu-
 ose vocatus, tumultuosius consulitur, quæstionem
 postulantibus iis, qui pulsati fuerant, decernente
 ferocissimo quoque, non sententiis magis, quam cla-
 more et strepitu. Tandem, quum iræ resedissent,
 exprobrantibus consulibus, nihilo plus sanitatis in
 curia, quam in foro, esse, ordine consuli cœpit.
 Tres fuere sententiæ. P. Virginius rem non vulga-
 bat : *de iis tantum, qui, fidem secuti P. Servilii con-*
sulis, Volsco, Aurunco, Sabinoque militassent bello,
agendum censebat. T. Lartius, *Non id tempus esse,*
ut merita tantummodo exsolverentur : totam plebem ære
alieno demersam esse : nec sisti posse, ni omnibus con-

Variæ sen-
 tentiæ in
 senatu.

solatur: quin, si alia aliorum sit conditio, accendi ma- U. C. 260.
gis discordiam, quam sedari. Ap. Claudius, et ua- A. C. 492.
tura inmitis, et efferatus hinc plebis odio, illinc Pa-
trum laudibus, Non miseriis, ait, sed licentia, tantum
concitum turbarum; et lascivire magis plebem, quam
savire. Id adeo malum ex provocatione natum: quippe
minas esse consulum, non imperium; ubi ad eos, qui
una peccaverint, provocare liceat. Agedum, inquit,
dictatorem, a quo provocatio non est, creemus. Jam
hic, quo nunc omnia ardent, conticescet furor. Pulset
tum mihi lictorem, qui sciet, jus de tergo vitæque sua
penes unum illum esse, cujus majestatem violavit.

XXX. Multis, ut erat, horrida et atrox videba-
 tur Appii sententia: rursus Virginii Lartiique ex-
 emplo haud salubres; utique Lartii putabant sen-
 tentiam, quæ totam fidem tolleret: medium maxi-
 me et moderatum utroque consilium Virginii habe-
 batur. Sed factione respectuque rerum privatarum,
 quæ semper obfecere obficientque publicis consiliis,
 Appius vicit: ac prope fuit, ut dictator ille idem
 crearetur: quæ res utique alienasset plebem peri-
 culosissimo tempore, quum Volsci Æquique et Sa-
 bini forte una omnes in armis essent. Sed curæ
 fuit consulibus et senioribus Patrum, ut imperium,
 suo vehemens, mansueto permetteretur ingenio. M'. M'. Va-
 Valerium dictatorem Volesi filium creant. Plebes, leri-
 etsi adversus se creatum dictatorem videbat, tamen, us
 quum provocationem fratris lege haberet, nihil ex
 ea familia triste nec superbum timebat. Edictum
 deinde, a dictatore propositum, confirmavit animos,
 Servilii fere consulis edicto conveniens: sed et ho-
 mini et potestati melius rati credi, omisso certamine

U. C. 260. nomina dedere. Quantus nunquam ante exercitus,
 A. C. 492. legiones decem effectæ: ternæ inde datæ consuli-
 bus, quatuor dictator usus. Nec poterat jam bel-
 lum differri. Æqui Latinum agrum invaserant:
 oratores Latinorum a senatu petebant, ut aut mit-
 terent subsidium, aut se ipsos tuendorum finium
 caussa capere arma sinerent. Tutius visum est, de-
 fendi inermes Latinos, quam pati retractare arma.
 Vetusius consul missus est: is finis populationibus
 fuit. Cessere Æqui campis: locoque magis, quam
 armis, freti, summis se jugis montium tutabantur.
 Alter consul, in Volscos profectus, ne et ipse tere-
 ret tempus, vastandis maxime agris hostem ad con-
 ferenda propius castra dimicandumque acie excivit.
 Medio inter castra campō, ante suum quisque val-
 lum, infestis signis constitere: multitudine aliquan-
 tum Volsci superabant. Itaque effusi et contem-
 tim pugnam iniere. Consul Romanus nec promovit
 aciem, nec clamorem reddi passus, defixis pilis stare
 suos jussit: ubi ad manum venisset hostis, tum
 coortos tota vi gladiis rem gerere. Volsci, cursu
 et clamore fessi, quum se velut stupentibus metu
 intulissent Romanis, postquam impressionem sen-
 sere ex adverso factam, et ante oculos micare gla-
 dios, haud secus, quam si in insidias incidissent,
 turbati vertunt terga; et ne ad fugam quidem satis
 virium fuit, quia cursu in prælium ierant. Ro-
 mani contra, quia principio pugnae quieti steterant,
 vigentes corporibus, facile adepti fessos, et castra
 inpetu ceperunt, et, castris exutum hostem Velitras
 persecuti, uno agmine victores cum victis in ur-
 bem inrupere. plusque ibi sanguinis, promiscua

Bellum
 cum Æ-
 quis, Lati-
 norum
 caussa.

Bellum
 cum Vol-
 scis.

omnium generum cæde, quam in ipsa dimicatione, U. C. 260.
factum. Paucis data venia, qui inermes in dedi- A. C. 492.
tionem venerunt.

XXXI. Dum hæc in Volscis geruntur, dictator <sup>Bellum cum Sabi-
nis.</sup> Sabinos, ubi longe plurimum belli fuerat, fundit, fugatque, exiitque castris. Equitatu inmisso mediam turbaverat hostium aciem, qua, dum se cornua latius pandunt, parum apte introrsum ordinibus aciem firmaverant: turbatos pedes invasit: eodem inpetu castra capta, debellatumque est. Post pugnam ad Regillum lacum non alia illis annis pugna clarior fuit: dictator triumphans urbem invehitur. Super solitos honores locus in circo ipsi posterisque ad spectaculum datus; sella in eo loco curulis posita. Volscis devictis Veliternus ager ademptus: Velitras coloni ab urbe missi et colonia deducta. Cum Æquis post aliquanto pugnatum est, invito quidem consule, quia loco iniquo subeundum erat ad hostes: sed milites, extrahi rem criminantes, ut dictator, priusquam ipsi redirent in urbem, magistratu abiret, irritaque, sicut ante consulis, promissa ejus caderent, perpulere, ut forte temere in adversos montes agmen erigeret. Id male commissum ^{Æqui victi.} ignavia hostium in bonum vertit: qui, priusquam ad conjectum teli veniretur, obstupefacti audacia Romanorum, relictis castris, quæ munitissimis tenebant locis, in adversas valles desiluere: ubi satis prædæ et victoria incruenta fuit. Ita trifariam re bello bene gesta, de domesticarum rerum eventu ^{Turbæ domesticæ.} nec Patribus nec plebi cura decesserat: tanta quum gratia, tum arte præparaverant fœneratores, quæ non modò plebem, sed ipsum etiam dictatorem frustrarentur. Namque Valerius, post Vetusii consu-

U. C. 260. A. C. 492. lis reditum, omnium actionum in senatu primam habuit pro victore populo, retulitque, quid nexis fieri placeret: quæ quum rejecta relatio esset, *Non placeo*, inquit, *concordiæ auctor: optabitis, me Dius fidius, prope diem, ut mei similes Romana plebes patronos habeat. Quod ad me adinet, neque frustrabor ultra cives meos, neque ipse frustra dictator ero. Discordiæ intestinæ, bellum externum fecere, ut hoc magistratu egeret respublica. Pax foris parta est, domi impeditur: privatus potius, quam dictator, seditioni intererem: ita, curia egressus, dictatura se abdicavit. Adparuit caussa plebi, suam vicem indignantem magistratu abisse. Itaque, velut persoluta fide, quoniam per eum non stetisset, quin præstaretur, decedentem domum cum favore ac laudibus prosecuti sunt.*

XXXII. Timor inde Patres incessit, ne, si dimissus exercitus foret, rursus cœtus occulti conjunctionesque fierent: itaque, quamquam per dictatorem delectus habitus esset, tamen, quoniam in consulum verba jurassent, sacramento teneri militem rati, per caussam renovati ab Æquis belli educi ex urbe legiones jussere: quo facto maturata est seditio. Et primo agitatam dicitur de consulum cæde, ut solverentur sacramento: doctos deinde, nullam scelere religionem exsolvi, Sicinio quodam auctore, injussu consulum in Sacrum montem secessisse (trans Anienem amnem est) tria ab urbe millia passuum. Ea frequentior fama est, quam, cujus Piso auctor est, in Aventinum secessionem factam esse. Ibi sine ullo duce vallo fossaque communitis castris quieti, rem nullam, nisi necessariam ad victum, sumendo, per aliquot dies, neque lacessiti ne-

Secessio
plebis in
Sacrum
montem.

que lacescentes, sese tenuere. Pavor ingens in urbe, metuque mutuo suspensa erant omnia. Timere relicta ab suis plebes violentiam Patrum, timere Patres residem in urbe plebem, incerti, manere eam, an abire mallent: quam diu autem tranquillam, quæ secesserit, multitudinem fore? quid futurum deinde, si quod externum interim bellum existat? nullam profecto, nisi in concordia civium, spem reliquam ducere: eam per æqua, per iniqua, reconciliandam civitati esse. Placuit igitur oratorem ad plebem mitti Menenium Agrippam, facundum virum et, quod inde oriundus erat, plebi carum. Is, intronissus in castra, prisco illo dicendi et horrido modo nihil aliud, quam hoc, narrasse fertur: *Tempore, quo in homine non, ut nunc, omnia in unum consentiebant, sed singulis membris suum cuique consilium, suus sermo fuerat, indignatus reliquas partes, sua cura, suo labore ac ministerio ventri omnia quæri: ventrem, in medio quietum, nihil aliud, quam datis voluptatibus frui: conspirasse inde, ne manus ad os cibum ferrent, nec os acciperet datum, nec dentes conficerent: hac ira, dum ventrem fame domare vellent, ipsa una membra totumque corpus ad extremam tubem venisse. Inde adparuisse, ventris quoque haud segne ministerium esse: nec magis ali, quam alere eum, reddentem in omnes corporis partes hunc, quo vivimus vigemusque, divisum pariter in venas maturum, confecto cibo, sanguinem.* Comparando hinc, quam intestina corporis seditio similis esset iræ plebis in Patres, flexisse mentes hominum.

XXXIII. Agi deinde de concordia cœptum, concessurique in conditiones, ut plebi sui magistratus essent sacrosancti, quibus auxilii latio adversus con-

U. C. 260.
A. C. 492.

Plebs re-
ducta.

Tribuni
Pl. creati.

U. C. 261.
A. C. 491.

Volsci
victi.

C. Marcii
opera Co-
rioli capti.

sules esset; neve cui Patrum capere eum magistratum liceret. Ita tribuni plebei creati duo, C. Licinius et L. Albinus: hi tres collegas sibi creaverunt: in his Sicinium fuisse, seditionis auctorem; de duobus, qui fuerint, minus convenit. Sunt, qui duos tantum in Sacro monte creatos tribunos esse dicant, ibique sacratam legem latam. Per secessionem plebis Sp. Cassius et Postumus Cominius consulatum inierunt: his consulibus cum Latinis populis ictum fœdus: ad id feriendum consul alter Romæ mansit; alter, ad Volscum bellum missus, Antiates Volscos fundit fugatque: compulsos in oppidum Longulam persecutus, mœnibus potitur. Inde Poluscam, item Volscorum, cepit: tum magna vi adortus est Coriolos. Erat tum in castris inter primores juvenum C. Marcus, adolescens et consilio et manu promptus, cui cognomen postea Coriolano fuit. Quum subito exercitum Romanum, Coriolos obsidentem, atque in oppidanos, quos intus clausos habebat, intentum sine ullo metu extrinsecus imminentis belli, Volscæ legiones, profectæ ab Antio, invasissent, eodemque tempore ex oppido erupissent hostes, forte in statione Marcus fuit. Is, cum delecta militum manu, non modo inpetum erumpentium retudit, sed per patentem portam ferox inrupit: cædeque in proxima urbis facta, ignem, temere arreptum, imminentibus muro ædificiis injecit. Clamor inde oppidanorum, mixtus muliebri puerili-que ploratu, ad terrorem, ut solet, primo ortu et Romanis auxit animum, et turbavit Volscos, utpote capta urbe, cui ad ferendam opem venerant. Ita fusi Volsci Antiates, Corioli oppidum captum: tantumque sua laude obstitit famæ consulis Marcus,

ut, nisi fœdus cum Latinis, columna ænea insculptum, monumento esset, ab Sp. Cassio uno, quia collega afuerat, ictum, Postumum Cominium bellum gessisse cum Volscis, memoria cessisset. Eodem anno Agrippa Menenius moritur, vir omni vita pa- ^{Agr. Menenii mors.} riter Patribus ac plebi carus; post secessionem carior plebi factus. Huic interpreti arbitroque concordiæ civium, legato Patrum ad plebem, reductor ^{U. C. 262. A. C. 490.} plebis Romanæ in urbem sumtus funeri defuit: extulit eum plebs sextantibus conlatis in capita.

XXXIV. Consules deinde T. Geganius, P. Minucius facti. Eo anno, quum et foris quieta omnia a bello essent, et domi sanata discordia, aliud multo gravius malum civitatem invasit: caritas primum ^{Caritas annonæ.} annonæ, ex incultis per secessionem plebis agris; fames deinde, qualis clausis solet: ventumque ad interitum servitiorum utique et plebis esset, ni consules providissent, dimissis passim ad frumentum coëmendum, non in Etruriam modo dextris ab Ostia litoribus, lævoque per Volscos mari usque ad Cumas, sed quæsitum in Siciliam quoque: adeo finitimorum odia longinquis coëgerant indigere auxiliis. Frumentum Cumis quum coëmuntum esset, naves pro bonis Tarquiniorum ab Aristodemo tyranno, qui hæres erat, retentæ sunt: in Volscis Pomptinoque ne eni quidem potuit: periculum quoque ab inpetu hominum ipsis frumentatoribus fuit. Ex Tuscis frumentum Tiberi venit: eo sustentata est plebs. Incommodo bello in tam artis commeatibus vexati forent, ni Volscos, jam moventes arma, pestilentia ingens invasisset: ea clade contreritis hostium animis, ut etiam, ubi ea remisisset, terrore aliquo tenerentur, et Velitris auxere numerum colonorum.

U. C. 265.
A. C. 489.

Romani, et Norbæ in montes novam coloniam, quæ arx in Pomptino esset, miserunt. M. Minucio deinde et A. Sempromio consulibus, magna vis frumenti ex Sicilia advecta : agitatumque in senatu, quanti plebi daretur. Multi venisse tempus premeandæ plebis putabant, recuperandique jura, quæ extorta secessione ac vi Patribus essent : in primis Marcus Coriolanus, hostis tribuniciæ potestatis, *Si annonam, inquit, veterem volunt, jus pristinum reddant Patribus. Cur ego plebeios magistratus, cur Sicinium potentem video, sub jugum missus, tamquam a latronibus redemptus? Egone has indignitates diutius patiar, quam necesse est? Turquinium regem qui non tulerim, Sicinium feram? secedat nunc, avocet plebem : patet via in Sacrum montem aliosque colles. Rapiant frumenta ex agris nostris, quemadmodum tertio anno rapuere. Utantur annona, quam furore suo fecere. Audeo dicere, hoc malo domitos ipsos potius cultores agrorum fore, quam ut armati per secessionem coli prohibeant.* Haud tam facile dictu est, faciendumne fuerit, quam potuisse arbitrari fieri, ut, conditionibus laxandi annonam, et tribuniciam potestatem, et omnia invitis jura imposita Patres dederent sibi.

XXXV. Et senatui nimis atrox visa sententia est, et plebem ira prope armavit. *Fame se jam, sicut hostes, peti; cibo victuque fraudari: peregrinum frumentum, quæ sola alimenta ex insperato fortuna dederit, ab ore rapi, nisi C. Marcio vincti dedantur tribuni, nisi de tergo plebis Romanæ satisfiat.* Eum sibi carnificem novum exortum, qui aut mori, aut servire jubet. In exeuntem e curia inpetus factus esset, ni peropportune tribuni diem dixissent. Ibi ira est

C. Marcus
accusatus.

subpressa: se judicem quisque, se dominum vitæ necisque inimici factum videbat. Contentim primo Marcius audiebat minas tribunicias: auxilii, non pœnæ, jus datum illi potestati; plebisque, non Patrum, tribunos esse. Sed adeo infensa erat coorta plebs, ut unius pœna defungendum esset Patribus. Restiterunt tamen adversa invidia, usique sunt, qua suis quisque, qua totius ordinis viribus. Ac primo tentata res est, si, dispositis clientibus, absterrendo singulos a coitionibus conciliisque, disjicere rem possent. Universi deinde processere, (quidquid erat Patrum, reos diceres) precibus plebem exposcentes; *unum sibi civem, unum senatorem, si innocentem absolvere nollent, pro nocente donarent.* Ipse quum die dicta non adesset, perseveratum in ira est. Damnatus absens in Volscos exsulatum abiit, minitans patriæ, hostilesque jam tum spiritus gerens. Venientem Volsci benigne excepere; benigniusque in dies colebant, quo major ira in suos eminebat, crebræque nunc querelæ, nunc minæ percipiebantur. Hospitio utebatur Attii Tulli. Longe is tum princeps Volsci nominis erat, Romanisque semper infestus: ita quum alterum vetus odium, alterum ira recens stimularet, consilia conferunt de Romano bello. Haud facile credebant, plebem suam inpelli posse, ut toties infelicitè tentata arma caperent. Multis sæpe bellis, pestilentia postremo amissa juventute, fractos spiritus esse: arte agendum in exoleta jam vetustate odio, ut recenti aliqua ira exacerbarentur animi.

U. C. 263.
A. C. 482.

Damnatus
in Volscos
exsulatum
abit.

XXXVI. Ludi forte ex instauratione magni Romæ parabantur: instaurandi hæc caussa fuerat. Ludis mane servum quidam paterfamilie, nondum

U. C. 263.
A. C. 489.

Ingratus
Jovi præ-
sultator.

commisso spectaculo, sub furca cæsum medio egerat circo : cœpti inde ludi, velut ea res nihil ad religionem pertinuisset. Haud ita multo post Ti. Atinio, de plebe homini, somnium fuit. Visus Jupiter dicere, *Sibi ludis præsultatorem displicuisse : nisi magnifice instaurarentur hi ludi, periculum urbi fore : iret, ea consulibus nunciaret.* Quamquam haud sane liber erat religione animus, verecundia tamen majestatis magistratum timorem vicit, ne in ora hominum pro ludibrio abiret. Magno illi ea cunctatio stetit : filium namque intra paucos dies amisit : cujus repentinæ cladis ne causa dubia esset, ægro animi eadem illa in somnis observata species visa est rogitare, *Satin' magnam spreti numinis haberet mercedem ? majorem instare, ni eat propere, ac nunciet consulibus.* Jam præsentior res erat : cunctantem tamen ac prolatantem ingens vis morbi adorta est debilitate subita. Tum enimvero Deorum ira admonuit : fessus igitur malis præteritis instantibusque, consilio propinquorum adhibito quum visa atque audita, et obversatum toties somno Jovem, minas irasque cœlestes, representatas casibus suis, exposuisset ; consensu inde haud dubio omnium, qui aderant, in forum ad consules lectica adfertur : inde in curiam jussu consulum delatus, eadem illa quum Patribus ingenti omnium admiratione enarrasset ; ecce aliud miraculum : qui captus omnibus membris delatus in curiam esset, cum functum officio pedibus suis domum rediisse, traditum memoriæ est.

XXXVII. Ludi quam amplissimi ut fierent, senatus decrevit. Ad eos ludos, auctore Attio Tullo, vis magna Volscorum venit. Priusquam committe-

Attii Tulli
Volsci
dokus.

rentur ludi, Tullus, ut domi compositum cum Mar-
 cio fuerat, ad consules venit: dicit esse, quæ se-
 creto agere de republica velit. Arbitris remotis, *In-*
uitus, inquit, *quod sequius sit, de meis civibus loquor.*
Non tamen admissum quidquam ab iis criminatum ve-
nio, sed cautum, ne admittant. Nimio plus, quam ve-
lim, nostrorum ingenia sunt mobilia. Multis id cla-
dibus sensimus. Quippe qui non nostro merito, sed ve-
stra patientia, incolumes simus. Magna hic nunc Vol-
scorum multitudo est: ludi sunt: spectaculo intenta
civitas erit. Memini, quid per eandem occasionem ab
Sabinorum juventute in hac urbe commissum sit: hor-
ret animus, ne quid inconsulte ac temere fiat. Hæc,
nostra vestraque caussa, prius dicenda vobis, consules,
ratus sum. Quod ad me adinet, extemplo hinc do-
num abire in animo est, ne cujus facti dictive conta-
gione præsens violer. Hæc locutus abiit. Consules
 quum ad Patres rem dubiam sub auctore certo de-
 tulissent, auctor magis, ut fit, quam res, ad præca-
 vendum vel ex supervacuo movit: factoque sena-
 tusconsulto, ut urbem excederent Volsci, præcones Volsci urbe exacti.
 dimittantur, qui omnes eos proficisci ante noctem
 juberent. Ingens pavor primo discurrentes ad suas
 res tollendas in hospitia perculit. Proficiscentibus
 deinde indignatio oborta: *Se, ut consceleratos con-*
taminatosque, ab ludis, festis diebus, cætu quodam-
modo hominum Deorumque, abactos esse.

XXXVIII. Quum prope continuato agmine irent,
 prægressus Tullus ad caput Ferentinum, ut quisque
 veniret, primores eorum excipiens, querendo indig-
 nandoque, et eos ipsos sedulo audientes secunda iræ
 verba; et per eos multitudinem aliam in subjectum
 viæ campum deduxit. Ibi in concionis modum ora-

U. C. 263.
 A. C. 489.

U. C. 263.
A. C. 459.
A Tullo
concitati.

tionem exorsus, *Veteres populi Romani injurias, cladesque gentis Volscorum, ut omnia, inquit, obliviscimini alia, hodiernam hanc contumeliam quo tandem animo fertis, qua per nostram ignominiam ludos commisere? An non sensistis, triumphatum hodie de vobis esse? vos omnibus, civibus, peregrinis, tot finitimis populis, spectaculo abeuntes fuisse? vestras conjuges, vestros liberos traductos per ora hominum? Quid eos, qui audire vocem præconis? quid, qui vos videre abeuntes? quid eos, qui huic ignominioso agmini fuere obvii, existimasse putatis? nisi aliquod profecto nefas esse, quo, si intersimus spectaculo, violaturi simus ludos, piaculumque merituri: ideo nos ab sede piorum, cætu, concilioque abigi. Quid, deinde? illud non succurrit, vivere nos, quod maturarimus proficisci? si hoc profectio, et non fuga est. Et hanc urbem vos non hostium ducitis, ubi, si unum diem morati essetis, moriendum omnibus fuit? Bellum vobis indictum est; magno eorum malo, qui indixere, si viri estis. Ita et sua sponte irarum pleni, et incitati, domos inde digressi sunt; instigandoque suos quisque populos effecere, ut omne Volscum nomen deficeret.*

Volsci deficiunt, ducibus Attio Tullo et C. Marcio.

XXXIX. Imperatores ad id bellum de omnium populorum sententia lecti Attius Tullus et C. Marcus exsul Romanus, in quo aliquanto plus spei repositum. Quam spem nequaquam sefellit: ut facile adpareret, ducibus validiorem, quam exercitu, rem Romanam esse. Circeios profectus, primum colonos inde Romanos expulit, liberamque eam urbem Volscis tradidit. Inde, in Latinam viam transversis tramitibus transgressus, Satricum, Longulam, Poluscam, Coriolos, novella hæc Romanis oppida ademit. Inde Lavinium recepit: tunc deinceps

Corbionem, Vitelliam, Trebiam, Lavicos, Pedum cepit. Postremum ad urbem a Peto ducit; et, ad fossas Cluilias quinque ab urbe millia passuum castris positis, populatur inde agrum Romanum; custodibus inter populatores missis, qui patriciorum agros intactos servarent: sive infensus plebi magis, sive ut discordia inde inter Patres plebemque oriretur. Quæ profecto orta esset, adeo tribuni jam ferocem per se plebem criminando in primores civitatis instigabant: sed externus timor, maximum concordiae vinculum, quamvis suspectos infensosque inter se jungebat animos. Id modo non conveniebat; quod senatus consulesque nusquam alibi spem, quam in armis, ponebant: plebes omnia, quam bellum, malebat. Sp. Nautius jam et Sex. Furius consules erant. Eos, recensentes legiones, præsidia per muros aliaque, in quibus stationes vigiliasque esse placuerat, loca distribuentes, multitudo ingens pacem poscentium primum seditioso clamore conterruit: deinde vocare senatum, referre de legatis ad C. Marcium mittendis cœgit. Acceperunt relationem Patres; postquam adparuit, labare plebis animos; missique de pace ad Marcium oratores atrox responsum retulerunt: *Si Volscis agrer redderetur, posse agi de pace: si præda belli per otium frui velint, memorem se et civium injuriæ, et hospitum beneficium, admisurum, ut adpareat, exilio sibi irritatos, non fractos, animos esse.* Iterum deinde iidem missi non recipiuntur in castra. Sacerdotes quoque, suis insignibus velatos, isse supplices ad castra hostium, traditum est, nihilo magis quam legatos flexisse animum.

U. C. 268.
A. C. 486.

XL. Tum matronæ ad Veturiam, matrem Corio-

U. C. 266. A. C. 486. lani, Volumniamque uxorem frequentes coëunt. Id publicum consilium, an muliebris timor fuerit, parum invenio. Pervicere certe, ut et Veturia, magno natu mulier, et Volumnia, duos parvos ex Marcio ferens filios, secum in castra hostium irent: et, quam armis viri defendere urbem non possent, mulieres precibus lacrimisque defenderent. Ubi ad castra ventum est, nunciatumque Coriolano, adesse ingens mulierum agmen, in primo (ut qui nec publica majestate in legatis, nec in sacerdotibus tanta obfusa oculis animoque religione motus esset) multo obstinatior adversus lacrimas muliebres erat. Dein familiarium quidam, qui insignem mœstitia inter ceteras cognoverat Veturiam, inter nurum nepotesque stantem, *Nisi me frustrantur, inquit, oculi, mater tibi conjuxque et liberi adsunt.* Coriolanus, prope ut amens consternatus, ab sede sua quum ferret matri obviæ complexum, mulier in iram ex precibus versa, *Sine, priusquam complexum accipio, sciam, inquit, ad hostem, an ad filium, venerim: captiva mater-ne castris tuis sim? In hoc me longa vita et infelix senecta traxit, ut exulem te, deinde hostem viderem? Potuisti populari hanc terram, quæ te genuit atque aluit? Non tibi, quamvis infesto animo et minaci perveneras, ingredienti fines ira cecidit? non, quum in conspectu Roma fuit, succurrit, intra illa mœnia domus ac penates mei sunt, mater, conjux, liberique? Ergo ego nisi peperissem, Romæ non obpugnaretur; nisi filium haberem, libera in libera patria mortua essem. Sed ego nihil jam pati, nec tibi turpius quam mihi miserris, possum: nec, ut sim miserrima, diu futura sum. De his videris: quos, si pergis, aut immatura mors, aut longa servitus manet. Uxor de-*

Veturia
ad Coriolanum
filium
oratio.

inde ac liberi amplexi: fletusque ab omni turba mulierum ortus, et comploratio sui patriæque, fregerunt tandem virum. Complexus inde suos dimittit: ipse retro ab urbe castra movit. Abductis deinde legionibus ex agro Romano, invidia rei oppressum periisse tradunt: alii alio leto: apud Fabium, longe antiquissimum auctorem, usque ad senectutem vixisse eundem invenio. Refert certe, hanc sæpe eum exacta ætate usurpasse vocem, *Multo miserius seni exsilium esse*. Non inviderunt laudes suas mulieribus viri Romani: adeo sine obsecratione gloriæ alienæ vivebatur. Monumento quoque quod esset, templum Fortunæ Muliebri ædificatum dedicatumque est. Rediit deinde Volsci, adjunctis Æquis, in agrum Romanum: sed Æqui Attium Tullum haud ultra tulere ducem. Hinc ex certamine, Volsci Æquine imperatorem conjuncto exercitui darent, seditio, deinde atrox prælium ortum. Ibi fortuna populi Romani duos hostium exercitus, haud minus pernicioso quam pertinaci certamine, confecit. Consules T. Sicinius et C. Aquilius. Sicinio Volsci, Aquillio Hernici (nam ii quoque in armis erant) provincia evenit. Eo anno Hernici devicti: cum Volscis æquo Marte discessum est.

U. C. 267.

A. C. 485.

XLI. Sp. Cassius deinde et Proculus Virginius consules facti: cum Hernicis fœdus ictum: agri partes duæ ademptæ: inde dimidium Latinis, dimidium plebi divisurus consul Cassius erat. Adiciebat huic muneri agri aliquantum, quem publicum possideri a privatis criminabatur. Id multos quidem Patrum, ipsos possessores, periculo rerum suarum terrebat: sed et publica Patribus sollicitudo

U. C. 268.

A. C. 484.

U. C. 268. A. C. 484. Lex agraria. incrat, largitione consulem periculosas libertati opes struere. Tum primum lex agraria promulgata est; numquam deinde usque ad hanc memoriam sine maximis motibus rerum agitata. Consul alter largitioni resistebat, auctoribus Patribus, nec omni plebe adversante: quæ primo cœperat fastidire, munus vulgatum a civibus isse in socios. Sæpe deinde et Virginium consulem in concionibus velut vaticinantem audiebat, *Pestilens collegæ munus esse. Agros illos servitatem iis, qui acceperint, laturos: regno viam fieri. Quid ita enim adsumi socios et nomen Latinum? Quid adtinuisse, Hernicis, paullo ante hostibus, capti agri partem tertiam reddi, nisi ut hæ gentes pro Coriolano duce Cassium habeant?* Popularis jam esse dissuasor et intercessor legis agrariæ cœperat. Uterque deinde consul certatim plebi indulgere. Virginius dicere, passurum se adsignari agros, dum ne cui, nisi civi Romano, adsignentur. Cassius, quia in agraria largitione ambitiosus in socios, eoque civibus vilior erat, ut alio munere sibi reconciliaret civium animos, jubere, pro Siculo frumento pecuniam acceptam retribui populo. Id vero haud secus, quam præsentem mercedem regni, adspersuata plebes: adeo propter suspicionem insitam regni, velut abundarent omnia, munera ejus in animis hominum respuebantur. Quem, ubi primum magistratu abiit, damnatum necatumque constat. Sunt, qui patrem auctorem ejus supplicii ferant: eum, cognita domi caussa, verberasse ac necasse, peculiumque filii Cereri consecravisse: signum inde factum esse, et inscriptum, EX CASSIA FAMILIA DATUM. Invenio apud quosdam, idque propius fidem est, a quæstoribus K. Fabio et L. Valerio diem dic-

Cassius
necatur.

tam perduellionis, damnatumque populi iudicio: dirutas publice ædes: ea est area ante Telluris ædem. Ceterum sive illud domesticum, sive publicum fuit ^{U. C. 269.} ^{A. C. 483.} iudicium, damnatur Ser. Cornelio, Q. Fabio consulibus.

XLII. Haud diuturna ira populi in Cassium fuit. Dulcedo agrariæ legis ipsa per se, demto auctore, subibat animos: accensaque ea cupiditas est malignitate Patrum; qui, devictis eo anno Volscis Æquisque, militem præda fraudavere: quidquid captum ex hostibus est, vendidit Fabius consul, ac rededit in publicum. Invisum erat Fabium nomen plebi propter novissimum consulem: tenere tamen Patres, ut cum L. Ænilio K. Fabius consul crearetur. ^{U. C. 270.} ^{A. C. 482.} Eo infestior facta plebes seditione domestica bellum externum excivit: bello deinde civiles discordiæ intermissæ. Uno animo Patres ac plebes rebellantes Volscos et Æquos, duce Ænilio, prospera pugna vicere. Plus tamen hostium fuga, quam prælium, absumpsit: adeo pertinaciter fusos insecuti sunt equites. Castoris ædes eodem anno Idibus Quinctilibus dedicata est: vota erat Latino bello, Postumio dictatore: filius ejus, duumvir ad id ipsum creatus, dedicavit. Sollicitati et eo anno sunt dulcedine agrariæ legis animi plebis. Tribuni plebis popularem potestatem lege populari celebrabant. Patres, satis superque gratuiti furoris in multitudine credentes esse, largitiones temeritatisque invitamenta horrebant: acerrimi Patribus duces ad resistendum consules fuere. Ea igitur pars reipublicæ vicit: nec in præsens modo, sed in venientem etiam annum M. Fabium Kæsonis fratrem, et magis invisum alterum plebi, accusatione Sp. Cassii, ^{U. C. 271.} ^{A. C. 481.}

L. Valerium consules dedit. Certatum eo quoque anno cum tribunis est : vana lex, vanique legis auctores, jactando irritum munus, facti. Fabium inde nomen ingens post tres continuos consulatus, unoque velut tenore omnes expertos tribuniciis certaminibus, habitum : itaque, ut bene locatus, mansit in ea familia aliquamdiu honos. Bellum inde Veiens ininitum ; et Volsci rebellarunt : sed ad bella externa prope supererant vires : abutebanturque iis inter semetipsos certando. Accessere ad ægras jam omnium mentes prodigia cœlestia, prope quotidianas in urbe agrisque ostentantia minas : motique irarum numinis causam nullam aliam vates canebant, publice privatimque, nunc extis, nunc per aves, consulti, quam haud rite sacra fieri : qui terrores tamen eo evasere, ut Oppia, virgo Vestalis, damnata incesti pœnas dederit.

U. C. 272.
A. C. 480.

XLIII. Q. Fabius inde et C. Julius consules facti. Eo anno non segnior discordia domi, et bellum foris atrocius fuit. Ab Æquis arma sumta. Veientes agrum quoque Romanorum populantes inierunt :

U. C. 273.
A. C. 479.

quorum bellorum crescente cura, K. Fabius et Sp. Furius consules fiunt. Ortonam, Latinam urbem, Æqui obpugnabant. Veientes, pleni jam populationum, Romam ipsam se obpugnaturus minabantur. Qui terrores, quum compescere deberent, auxere insuper animos plebis : redibatque non sua sponte plebi mos detrectandi militiam : sed Sp. Licinius tribunus plebis, venisse tempus ratus per ultimam necessitatem legis agrariæ Patribus injungendæ, susceperat rem militarem impediendam. Ceterum tota invidia tribuniciæ potestatis versa in auctorem est : nec in eum consules acrius, quam

ipsius ejus collegæ, coorti sunt : auxilioque eorum delectum consules habent. Ad duo simul bella exercitus scribitur : ducendus Fabio in Æquos, in Veientes Furio datur. Et in Veientibus quidem nihil dignum memoria gestum est. Fabio aliquanto plus negotii cum civibus, quam cum hostibus, fuit : unus ille vir ipse consul rempublicam sustinuit, Romani milites nolunt vincere. quam exercitus odio consulis, quantum in se fuit, prodebat. Nam quum consul, præter ceteras imperatorias artes, quas parando gerendoque bello edidit plurimas, ita instruxisset aciem, ut, solo equitatu emisso, exercitum hostium funderet, insequi fusos pedes noluit : nec illos, et si non adhortatio invisus ducis, suum saltem flagitium et publicum in præsentia dedecus, postmodo periculum, si animus hosti redisset, cogere potuit gradum adcelerare ; aut, si aliud nihil, instare instructos. Injussu signa referunt, mœstique, (crederes victos) exsecrantes nunc imperatorem, nunc navatam ab equite operam, redeunt in castra. Nec huic tam pestilenti exemplo remedia ulla ab imperatore quæsitæ sunt : adeo excellentibus ingeniis citius defuerit ars, qua civem regant, quam qua hostem superent. Consul Romam rediit, non tam belli gloria aucta, quam irritato exacerbatoque in se militum odio. Obtinere tamen Patres, ut in Fabia gente consulatus maneret. M. Fabium consulem creant : Fabio collega Cn. Manlius datur.

XLIV. Et hic annus tribunum auctorem legis agrariæ habuit. Ti. Pontificius fuit : is, eamdem viam, velut processisset Sp. Licinio, ingressus, delectum paullisper inpediit. Perturbatis iterum Patribus, Ap. Claudius, *Victam tribuniciam potestatem*, Intercessio tribunicia.

U. C. 274.

A. C. 478.

U. C. 274. dicere, priore anno; in presentia re ipsa, exemplo in
 A. C. 478. perpetuum: quando inventum sit, suis ipsam viribus
 dissolvi. Neque enim unquam defuturum, qui et ex
 collega victoriam sibi, et gratiam melioris partis bono
 publico velit quæsitam. Et plures, si pluribus opus sit,
 tribunos ad auxilium consulum paratos fore; et unum
 vel adversus omnes satis esse. Darent modo et con-
 sules et primores Patrum operam, ut, si minus omnes,
 aliquos tamen ex tribunis reipublicæ ac senatui conci-
 liarent. Præceptis Appii moniti Patres, et universi
 comiter ac benigne tribunos adpellare; et consula-
 res, ut cuique privatim aliquid juris adversus sin-
 gulos erat, partim gratia, partim auctoritate, obti-
 nuere, ut tribunicia potestatis vires salubres vel-
 lent reipublicæ esse: quatuorque tribunorum ad-
 versus unum moratorem publici commodi auxilio
 delectum consules habent. Inde ad Veiens bellum
 profecti; quo undique ex Etruria auxilia convene-
 rant, non tam Veientium gratia concitata, quam
 quod in spem ventum erat, discordia intestina dis-
 solvi rem Romanam posse. Principesque in om-
 nium Etruriæ populorum conciliis fremebant, Æ-
 ternas opes esse Romanas, nisi inter semet ipsi sedi-
 tionibus sæviant: id unum venenum, eam labem civita-
 tibus opulentis repertam, ut magna imperia mortalia
 essent. Diu sustentatum id malum, partim Patrum
 consiliis, partim patientia plebis, jam ad extrema ve-
 nisse. Duas civitates ex una factas: suos cuique parti
 magistratus, suas leges esse. Primum in delectibus sæ-
 vire solitos; eodem in bello tamen paruisse ducibus:
 qualicumque urbis statu, manente disciplina militari,
 sisti potuisse: jam non parendi magistratibus morem
 in castra quoque Romanum militem sequi. Proximo

Bellum
 Veiens.

bello in ipsa acie, in ipso certamine, consensu exercitus traditam ultro victoriam victis Æquis: signa deserta, imperatorem in acie relictum, injussu in castra reditum. Profecto, si instetur, suo milite vinci Romam posse. Nihil aliud opus esse, quam indici ostendique bellum: cetera sua sponte fata et Deos gesturos. Ea spes Etruscos armaverat, multis in vicem casibus victos victoresque.

U. C. 274.

A. C. 478.

XLV. Consules quoque Romani nihil præterea aliud, quam suas vires, sua arma, horrebant: memoria pessimi proximo bello exempli terrebat, ne rem committerent eo, ubi duæ simul acies timendæ essent. Itaque castris se tenebant, tam ancipiti periculo aversi: diem tempusque forsitan ipsum lenituum iras, sanitatemque animis adlaturum. Veiens hostis Etruscique eo magis præpropere agere; lacerare ad pugnam: primo obequitando castris provocandoque; postremo, ut nihil movebant, qua consules ipsos, qua exercitum increpando: *Simulationem intestinæ discordiæ remedium timoris inventum: et consules magis non confidere, quam non credere, suis militibus. Novum seditionis genus, silentium otiumque inter armatos: ad hæc in novitatem generis originisque, qua falsa, qua vera, jacere. Hæc, quum sub ipso vallo portisque streperent, hand ægre consules pati: at inperitæ multitudinis nunc indignatio, nunc pudor, pectora versare, et ab intestinis avertere malis: nolle inultos hostes, nolle successum, non Patribus, non consulibus: externa et domestica odia certare in animis. Tandem superant externa: adeo superbe insolenterque hostis eludebat: frequentes in prætorium conveniunt, poscunt pugnam, postulant, ut signum detur. Consules,*

Coss. castris se tenent.

Pugnam poscit miles Rom.

U. C. 274. **velut** deliberabundi, capita conferunt, diu conloquuntur: pugnare cupiebant; sed retro revocanda et abdenda cupiditas erat, ut adversando remorandoque incitato semel militi adderent inpetum. Redditur responsum, in maturam rem agi, nondum tempus pugnae esse: castris se tenerent. Edicunt inde, ut abstineant pugna: si quis injussu pugnaverit, ut in hostem animadversuros. Ita dimissis, quo minus consules velle credunt, crescit ardor pugnandi: accedunt insuper hostes ferocius multo, ut statuisset non pugnare consules cognitum est. Quippe inpune se insultaturos, non credi militi arma: rem ad ultimum seditionis erupturam, finemque venisse Romano imperio. His freti obcursant portis, ingerunt probra, aegre abstinent, quin castra obpugnent. Enim vero non ultra contumeliam pati Romanus posse: totis castris undique ad consules curritur: non jam sensim, ut ante, per centurionum principes postulant; sed passim omnes clamoribus agunt. Matura res erat; tergiversantur tamen. Fabius deinde, ad crescentem tumultu jam metum seditionis collega concedente, quum silentium classico fecisset; *Ego istos, Cn. Manli, posse vincere scio; velle ne scirem, ipsi fecerunt. Itaque certum atque decretum est, non dare signum, nisi, victores se redituros ex hac pugna, jurant. Consulem Romanum miles semel in acie fefellit; Deos numquam fallit.* Centurio erat M. Flavoleius, inter primos pugnae flagitator. *Victor, inquit, M. Fabi, revertar ex acie.* Si fallat, Jovem patrem, Gradivumque Martem, aliosque iratos invocat Deos. Idem deinceps omnis exercitus in se quisque jurat. Juratis datur signum, arma capiunt; eunt in pugnam,

irarum speique pleni. Nunc jubent Etruscos pro- U. C. 274.
bra jacere, nunc armatis sibi quisque lingua prom- A. C. 478.
tum hostem offerri. Omnium illo die, qua plebis,
qua Patrum, eximia virtus fuit. Fabium nomen,
Fabia gens maxime enituit: multis civilibus certa-
minibus infensos plebis animos illa pugna sibi re-
conciliare statuunt. Instruitur acies: nec Veiens
hostis Etruscæque legiones detrectant.

XLVI. Prope certa spes erat, non magis secum
pugnatos, quam pugnaverint cum Æquis: majus
quoque aliquod, in tam irritatis animis et occasione
ancipiti, haud desperandum esse facinus. Res aliter
longe evenit: nam non alio ante bello infestior
Romanus (adeo hinc contumeliis hostes, hinc con-
sules mora exacerbaverant) prælium iniit. Vix ex-
plicandi ordinis spatium Etruscis fuit, quum, pilis
inter primam trepidationem abjectis temere magis,
quam emissis, pugna jam in manus, jam ad gladios,
ubi Mars est atrocissimus, venerat. Inter primores
genus Fabium insigne spectaculo exemploque civi-
bus erat: ex his Q. Fabium, (tertio hic anno ante
consul fuerat) principem in confertos Veientes eun-
tem, ferox viribus et armorum arte Tuscus, incau-
tum inter multas versantem hostium manus, gladio
per pectus transfigit: telo extracto, præceps Fa-
bius in vulnus abiit. Sensit utraque acies unius viri
casum, cedebatque inde Romanus: quum M. Fabius
consul transiluit jacentis corpus, objectaque parma,
*Hoc jurastis, inquit, milites, fugientes vos in castra re-
dituros? adeo ignavissimos hostes magis timetis, quam
Jovem Martemque, per quos jurastis? At ego injuratus
aut victor revertar, aut prope te hic, Q. Fabi, dimicans
cadam.* Consuli tum K. Fabius prioris anni cor-

Prælium
committi-
tur.

U. C. 274. sul, *Verbisne istis, frater, ut pugnent, te inpetraturum*
 A. C. 478. *credis? Dii inpetrabunt, per quos juravere. Et nos, ut*
deceat proceres, ut Fabio nomine est dignum, pugnando
potius, quam adhortando, accendamus militum animos.
 Sic in primum infestis hastis provolant duo Fabii,
 totamque moverunt secum aciem.

Vincuntur
 Veientes.

XLVII. Prælio ex parte una restituto, nihilo
 segnius in altero cornu Cn. Manlius consul pug-
 nam ciebat: ubi prope similis fortuna est versata:
 nam ut altero in cornu Q. Fabium, sic in hoc ip-
 sum consulem Manlium, jam velut fusos agentem
 hostes, et inpigre milites secuti sunt; et, ut ille
 gravi vulnere ictus ex acie cessit, interfectum rati,
 gradum retulere: cessissentque loco, ni consul al-
 ter, cum aliquot turmis equitum in eam partem ci-
 tato equo advectus, vivere clamitans collegam, se
 victorem fuso altero cornu adesse, rem inclinatham
 sustinisset. Manlius quoque ad restituendam aciem
 se ipse coram obfert. Duorum consulum cognita
 ora accendunt militum animos: simul et vanior
 jam erat hostium acies, dum, abundante multitu-
 dine freti, subtracta subsidia mittunt ad castra ob-
 pugnanda. In quæ haud magno certamine inpetu
 facto, dum prædæ magis, quam pugnæ, memores
 terunt tempus; triarii Romani, qui primam inrup-
 tionem sustinere non potuerant, missis ad consules
 nunciis, quo loco res essent, conglobati ad præto-
 rium redeunt, et sua sponte ipsi prælium renovant:
 et Manlius consul, revector in castra, ad omnes
 portas milite obposito, hostibus viam clauserat. Ea
 desperatio Tuscis rabiem magis, quam audaciam,
 accendit: nam quum incursantes, quacumque exi-
 tum ostenderet spes, vano aliquoties inpetu issent;

globus juvenum unus in ipsum consulem insignem armis invadit. Prima excepta a circumstantibus tela : sustineri deinde vis nequit. Consul mortifero vulnere ictus cadit, fusique circa omnes. Tuscis crescit audacia. Romanos terror per tota castra trepidos agit : et ad extrema ventum foret, ni legati, rapti consulis corpore, patefecissent una porta hostibus viam. Ea erumpunt ; consternatoque agmine abeuntes in victorem alterum incidunt consulem : ibi iterum cæsi fusique passim. Victoria egregia parta, tristis tamen duobus tam claris funeribus. Itaque consul, decernente senatu triumphum, *Si exercitus sine imperatore triumphare possit, pro eximia eo bello opera facile passurum*, respondit : *se, familia funesta Q. Fabii fratris morte, republica ex parte orba consule altero amisso, publico privatoque deformem luctu lauream non accepturum*. Omni acto triumpho depositus triumphus clarior fuit : adeo spreta in tempore gloria interdum cumulatior reddit. Funera deinde duo deinceps collegæ fratrisque ducit : idem in utroque laudator, quum, concedendo illis suas laudes, ipse maximam partem earum ferret. Neque inmemor ejus, quod initio consulatus inbiberat, reconciliandi animos plebis, saucios milites curandos dividit Patribus. Fabiis plurimi dati : nec alibi majore cura habiti. Inde populares jam esse Fabii : nec hoc ulla, nisi salubri reipublicæ, arte.

XLVIII. Igitur non Patrum magis, quam plebis, U. C. 275. studiis K. Fabius cum T. Virginio consul factus, A. C. 477. neque bella, neque delectus, neque ullam aliam priorem curam agere, quam ut, jam aliqua ex parte inchoata concordæ spe, primo quoque tempore cum

U. C. 275.
A. C. 477.

Patribus coalescerent animi plebis. Itaque principio anni censuit, priusquam quisquam agrariæ legis auctor tribunus existeret, occuparent Patres ipsi suum munus facere : captivum agrum plebi quam maxime æqualiter darent : verum esse, habere eos, quorum sanguine ac sudore partus sit. Adspernati Patres sunt : questi quoque quidam, nimia gloria luxuriare et evanescere vividum quondam illud Kæsonis ingenium. Nullæ deinde urbanæ factiones fuere. Vexabantur incursionibus Æquorum Latini : eo cum exercitu Kæso missus, in ipsorum Æquorum agrum depopulandum transit. Æqui se in oppida receperunt, murisque se tenebant : eo nulla pugna memorabilis fuit. At a Veiente hoste clades accepta temeritate alterius consulis : actumque de exercitu foret, ni K. Fabius in tempore subsidio venisset. Ex eo tempore neque pax neque bellum cum Veientibus fuit ; res proxime formam latrocinii venerat. Legionibus Romanis cedebant in urbem : ubi abductas senserant legiones, agros incursabant ; bellum quiete, quietem bello in vicem eludentes. Ita neque omitti tota res, nec perfici poterat : et alia bella aut præsentia instabant, ut ab Æquis Volscisque, non diutius, quam recens dolor proximæ cladis transiret, quiescentibus : aut mox moturos se adparebat Sabinos semper infestos, Etruriamque omnem : sed Veiens hostis, assiduis magis, quam gravis, contumeliis sæpius, quam periculo, animos agitabat : quod nullo tempore negligi poterat, aut averti alio sinebat. Tum Fabia gens senatum adiit : consul pro gente loquitur : *Assiduo magis, quam magno, præsidio, ut scitis, Patres conscripti, bellum Veiens eget. Vos alia bella curate : Fabios ho-*

Fabii suscipiunt bellum cum Veientibus

stes Veientibus date. Auctores sumus, tutam ibi ma- U. C. 275.
jestatem Romani nominis fore. Nostrum id nobis velut A. C. 477.
familia bellum, privato sumtu gerere in animo est.
Respublica et milite illic et pecunia vacet. Gratiae in-
gentes actæ. Consul e curia egressus, comitante
Fabiorum agmine, qui in vestibulo curiæ, senatus-
consultum expectantes, steterant, domum rediit.
Jussi armati postero die ad limen consulis adesse,
domos inde discedunt.

XLIX. Manat tota urbe rumor : Fabios ad cœ-
 lum laudibus ferunt. Familiam unam subisse civi-
 tatis onus : Veiens bellum in privatam curam, in
 privata arma versum. Si sint duæ roboris ejusdem
 in urbe gentes ; deposcant, hæc Volscos sibi, illa
 Æquos : populo Romano tranquillam pacem agen-
 te, omnes finitimos subigi populos posse. Fabii
 postero die arma capiunt : quo jussi erant, conve-
 niunt. Consul, paludatus egrediens, in vestibulo
 gentem omnem suam instructo agmine videt : ac-
 ceptus in medium, signa ferri jubet. Numquam
 exercitus neque minor numero, neque clarior fama
 et admiratione hominum, per urbem incessit. Sex
 et trecenti milites, omnes patricii, omnes unius gen-
 tis, quorum neminem ducem sperneret egregius qui-
 buslibet temporibus senatus, ibant, unius familiæ
 viribus Veienti populo pestem minitantes. Seque-
 batur turba, propria alia cognatorum sodaliumque,
 nihil medium, nec spem, nec curam, sed immensa
 omnia volventium animo ; alia publica, sollicitudine
 excitata, favore et admiratione stupens ; *ire fortes,*
ire felices jubent, inceptis eventus pares reddere : con-
sulatus inde ac triumphos, omnia præmia ab se, omnes
honores sperare. Prætereuntibus Capitolium arcem-

U. C. 276.
A. C. 476.

que et alia templa, quidquid Deorum oculis, quidquid animo obcurrit, precantur, ut illud agmen faustum atque felix mittant, sospites brevi in patriam ad parentes restituant. Incassum missæ preces. Infelici via dextro Jano portæ Carmentalis profecti, ad Cremeram flumen perveniunt: is opportunus visus locus communiendo præsidio. L. Æmilius inde et C. Servilius consules facti: et, donec nihil aliud quam in populationibus res fuit, non ad præsidium modo tutandum Fabii satis erant, sed tota regione, qua Tuscus ager Romano adjacet, sua tuta omnia, infesta hostium, vagantes per utrumque finem, fecere. Intervallum deinde haud magnum populationibus fuit: dum et Veientes, adito ex Etruria exercitu, præsidium Cremeræ obpugnant; et Romanæ legiones, ab L. Æmilio Consule adductæ, cominus cum Etruscis dimicant acie: quamquam vix dirigendi aciem spatium Veientibus fuit: adeo inter primam trepidationem, dum post signa ordines introeunt, subsidiaque locant, invecta subito ab latere Romana equitum ala, non pugnae modo incipiendæ, sed consistendæ, ademit locum. Ita, fusi retro ad saxa Rubra, (ibi castra habebant) pacem supplices petunt: cujus inpetratæ, ab insita animis levitate, ante deductum Cremera Romanum præsidium, pœnituit.

Fabii Veientium victores.

L. Rursus cum Fabiis erat Veienti populo, sine ullo majoris belli adparatu, certamen: nec erant incursiones modo in agros, aut subiti inpetus incursantium, sed aliquoties æquo campo conlatisque signis certatum: gensque una populi Romani sæpe ex opulentissima, ut tum res erant, Etrusca civitate victoriam tulit. Id primo acerbum indignumque

Veientibus visum : inde consilium ex re natum in-
 sidiis ferocem hostem captandi : gaudere etiam, U. C. 276.
A. C. 476.
 multo successu Fabiis audaciam crescere. Itaque
 et pecora prædantibus aliquoties, velut casu inci-
 dissent, obviam acta : et agrestium fuga vasti re-
 licti agri : et subsidia armatorum, ad arcendas po-
 pulationes missa, sæpius simulato, quam vero, pa-
 vore refugerunt. Jamque Fabii adeo contemserant
 hostem, ut sua invicta arma neque loco neque tem-
 pore ullo crederent sustincri posse : hæc spes pro-
 vexit, ut ad conspecta procul a Cremera magno
 campi intervallo pecora (quamquam rara hostium
 adparebant arma) decurrerent : et quum improvidi
 effuso cursu insidias circa ipsum iter locatas super-
 assent, palatique passim vaga, ut fit pavore injecto,
 raperent pecora ; subito ex insidiis consurgitur, et
 adversi et undique hostes erant. Primo clamor cir-
 cumlatus exterruit, dein tela ab omni parte accide-
 bant : coëuntibusque Etruscis, jam continenti ag-
 mine armatorum septi, quo magis se hostis infere-
 bat, cogeantur brevioris spatii et ipsi orbem con-
 ligere : quæ res et paucitatem eorum insignem, et
 multitudinem Etruscorum, multiplicatis in arto or-
 dinibus, faciebat. Tum, ommissa pugna, quam in
 omnes partes parem intenderant, in unum locum
 se omnes inclinant ; eo nisi corporibus armisque,
 rupere cuneo viam. Duxit via in editum leniter
 collem : inde primo restitere : mox, ut respirandi
 superior locus spatium dedit, recipiendique a pa-
 vore tanto animum, pepulere etiam subeuntes : vin-
 cebatque auxilio loci paucitas, ni jugo circummis-
 sus Veïens in verticem collis evasisset : ita superior
 rursus hostis factus. Fabii cæsi ad unum omnes,

Cæsi à
 Veientibus.

præsidiumque expugnatum: trecentos sex perisse satis convenit: unum prope puberem ætate relictum, stirpem genti Fabiæ, dubiisque rebus populi Romani sæpe domi bellique vel maximum futurum auxilium.

U. C. 277.
A. C. 475.

LI. Quum hæc accepta clades esset, jam C. Horatius et T. Menenius consules erant. Menenius adversus Tuscos victoria elatos confestim missus. Tum quoque male pugnatum est, et Janiculum hostes occupavere: obsessaque urbs foret, super bellum annonæ premente, (transierant enim Etrusci Tiberim) ni Horatius consul ex Volscis esset revocatus: adeoque id bellum ipsis institit mœnibus, ut primo pugnatum ad Spei sit æquo Marte, iterum ad portam Collinam. Ibi quamquam parvo momento superior Romana res fuit, meliorem tamen militem, recepto pristino animo, in futura prælia id

U. C. 278.
A. C. 474.

certamen fecit. A. Virginius et Sp. Servilius consules fiunt: post acceptam proximam pugnae cladem Veientes abstinere acie: populationes erant, et velut ab arce Janiculi passim in Romanum agrum inpetus dabant: non usquam pecora tuta, non agrestes erant. Capti deinde eadem arte sunt, qua ceperant Fabios: secuti dedita opera passim ad inlecebras propulsa pecora, præcipitavere in insidias: quo plures erant, major cædes fuit. Ex hac clade atrox ira majoris cladis causa atque initium fuit: trajecto enim nocte Tiberi, castra Servilii consulis adorti sunt obpugnare: inde fusi magna cæde in Janiculum se ægre receperunt. Confestim consul et ipse transit Tiberim, castra sub Janiculo communit: postero die, luce orta, nonnihil et hesternæ felicitate pugnae ferox, magis tamen, quod inopia fru-

Veientes
victi.

menti, quamvis in præcipitia, dum celeriora essent, agebat consilia, temere adverso Janiculo ad castra hostium aciem erexit, foediusque inde pulsus, quam pridie pepulerat, interventu collegæ ipse exercitusque ejus est servatus: inter duas acies Etrusci, quum in vicem his atque illis terga darent, occisione occisi. Ita obpressum temeritate felici Veiens bellum.

LII. Urbi cum pace laxior etiam annona rediit, et advecto ex Campania frumento, et, postquam timor sibi cuique futuræ inopiæ abiit, eo, quod abditum fuerat, prolato. Ex copia deinde otioque lascivire rursus animi; et pristina mala, postquam foris decrant, domi quærere: tribuni plebem agitare suo veneno, agraria lege; in resistentes incitare Patres, nec in universos modo, sed in singulos. Q. Considius et T. Genucius, auctores agrariæ legis, T. Menenio diem dicunt: invidiæ erat amissum Cremeræ præsidium, quum haud procul inde stativa consul habuisset. Eum obpresserunt. Quum et Patres haud minus, quam pro Coriolano, adnisi essent, et patris Agrippæ favor haud dum exolevisset; in multa temperarunt tribuni: quum capitis anquississent, duo millia æris damnato multam dixerunt: ea in caput vertit. Negant tulisse ignominiam ægritudinemque; inde morbo absumentum esse. Alius deinde reus Sp. Servilius, ut consulatu abiit, C. Nautio et P. Valerio consulibus, initio statim anni, U. C. 279. ab L. Cædicio et T. Statio tribunis die dicta, non, A. C. 473. ut Menenius, precibus suis aut Patrum, sed cum multa fiducia innocentiae gratiæque, tribunicios inpetus tulit. Et huic prælium cum Tuscis ad Janiculum erat crimini: sed fervidi animi vir, ut in pub-

U. C. 279. lico periculo ante, sic tum in suo, non tribunos modo, sed plebem, oratione feroci refutando, exprobrandoque T. Menenii damnationem mortemque, (cujus patris munere restituta quondam plebs eos ipsos, quibus tum sæviret, magistratus, eas leges haberet) periculum audaciã discussit: jovit et Virginius collega, testis productus, participando laudes: magis tamen Menenianum (adeo mutaverant animum) profuit judicium.

Bellum
Veiens et
Sabinum.

LIII. Certamina domi finita. Veiens bellum exortum; quibus Sabini arma conjunxerant. P. Valerius consul, aditis Latinorum Hernicorumque auxiliis, cum exercitu Veios missus, castra Sabina, quæ pro mœnibus sociorum locata erant, confestim adgreditur; tantamque trepidationem iniecit, ut, dum dispersi alii alia manipulatim excurrunt ad arcedam hostium vim, ea porta, cui signa primum intulerat, caperetur: intra vallum deinde cædes magis, quam prælium, esse. Tumultus e castris et in urbem penetrat; tamquam Veis captis, ita pavidi Veientes ad arma currunt: pars Sabinis eunt subsidio; pars Romanos, toto inpetu intentos in castra, adoriuntur. Paullisper aversi turbatique sunt: deinde et ipsi utroque versis signis resistunt: et eques, ab consule inmissus, Tuscos fundit fugatque: eademque hora duo exercitus, duæ potentissimæ et maximæ finitimæ gentes superatæ sunt. Dum hæc ad Veios geruntur, Volsci Æquique in Latino agro posuerant castra, populatique fines erant: eos per se ipsi Latini, adsumtis Hernicis, sine Romano aut duce aut auxilio, castris exuerunt. Ingenti præda, præter suas recuperatas res, potiti sunt: missus tamen ab Roma consul in Volscos C. Nautius. Mos,

Bellum
cum Vol-
scis et
Æquis.

credo, non placebat, sine Romano duce exercituque socios propriis viribus consiliisque bella gerere. Nul- lum genus calamitatis contumeliæque non editum in Volscos est: nec tamen perpelli potuere, ut acie dimicarent.

LIV. L. Furius inde et C. Manlius consules. U. C. 280. A. C. 472.
 Manlio Veientes provincia evenit: non tamen bel- latum: induciæ in annos quadraginta petentibus datæ, frumento stipendioque imperato. Paci ex- ternæ confestim continuatur discordia domi: agra- Romæ dis- cordiæ.
 riæ legis tribuniciiis stimulis plebs furebat. Consu- les, nihil Menenii damnatione, nihil periculo deter- riti Servilii, summa vi resistunt: abeuntes magi- stratu Cn. Genucius tribunus plebis adripuit: L. Æmilius et Opiter Virginius consulatum ineunt. U. C. 291. A. C. 471.
 Vopiscum Julium pro Virgino in quibusdam anna- libus consulem invenio. Hoc anno (quoscumque consules habuit) rei ad populum Furius et Manlius Furius et Manlius ad popu- lum rei.
 circumeunt sordidati non plebem magis, quam ju- niores Patrum: suadent, monent, *Honoribus et ad- ministracione reipublicæ abstineant; consulares vero fas- ces, prætextam, curulemque sellam, nihil aliud, quam pompam funeris, putent: cleris insignibus velut infulis velatos ad mortem destinari. Quod si consulatus tanta dulcedo sit, jam nunc ita in animum inducant, consu- latum captum et obpressum ab tribunicia potestate esse; consuli, velut adparitori tribunicio, omnia ad nutum imperiumque tribuni agenda esse. Si se commoverit, si respexerit Patres, si aliud, quam plebem, esse in repu- blica crediderit, exsilium C. Marcii, Menenii damnatio- nem et mortem, sibi proponat ante oculos.* His accen- si vocibus Patres consilia inde, non publica, sed in privato, seductaque a plurium conscientia, habere:

U. C. 281.
A. C. 471.

Tribunus
occisus.

ubi quum id modo constaret, jure an injuria eripiendo esse reos, atrocissima quæque maxime placebat sententia : nec auctor quamvis audaci facinori deerat. Igitur judicii die, quum plebs in foro erecta exspectatione staret, mirari primo, quod non descenderet tribunus : deinde, quum jam mora suspectior fieret, deterritum a primoribus credere, et desertam ac proditam causam publicam queri. Tandem, qui obversati vestibulo tribuni fuerant, nunciant, domi mortuum esse inventum : quod ubi in totam concionem pertulit rumor ; sicut acies funditur duce occiso, ita dilapsi passim alii alio. Præcipuus pavor tribunos invaserat, quam nihil auxilii sacratæ leges haberent, morte collegæ monitos. Nec Patres satis moderate ferre lætiam : adeoque neminem noxæ pœnitebat, ut etiam insontes fecisse videri vellent, palamque ferretur, malo domandam tribuniciam potestatem.

LV. Sub hac pessimi exempli victoria deletus edicitur : paventibusque tribunis, sine intercessione ulla consules rem peragunt. Tum vero irasci plebes, tribunorum magis silentio, quam consulum imperio, et dicere, *Actum esse de libertate sua ; rursus ad antiqua reditum ; cum Genucio una mortuum ac sepultam tribuniciam potestatem. Aliud agendum, ac cogitandum, quomodo resistatur Patribus. Id autem unum consilium esse, ut se ipsa plebs, quando aliud nihil auxilii habeat, defendat. Quatuor et viginti lictores adparere consulibus, et eos ipsos plebis homines. Nihil contemptius, neque infirmius, si sint, qui contemptant. Sibi quemque ea magna atque horrenda facere.*

Discordiae.

His vocibus alii alios quum incitassent, ad Voleronom Publilium, de plebe hominem, quia, quod or-

Voleronis
audacia.

dines duxisset, negaret, se militem fieri debere, lictor missus est a consulibus. Volero adpellat tribunos. Quum auxilio nemo esset, consules spoliari hominem, et virgas expediri jubent. *Provoco*, inquit, *ad populum*, Volero, *quoniam tribuni civem Romanum in conspectu suo virgis cædi malunt, quam ipsi in lecto suo a vobis trucidari*. Quo ferocius clamitabat, eo infestius circumscindere et spoliare lictor. Tum Volero, et prævalens ipse, et adjuvantibus advocatis, repulso lictore, ubi indignantium pro se acerrimus erat clamor, eo se in turbam confertissimam recipit, clamitans, *Provoco, et jûdem plebis inploro: adeste cives! adeste commilitones! nihil est, quod expectetis tribunos, quibus ipsis vestro auxilio opus est*. Concitati homines, veluti ad prælium, se expediunt: adparebatque, omne discrimen adesse; nihil cuiquam sanctum, non publici fore, non privati juris. Huic tantæ tempestati quum se consules obtulissent, facile experti sunt, parum tutam majestatem sine viribus esse: violatis lictoribus, fascibus fractis, e foro in curiam compelluntur; incerti, quatenus Volero exerceret victoriam. Conticescente deinde tumultu, quum in senatum vocari jussissent, queruntur injurias suas, vim plebis, Voleronis audaciam. Multis ferociter dictis sententiis, vicere seniores, quibus, ira Patrum adversus temeritatem plebis certari, non placuit.

LVI. Voleronem amplexa favore plebs proximis U. C. 282.
comitiis tribunum plebi creat in eum annum, qui A. C. 470.
L. Pinarium, P. Furium consules habuit: contraque Fit trib.
omnium opinionem, qui eum vexandis prioris anni plebis.
consulibus permissurum tribunatum credebant, post publicam causam privato dolore habito, ne verbo

Lex Pub-
lilia.

quidem violatis consulibus, rogationem tulit ad populum, ut plebei magistratus tributis comitiis fierent. Haud parva res sub titulo prima specie minime atroci ferebatur; sed quæ patriciis omnem potestatem per clientium suffragia creandi, quos velent, tribunos auferret. Huic actioni, gratissimæ plebi, quum summa vi resisterent Patres; nec, quæ una vis ad resistendum erat, ut intercederet, aliquis ex collegio auctoritate aut consulum aut principum adduci posset; res tamen, suo ipsa molimine gravis, certaminibus in annum extrahitur. Plebs Voleronem tribunum reficit. Patres, ad ultimum dimicationis rati rem venturam, Ap. Claudium, Appii filium, jam inde a paternis certaminibus invisum infestumque plebi, consulem faciunt. Collega ei T. Quinctius datur. Principio statim anni nihil prius, quam de lege, agebatur: sed ut inventor legis Volero, sic Lætorius, collega ejus, auctor quum recentior, tum acrior erat. Ferocem faciebat belli gloria ingens; quod ætatis ejus haud quisquam manu promptior erat. Is, quum Volero nihil, præterquam de lege, loqueretur, insectatione abstinens consulum, ipse in accusationem Appii, familiæque superbissimæ ac crudelissimæ in plebem Romanam, exorsus, quum a Patribus non consulem, sed carnificem ad vexandam et lacerandam plebem, creatum esse contenderet; rudis in militari homine lingua non subpetebat libertati animoque. Itaque, deficiente oratione, *Quandoquidem non facile loquor, inquit, Quirites, quam, quod locutus sum, præsto, crastino die adeste. Ego hic aut in conspectu vestro moriar, aut perferam legem.* Occupant tribuni templum postero die: consules nobilitasque ad impe-

U. C. 283.
A. C. 469.

Lætorii
Tr. Pl.
certamina
cum Appio
cos.

diendam legem in concione consistunt. Submoveri U. C. 288.
 Lætorius jubet, præterquam qui suffragium ineant. A. C. 469.
 Adolescentes nobiles stabant, nihil cedentes viatori :
 tum ex his prehendi quosdam Lætorius jubet. Consul Appius negare, jus esse tribuno in quemquam,
 nisi in plebeium. Non enim populi, sed plebis,
 eum magistratum esse : nec illum ipsum submovere
 pro imperio posse more majorum ; quia ita dicatur :
Si vobis videtur, discedite, Quirites. Facile et con-
 temtim de jure disserendo perturbare Lætorium po-
 terat. Ardens igitur ira tribunus viatorem mittit ad
 consulem : consul lictorem ad tribunum, privatum
 esse clamitans, sine imperio, sine magistratu ; vio-
 latusque esset tribunus, ni et concio omnis atrox
 coorta pro tribuno in consulem esset ; et concursus
 hominum in forum ex tota urbe concitatae multitu-
 dinis fieret. Sustinebat tamen Appius pertinacia
 tantam tempestatem : certatumque haud incruento
 prælio foret, ni Quinctius, consul alter, consulari-
 bus negotio dato, ut collegam vi, si aliter non pos-
 sent, de foro abducerent, ipse nunc plebem sævien-
 tem precibus lenisset, nunc orasset tribunos, ut con-
 cilium dimitterent. *Darent iræ spatium : non vim
 suam illis tempus ademturum : sed consilium viribus
 additurum : et Patres in populi, et consulem in Pa-
 trum fore potestate.*

LVII. Ægre sedata ab Quinctio plebs, multo
 ægrius consul alter a Patribus. Dimisso tandem
 concilio plebis, senatum consules habent : ubi quum
 timor atque ira in vicem sententias variassent ; quo
 magis, spatio interposito, ab inpetu ad consultan-
 dum advocabantur, eo plus abhorrebant a certa-
 tione animi : adeo ut Quinctio gratias agerent, quod

U. C. 283
A. C. 469.

ejus opera mitigata discordia esset. Ab Appio petitur, *Ut tantam consularem majestatem esse vellet, quanta esse in concordi civitate posset. Dum tribuni consulesque ad se quisque omnia trahunt, nihil relictum esse virium in medio: distractam lacratamque rempublicam magis, quorum in manu sit, quam ut incolomis sit, quari.* Appius contra, *testari Deos atque homines, rempublicam prodi per metum ac deseri: non consulem senatui, sed senatum consuli deesse: graviores accipi leges, quam in Sacro monte acceptæ sint.* Victus tamen Patrum consensu quievit: lex silentio perfertur.

Tribuni
tributis
comitiis
creati.

LVIII. Tum primum tributis comitiis creati tribuni sunt: numero etiam addito, tres, perinde ac duo antea fuerint, Piso auctor est. Nominat quoque tribunos, C. Sicinium, L. Numitorium, M. Duilium, Sp. Icilium, L. Mæcilius. Volscum Æquicumque inter seditionem Romanam est bellum coortum: vastaverant agros, ut, si qua secessio plebis fieret, ad se receptum haberet. Compositis deinde rebus, castra retro movere. Ap. Claudius in Volscos missus. Quinctio Æqui provincia evenit. Eadem in militia sævitia Appii, quæ domi, esse liberior, quod sine tribunicis vinculis erat. Odisse plebem plus quam paterno odio: se victum ab ea: se unico consule objecto adversus tribuniciam potestatem, perlatam legem esse; quam minore conatu, nequaquam tanta Patrum spe, priores inpedierint consules. Hæc ira indignatioque ferocem animum ad vexandum sævo imperio exercitum stimulabat: nec ulla vi domari poterat: tantum certamen animis inbiberant. Segniter, otiose, negliger, contumaciter omnia agere: nec pudor, nec

Appio ces.
infensus
exercitus.

metus coërebat. Si citius agi vellet agmen, tardius sedulo incedere : si adhortator operis adesset, omnes sua sponte motam remittere industriam : præsentis vultus demittere, tacite prætereuntem execrari : ut invictus ille odio plebeio animus interdum moveretur. Omni nequidquam acerbitate prompta, nihil jam cum militibus agere : a centurionibus corruptum exercitum dicere : *tribunos plebei cavillans* interdum et *Volerones* vocare.

LIX. Nihil eorum Volsci nesciebant, instabantque eo magis, sperantes, idem certamen animorum adversus Appium habiturum exercitum Romanum, quod adversus Fabium consulem habuisset. Ceterum multo Appio, quam Fabio, violentior fuit. Non enim vincere tantum noluit, ut Fabianus exercitus, sed vinci voluit. Productus in aciem turpi fuga petit castra ; nec ante restitit, quam signa inferentem Volscum munimentis vidit fœdamque extremi agminis cædem. Tum expressa vis ad pugnandum, ut victor jam a vallo submoveretur hostis : satis tamen adpareret, capi tantum castra militem Romanum noluisse : alii gaudere sua clade atque ignominia. Quibus nihil infractus ferox Appii animus, quum insuper sævire vellet, concionemque advocaret, concurrunt ad eum legati tribunique, moventes, ne utique experiri vellet imperium, ejus vis omnis in consensu obedientium esset. Negare vulgo milites, se ad concionem ituros ; passimque exaudiri voces postulantium, ut castra ex Volseo agro moveantur. Hostem victorem paullo ante prope in portis ac vallo fuisse ; ingentisque mali non suspicionem modo, sed apertam speciem obversari ante oculos. Victus tandem, (quandoquidem nihil præ-

U. C. 283.

A. C. 469.

Vinci vult.

Fugit.

U. C. 284.
A. C. 468.

ter tempus noxæ lucrarentur) remissa concione, iter in insequentem diem pronunciari quum jussisset, prima luce classico signum protectionis dedit. Quum maxime agmen e castris explicaretur, Volsci, ut eodem signo excitati, novissimos adoriuntur. A quibus perlatus ad primos tumultus, eo pavore signaque et ordines turbavit, ut neque imperia exaudiri, neque instrui acies possent: nemo ullius, nisi fugæ, memor. Ita effuso agmine per stragem corporum armorumque evasere, ut prius hostis desisteret sequi, quam Romanus fugere. Tandem, conlectis ex dissipato cursu militibus, consul, quum revocando nequidquam suos persecutus esset, in pacato agro castra posuit; advocataque concione, invectus haud falso in proditorem exercitum militaris disciplinæ, desertorem signorum; ubi signa, ubi arma essent, singulos rogans, inermes milites, signo amisso signiferos; ad hoc centuriones duplicariosque, qui reliquerant ordines, virgis cæsos securi percussit: cetera multitudo sorte decimus quisque ad supplicium lecti.

Quinctii
cos. comi-
tas.

LX. Contra ea in Æquis inter consulem ac militem comitate ac beneficiis certatum est: et natura Quinctius erat lenior, et sævitia infelix collegæ, quo is magis gauderet ingenio suo, effecerat. Huic tantæ concordiæ ducis exercitusque non ausi obferre se, Æqui vagari populabundum hostem per agros passi. Nec ullo ante bello latius inde actæ prædæ: omnis militi data est. Addebantur et laudes, quibus, haud minus quam præmio, gaudent militum animi. Tum duci, tum propter ducem Patribus quoque placatior exercitus rediit; sibi parentem, alteri exercitui dominum datum ab senatu, memorans. *Varia*

fortuna belli, atroci discordia domi forisque annum exactum, insignem maxime comitia tributa efficiunt; res major victoria suscepti certaminis, quam usu: plus enim dignitatis comitiis ipsis detractum est, Patribus ex concilio submovendis, quam virium aut plebi additum est aut demtum Patribus.

LXI. Turbulentior inde annus excepit, L. Valerio, Ti. Æmilio consulibus, cum propter certamina ordinum de lege agraria, tum propter iudicium Ap. Claudii: cui, acerrimo adversario legis, caussamque possessorum publici agri, tamquam tertio consuli, sustinenti, M. Duilius et C. Sicinius diem dixere. Numquam ante tam invisus plebi reus ad iudicium vocatus populi est, plenus suarum, plenus paternarum irarum. Patres quoque non temere pro ullo æque adnisi sunt: propugnatorem senatus, majestatisque vindicem suæ, ad omnes tribunicios plebeiosque obpositum tumultus, modum dumtaxat in certamine egressum, iratæ objici plebi. Unus e Patribus, ipse Ap. Claudius, et tribunos, et plebem, et suum iudicium pro nihilo habebat. Illum non minæ plebis, non senatus preces percellere unquam potuere, non modo ut vestem mutaret, aut supplex prensaret homines; sed ne ut ex consueta quidem asperitate orationis (quum ad populum agenda causa esset) aliquid leniret atque submitteret. Idem habitus oris, eadem contumacia in vultu, idem in oratione spiritus erat: adeo ut magna pars plebis Appium non minus reum timeret, quam consulem timuerat. Semel caussam dixit, quo semper agere omnia solitus erat, accusatorio spiritu: adeoque constantia sua et tribunos obstupescit et plebem, ut diem ipsi sua voluntate prodicerent: trahi de-

U. C. 284.
A. C. 468.

Accusatur
Appius.

Ante judi-
cium mor-
bo moritur

inde rem sinerent. Haud ita multum interim temporis fuit : ante tamen, quam predicta dies veniret, morbo moritur : cujus quum laudationem tribuni plebis impedire conarentur, plebs fraudari sollemni honore supremum diem tanti viri noluit ; et laudationem tam æquis auribus mortui audivit, quam vivi accusationem audierat : et exsequias frequens celebravit.

LXII. Eodem anno Valerius consul, cum exercitu in Æquos profectus, quum hostem ad prælium elicere non posset, castra obpugnare est adortus. Prohibuit fœda tempestas, cum grandine ac tonitribus cœlo dejecta. Admirationem deinde auxit, signo receptui dato, adeo tranquilla serenitas reddita : ut, velut numiue aliquo defensa castra obpugnare iterum, religio fuerit : omnis ira belli ad populationem agri vertit. Alter consul Æmilius in Sabinis bellum gessit : et ibi, quia hostis mœnibus se tenebat, vastati agri sunt. Incendiis deinde, non villarum modo, sed etiam vicorum, quibus frequenter habitabatur, Sabini exciti, quum prædatoribus occurrissent, ancipiti prælio digressi, postero die retulere castra in tutiora loca. Id satis consuli visum, cur pro victo relinqueret hostem, integro inde decedens bello.

U. C. 285.
A. C. 467.

LXIII. Inter hæc bella, manente discordia domi, T. Numicius Priscus, A. Virginius consules facti. Non ultra videbatur latura plebes dilationem agrariæ legis, ultimaque vis parabatur, quum, Volscos adesse, fumo ex incendiis villarum fugaque agrestium cognitum est : ea res maturam jam seditionem ac prope crumpentem repressit. Consules, coacti extemplo ab senatu ad bellum, educta ex ur-

be juventute, tranquillio rem ceteram plebem fecerunt. Et hostes quidem, nihil aliud quam perfusis vano timore Romanis, citato agmine abeunt. Numicius Antium adversus Volscos, Virginius contra Bellum cum Æquis et Volscis. Æquos profectus: ibi ex insidiis prope magna accepta clade, virtus militum rem, prolapsam negligentia consulis, restituit. Melius in Volscis imperatum est. Fusi primo prælio hostes, fugaque in urbem Antium, ut tum res erant, opulentissimam acti: quam consul obpugnare non ausus, Cenonem, aliud oppidum, nequaquam tam opulentum, ab Antiatibus cepit. Dum Æqui Volscique Romanos exercitus tenent, Sabini usque ad portas urbis popu- U. C. 256. A. C. 466. lantes incessere: deinde ipsi paucis post diebus ab duobus exercitibus, utroque per iram consule ingresso in fines, plus cladum, quam intulerant, acceperunt.

LXIV. Extremo anno pacis aliquid fuit; sed, ut semper alias, sollicitæ certamine Patrum et plebis. Irata plebs interesse consularibus comitiis noluit. Per Patres clientesque Patrum consules creati T. Quinctius, Q. Servilius: similem annum priori consules habent, seditiosa initia, bello deinde externo tranquilla. Sabini, Crustuminos campos citato ag- Bellum Sabinum. mine transgressi, quum cædes et incendia circum Anienem flumen fecissent, a porta prope Collina mœnibusque pulsî, ingentes tamen prædas hominum pecorumque egere. Quos Servilius consul infesto exercitu insecutus, ipsum quidem agmen adipisci æquis locis non potuit; populationem adeo effuse fecit, ut nihil bello intactum relinqueret, multiplicique capta præda rediret. Et in Volscis res- Volscum. publica egregie gesta, quum ducis, tum militum

U. C. 286. opera. Primum æquo campo signis conlatis pug-
 A. C. 466. natum, ingenti cæde utrimque, plurimo sanguine :
 et Romani, quia paucitas damno sentiendo propior
 erat, gradum retulissent ; ni salubri mendacio con-
 sul, fugere hostes ab cornu altero clamitans, conci-
 tasset aciem : inpetu facto, dum se putant vincere,
 vicere. Consul, metuens ne nimis instando reno-
 varet certamen, signum receptui dedit. Interces-
 sare pauci dies, velut tacitis induciis utrimque quie-
 te sumta : per quos ingens vis hominum ex omni-
 bus Volscis Æquisque populis in castra venit, haud
 dubitans, si senserint, Romanos nocte abituros. Ita-
 que tertia fere vigilia ad castra obpugnanda veniunt.
 Quinctius, sedato tumultu, quem terror subitus ex-
 civerat, quum manere in tentoriis quietum militem
 jussisset, Hernicorum cohortem in stationem edu-
 cit ; cornicines tubicinesque, in equos inpositos, ca-
 nere ante vallum jubet, sollicitumque hostem ad lu-
 cem tenere : reliquum noctis adeo tranquilla omnia
 in castris fuere, ut somni quoque Romanis copia
 esset. Volscos species armatorum peditum, quos et
 plures esse, et Romanos putabant, fremitus hinni-
 tusque equorum, qui, et insucto sedente equite, et
 insuper aures agitante sonitu, sæviebant, intentos
 velut ad inpetum hostium tenuit.

LXV. Ubi inluxit, Romanus, integer satiatusque
 somno productus in aciem, fessum stando et vigiliis
 Volscum primo inpetu perculit : quamquam cessere
 magis, quam pulsati hostes sunt : quia ab tergo erant
 clivi, in quos post principia integris ordinibus tutus
 receptus fuit. Consul, ubi ad iniquum locum ven-
 tum est, sistit aciem : miles ægre teneri, clamare et
 poscere, ut percussis instare liceat. Ferocius agunt

equites : circumfusi duci vociferantur se ante signa
 ituros. Dum cunctatur consul, virtute militum fre-
 tus, loco parum fidens, conclamant, se ituros : cla-
 moremque res est secuta. Fixis in terram pilis, quo
 leviores ardua evaderent, cursu subeunt. Volscus,
 effusis ad primum inpetum missilibus telis, saxa ob-
 jacentia pedibus ingerit in subeuntes, turbatosque
 ictibus crebris urget ex superiore loco : sic prope
 oneratum est sinistrum Romanis cornu, ni referen-
 tibus jam gradum consul, increpando simul temerita-
 tem, simul ignaviam, pudore metum excussisset.
 Restitere primo obstinatis animis : deinde, ut in ob-
 tinentes locum vires ferebant, audent ultro gradum
 inferre ; et, clamore renovato, commovent aciem :
 tum rursus, inpetu capto, enituntur, atque exsue-
 rant iniquitatem loci. Jam prope erat, ut in sum-
 mum clivi jugum evaderent, quum terga hostes de-
 dere : effusoque cursu pene agmine uno fugientes
 sequentesque castris incidere. In eo pavore castra
 capiuntur : qui Volscorum effugere potuerunt, An-
 tium petunt. Antium et Romanus exercitus ductus :
 paucos circumsessum dies deditur, nulla obpugnan-
 tium nova vi ; sed quod jam inde ab infelici pugna
 castrisque amissis ceciderant animi.

U. C. 286.

A. C. 466.

EPITOME LIBRI III.

SEDITIONES de agrariis legibus factæ. Capitolium, ab exsulis et servis occupatum, cæsis iis receptum est. Census bis actus est: priore lustro censa sunt civium capita centum quatuor millia ducenta quatuordecim, præter orbos orbasque: sequenti, centum septemdecim millia ducenta novemdecim. Quum adversus Æquos res male gesta esset, L. Quinctius Cincinnatus dictator factus, quum rure intentus rustico operi esset, ad id bellum gerendum arcessitus est. Is victos hostes sub jugum misit. Tribunorum plebis numerus ampliatus est, ut essent decem, trigesimo sexto anno a primis tribunis plebis. Petitis per legatos, et adlati Atticis legibus, ul constituendas eas proponendasque decemviri pro consulibus sine ullis aliis magistratibus creati, altero et trecentesimo anno, quam Roma condita erat: et, ut a regibus ad consules, ita a consulibus ad decemviros translatum imperium. Hi, decem tabulis legum positis, quum modeste se in eo honore gessissent, et ob id in alterum quoque annum eundem esse magistratum placuisset, duabus tabulis ad decem adjectis, quum complura inpotenter fecissent, magistratum noluerunt deponere, et in tertium annum retinuerunt: donec invito eorum imperio finem adtulit libido Ap. Claudii. Qui, quum in amorem virginis incidisset, submisso, qui eam in servitutem peteret, ne-

ecessitatem patri ejus Virginio inposuit, raptō ex taberna proxima cultro, ut filiam interimeret; quum aliter eam tueri non posset, ne in potestatem stuprum inlaturi veniret. Hoc tam magnæ luxuriæ exemplo plebs incitata montem Aventinum occupavit, cōgitque decemviros abdicare se magistratu: ex quibus Appius et unus collegarum, qui præcipue pœnam meruerant, in carcerem conjecti; ceteri in exsilium acti. Res præterea contra Sabinos, et Volscos, et Æquos prospere gestas continet, et parum honestum populi Romani judicium: qui, judex inter Ardeates et Aricinos sumtus, agrum, de quo ambigebatur, sibi adjudicavit.

T. LIVII PATAVINI

LIBER III.

U. C. 287.
A. C. 465.

ANTIO captò, Ti. Æmilius et Q. Fabius consulēs fiunt. Hic erat Fabius Quintus, qui unus extinctæ ad Cremeram genti superfuerat. Jam priore consulatu Æmilius dandi agri plebi fuerat auctor. Itaque secundo quoque consulatu ejus et agrarii se in spem legis erexerant, et tribuni rem, contra consules sæpe tentatam, adjutore utique consule, obtineri posse rati, suscipiunt; et consul manebat in sententia sua. Possessores et magna pars Patrum, tribuniciiis se jactare actionibus principem civitatis, et largiendo de alieno popularem fieri querentes, totius invidiam rei a tribuniis in consulem averterant. Atrox certamen aderat, ni Fabius consilio neutri parti acerbo rem expedisset. T. Quinctii ductu et auspicio agri capti priore anno aliquantum a Volscis esse: Antium, propinquam, opportunam, et maritimam urbem, coloniam deduci posse: ita sine querelis possessorum plebem in agros ituram, civitatem in concordia fore. Hæc sententia accepta est. Triumviros agro dando creat T. Quinctium, A. Virginium, P. Furium: jussi nomina dare, qui agrum accipere vellent. Fecit statim (ut fit) fastidium copia; adeoque pauci nomina de-

Antium
colonia de-
ducitur.

dere, ut ad explendum numerum coloni Volsci adderentur: cetera multitudo poscere Romæ agrum malle, quam alibi accipere. Æqui a Q. Fabio (is eo cum exercitu venerat) pacem petiere, irritamque eam ipsi subita incursione in agrum Latinum fecere.

II. Q. Servilius, insequenti anno (is enim cum U. C. 288. Sp. Postumio consul fuit) in Æquos missus, in La- A. C. 464. tino agro stativa habuit: intra castra quies necessaria morbo implicatum exercitum tenuit. Extrac- U. C. 289. tum in tertium annum bellum est, Q. Fabio et T. A. C. 463. Quinctio consulibus. Fabio extra ordinem, quia is victor pacem Æquis dederat, ea provincia data: qui, haud dubia spe profectus, famam nominis sui pacaturam Æquos, legatos in concilium gentis missos nunciare jussit; *Q. Fabium consulem dicere, se ex Æquis pacem Romam tulisse, ab Roma Æquis bellum Æquicum adferre, eadem dextra armata, quam pacatam illis an- bellum. tea dederat: quorum id perfidia et perjurio fiat, Deos nunc testes esse, mox fore ultores. Se tamen, utcumque sit, etiam nunc, pænitere sua sponte Æquos, quam pati hostilia, malle. Si pæniteat, tutum receptum ad expertam clementiam fore: sin perjurio gaudeant, Diis magis iratis, quam hostibus, gesturos bellum.* Hæc dicta adeo nihil moverunt quemquam, ut legati prope violati sint, exercitusque in Algidum adversus Romanos missus. Quæ ubi Romam sunt nunciata, indignitas rei, magis quam periculum, consulem alterum ab urbe excivit: ita duo consulares exercitus ad hostem accessere acie instructa, ut confestim dimicarent. Sed quum forte haud multum diei superesset, unus ab statione hostium exclamat: *Ostentare hoc est, Romani, non gerere bellum: in noc-*

U. C. 289. *tem imminentem aciem instruitis : longiore luce ad id*
 A. C. 463. *certamen, quod instat, nobis opus est. Crastino die*
oriente sole redite in aciem : erit copia pugnandi, ne
timete. His vocibus irritatus miles in diem poste-
 rum in castra reducitur, longam venire noctem ra-
 tus, quæ moram certamini faceret. Tum quidem
 corpora cibo somnoque curant : ubi inluxit postero
 die, prior aliquanto constitit Romana acies ; tan-
 dem et Æqui processere. Prælium fuit utrimque
 vehemens ; quod et Romanus ira odioque pugna-
 bat, et Æquos conscientia contracti culpa periculi,
 et desperatio futuræ sibi postea fidei, ultima audere
 et experiri cogeat. Non tamen sustinuerunt aciem
 Romanam Æqui : pulsique quum in fines suos se
 recepissent, nihilo inclinioribus ad pacem animis
 ferox multitudo increpare duces, quod in aciem,
 qua pugnandi arte Romanus excellat, commissa res
 sit. Æquos populationibus incursionibusque me-
 liores esse ; et multas passim manus, quam mag-
 nam molem unius exercitus, rectius bella gerere.

III. Relicto itaque castris præsidio, egressi tanto
 cum tumultu invasere fines Romanos, ut ad urbem
 quoque terrorem pertulerint : necopinata etiam res
 plus trepidationis fecit, quod nihil minus, quam ne
 victus ac prope in castris obsessus hostis memor
 populationis esset, timeri poterat ; agrestesque, pa-
 vidi incidentes portis, non populationem, nec præ-
 donum parvas manus, sed, omnia vano augentes ti-
 more, exercitus et legiones adesse hostium, et in-
 festo agmine ruere ad urbem, clamabant. Ab his
 proximi audita incerta, eoque vaniora, ferre ad
 alios : cursus clamorque vocantium ad arma haud
 multum a pavore captæ urbis abesse. Forte ab Al-

gido Quinctius consul redierat Romam, (id remedium timori fuit) tumultuque sedato, victos timeri increpans hostes, præsidia portis inposuit. Vocato dein senatu, quum, ex auctoritate Patrum justitio indicto, profectus ad tutandos fines esset, Q. Servilio præfecto urbis relicto, hostem in agris non invenit. Ab altero consule res gesta egregie est: qui, qua venturum hostem sciebat, gravem præda, eoque inpeditiore agmine incedentem adgressus, funestam ei populationem fecit. Pauci hostium evasere ex insidiis: præda omnis recepta est: sic finem justitio, quod quatrimum fuit, reditus Quinctii consulis in urbem fecit. Census deinde actus, et conditum ab Quinctio lustrum: censa civium capita centum quatuor millia et ducenta quatuordecim dicuntur, præter orbos orbasque. In Æquis nihil deinde memorabile actum: in oppida sua se recepere, uris sua popularique passi. Consul, quum aliquoties per omnem hostium agrum infesto agmine populabundus isset, cum ingenti laude prædaque Romanam rediit.

IV. Consules inde A. Postumius Albus, Sp. Furios Fusus. Furios Fusios scripsere quidam: id admoneo, ne quis inmutationem virorum ipsorum esse, quæ nominum est, putet. Haud dubium erat, quum cum Æquis alter consulum bellum gereret. Itaque Æqui ab Ecetranis Volsis præsidium petiere: quo cupide oblato, (adeo civitates hæ perpetuo in Romanos odio certavere) bellum summa vi parabatur. Sentiunt Hernici, et prædicunt Romanis, Ecetranum ad Æquos descisse: suspecta et colonia Antium fuit, quod magna vis hominum inde, quum oppidum captum esset, confugisset ad Æquos: is-

U. C. 290.
A. C. 462.

Antium
colonia
suspecta.

U. C. 290. que miles per bellum Æquicum vel acerrimus fuit.
 A. C. 462. Compulsis deinde in oppida Æquis, ea multitudo dilapsa quum Antium redisset, sua sponte jam infidos colonos Romanis abalienavit. Necdum matura re, quum defectionem parari delatum ad senatum esset, datum negotium est consulibus, ut, principibus coloniæ Romam excitis, quærent, quidnam rei esset: qui quum haud gravati venissent, introducti a consulibus ad senatum ita responderunt ad interrogata, ut magis suspecti, quam venerant, dimitterentur.

Furius
 Cos. male
 rem gerit. Bellum inde haud dubium haberi. Sp. Furius, consul alter, cui ea provincia evenerat, profectus in Æquos, Hernicorum in agro populabundum hostem invenit; ignarusque multitudinis, quia nusquam universa conspecta fuerat, inparem copiis exercitum temere pugnae commisit: primo concursu pulsus se in castra recepit: neque is finis periculi fuit: namque et proxima nocte et postero die tanta vi castra sunt circumsessa atque obpugnata, ut ne nuncius quidem inde mitti Romam posset. Hernici, et male pugnatum, et consulem exercitumque obsideri, nunciaverunt: tantumque terrorem incussere Patribus, ut (quæ forma senatusconsulti ultimæ semper necessitatis habita est) Postumio alteri consulum negotium daretur, *Videre ne quid respublica detrimenti caperet.* Ipsum consulem Romæ manere ad conscribendos omnes, qui arma ferre possent, optimum visum est; pro consule T. Quinctium subsidio castris cum sociali exercitu mitti: ad eum explendum Latiui, Hernicique, et colonia Antium dare Quinctio subitarios milites (ita tum repentina auxilia adpellabant) jussi.

Obsidetur
 in castris.

V. Multi per eos dies motus multique inpetus

hinc atque illinc facti, quia, superante multitudine, hostes carpere multifariam vires Romanas, ut non subfecturas ad omnia, adgressi sunt: simul castra obpugnabantur, simul pars exercitus ad populandum agrum Romanum missa, urbemque ipsam, si qua fortuna daret, tentandam. L. Valerius ad præsidium urbis relictus; consul Postumius ad arcendas populationes finium missus. Nihil remissum ab ulla parte curæ aut laboris: vigiliæ in urbe, stationes ante portas, præsidiaque in muris disposita, et, quod necesse erat in tanto tumultu, justitium per aliquot dies servatum. Interim in castris Furius consul, quum primo quietus obsidionem passus esset, in incautum hostem decumana porta erupit, et, quum persequi posset, metu substitit ne qua, ex parte altera, in castra vis fieret. Furium legatum (frater idem consulis erat) longius extulit cursus: nec suos ille redeuntes, persequendi studio, neque hostium ab tergo incursum vidit: ita exclusus, multis sæpe frustra conatibus captis, ut viam sibi ad castra faceret, acriter dimicans cecidit. Et consul, nuncio circumventi fratris conversus ad pugnam, dum se temere magis, quam satis caute, in mediam dimicationem infert, vulnere accepto, ægre ab circumstantibus creptus, et suorum animos turbavit, et ferociores hostes fecit: qui, cæde legati et consulis vulnere accensi, nulla deinde vi sustineri potuere, quum compulsi in castra Romani rursus obsiderentur, nec spe, nec viribus pares: venissetque in periculum summa rerum, ni T. Quinctius peregrinis copiis cum Latino Hernicoque exercitu subvenisset. Is, intentos in castra Romana Æquos legatque caput ferociter ostentantes ab tergo ador-

U. C. 299.
A. C. 462.

A. T. Quinctio liberatur.

U. C. 290.
A. C. 462.

tus, simul ad signum a se procul editum ex castris eruptione facta, magnam vim hostium circumvenit. Minor cædes, fuga effusior Æquorum in agro fuit Romano: in quos palatos, prædam agentes, Postumius aliquot locis, quibus opportuna inposuerat præsidia, inpetum dedit: ii vagi, dissipato agmine fugientes, in Quinctium victorem, cum saucio consule revertentem, incidere. Tum consularis exercitus egregia pugna consulis vulnus, legati et cohortium ultus est cædem. Magnæ clades ultro citroque illis diebus et inlatæ et acceptæ. Difficile ad fidem est in tam antiqua re, quot pugnaverint ceciderintve, exacto adfirmare numero: audet tamen Antias Valerius concipere summas. Romanos cecidisse in Hernico agro quinque millia ac trecentos: ex prædatoribus Æquorum, qui populabundi in finibus Romanis vagabantur, ab A. Postumio consule duo millia et quadringentos cæsos: ceteram multitudinem, prædam agentem, quæ inciderit in Quinctium, nequaquam pari defunctam esse cæde: interfecta inde quatuor millia, et, exsequendo subtiliter numerum, ducentos, ait, et triginta. Ut Romanam reditum et justitiam remissum est, cælum visum est ardere plurimo igni; portentaque alia aut obversata oculis, aut vanas exterritis ostentavere species. His avertendis terroribus in triduum feriæ indictæ, per quas omnia delubra pacem Deum expositantium virorum mulierumque turba inplebantur. Cohortes inde Latinæ Hernicæque ab senatu, gratiis ob inpigram militiam actis, remissæ domos. Antiates, nulle milites, quia serum auxilium post prælium venerant, prope cum ignominia dimissi.

VI. Comitia inde habita: creati consules L. Æ-

butius, P. Servilius Kalendis Sextilibus, ut tunc principium anni agebatur, consulatum ineunt. Grave tempus et forte annus pestilens erat urbi agrisque, nec hominibus magis, quam pecori; et auxere vim morbi, terrore populationis pecoribus agrestibusque in urbem acceptis. Ea conluvio mixtorum omnium generis animantium et odore insolito urbanos, et agrestem, confertum in arta tecta, æstu ac vigiliis angebat, ministeriaque in vicem ac contagio ipsa vulgabant morbos. Vix instantes sustinentibus clades repente legati Hernici nunciant, in agro suo Æquos Volscosque conjunctis copiis castra possuisse: inde exercitu ingenti fines suos depopulari. Præterquam quod infrequens senatus indicio erat sociis, adflictam civitatem pestilentia esse, mœstum etiam responsum tulere: *ut per se ipsi Hernici cum Latinis res suas tutarentur. Urbem Romanam subita Deum ira morbo populari. Si qua ejus mali quies veniat, ut anno ante, ut semper alias, sociis opem laturos.* Discessere socii, pro tristi nuncio tristiores domum referentes; quippe quibus per se sustinendum bellum erat, quod vix Romanis fulti viribus sustinuissent. Non diutius se in Hernico hostis continuit: pergit inde infestus in agros Romanos, etiam sine belli injuria vastatos. Ubi quum obvius nemo, ne inermis quidem, fieret, perque omnia, non præsidiis modo deserta, sed etiam cultu agresti, transirent; pervenere ad tertium lapidem Gabina via. Mortuus Æbutius erat Romanus consul: collega ejus Servilius exigua in spe trahebat animam: adfecti plerique principum, Patrum major pars, militaris fere ætas omnis: ut non modo ad expeditiones, quas in tanto tumultu res poscebat,

U. C. 291.
A. C. 461.

Pestis
Romæ.

Æqui et
Volsci præ-
dantur.

U. C. 291. sed vix ad quietas stationes viribus subficerent.
 A. C. 461. Munus vigiliarum senatores, qui per ætatem ac va-
 letudinem poterant, per se ipsi obibant: circuitio ac
 cura ædilium plebei erat: ad eos summa rerum ac
 majestas consularis imperii venerat.

VII. Deserta omnia, sine capite, sine viribus, Dii præsidēs ac fortuna urbis tutata est, quæ Vol-
 scis Æquisque, prædonum potius mentem, quam
 hostium, dedit: adeo enim nulla spes non potiundi
 modo, sed ne adeundi quidem Romana mœnia, ani-
 mōs eorum cepit, tectaque procul visa atque inmi-
 nentes tumuli avertere mentes eorum; ut, totis
 passim castris fremitu orto, *quid in vasto ac deserto
 agro inter tabem pecorum hominumque desides sine
 præda tempus tererent, quum integra loca, Tuscula-
 num agrum, opimum copiis, petere possent?* signa re-
 pente convellerent, transversisque itineribus per La-
 vicanos agros in Tusculanos colles transirent: eo
 vis omnis tempestasque belli conversa est. Interim
 Hernici Latinique, pudore etiam, non misericordia
 solum, moti, si nec obstitissent communibus hosti-
 bus, infesto agmine Romanam urbem petentibus,
 nec opem ullam obsessis sociis ferrent, conjuncto
 exercitu Roman pergunt. Ubi quum hostes non
 invenissent, secuti famam ac vestigia, obvii fiunt
 descendētib; ab Tusculano in Albanam vallem:
 ibi haudquaquam æquo prælio pugnatum est, fides-
 que sua sociis parum felix in præsentia fuit. Haud
 minor Romæ fit morbo strages, quam quanta ferro
 sociorum facta erat: consul, qui unus supererat,
 moritur: mortui et alii clari viri, M. Valerius, T.
 Virginius Rutilus, augures; Ser. Sulpicius, curio
 maximus: et per ignota capita late evagata est vis

Latinos
 vincunt.

morbi : inopsque senatus auxilii humani, ad Deos populum ac vota vertit : jussi cum conjugibus ac liberis supplicatum ire, pacemque exposcere Deum. Ad id, quod sua quemque mala cogebant, auctoritate publica evocati, omnia delubra implent : strætæ passim matres, crinibus templa verrentes, veniam irarum cœlestium, finemque pesti exposcunt.

VIII. Inde paullatim, seu pace Deum inpetrata, seu graviore tempore anni jam circumactio, defuncta morbis corpora salubriora esse incipere : versisque animis jam ad publicam curam, quum aliquot interregna exissent, P. Valerius Publicola tertio die, U. C. 292.
A. C. 460. quam interregnum inierat, consules creat L. Lucretium Tricipitinum et T. Veturium Geminum ; sive ille Vetusius fuit. Ante diem tertium Idus Sextiles consulatum ineunt, jam satis valida civitate, ut non solum arcere bellum, sed ultro etiam inferre posset.

Igitur nunciantibus Hernicis, in fines suos transcendisse hostes, impigre promissum auxilium : duo consulares exercitus scripti. Veturius missus in Volscos ad bellum ultro inferendum. Tricipitinus, Volsci præ-
dones. populationibus arcendis sociorum agro obpositus, non ultra, quam in Hernicos, procedit. Veturius primo prælio hostes fundit fugatque. Lucretium, dum in Hernicis sedet, prædonum agmen fefellit, supra montes Prænestinos ductum, inde demissum in campos. Vastavere agros Prænestinum Gabinumque : ex Gabino in Tusculanos flexere colles : urbi quoque Romæ ingens præbitus terror, magis in re subita, quam quod ad arcendam vim parum virium esset. Q. Fabius præerat urbi : is, armata juventute, dispositisque præsidiis, tuta omnia ac tranquilla fecit. Itaque hostes, præda ex proximis

U. C. 292. locis rapta, adpropinquare urbi non ausi, quum circumactis agmine redirent, quanto longius ab urbe hostium abscederent, eo solutiore cura in Lucretium incidunt consulem, jam ante exploratis itineribus suis instructum, et ad certamen intentum. Igitur, præparatis animis, repentino pavore percussos adorti, aliquanto pauciores multitudinem ingentem fundunt fugantque; et compulsos in cavas valles, quum exitus haud in facili essent, circumveniunt. Ibi Volscum nomen prope deletum est: tredecim millia quadringentos septuaginta cecidisse in acie ac fuga, mille ducentos quinquaginta vivos captos, signa viginti septem militaria relata, in quibusdam annalibus invenio: ubi etsi adjectum aliquid numero sit, magna certe cædes fuit. Victor consul, ingenti præda potitus, eadem in stativa rediit. Tum consules castra conjungunt: et Volsci Æquique adfectas vires suas in unum contulere. Tertia illa pugna eo anno fuit: eadem fortuna victoriam dedit: fuis hostibus, etiam castra capta.

Lex Terentilla.

IX. Sic res Romana in antiquum statum rediit: secundæque belli res extemplo urbanos motus excitaverunt. C. Terentillus Arsa tribunus plebis eo anno fuit: is, consulibus absentibus, ratus locum tribuniciis actionibus datum, per aliquot dies Patrum superbiam ad plebem criminatus, maxime in consulare imperium, tanquam nimium, nec tolerabile liberæ civitati, invehebatur: *Nomine enim tantum minus invidiosum, re ipsa prope atrocius, quam regium, esse. Quippe duos pro uno domino acceptos, immoderata, infinita potestate: qui, soluti atque effrenati ipsi, omnes metus legum omniaque supplicia verterent in plebem. Quæ ne aeterna illis licentia sit, le-*

gem se promulgaturum, ut quinque viri creentur legibus de imperio consulari scribendis. Quod populus in se jus dederit, eo consulem usurum : non ipsos libidinem ac licentiam suam pro lege habituros. Qua promulgata lege, quum timerent Patres, ne, absentibus consulibus, jugum acciperent, senatus a præfecto urbis Q. Fabio vocatur : qui adeo atrociter in rogationem latoremque ipsum est invectus, ut nihil, si ambo consules infesti circumstarent tribunum, relictum minarum atque terroris sit : *Insidiatum eum, et tempore capto adortum rempublicam. Si quem similem ejus priore anno, inter morbum bellumque, irati Dii tribunum dedissent, non potuisse sisti. Mortuis duobus consulibus, jacente ægra civitate in conlutione omnium rerum, ad tollendum e republica consulare imperium laturum leges fuisse ; ducem Volscis Æquisque ad obpugnandam urbem futurum. Quid tandem ? illi non licere, si quid consules superbe in aliquem civium aut crudeliter fecerint, diem dicere ? accusare his ipsis iudicibus, quorum in aliquem sævitum sit ? Non illud consulare imperium, sed tribuniciam potestatem invisam intolerandamque fucere : quam pacatam reconciliatamque Patribus de integro in antiqua redigi mala : neque illum se deprecari, quo minus pergat, ut cæperit. Vos, inquit Fabius, ceteri tribuni, oramus, ut primum omnium cogitetis, potestatem istam ad singulorum auxilium, non ad perniciem universorum, comparatam esse : tribunos plebis vos creatos, non hostes Patribus. Nobis miserum, invidiosum vobis est, desertam rempublicam invadi : non jus vestrum, sed invidiam, minueritis. Agite cum collega, ut rem integram in adventum consulum differat : ne Æqui quidem ac Volsci, morbo absuntis*

U. C. 292.

A. C. 460.

priore anno consulibus, crudeli superboque nobis bello institere. Agunt cum Terentillo tribuni: dilataque in speciem actione, re ipsa sublata, consules extemplo arcessiti.

X. Lucretius cum ingenti præda, majore multo gloria rediit: et auget gloriam adveniens, exposita omni in campo Martio præda, ut suum quisque per triduum cognitum abduceret: reliqua vendita, quibus domini non exstiteret. Debebatur omnium consensu consuli triumphus: sed dilata res est, tribuno de lege agente: id antiquius consuli fuit. Jactata per aliquot dies quum in senatu res, tum ad populum est: cessit ad ultimum majestati consulis tribunus, et destitit: tum imperatori exercituique honos suus redditus. Triumphavit de Volscis Æquisque: triumphantem secutæ suæ legiones: alteri consuli datum, ut ovans sine militibus urbem iniret. Anno deinde insequenti lex Terentilla, ab toto relata collegio, novos adgressa consules est: erant consules P. Volumnius, Ser. Sulpicius. Eo anno cælum ardere visum; terra ingenti concussa motu est: bovem locutam, cui rei priore anno fides non fuerat, creditum. Inter alia prodigia et carnem pluit: quem imbrem ingens numerus avium intervolutando rapuisse fertur: quod intercudit, sparsum ita jacuisse per aliquot dies, ut nihil odor mutaret. Libri per duumviros sacrorum aditi: pericula a conventu alienigenarum prædicta, ne qui in loca summa urbis inpetus, cædesque inde fierent: inter cetera monitum, ut seditionibus abstineretur. Id factum ad impediendam legem, tribuni criminabantur, ingensque aderat certamen. Ecce (ut idem in singulos annos orbis volveretur) Hernici nun-

Lucretius triumphat.

U. C. 293.
A. C. 459.

ciant, Volscos et Æquos, etsi adcisæ res sint, re- U. C. 299.
 ficere exercitus; Antii summam rei positam; Ece- A. C. 459.
 træ Antiates colonos palam concilia facere: id ca- Æqui bel-
 put, eas vires belli esse. Ut hæc dicta in senatu lum instau-
 sunt, delectus edicitur: consules belli administra- rant.
 tionem inter se dispartiri jussi, alteri ut Volsci, al-
 teri ut Æqui provincia esset. Tribuni coram in
 foro personare, *Fabulam compositam Volsci belli, Her-* Conten-
nicos ad partes paratos: jam ne virtute quidem premi- tiones do-
libertatem populi Romani, sed arte eludi: quia, occi- mesticæ.
dione prope occisos Volscos et Æquos movere sua sponte
arma posse, jam fides abierit, novos hostes quæri: co-
loniam fidam, propinquam, infamem fieri: bellum in-
noxiiis Antiatibus indici, geri cum plebe Romana: quam,
oneratam armis, ex urbe præcipiti agmine acturi essent,
exsilio et relegatione civium ulciscentes tribunos. Sic,
ne quid aliud actum putent, victam legem esse; nisi,
dum in integro res sit, dum domi, dum togati sint, ca-
veant, ne possessione urbis pelluntur, ne jugum acci-
piant. Si animus sit, non de fore auxilium: consentire
omnes tribunos: nullum terrorem externum, nullum
periculum esse. Cavisse Deos priore anno, ut tuto li-
bertas defendi posset. Hæc tribuni.

XI. At ex parte altera consules in conspectu eo-
 rum, positis sellis, delectum habebant: eo decur-
 runt tribuni, concionemque secum trahunt: citati
 pauci, velut rei experiundæ caussa: et statim vis
 coorta. Quemcumque lictor jussu consulis prehen-
 disset, tribunus mitti jubebat: neque suum cuique
 jus modum faciebat, sed virium spe et manu obti-
 nendum erat, quod intenderes. Quemadmodum se
 tribuni gessissent in prohibendo delectu, sic Patres
 in lege, quæ per omnes comitiales dies ferebatur,

U. C. 293 inpedienda gerebant. Initium erat rixæ, quum dis-
 A. C. 459. cedere populum jussissent tribuni, quod Patres se
 submoveri haud sinebant: nec fere seniores rei in-
 tererant; quippe quæ non consilio regenda, sed
 permissa temeritati audaciæque esset. Multum et
 consules se abstinebant, ne cui in conlutione rerum
 majestatem suam contumeliæ offerrent. Kæso erat
 Kæso Quinctius. Quinctius, ferox juvenis, qua nobilitate gentis, qua
 corporis magnitudine et viribus: ad ea munera,
 data a Diis, et ipse addiderat multa belli decora,
 facundiamque in foro; ut nemo, non lingua, non
 manu, promptior, in civitate haberetur. Hic, quum
 in medio Patrum agmine constitisset, eminens inter
 alios, velut omnes dictaturas consulatusque gerens
 in voce ac viribus suis, unius inpetus tribunicios po-
 pularesque procellas sustinebat. Hoc duce, sæpe
 pulsus foro tribuni, fusa ac fugata plebs est; qui ob-
 vins fuerat, mulcatus nudatusque abibat: ut satis
 adpareret, si sic agi liceret, victam legem esse.
 Tum, prope jam percussis aliis tribunis, A. Virgi-
 nius, ex collegio unus, Kæsoni capitis diem dicit.
 Atrox ingenium accenderat eo facto magis, quam
 conterruerat: eo acrius obstare legi, agitare ple-
 bem, tribunos velut justo persequi bello. Accusa-
 tor pati reum ruere, invidiæque flammam ac mate-
 riam criminibus suis subgerere: legem interim, non
 tam ad spem perferendi, quam ad lacessendam Kæ-
 sonis temeritatem, ferre. Ibi multa, sæpe ab ju-
 ventute inconsulte dicta factaque, in unius Kæso-
 nis suspectum incidunt ingenium: tamen legi re-
 sistebatur. Fit A. Virginius identidem plebi: *Ec-
 quid sentitis jam, vos, Quirites, Kæsonem simul civem
 et legem, quam cupitis, habere non posse? Quamquam*

Ei dies
 dicitur.

quid ego legem loquor? libertati obstat, omnes Tur-
 quinios superbia exsuperat. *Expectate, dum consul*
aut dictator fiat, quem privatam viribus et audacia
regnantem videtis. Adsentiebantur multi, pulsatos
 se querentes, et tribunum ad rem peragendam ul-
 tro incitabant.

XII. Jam aderat iudicio dies, adparebatque, vulgo
 homines in damnatione Kæsonis libertatem agi cre-
 dere: tum demum coactus cum multa indignitate
 prensabat singulos: sequebantur necessarii, princi-
 pes civitatis. T. Quinctius Capitolinus, qui ter con-
 sul fuerat, quum multa referret sua familiæque de-
 cora, adfirmabat: *neque in Quinctia gente, neque in*
civitate Romana tantam indolem tam maturæ virtutis
umquam exstitisse. Suum primum militem fuisse, se
sæpe vidente pugnasse in hostem. Sp. Furius, *missum*
ab Quinctio Capitolino sibi eum in dubiis suis rebus ve-
nisse subsidio: neminem unum esse, cujus magis opera
putet rem restitutam. L. Lucretius, consul anni
 prioris, recenti gloria nitens, suas laudes partici-
 pare cum Kæsone, memorare pugnas, referre egre-
 gia facinora, nunc in expeditionibus, nunc in acie:
 suadere et monere, *juvenem egregium, instructum na-*
turæ fortunæque omnibus bonis, maximum momentum
rerum ejus civitatis, in quamcumque venisset, suum,
quam alienum, mallent civem esse. Quod obfendat in
eo, fervorem et audaciam ætatem quotidie auferre;
quod desideretur consilium; id in dies crescere. Se-
nescentibus vitiis, maturescente virtute, sinerent tan-
tum virum senem in civitate fieri. Pater inter hos
 L. Quinctius, cui Cincinnato cognomen erat, non
 iterando laudes, ne cumularet invidiam, sed veniam
 errori atque adolescentiæ petendo, sibi, qui non

U. C. 293.

A. C. 459.

U. C. 293. dicto, non facto quemquam offendisset, ut condonarent filium, orabat. Sed alii aversabantur preces, aut verecundia, aut metu: alii, se suosque mulcatos querentes, atroci responso iudicium suum præferebant.

XIII. Premebat reum, præter vulgatam invidiam, crimen unum; quod M. Volscius Fictor, qui ante aliquot annos tribunus plebis fuerat, testis exstiterat, *Se haud multo post, quam pestilentia in urbe fuerat, in juventutem, grassantem in Subura, incidisse: ibi rixam natam esse, fratremque suum majorem natu, necdum ex morbo satis validum, pugno ictum ab Kæsono cecidisse semianimem. Inter manus domum ablatum, mortuumque inde arbitrari, nec sibi rem exequi tam atrocem per consules superiorum annorum licuisse.* Hæc Volscio clamitante, adeo concitati homines sunt, ut haud multum abfuerit, quin inpetu populi Kæso interiret. Virginius adripi jubet hominem, et in vincula duci: patricii contra vi resistunt. T. Quinctius clamitat, *Cui rei capitalis dies dicta sit, et de quo futurum prope diem iudicium, eum indemnatum indicta causa non debere violari.* Tribunus supplicium negat sumturum se de indemnato; servaturum tamen in vinculis esse ad iudicii diem: ut, qui hominem necaverit, de eo supplicii sumendi copia populo Romano fiat. Adpellati tribuni medio decreto jus auxilii sui expediunt: in vincula conjici vetant: sisti reum, pecuniamque, nisi sistatur, populo promitti, placere pronunciant. Summam pecuniæ quantum æquum esset promitti, veniebat in dubium: id ad senatum rejicitur. Reus, dum consulerentur Patres, retentus in publico est: vades dare placuit: unum vadem tribus millibus æris obligarunt: quot

darentur, permissum tribunis est : decem finierunt : U. C. 293.
 tot vadibus accusator vadatus est reum. Hic pri- A. C. 459.
 mus vades publicos dedit : dimissus e foro nocte
 proxima in Tuscos in exsilium abiit. Kæso in
 exsilium
 abiit. **Judicii die**
 quum excusaretur solum vertisse exsilii caussa, ni-
 hilominus Virginio comitia habente, collegæ adpel-
 lati dimisere concilium : pecunia a patre exacta
 crudeliter, ut, divenditis omnibus bonis, aliquamdiu
 trans Tiberim, veluti relegatus, devio quodam tu-
 gurio viveret.

XIV. Hoc judicium et promulgata lex exercuit
 civitatem : ab externis armis otium fuit. Quum,
 velut victores, tribuni, percussis patribus Kæsonis
 exsilio, prope perlatam esse crederent legem, et,
 quod ad seniores Patrum pertinet, cessissent pos-
 sessione reipublicæ : juniores, id maxime quod Kæ- Sodalium
 sonis sodalium fuit, auxere iras in plebem, non mi- Kæsonis
 nuerunt animos : sed ibi plurimum profectum est, temperata
 quod modo quodam temperavere inpetus suos. Quum comitate
 primo post Kæsonis exsilium lex cœpta ferri est, ferocia.
 instructi paratique cum ingenti clientium exercitu
 sic tribunos, ubi primum submoventes præbuere
 caussam, adorti sunt, ut nemo unus inde præci-
 puum quidquam gloriæ domum invidiæve ferret ;
 mille pro uno Kæsones exstitisse, plebes quereretur.
 Mediis diebus, quibus tribuni de lege non agerent,
 nihil eisdem illis placidius aut quietius erat : be-
 nigne salutare, adloqui plebis homines, domum in-
 vitare, adesse in foro, tribunos ipsos cetera pati sine
 interpellatione concilia habere : numquam ulli, ne-
 que publice, neque privatim, truces esse, nisi quum
 de lege agi cœptum esset. Alibi popularis juvenus
 erat : nec cetera modo tribuni tranquillo peregere ;

sed refecti quoque in insequentem annum : ne voce quidem incommoda, nedum ut ulla vis fieret, paullatim permulcendo tractandoque mansuefecerant plebem. His per totum annum artibus lex elusa est.

U. C. 294.
A. C. 458.

XV. Accipiunt civitatem placidiorem consules C. Claudius, Appii filius, et P. Valerius Publicola. Nihil novi novus annus adtulerat : legis ferendæ aut accipiendæ cura civitatem tenebat. Quantum juniores Patrum plebi se magis insinuabant, eo acrius contra tribuni tendebant, ut plebi suspectos eos criminando facerent. *Conjuracionem factam, Kasonem Romæ esse : in:erficiendorum tribunorum, trucidandæ plebis consilia inita. Id negotii datum ab senioribus Patrum, ut juvenus tribuniciam potestatem e republica tolleret, formaque eadem civitatis esset, quæ ante Sacrum montem occupatum fuerat.* Et ab Volscis et Æquis statum jam ac prope sollemne in singulos annos bellum timebatur : propiusque aliud novum malum, necopinato exortum. Exsules servique, ad quatuor millia hominum et quingenti, duce Ap. Herdonio Sabino, nocte Capitolium atque arcem occupavere. Confestim in arce facta cædes eorum, qui conjurare et simul capere arma noluerant : alii inter tumultum præcipites pavore in forum devolant : alternæ voces, *Ad arma*, et *Hostes in urbe sunt*, audiebantur. Consules et armare plebem, et inermem pati timebant. Incerti, quod malum repentinum, externum an intestinum, ab odio plebis, an ab servili fraude, urbem invasisset, sedabant tumultus, sedando interdum movebant : nec enim poterat pavida et consternata multitudo regi imperio. Dant tamen arma, non vulgo ; tantum ut, incerto hoste,

Herdonius
Capitolium
occupat.

præsidium satis fidum ad omnia esset. Solliciti reli- U. C. 294.
 quum noctis, incertique, qui homines, quantus nu- A. C. 458.
 merus hostium esset, in stationibus disponendis ad
 opportuna omnis urbis loca, egere. Lux deinde
 aperuit bellum ducemque belli. Servos ad liberta-
 tem Ap. Herdonius ex Capitolio vocabat, *Se miser-
 rimi cujusque suscepisse causam, ut exsules injuria pul-
 sos in patriam reduceret, et servitiis grave jugum de-
 meret: id malle populo Romano auctore fieri. Si ibi
 spes non sit, se Volscos, et Æquos, et omnia extrema
 tentaturum et concitaturum.*

XVI. Dilucere res magis Patribus atque consu-
 libus: præter ea tamen, quæ denunciabantur, ne
 Veientium, neu Sabinorum id consilium esset, ti-
 mere: et, quum tantum in urbe hostium esset, mox
 Sabinæ Etruscæque legiones ex composito ades-
 sent; tum æterni hostes Volsci et Æqui, non ad
 populandos, ut ante, fines, sed ad urbem, ut ex
 parte captam, venirent. Multi et varii timores:
 inter ceteros eminebat terror servilis, ne suis cui-
 que domi hostis esset: cui nec credere, nec, non
 credendo, ne infestior fieret, fidem abrogare, satis
 erat tutum. Vixque concordia sisti videbatur posse:
 tantum superantibus aliis ac emergentibus malis,
 nemo tribunos aut plebem timebat; mansuetum id
 malum, et per aliorum quietem malorum semper ex-
 oriens, tumque esse peregrino terrore sopitum vide-
 batur. At id prope unum maxime inclinatis rebus
 incubuit: tantus enim tribunos furor tenuit, ut non
 bellum, sed vanam imaginem belli, ad avertendos
 ab legis cura plebis animos, Capitolium insedis-
 se contenderent: patriciorum hospites clientesque, si
 perlata lege frustra tumultuatos esse se sentiant,

U. C. 294.
A. C. 458.
Tribuni
vetant ar-
ma sumi
in Herdo-
nium.

maiore, quam venerint, silentio abiturus. Conci-
lium inde legi perferendæ habere, avvocato populo
ab armis. Senatam interim consules habent, alio
se majore ab tribunis metu ostendente, quam quem
nocturnus hostis intulerat.

Valerius
cos. inve-
hitur in
tribunos.

XVII. Postquam arma poni, et discedere homi-
nes ab stationibus nunciatum est, P. Valerius, col-
lega senatum retinente, se ex curia proripit, inde in
templum ad tribunos venit: *Quid hoc rei est, inquit,
tribuni? Ap. Herdonii ductu et auspicio rempublicam
eversuri estis? Tam felix vobis conrumpendis fuit, qui
servitia vestra non commovit auctor? Quum hostes su-
pra caput sint, discedi ab armis, legesque ferri placet?*
Inde ad multitudinem oratione versa: *Si vos urbis,
Quirites, si vestri nulla cura tangit; at vos veremini
Deos vestros, ab hostibus captos. Jupiter optimus
maximus, Juno regina, et Minerva, alii Dii Deæque
obsidentur: castra servorum publicos vestros penates
tenent. Hæc vobis forma sanæ civitatis videtur? Tan-
tum hostium non solum intra muros est, sed in arce su-
pra forum curiamque: comitia interim in foro sunt:
senatus in curia est: velut quum otium superat, sena-
tor sententiam dicit: alii Quirites suffragium ineunt.
Non, quidquid Patrum plebisque est, consules, tribu-
nos, Deos, hominesque omnes armatos opem ferre, in
Capitolium currere, liberare ac pacare augustissimam
illam domum Jovis optimi maximi decuit? Romule
pater, tu mentem tuam, qua quondam arcem, ab his
iisdem Sabinis auro captam, recepisti, da stirpi tuæ:
jube hanc ingredi viam, quam tu dux, quam tuus in-
gressus exercitus est. Primus, en, ego consul, quan-
tum mortalis Deum possum, te, ac tua vestigia sequar.*
Ultimum orationis fuit, *Se arma capere, vocare om-*

nes Quirites ad arma: si quis impediatur, jam se consularis imperii, jam tribunicie potestatis sacratarumque legum oblitum, quisquis ille sit, ubicumque sit, in Capitolio, in foro, pro hoste habiturum. Juberent tribuni, quoniam in Ap. Herdonium vetarent, in P. Valerium consulem sumi arma: ausurum se in tribunis, quod princeps familie sue ausus in regibus esset. Vim ultimam adparebat futuram, spectaculoque seditionem Romanam hostibus fore: nec lex tamen ferri, nec ire in Capitolium consul potuit: nox certamina cœpta obpressit: tribuni cessere nocti, timentes consulum arma. Amotis inde seditionis auctoribus, Patres circumire plebem, inferentesque se in circulos, sermones temporis aptos serere: admonere, *Ut viderent, in quod discrimen rempublicam adducerent. Non inter Patres ac plebem certamen esse, sed simul Patres plebemque, arcem urbis, templa Deorum, penates publicos privatosque hostibus dedi.* Dum hæc in foro sedandæ discordiæ causa aguntur, consules interim, ne Sabini, ne Veiens hostis moveretur, circa portas murosque discesserant.

XVIII. Eadem nocte et Tusculum de arce capta, Capitolioque occupato, et alio turbatæ urbis statu nuncii veniunt. L. Mamilius Tusculi tum dictator erat: is, confestim convocato senatu, atque introductis nunciis, magno opere censet, *Ne expectent, dum ab Roma legati, auxilium petentes, veniant: periculum ipsum, discrimenque, ac sociales Deos, fidemque fœderum id poscere. Demerendi beneficio tam potentem, tam propinquam civitatem, nunquam parem occasionem daturus Deos.* Placet ferri auxilium; juvenus conscribitur, arma dantur. Romam prima

U. C. 294.

A. C. 458.

Tusculani
Romanis
auxilium
ferunt.

U. C. 294. luce venientes, procul speciem hostium præbuere.
 A. C. 458. Æqui aut Volsci venire visi sunt: deinde, ubi vanus terror abiit, accepti in urbem, agmine in forum descendunt: ibi jam P. Valerius, relicto ad portarum præsidia collega, instruebat aciem. Auctoritas viri moverat, adfirmantis, *Capitolio recuperato, et urbe pacata, si edoceri se sissent, quæ fraus ab tribunis occulta in lege ferretur, memorem se majorum suorum, memorem cognominis, quod populi colendi velut hereditaria cura sibi a majoribus tradita esset, concilium plebis non impediturum.* Hunc duces secuti, nequidquam reclamantibus tribunis, in clivum Capitolinum erigunt aciem: adjungitur et Tusculana legio: certare socii civesque, utri recuperatæ arcis suum decus facerent: dux uterque suos adhortatur. Trepidare tum hostes: nec ulli satis rei, præterquam loco, fidere: trepidantibus inferunt signa Romani sociique. Jam in vestibulum pertruperant templi, quum P. Valerius, inter primores pugnam ciens, interficitur. P. Volumnius consularis vidit cadentem: is, dato negotio suis, ut corpus obtegerent, ipse in locum vicemque consulis provolat. Præ ardore inpetuque tantæ rei sensus non pervenit ad militem: prius vicit, quam se pugnare sine duce sentiret. Multi exsulum cæde sua fœdare templum; multi vivi capti; Herdonius interfectus. Ita Capitolium recuperatum. De captivis, ut quisque liber aut servus esset, suæ fortunæ a quoque sumtum supplicium est. Tusculanis gratiæ actæ: Capitolium purgatum atque lustratum. In consulis domum plebes quadrantes, ut funere ampliore efferretur, jactasse fertur.

Pugna adversus Herdonium.

Valerius cos. occiditur.

Recuperatur Capitolium.

XIX. Pace parta, instare tum tribuni Patribus,

ut P. Valerii fidem exsolverent : instare Claudio, ut collegæ Deos manes fraude liberaret, agi de lege sine-
 ret. Consul, antequam collegam sibi subrogasset, negare, passurum agi de lege. Hæ tenuere contentiones usque ad comitia consulis subrogandi. Decembri mense, summo Patrum studio, L. Quinctius Cincinnatus, pater Kæsonis, consul creatur, qui magistratum statim occiperet. Percussa erat plebes, consulem habitura iratum, potentem favore Patrum, virtute sua, tribus liberis, quorum nemo Kæsoni cedebat magnitudine animi ; consilium et modum adhibendo, ubi res posceret, priores erant. Is, ut magistratum iniit, assiduis concionibus pro tribunali, non in plebe coërcenda, quam senatu castigando, vehementior fuit : Cujus ordinis languore perpetui jam tribuni plebis, non ut in republica populi Romani, sed ut in perdita domo, lingua criminibusque regnarent. Cum Kæsonis filio suo virtutem, constantiam, omnia juventutis belli domique decora pulsa ex urbe Romana et fugata esse : loquaces, seditiosos, semina discordiarum, iterum ac tertium tribunos pessimis artibus regia licentia vivere. A. inquit, ille Virginius, quia in Capitolio non fuit, minus supplicii, quam Ap. Herdonius, meruit ? plus hercule aliquanto, qui vere rem æstimare velit. Herdonius, si nihil aliud, hostem se fatendo prope denunciavit, ut arma caperetis : hic, negando bella esse, arma vobis ademit, nudosque servis vestris et exsulibus objecit. Et vos (C. Claudii pace, et P. Valerii mortui loquar) prius in clivum Capitolinum signa intulistis, quam hos hostes de foro tolleretis ? Pudet Deorum hominumque : quum hostes in arce, in Capitolio essent, exsulum et servorum dux, profanatis omnibus, in cella Jovis optimi maximi habitaret, Tusculi

U. C. 294.
 A. C. 458.

Subfectus
 Valerio
 L. Quinctius.

Invehitur
 in tribunos.

U. C. 294. ante, quam Romæ, sumta sunt arma. In dubio fuit,
 A. C. 458. utrum L. Mamilius Tusculanus dux, an P. Valerius et
 C. Claudius consules Romanam arcem liberarent: et
 qui ante Latinos, ne pro se quidem ipsis, quum in fini-
 bus hostem haberent, adtingere arma passi sumus; nunc,
 nisi Latini sua sponte arma sumsissent, capti et delati
 eramus. Hoc est, tribuni, auxilium plebi ferre, in-
 nem eam hosti trucidandam objicere? Scilicet, si quis
 vobis humillimus homo de vestra plebe, (quam partem,
 velut abruptam a cetero populo, vestram patriam pecu-
 liaremque rempublicam fecistis) si quis ex his domum
 suam obsessam a familia armata nunciaret, ferendum
 auxilium putaretis. Jupiter optimus maximus, exsul-
 lum atque servorum septus armis, nulla humana ope
 dignus erat? et hi postulant, ut sacrosancti habeantur,
 quibus ipsi Dii neque sacri, neque sancti sunt? At
 enim, divinis humanisque obruti sceleribus, legem vos
 hoc anno perlaturus dictitatis? Tum hercule illo die,
 quo ego consul sum creatus, male gesta respublica est,
 pejus multo, quam quum P. Valerius consul periit, si
 tuleritis. Jam primum omnium, inquit, Quirites, in
 Volseos et Æquos mihi atque collegæ legiones ducere
 in animo est. Nescio quo fato magis bellantes, quam
 pucati, propitios habemus Deos: quantum periculum
 ab illis populis fuerit, si Capitolium ab exsulibus obses-
 sum scissent, suspicari de præterito, quam re ipsa ex-
 periri, est melius.

XX. Moverat plebem oratio consulis: erecti Pa-
 tres restitutam credebant rempublicam: consul al-
 ter, comes animosior, quam auctor, suscepisse col-
 legam priorem actionem tam gravis rei facile pas-
 sus, in peragendis consularis officii partem ad se
 vindicabat. Tum tribuni, cludentes velut vana dic-

ta, persequi quærendo, quonam modo exercitum educ- U. C. 294.
turi consules essent, quos delectum habere nemo passu- A. C. 458.
rus esset? Nobis vero, inquit Quinctius, nihil delectu Religiosa
opus est; quum, quo tempore P. Valerius ad recipien- jurisjurandi
dum Capitolium arma plebi dedit, omnes in verba ju- reverentia.
raverint, conventuros se jussu consulis, nec injussu abi-
turos. Edicimus itaque, omnes, qui in verba jurastis,
crastina die armati ad lacum Regillum adsitis. Ca-
villari tum tribuni, et populum exsolvere religione
velle: privatam eo tempore Quinctium fuisse, quum
sacramento adacti sint. Sed nondum hæc, quæ nunc
tenet seculum, negligentia Deum venerat: nec in-
terpretando sibi quisque jusjurandum et leges aptas
faciebat, sed suos potius mores ad ea adcommoda-
bat. Igitur tribuni, ut inpediendæ rei nulla spes
erat, de proferendo exercitu agere: eo magis, quod,
et augures jussos adesse ad Regillum lacum, fama ex-
ierat, locumque inaugurari, ubi auspicato cum populo
agi posset; ut, quidquid Romæ vi tribunicia rogatum
esset, id comitiis ibi abrogaretur. Omnes id jussuros,
quod consules vellent: neque enim provocationem esse
longius ab urbe mille passuum: et tribunos, si eo adve-
niant, in alia turba Quiritium subjectos fore consulari
imperio. Terrebant hæc; sed ille maximus terror
animos agitabat, quod sæpius Quinctius dictitabat,
Se consulum comitia non habiturum. Non ita civi-
tatem ægram esse, ut consuetis remediis sisti possit:
dictatore opus esse reipublicæ, ut, qui se moverit ad
sollicitandum statum civitatis, sentiat, sine provoca-
tione dictaturam esse.

XXI. Senatus in Capitolio erat: eo tribuni cum
perturbata plebe veniunt: multitudo clamore in-
genti, nunc consulum, nunc Patrum, fidem inplo-

U. C. 294.
A. C. 458.

rant : nec ante moverunt de sententia consulem, quam tribuni, se in auctoritate Patrum futuros esse, polliciti sunt. Tunc, referente consule de tribunorum et plebis postulatis, senatusconsulta fiunt, *Neque tribuni legem eo anno ferrent, neque consules ab urbe exercitum educerent. In reliquum magistratus continuari, et eosdem tribunos refici, judicare senatum contra rempublicam esse.* Consules fuere in Patrum potestate : tribuni, reclamantibus consulibus, refecti. Patres quoque, ne quid cederent plebi, et ipsi L. Quinctium consulem reficiebant. Nulla toto anno vehementior actio consulis fuit. *Mirer, inquit, si vana vestra, Patres conscripti, auctoritas ad plebem est? Vos elevatis eam : quippe, quia plebs senatusconsultum in continuandis magistratibus solvit, ipsi quoque solutum vultis, ne temeritati multitudinis cedatis : tamquam id sit plus posse in civitate, plus levitatis ac licentiæ habere : levius enim vaniusque profecto est, sua decreta et consulta tollere, quam aliorum. Imitamini, Patres conscripti, turbam inconsultam : et, qui exemplo aliis esse debetis, aliorum exemplo peccetis potius, quam alii vestro recte faciant ; dum ego ne imiter tribunos, nec me contra senatusconsultum consulem renunciari patiar. Te vero, C. Claudi, adhortor, ut et ipse populum Romanum hac licentia arceas : et de me hoc tibi persuadeas, me ita accepturum, ut non honorem meum a te inpeditum, sed gloriam sprcti honoris auctam, invidiamque, quæ ex continuato eo inpenderet, levatam putem. Communiter inde edicunt, Ne quis L. Quinctium consulem faceret : si quis fecisset, se id suffragium non observaturos.*

Quinctius
senatum
castigat.

U. C. 295.
A. C. 457.

XXII. Consules creati Q. Fabius Vibulanus ter-

tium et L. Cornelius Maluginensis. Census actus U. C. 295.
 eo anno; lustrum, propter Capitolium captum, con- A. C. 457.
 sulem occisum, condi religiosum fuit. Q. Fabio,
 L. Cornelio consulibus, principio anni statim res
 turbulentæ. Instigabant plebem tribuni: bellum
 ingens a Volscis et Æquis Latini atque Hernici
 nunciabant: jam Antii Volscorum legiones esse:
 et ipsam coloniam ingens metus erat defecturam:
 ægreque inpetratum a tribunis, ut bellum præverti
 sinerent. Consules inde partiti provincias. Fabio,
 ut Antium legiones duceret datum: Cornelio, ut
 Romæ præsidio esset; ne qua pars hostium, qui
 Æquis mos erat, ad populandum veniret. Hernici
 et Latini jussi milites dare ex fœdere: duæque par-
 tes sociorum in exercitu, tertia civium fuit. Post- Bellum
 quam ad diem præstitutum venerunt socii, consul cum Vol-
 extra portam Capenam castra locat: inde, lustrato scis.
 exercitu, Antium profectus, haud procul oppido sta-
 tivisque hostium consedit. Ubi quum Volsci, quia
 nondum ab Æquis venisset exercitus, dimicare non
 ausi, quemadmodum quieti vallo se tutarentur, pa-
 rarent; postero die Fabius, non permixtam unam
 sociorum civiumque, sed trium populorum tres se-
 paratim acies circa vallum hostium instruxit. Ipse
 erat medius cum legionibus Romanis: inde signum
 observare jussit, ut pariter et socii rem inciperent,
 referrentque pedem, si receptui cecinisset: equites
 item suæ cuique parti post principia conlocat. Ita
 trifariam adortus castra circumvenit: et, quum un-
 dique instaret, non sustinentes inpetum Volscos
 vallo deturbat. Transgressus inde munitiones, pa-
 vidam turbam inclinatamque in partem unam ca-
 stris expellit. Inde effuse fugientes eques, cui su-

U. C. 295. perare vallum^o haud facile fuerat, quum ad id spec-
 A. C. 457. tator pugnæ adstitisset, libero campo adeptus, parte
 victoriæ fruitur, territos cædendo. Magna et in ca-
 stris et extra munimenta cædes fugientium fuit :
 sed præda major ; quia vix arma secum efferre ho-
 stis potuit : deletusque exercitus foret, ni fugien-
 tes silvæ texissent.

Arx Tuscu-
 lana ab Æ-
 quis capta.

XXIII. Dum ad Antium hæc geruntur, interim
 Æqui, robore juventutis præmisso, arcem Tuscula-
 nam inproviso nocte capiunt : reliquo exercitu haud
 procul mœnibus Tusculi considunt, ut distenderent
 hostium copias. Hæc celeriter Romam, ab Roma
 in castra Antium perlata, movent Romanos haud
 secus, quam si Capitolium captum nunciaretur :
 adeo et recens erat Tusculanorum meritum, et si-
 militudo ipsa periculi reposcere datum auxilium vi-
 debatur. Fabius, omissis omnibus, prædam ex ca-
 stris raptim Antium convehit : ibi modico præsidio
 relicto, citatum agmen Tusculum rapit : nihil præ-
 ter arma, et quod cocti ad manum fuit cibi, ferre
 militi licuit. Commeatum ab Roma consul Cor-
 nelius subvehit : aliquot menses Tusculi bellatum :
 parte exercitus consul castra Æquorum obpugna-
 bat : partem Tusculanis dederat ad arcem recupe-
 randam. Vi numquam eo subiri potuit : fames po-
 stremo inde detraxit hostem. Quo postquam ven-
 tum ad extremum est, inermes nudique omnes sub
 jugum ab Tusculanis missi : hos, ignominiosa fuga
 domum se recipientes, Romanus consul in Algido
 consecutus, ad unum omnes occidit. Victor ad Co-
 lumen (id loco nomen est) exercitu relicto castra lo-
 cat. Et alter consul, postquam mœnibus jam Ro-
 manis, pulso hoste, periculum esse desierat, et ipse

Auxilio
 Romano-
 rum re-
 cepta.

ab Roma profectus. Ita bifariam consules in-
gressi hostium fines, ingenti certamine hinc Vol-
scos, hinc Æquos populantur. Eodem anno de-
scisse Antiates, apud plerosque auctores invenio.
L. Cornelium consulem id bellum gessisse, oppi-
dumque cepisse, certum adfirmare, quia nulla apud
vetustiores scriptores ejus rei mentio est, non au-
sim.

XXIV. Hoc bello perfecto, tribuniciū domi
bellum Patres territat. Clamant, *fraude fieri, quod*
foris teneatur exercitus: frustrationem eam legis tol-
lendæ esse: se nihilominus rem susceptam peracturos.
Obtinuit tamen P. Lucretius præfectus urbis, ut ac-
tiones tribuniciæ in adventum consulum differentur.
Erat et nova exorta caussa motus. A. Cornelius
et Q. Servilius quæstores M. Volscio, quod falsus
haud dubie testis in Kæsonem exstitisset, diem di-
xerant: multis enim emanabat indiciis, neque fra-
trem Volscii, ex quo semel fuerit æger, umquam
non modo visum in publico, sed ne adsurrexisse
quidem ex morbo, multorumque tabe mensium mor-
tuum: nec his temporibus, in quæ testis crimen
conjecisset, Kæsonem Romæ visum: adfirmantibus,
qui una meruerant, secum cum tum frequentem ad
signa sine ullo comæatu fuisse: ni ita esset, multi
privatim ferebant Volscio judices. Quum ad judi-
cium ire non auderet, omnes eæ res, in unum con-
gruentes, haud magis dubiam damnationem Vol-
scii, quam Kæsonis Volscio teste fuerat, faciebant.
In mora tribuni erant, qui comitia quæstores ha-
bere de reo, nisi prius habita de lege essent, passu-
ros negabant: ita extracta utraque res in consu-
lum adventum est. Qui ubi triumphantes victore

Tribunicia
contentio-
nes.

cum exercitu urbem inierunt, quia silentium de lege erat, percussos magna pars credebant tribunos. At illi, (etenim extremum anni jam erat) quartum adfectantes tribunatum, in comitiorum disceptationem ab lege certamen averterant: et quum consules nihilo minus adversus continuationem tribunatus, quam si lex minuendæ suæ majestatis causa promulgata ferretur, tetendissent, victoria certaminis penes tribunos fuit. Eodem anno Æquis pax est petentibus data. Census, res priore anno inchoata, perficitur: idque lustrum ab origine urbis decimum conditum. Fuerunt censa civium capita centum septemdecim millia trecenta novemdecim. Consulum magna domi bellicæ eo anno gloria fuit: quod et foris pacem peperere, et domi, etsi non concors, minus tamen, quam alias, infesta civitas fuit.

Lustrum
decimum.

U. C. 296.
A. C. 456.

XXV. L. Minucius inde et C. Nautius consules facti duas residuas anni prioris causas exceperunt. Eodem modo consules legem, tribuni iudicium de Volscio inpediebant: sed in quæstoribus novis major vis, major auctoritas erat. Cum M. Valerio, Valerii filio, Volesi nepote, quæstor erat T. Quinctius Capitolinus, qui ter consul fuerat. Is, quoniam neque Quinctiæ familiæ Kæso, neque reipublicæ maximus juvenum restitui posset, falsum testem, qui dicendæ causæ innoxio potestatem ademisset, justo ac pio bello persequabatur. Quum Virginius maxime et tribuni de lege agerent, dum mensium spatium consulibus datum est ad inspiciendam legem: ut, quum edocuisset populum, quid fraudis occultæ ferretur, sinerent deinde suffragium inire: hoc intervalli datam res tranquillas

in urbe fecit. Nec diuturnam quietem Æqui de-
 derunt: qui, rupto fœdere, quod ictum erat priore
 anno cum Romanis, imperium ad Gracchum Clœ-
 lium deferunt: is tum longe princeps in Æquis
 erat. Graccho duce in Lavicanum agrum, inde in
 Tusculanum, hostili populatione veniunt, pleni-
 quæ prædæ in Algido castra locant. In ea castra Q.
 Fabius, P. Volumnius, A. Postumius, legati ab Ro-
 ma, venerunt questum injurias, et ex fœdere res re-
 petitum: eos Æquorum imperator, *quæ mandata*
habeant ab senatu Romano, ad quercum jubet di-
cere: se alia interim acturum: quercus ingens ar-
 bor prætorio inninebat, cujus umbra opaca sedes
 erat. Tum ex legatis unus abiens, *et hæc, inquit,*
sacrata quercus, et quidquid Deorum est, audiant fœ-
derus a vobis ruptum: nostrisque et nunc querelis ad-
sint, et mox armis; quum Deorum hominumque simul
violata jura exsequemur. Romam ut redire legati,
 senatus jussit, alterum consulem contra Gracchum
 in Algidum exercitum ducere: alteri populationem
 finium Æquorum provinciam dedit. Tribuni suo
 more impedire delectum: et forsitan ad ultimum
 impedissent; sed novus subito additus terror est.

U. C. 296.
 A. C. 456.
 Bellum
 cum Æ-
 quis.

Legati
 Rom.
 spreti.

XXVI. Vis Sabinorum ingens prope ad mœnia
 urbis infesta populatione venit: fœdati agri, terror
 injectus urbi est. Tum plebs benigne arma cepit:
 reclamantibus frustra tribunis, magni duo exercitus
 scripti: alterum Nautius contra Sabinos duxit: ca-
 strisque ad Eretum positis, per expeditiones parvas,
 plerumque nocturnis incursionibus, tantam vastita-
 tem in Sabino agro reddidit, ut, comparati ad eam,
 prope intacti bello fines Romani viderentur. Mi-
 nucio neque fortuna nec vis animi eadem in. ge-
 Sabini bel-
 lum infe-
 runt.

Minucius
 male rem
 gerit adver-
 sus Æquos.

U. C. 296.
A. C. 456.

rendo negotio fuit : nam, quum haud procul ab hoste castra posuisset, nulla magnopere clade accepta, castris se pavidus tenebat. Quod ubi senserant hostes, crevit, ex metu alieno, ut fit, audacia : et, nocte adorti castra, postquam parum vis aperta profecerat, munitiones postero die circumdant : quæ priusquam, undique vallo objecto, clauderent exitus, quinque equites, inter stationes hostium emissi, Romam pertulere, consulem exercitumque obsideri. Nihil nec tam inopinatum, nec tam insperatum accidere potuit. Itaque tantus pavor, tanta trepidatio fuit, quanta, si urbem, non castra, hostes obsiderent. Nautium consulem arcessunt : in quo quum parum præsidii videretur, dictatoremque dici placeret, qui rem percussam restitueret, L. Quinctius Cincinnatus consensu omnium dicitur. Operæ pretium est audire, qui omnia præ divitiis humana spernunt, neque honori magno locum, neque virtuti putant esse, nisi ubi effuse adfluant opes. Spes unica imperii populi Romani L. Quinctius trans Tiberim, contra eum ipsum locum, ubi nunc navalia sunt, quatuor jugerum colebat agrum, quæ prata Quinctia vocantur. Ibi ab legatis, seu fossam fodiens palæ innisus, seu quum araret ; operi certe, id quod constat, agresti intentus ; salute data in vicem redditaque, rogatus, *ut, quod bene verteret ipsi rei que publicæ, togatus mandata senatus audiret*, admiratus, rogitanque, *satin' salva essent omnia?* togam prope e tugurio proferre uxorem Raciliam jubet. Qua simul, absterso pulvere ac sudore, velatus processit, dictatorem eum legati gratulantes consalutant : in urbem vocant : qui terror sit in exercitu, exponunt. Navis Quinctio publice

L. Quinctius dictator.

Ex opere rustico sumitur.

parata fuit, transvectumque tres obviam egressi filii excipiunt; inde alii propinqui atque amici; tum Patrum major pars. Ea frequentia stipatus, antecedentibus lictoribus deductus est domum: et plebis concursus ingens fuit: sed ea nequaquam tam læta Quinctium vidit; et imperii nimium, et virum in ipso imperio vehementiorem rata. Et illa quidem nocte nihil præterquam vigilatum est in urbe.

U. C. 296.

A. C. 456.

XXVII. Postero die dictator, quum ante lucem in forum venisset, magistrum equitum dicit L. Tarquitium patriciæ gentis, sed qui, quum stipendia pedibus propter paupertatem fecisset, bello tamen primus longe Romanæ juventutis habitus esset. Cum magistro equitum in concionem venit, justitium edicit, claudi tabernas tota urbe jubet, vetat quemquam privatiæ quidquam rei agere. Tum, quicumque ætate militari essent, armati, cum cibariis in dies quinque coctis vallisque duodenis, ante solis occasum Martio in campo adessent: quibus ætas ad militandum gravior esset, vicino militi, dum is arma pararet, vallumque peteret, cibaria coquere jussit. Sic juvenus discurrit ad vallum petendum: sumpsere, unde cuique proximum fuit: prohibitus nemo est: inpigreque omnes ad edictum dictatoris præsto fuere. Inde composito agmine, non itineri magis apti, quam prælio, si res ita tulisset, legiones ipse dictator, magister equitum suos equites ducit. In utroque agmine, quas tempus ipsum posebat, adhortationes erant: *Adderent gradum, maturato opus esse, ut nocte ad hostem pervenire possent: consulem exercitumque Romanum obsideri: tertium diem jam clausos esse: quid quæque nox aut dies*

U. C. 296 *ferat, incertum esse: puncto sæpe temporis maxima-*
 A. C. 456 *rum rerum momenta verti. Adcelera signifer, sequere*
miles, inter se quoque, gratificantes ducibus, cla-
mabant. Media nocte in Algidum perveniunt: et,
ut sensere, se jam prope hostes esse, signa con-
stituunt.

XXVIII. Ibi dictator, quantum nocte prospici poterat, equo circumvectus, contemplatusque, qui tractus castrorum, quæque forma esset, tribunis militum imperavit, ut sarcinas in unum conjici jubeant, militem cum armis valloque redire in ordines suos: facta, quæ imperavit. Tum, quo fuerant ordine in via, exercitum omnem longo agmine circumdat hostium castris, et, ubi signum datum sit, clamorem omnes tollere jubet: clamore sublato, ante se quemque ducere fossam, et jacere vallum.

Circumval-
lat Æquos. Edito imperio, signum secutum est: jussa miles exsequitur, clamor hostes circumsonat. Superat inde castra hostium, et in castra consulis venit: alibi pavorem, alibi gaudium ingens facit. Romani, civilem esse clamorem, atque auxilium adesse, inter se gratulantes, ultro ex stationibus ac vigiliis territant hostem. Consul differendum negat: *Illo clamore non adventum modo significari, sed rem ab suis ceptam: mirumque esse, ni jam exteriori parte castra hostium obpugnentur. Itaque arma suos capere, et se subsequi jubet.* Nocte initum prælium est a legionibus: dictatori clamore significant, ab ea quoque parte rem in discrimine esse. Jam se ad prohibenda circumdari opera Æqui parabant, quum, ab interiore hoste prælio cepto, ne per media sua castra fieret eruptio, a munientibus ad pugnantem introrsum versi, vacuum noctem operi dedere: pug-

natumque cum consule ad lucem est. Luce prima U. C. 296.
 jam circumvallati ab dictatore erant, et vix adver- A. C. 456.
 sus unum exercitum pugnam sustinebant: tum a
 Quinctiano exercitu, qui confestim a perfecto opere
 ad arma rediit, invaditer vallum: hic instabat nova
 pugna: illa nihil remiserat prior. Tum, ancipiti
 malo urgente, a prælio ad preces versi, hinc dic-
 tatorem, hinc consulem orare, ne in occisione victo-
 riam ponerent, ut inermes se inde abire sinerent.
 Ab consule ad dictatorem ire jussis ignominiam in-
 fensus addidit. Gracchum Clœlium ducem princi-
 pesque alios victos ad se adduci jubet, oppido Cor-
 bione decedi; *Sanguinis se Æquorum non egere: li-
 cere abire: sed, ut exprimatur tandem confessio, sub-
 actam domitamque esse gentem, sub jugum abituros.*
 Tribus hastis jugum fit, humi fixis duabus, super-
 que eas transversa una deligata: sub hoc jugo dic-
 tator Æquos misit.

Sub jugum
mittit.

XXIX. Castris hostium receptis, plenis omnium
 rerum, (nudos enim emiserat) prædam omnem suo
 tantum militi dedit: consularem exercitum ipsum-
 que consulem increpans, *Carebis, inquit, prædæ parte,
 miles, ex eo hoste, cui prope prædæ fuisti: et tu, L.
 Minuci, donec consularem animum incipias habere, le-
 gatus his legionibus præeris.* Ita se Minucius abdi-
 cat consulatu, jussusque ad exercitum manet. Sed
 adeo tum imperio meliori animus mansuete obe-
 diens erat, ut beneficii magis, quam ignominiae, hic
 exercitus memor, et coronam auream dictatori li-
 bram pondo decreverit, et proficiscentem eum pa-
 tronum salutaverit. Romæ a Q. Fabio præfecto ur-
 bis senatus habitus triumphantem Quinctium, quo
 veniebat agmine, urbem ingredi jussit: ducti ante

currum hostium duces : militaria signa prælata : secutus exercitus præda onustus. Epulæ instructæ dicuntur fuisse ante omnium domos : epulantesque cum carmine triumphali et sollemnibus jocis, commissantium modo, currum secuti sunt. Eo die L. Mamilio Tusculano, adprobantibus cunctis, civitas data est. Confestim se dictator magistratu abdicasset, ni comitia M. Volscii falsi testis tenuissent : ea ne impedirent tribuni, dictatoris obstitit metus. Volscius damnatus Lanuvium in exsilium abiit. Quinctius sexto decimo die dictatura, in sex menses accepta, se abdicavit. Per eos dies consul Nautius ad Eretum cum Sabinis egregie pugnat : ad vastatos agros ea quoque clades accessit Sabinis. Minucio Fabius Quintus successor in Algidum missus. Extremo anno agitatum de lege ab tribunis est : sed, quia duo exercitus aberant, ne quid ferretur ad populum, Patres tenuere : plebes vicit, ut quintum eosdem tribunos crearent. Lupos visos in Capitolio ferunt a canibus fugatos ; ob id prodigium lustratum Capitolium esse. Hæc eo anno gesta.

U. C. 297. XXX. Sequuntur consules Q. Minucius, C. Horatius Pulvillus. Cujus initio anni quum foris otium esset, domi seditiones iidem tribuni, eadem lex faciebat : ulteriusque ventum foret, (adeo exarserant animis) ni, velut dedita opera, nocturno inpetu Æquorum Corbione amissum præsidium nunciatum esset. Senatum consules vocant, jubentur subitarium scribere exercitum, atque in Algidum ducere. Inde, posito legis certamine, nova de delectu contentio orta. Vincebaturque consulare imperium tribunicio auxilio, quum alius additur terror : Sabinis.

Volscius
falsus testis
damnatus.

Bella cum
Æquis et
Sabinis.

num exercitum prædatum descendisse in agros Romanos, inde ad urbem venire. Is metus perpulit, ut scribi militem tribuni sinerent; non sine pacitione tamen, ut, quoniam ipsi quinquennium elusi essent, parvumque id plebi præsidium foret, decem deinde tribuni plebis crearentur. Expressit hoc necessitas Patribus: id modo excepere, ne postea eosdem tribunos juberent. Tribunicia comitia (ne id quoque post bellum, ut cetera, vanum esset) extemplo habita. Tricesimo sexto anno a primis tribunis plebis, decem creati sunt, bini ex singulis classibus: itaque cautum est, ut postea crearentur. Delectu deinde habito, Minucius, contra Sabinos præfectus, non invenit hostem. Horatius, quum jam Æqui, Corbione interfecto præsidio, Ortonam etiam cepissent, in Algido pugnat: multos mortales occidit: fugat hostem non ex Algido modo, sed a Corbione Ortonaque. Corbionem etiam diruit propter proditum præsidium.

XXXI. Deinde M. Valerius, Sp. Virginus consules facti. Domi forisque otium fuit: annona propter aquarum intemperiem laboratum est. De Aventino publicando lata lex est. Tribuni plebis iidem relecti sequente anno, T. Romilio, C. Veturio consulibus, legem omnibus concionibus suis celebrabant. *Pudere se numeri sui nequidquam aucti, si ea res æque suo biennio jaceret, ac toto superiore lustro jacisset.* Quum maxime hæc agerent, trepidi nuntii ab Tusculo veniunt, Æquos in agro Tusculano esse. Fecit pudorem recens ejus populi meritum morandi auxilii: ambo consules, cum exercitu missi, hostem in sua sede in Algido inveniunt. Ibi pugnatum: supra septem millia hostium cæsa: aiii

U. C. 298.
A. C. 454.

U. C. 299.
A. C. 453.

fugati : præda parta ingens. Eam propter inopiam ærarii consules vendiderunt. Invidiæ tamen res ad exercitum fuit : ea denique tribunis materiam criminandi ad plebem consules præbuit. Itaque ergo, ut magistratu abiere, Sp. Tarpeio, A. Aterio consulibus, dies dicta est Romilio ab C. Claudio Cicerone, tribuno plebis ; Veturio ab L. Alicno, ædile plebis. Uterque magna Patrum indignatione damnatus, Romilius decem millibus æris, Veturius quindecim. Nec hæc priorum calamitas consulum segniores novos fecerat consules : *et se damnari posse aiebant : et plebem, et tribunos legem ferre non posse.* Tum, abjecta lege, quæ promulgata consenuerat, tribuni lenius agere cum Patribus. *Finem tandem certaminum facerent : si plebeia leges displicerent, at illi communiter legum latores, et ex plebe, et ex Patribus, qui utrisque utilia ferrent, quæque æquandæ libertatis essent, sinerent creari.* Rem non adspernabantur Patres : *daturum leges neminem, nisi ex Patribus, aiebant.* Quum de legibus conveniret, de latore tantum discreparet : missi legati Athenas Sp. Postumius Albus, A. Manlius, P. Sulpicius Camerinus ; jussique inclitas leges Solonis describere, et aliarum Græciæ civitatum instituta, mores, juraque noscere.

U. C. 300.
A. C. 452.

Legati
Athenas
missi, legum
causa.

U. C. 301.
A. C. 451.

XXXII. Ab externis bellis quietus annus fuit ; quietior insequens, P. Curiatio et Sex. Quinctilio consulibus, perpetuo silentio tribunorum : quod primo legatorum, qui Athenas ierant, legumque peregrinarum expectatio præbuit ; dein duo simul mala ingentia exorta, fames pestilentiaque, fœda homini, fœda pecori. Vastati agri sunt : urbs assiduis exhausta funeribus ; multæ et claræ lugubres

domus. Flamen Quirinalis Ser. Cornelius mortuus; augur C. Horatius Pulvillus: in cuius locum C. Veturium eo cupidius, quia damnatus a plebe erat, augures legere. Mortuus consul Quinctilius, quatuor tribuni plebis. Multiplici clade fœdatus annus: ab hoste otium fuit: inde consules C. Me-^{U. C. 302.}nenius, P. Sestius Capitolinus. Neque eo anno^{A. C. 450.} quidquam belli externi fuit: domi motus orti. Jam redierant legati cum Atticis legibus: eo intentius instabant tribuni, ut tandem scribendarum legum initium fieret. Placet creari decemviros sine provocatione, et ne quis eo anno alius magistratus esset. Admiserentur ne plebeii, controversia aliquamdiu fuit: postremo concessum Patribus, modo ne lex Icilia de Aventino, aliæque sacratæ leges abrogarentur.

XXXIII. Anno trecentesimo altero, quam condita Roma erat, iterum mutatur forma civitatis, ab consulibus ad decemviros, quemadmodum ab regi-^{Decemviros}bus ante ad consules venerat, translato imperio.^{creati.} Minus iusignis, quia non diuturna, mutatio fuit: læta enim principia magistratus ejus nimis luxuriavere: eo citius lapsa res est, repetitumque, duobus uti mandaretur consulum nomen imperiumque. Decemviros creati Ap. Claudius, T. Genucius, P. Sestius, L. Veturius, C. Julius, A. Manlius, Ser. Sulpicius, P. Curatius, T. Romilius, Sp. Postumius. Claudio et Genucio, quia designati consules in eum annum fuerant, pro honore honos redditus: et Sestio alteri consulum prioris anni, quod eam rem collega invito ad Patres retulerat. His proximi habiti le-^{U. C. 303.}gati tres, qui Athenas ierant: simul ut pro lega-^{A. C. 449.}tione tam longinqua præmio esset honos: simul

U. C. 303.
A. C. 449.

peritos legum peregrinarum ad condenda nova jura usui fore credebant. Supplevere ceteri numerum. Graves quoque ætate electos novissimis suffragiis ferunt, quo minus ferociter aliorum scitis adversarentur. Regimen totius magistratus penes Appium erat favore plebis: adeoque novum sibi ingenium induerat, ut plebicola repente omnisque auræ popularis captator evaderet, pro truci sævoque insectatore plebis. Decimo die jus populo singuli reddebant: eo die penes præfectum juris fascēs duodecim erant: collegis novem singuli accensi adparebant: et in unica concordia inter ipsos (qui consensus privatis interdum inutilis esset) summa adversus alios æquitas erat. Moderationis eorum argumentum exemplo unius rei notasse, satis erit. Quum sine provocatione creati essent, defosso cadavere, domi apud P. Sestium, patriciæ gentis virum, invento, prolatoque in concionem, in re juxta manifesta atque atroci, C. Julius decemvir diem Sestio dixit, et accusator ad populum exstitit, cujus rei judex legitimus erat: decessitque jure suo, ut dentum de vi magistratus populi libertati adjiceret.

Decemvirorum annus I.

Initio moderati decemviri.

XXXIV. Quum promptum hoc jus velut ex oraculo incorruptum pariter ab his summi infimique ferrent, tum legibus condendis opera dabatur: ingentique hominum expectatione propositis decem tabulis, populum ad concionem advocaverunt: et, *quod bonum, faustum, felixque reipublicæ, ipsis, liberisque eorum esset, ire, et legere leges propositas jusserunt. Se, quantum decem hominum ingeniis provideri potuerit, omnibus summis infimisque jura æquasse. Plus pollere multorum ingenia consiliaque. Versarent in*

Decem tabulas legum ferunt.

animis secum unamquamque rem, agitent deinde sermonibus: atque in medium, quid in quaque re plus minusve esset, conferrent. Eas leges habiturum populum Romanum, quas consensus omnium non jussisse latas magis, quam tulisse videri posset. Quum ad rumores hominum de unoquoque legum capite edito satis correctæ viderentur, centuriatis comitiis decem tabularum leges perlatae sunt: qui nunc quoque, in hoc immenso aliarum super alias acervatarum legum cumulo, fons omnis publici privatique est juris. Vulgatur deinde rumor, duas deesse tabulas; quibus adjectis, absolvi posse velut corpus omnis Romani juris. Ea exspectatio, quum dies comitiorum adpropinquaret, desiderium decemviros iterum creandi fecit. Jam plebs, præterquam quod consulum nomen, haud secus quam regum, perosa erat, ne tribuniciium quidem auxilium, cedentibus in vicem adpellatione decemviris, quærebat.

XXXV. Postquam vero comitia decemviris creandis in trinum nundinum indicta sunt; tanta exarsit ambitio, ut primores quoque civitatis (metu credo, ne tanti possessio imperii, vacuo ab se relicto loco, haud satis dignis pateret) prensarent homines; honorem, summa ope a se impugnatum, ab ea plebe, cum qua contenderant, suppliciter petentes. Demissa jam in discrimen dignitas, ea ætate, iisque honoribus actis, stimulabat Ap. Claudium: nescires, utrum inter decemviros, an inter candidatos, numerares. Propior interdum petendo, quam gerendo, magistratui erat: criminari optimates, extollere candidatorum levissimum quemque humillimumque: ipse medius inter tribunicios Duilios Iciliosque in foro volitare, per illos se plebi venditare:

U. C. 303.

A. C. 449.

Iterum creantur decemviri.

Ap. Claudii ambitio.

U. C. 303. donec collegæ quoque, qui unice illi dediti fuerant
 A. C. 449. ad id tempus, coniecere in eum oculos, mirantes
 quid sibi vellet. Adparere, nihil sinceri esse; *Pro-*
fecto haud gratuitam in tanta superbia comitatem fore:
nimum in ordinem se ipsum cogere, et vulgari cum
privatis, non tam properantis abire magistratu, quam
viam ad continuandum magistratum quærentis, esse.
 Propalam obviam ire cupiditati parum ausi obse-
 cundando mollire inpetum adgrediuntur: comitio-
 rum illi habendorum, quando minimus natus sit,
 munus consensu injungunt. Ars hæc erat, ne se-
 met ipse creare posset; quod præter tribunos ple-
 bis (et id ipsum pessimo exemplo) nemo umquam
 fecisset: ille enimvero, quod bene vertat, habitu-
 rum se comitia professus, impedimentum pro occa-
 sione arripuit: dejectisque honore per coitionem
 duobus Quinctiis, Capitolino et Cincinnato, et pa-
 truo suo C. Claudio, constantissimo viro in opti-
 matium causa, et aliis ejusdem fastigii civibus,
 nequaquam splendore vitæ pares decemviros creat:
 se in primis, quod haud secus factum inproba-
 bant boni, quam nemo facere ausurum credide-
 rat. Creati cum eo M. Cornelius Maluginensis,
 M. Sergius, L. Minucius, Q. Fabius Vibulanus, Q.
 Poetelius, T. Antonius Merenda, K. Duilius, Sp.
 Oppius Cornicen, M. Rabuleius.

XXXVI. Ille finis Appio alienæ personæ feren-
 dæ fuit: suo jam inde vivere ingenio cœpit, novos-
 que collegas jam prius, quam inirent magistratum,
 in suos mores formare. Quotidie coibant remotis
 arbitris: inde inpotentibus instructi consiliis, quæ
 secreto ab aliis coquebant, jam haud dissimulando
 superbiam, rari aditus, conloquentibus difficiles, ad

Idus Maias rem perduxere. Idus tum Maiæ sol- U. C. 304.
 lemnes ineundis magistratibus erant. Initio igitur A. C. 448.
 magistratus primum honoris diem denunciatione in- Decemvi-
 gentis terroris insignem fecere : nam quum ita pri- rorum an-
 ores decemviri servassent, ut unus fasces haberet, nus II.
 et hoc insigne regum in orbem, suam cujusque vi-
 cem, per omnes iret, subito omnes cum duodenis
 fascibus prodire. Centum viginti lictores forum Decemvi-
 inpleverant, et fascibus secures inligatas præfere- rorum in-
 bant : nec adtinuisse demi securim, quum sine pro- solentia et
 vocatione creati essent, interpretabantur. Decem tyrannis.
 regum species erat, multiplicatusque terror non in-
 fimis solum, sed primoribus Patrum, ratis cædis
 causam ac principium quæri : ut, si quis memorem
 libertatis vocem aut in senatu aut in populo mi-
 sisset, statim virgæ securesque etiam ad ceterorum
 metum expedirentur. Nam, præterquam quod in
 populo nihil erat præsidii, sublata provocatione, in-
 tercessionem quoque consensu sustulerant : quum
 priores decemviri adpellatione collegæ corrigi red-
 dita ab se jura tulissent ; et quædam, quæ sui ju-
 dicii videri possent, ad populum rejecissent. Ali-
 quamdiu æquatus inter omnes terror fuit : paulla-
 tim totus vertere in plebem cœpit. Abstinebatur
 a Patribus : in humiliores libidinose crudeliterque
 consulebatur : hominum, non caussarum, toti erant :
 ut apud quos gratia vim æqui haberet. Judicia do-
 mi conflabant, pronunciabant in foro. Si quis col-
 legam adpellasset, ab eo, ad quem venerat, ita dis-
 cedebat, ut pœniteret, non prioris decreto stetisse.
 Opinio etiam sine auctore exierat, non in præsentis
 modo temporis eos injuriam conspirasse, sed fœdus
 clandestinum inter ipsos jurejurando ictum, ne co-

U. C. 304. mitia haberent, perpetuoque decemviratu possessum
A. C. 449. semel obtinerent imperium.

XXXVII. Circumspectare tum patriciorum vultus plebeii, et inde libertatis captare auram, unde servitutem timendo in eum statum rempublicam adduxerant. Primores Patrum odisse decemviros, odisse plebem: nec probare, quæ fierent; et credere, haud indignis accidere: avide ruendo ad libertatem in servitutem elapsos juvare nolle: cumulare quoque injurias, ut tædio præsentium consules duo tandem et status pristinus rerum in desiderium veniant. Jam et processerat pars major anni, et duæ tabulæ legum ad prioris anni decem tabulas erant adjectæ: nec quidquam jam supererat, si hæc quoque leges centuriatis comitiis perlatae essent, cur eo magistratu reipublicæ opus esset. Expectabant, quam mox consulibus creandis comitia edicerentur. Id modo plebes agitabat, quonam modo tribuniciam potestatem, munimentum libertati, rem intermissam, repararent. Quum interim mentio comitiorum nulla fieri, et decemviri, qui primo tribunicios homines, quia id populare habebatur, circum se ostentaverant plebei, patriciis juvenibus seperant latera: eorum catervæ tribunalia obsederant. Hi ferre, agere plebem plebisque res; quum fortuna, qua quidquid cupitum foret, potentioris esset. Et jam ne tergo quidem abstinebatur: virgis cædi, alii securi subjeci; et, ne gratuita crudelitas esset, bonorum donatio sequi domini supplicium. Hac mercede juvenus nobilis corrupta non modo non ire obviam injuriæ, sed propalam licentiam suam malle, quam omnium libertatem.

U. C. 305.
A. C. 447.

XXXVIII. Idus Maiæ venire. Nullis subroga-

tis magistratibus, privati pro decemviris, neque ani- U. C. 305.
 mis ad imperium inhibendum imminutis, neque ad A. C. 447.
 speciem honoris insignibus, prodeunt: id vero reg- Decemvi-
 num haud dubie videri. Deploratur in perpetuum rorum an-
 nus III.
 libertas; nec vindex quisquam existit, aut futurus
 videtur: nec ipsi solum desponderant animos, sed
 contemni cœpti erant a finitimis populis: imperium-
 que ibi esse, ubi non esset libertas, indignabantur.
 Sabini magna manu incursionem in agrum Roma- Sabini
 num fecere: lateque populati, quum hominum at- agrum
 que pecudum inulti prædas egissent, recepto ad Ere- Rom. po-
 pulantur.
 tum, quod passim vagatum erat, agmine, castra lo-
 cant, spem in discordia Romana ponentes, eam in-
 pedimentum delectui fore. Non nuncii solum, sed
 per urbem agrestium fuga trepidationem iniecit.
 Decemviri consultant, quid opus facto sit: desti-
 tutis inter Patrum et plebis odia addidit terrorem
 insuper alium fortuna. Æqui alia ex parte* castra Æqui Tus-
 in Algido locant: depopulatumque inde excursioni- culanum.
 bus Tusculanum agrum legati ab Tusculo, præsi-
 dium orantes, nunciant. Is pavor perpulit decem-
 viros, ut senatum, simul duobus circumstantibus ur-
 bem bellis, consulerent: citari jubent in curiam
 Patres, haud ignari, quanta invidiæ inmineret tem-
 pestas: omnes vastati agri periculorumque inmi-
 nentium causas in se congesturos, tentationemque
 eam fore abolendi sibi magistratus, ni consensu re-
 sisterent, imperioque inhibendo acriter in paucos
 præferocis animi conatus aliorum comprimerent.
 Postquam audita vox in foro est præconis, Patres Senatum
 in curiam ad decemviros vocantis; velut nova res, vocant de-
 quia intermiserant jamdiu morcm consulendi sena- cemviri.
 tus, mirabundam plebem convertit, *quidnam inci-*

U. C. 305. *disset, cur ex tanto intervallo rem desuetam usurparent.*

A. C. 447. *Hostibus belloque gratiam habendam, quod solitum quidquam liberæ civitatis feret.* Circumspectare omnibus fori partibus senatorem, raroque usquam noscitare: curiam inde ac solitudinem circa decemviros intueri; quum et ipsi invisum consensu imperium, et plebs, quia privatis jus non esset vocandi senatum, non convenire Patres interpretarentur; jam caput fieri libertatem repetentium, si se plebs comitem senatui det, et, quemadmodum Patres vocati non coëant in senatum, sic plebs abnuat delectum. Hæc freuant plebes. Patrum haud fere quisquam in foro, in urbe rari erant: indignitate rerum cesserant in agros; suarumque rerum erant, amissa publica: tantum ab injuria se abesse rati, quantum a cœtu congressuque inpotentium dominorum se amovissent. Postquam citati non conveniebant, dimissi circa domos adparitores, simul ad pignora capienda, sciscitandumque, num consulto detrectarent? referunt, senatum in agris esse. Lætius id decemviris accidit, quam si præsentibus detrectare imperium referrent. Jubent adiri omnes, senatumque in diem posterum edicunt; qui aliquanto spe ipsorum frequentior convenit: quo facto proditam a Patribus plebs libertatem rata, quod iis, qui jam magistratu abissent, privatisque, si vis abesset, tamquam jure cogentibus, senatus paruisset.

Asperæ
sententiæ
in decem-
viros.

XXXIX. Sed magis obedenter ventum in curiam est, quam obnoxie dictas sententias accepimus. L. Valerium Potitum, proditum memoriæ est, post relationem Ap. Claudii, priusquam ordine sententiæ rogarentur, postulando ut de republica liceret

dicere, prohibentibus minaciter decemviris, proditum se ad plebem denunciarent, tumultum excivisse. Nec minus ferociter M. Horatium Barbatum esse in certamen, *Decem Tarquinos* adpellantem, admonentemque, *Valeris et Horatii ducibus pulsos reges*. *Nec nominis homines tum pertaesum esse; quippe quo Jovem adpellari fas sit, quo Romulum conditorem urbis, deincepsque reges adpellatos, quod sacris etiam, ut sollemne, retentum sit. Superbiam violentiamque tum perosos regis: quæ si in rege tum eodem, aut in filio regis, ferenda non fuerint, quem laturum in tot privatis? Viderent, ne, vetando in curia libere homines loqui, extra curiam etiam moverent vocem: neque se videre, qui sibi minus privato ad concionem populum vocare, quam illis senatum cogere, liceat. Ubi vellent, experirentur, quanto ferocior dolor libertate sua vindicanda, quam cupiditas injusta dominatione, esset. De bello Sabino eos referre: tanquam majus ullum populo Romano bellum sit, quam cum iis, qui, legum ferendarum causa creati, nihil juris in civitate reliquerint; qui comitia, qui annuos magistratus, qui vicissitudinem imperitandi (quod unum exæquandæ sit libertatis) sustulerint; qui privati fasces et regium imperium habeant. Fuisse, regibus exactis, patricios magistratus creatos; postea, post secessionem plebis, plebeios. Cujus illi partis essent, rogitare? Populares? quid enim eos per populum egisse? Optimates? qui anno jam prope senatum non habuerint; tunc ita habeant, ut de republica loqui prohibeant? Ne nimium in metu alieno spei ponerent: graviora, quæ patiantur, videri jam hominibus, quam quæ metuant.*

XL. Hæc vociferante Horatio, quum decemviri nec iræ nec ignoscendi modum reperirent, nec, quo

U. C. 305. evasura res esset, cernerent; C. Claudii, qui patruus Appii decemviri erat, oratio fuit precibus, quam jurgio, similis, orantis per sui fratris parentisque ejus manes; *Ut civilis potius societatis, in qua natus esset, quam fœderis, nefarie icti cum collegis, meminisset: multo id magis se illius causa orare, quam reipublicæ. Quippe rempublicam, si a volentibus nequeat, ab invitis jus expetituram. Sed ex magno certamine magnas excitari ferme iras; earum eventum se horrere. Quum aliud, præterquam de quo retulissent, decemviri dicere prohiberent, Claudium interpellandi verecundia fuit. Sententiam igitur per egit, nullum placere senatusconsultum fieri. Omnesque ita accipiebant, privatos eos a Claudio judicatos: multique ex consularibus verbo adsensi sunt. Alia sententia, asperior in speciem, vim minorem aliquanto habuit, quæ patricios coire ad prodendum interregem jubebat: censendo enim, quoscumque magistratus esse, qui senatum haberent, judicabat; quos privatos fecerat auctor nullius senatusconsulti faciendi. Ita labante jam causa decemvirorum, L. Cornelius Maluginensis, M. Cornelii decemviri frater, quum ex consularibus ad ultimum dicendi locum consulto servatus esset, simulando curam belli, fratrem collegasque ejus tuebatur: quoniam fato incidisset, mirari se dictitans, ut decemviros, qui decemviratum petissent, aut socii, aut hi maxime obpugnarent? aut quid ita, quum per tot menses vacua civitate nemo, justine magistratus summæ rerum præessent, controversiam fecerit; nunc demum, quum hostes prope ad portas sint, civiles discordias serant: nisi quod in turbido minus perspicuum fore putent, quid agatur. Ceterum neminem, majore cura occupatis ani-*

L. Cornelius decemviro tuetur.

mis, verum esse, præjudicium rei tantæ adferre. Sibi placere, de eo, quod Valerius Horatiusque ante Idus Maias decemviros abisse magistratu insimulent, bellis, quæ immineant, perfectis, republica in tranquillum redacta, senatu disceptante, agi: et jam nunc ita se parare Ap. Claudium, ut comitorum, quæ decemviris creandis decemvir ipse habuerit, sciat sibi rationem reddendam esse, utrum in unum annum creati sint, an donec leges, quæ deessent, perferrentur. In præsentia omnia præter bellum omitti placere: cujus si falso famam vulgatam, vanaque non nuncios solum, sed Tusculanorum etiam legatos, adtulisse putent, speculatores mittendos censere, qui certius explorata referant. Sin fides et nunciis et legatis habeatur, delectum primo quoque tempore haberi; decemviros, quo cuique eorum videatur, exercitus ducere; nec rem aliam præverti.

U. C. 305.
A. C. 447.

XLI. In hanc sententiam ut discederetur, juniores Patrum evincebant. Ferociores iterum coorti Valerius Horatiusque vociferari, ut de republica liceret dicere: dicturos ad populum, si in senatu per factionem non liceat. Neque enim sibi privatos, aut in curia, aut in concione, posse obstare; neque se imaginariis fascibus eorum cessuros esse. Tum Appius, jam prope esse ratus, ut, ni violentiæ eorum pari resisteretur audacia, victum imperium esset: non erit melius, inquit, nisi de quo consulimus, vocem mississe: et ad Valerium, negantem se privato reticere, lictorem accedere jussit. Jam Quiritium fidem implorante Valerio a curiæ limine, L. Cornelius complexus Appium, non cui simulabat consulendo, diremit certamen: factaque per Cornelium Valerio dicendi gratia, quæ vellet, quum libertas non ultra

U. C. 305.
A. C. 447.
Vincunt
in senatu
decemviri.

Delectum
habent.

vocem excessisset, decemviri propositum tenere. Consulares quoque ac seniores ab residuo tribuniciæ potestatis odio, cujus desiderium plebi multo acrius, quam consularis imperii, rebantur esse, prope malebant, postmodo ipsos decemviros voluntate abire magistratu, quam invidia eorum exsurgere rursus plebem: si leniter ducta res sine populari strepitu ad consules redisset, aut bellis interpositis, aut moderatione consulum in imperiis exercendis, posse in oblivionem tribunorum plebem adduci. Silentio Patrum edicitur delectus: juniores, quum sine provocatione imperium esset, ad nomina respondent: legionibus scriptis, inter se decemviri comparabant, quos ire ad bellum, quos præesse exercitibus oporteret. Principes inter decemviros erant Q. Fabius et Ap. Claudius: bellum domi majus, quam foris, adparebat. Appii violentiam aptiorum rati ad comprimendos urbanos motus: in Fabio minus in bono constans, quam navum in malitia, ingenium esse. Hunc enim virum, egregium olim domi militiæque, decemviratus collegæque ita mutaverant, ut Appii, quam sui, similis mallet esse. Huic bellum in Sabinis, M'. Rabuleio et Q. Pœtelio additis collegis, mandatum. M. Cornelius in Algidum missus cum L. Minucio et T. Antonio et K. Duilio et M. Sergio: Sp. Oppium Ap. Claudio adiutorem ad urbem tuendam, æquo omnium decemvirorum imperio, decernunt.

Male rem
gerunt.

XLII. Nihilo militiæ, quam domi, melius res publica administrata est. Illa modo in ducibus culpa, quod, ut odio essent civibus, fecerant: alia omnis penes milites noxa erat: qui, ne quid ductu atque auspicio decemvirorum prospere usquam gere-

retur, vinci se per suum atque illorum dedecus partiebantur. Fusi et ab Sabinis ad Eretum, et in Algido ab Æquis, exercitus erant: ab Ereto per silentium noctis profugi, propius urbem, inter Fidenas Crustumeriamque, loco edito castra communiarant: persecutis hostibus nusquam se æquo certamine committentes, natura loci ac vallo, non virtute aut armis, tutabantur. Majus flagitium in Algido, major etiam clades accepta: castra quoque amissa erant; exutusque omnibus utensilibus miles, Tusculum se, fide misericordiaque victurus hospitum, (quæ tamen non fefellerunt) contulerat. Romam tanti erant terrores adlati, ut, posito jam decemvirali odio, Patres vigilias in urbe habendas censerent: omnes, qui per ætatem arma ferre possent, custodire mœnia, ac pro portis stationes agere juberent: arma Tusculum ad supplementum decernerent, decemvirosque, ab arce Tusculi degresos, in castris militem habere: castra alia a Fidenis in Sabinum agrum transferri: belloque ultro inferendo deterreri hostes a consilio urbis obpugnandæ.

XLIII. Ad clades ab hostibus acceptas duo nefanda facinora decemviri belli domique adjiciunt. L. Siccius in Sabinis, per invidiam decemviralem tribunorum creandorum secessionisque mentiones ad vulgus militum sermonibus occultis serentem, prospectatum ad locum castris capiendum mittunt: datur negotium militibus, quos miserant expeditionis ejus comites, ut eum opportuno adorti loco interficerent. Haud inultum interfecere: nam circa repugnantem aliquot insidiatores cecidere, quum ipse se prævalidus, pari viribus animo, circumventus tu-

L. Siccius
mors.

U. C. 305. taretur. Nunciant in castra ceteri, præcipitatum in
 A. C. 447. insidias esse Siccium egregie pugnantem, milites-
 que quosdam cum eo amissos. Primo fides nun-
 ciantibus fuit. Profecta deinde cohors ad sepeli-
 endos, qui ceciderant, decemvirorum permissu, post-
 quam nullum spoliatum ibi corpus, Sicciumque in
 medio jacentem armatumque, omnibus in eum ver-
 sis corporibus, videre; hostium neque corpus ul-
 lum, nec vestigia abeuntium; profecto ab suis in-
 terfectum memorantes, retulere corpus. Invidia-
 que plena castra erant, et Romam ferri protinus
 Siccium placebat, ni decemviri funus militare ei
 publica inpensa facere maturassent. Sepultus in-
 genti militum mœstitia, pessima decemvirorum in
 vulgus fama, est.

Appii
 libido.

XLIV. Sequitur aliud in urbe nefas, ab libidine
 ortum, haud minus fœdo eventu, quam quod per
 stuprum cædemque Lucretiæ urbe regnoque Tar-
 quinius expulerat: ut non finis solum idem decem-
 viris, qui regibus, sed causa etiam eadem imperii
 amittendi esset. Ap. Claudium virginis plebeiæ stu-
 prandæ libido cepit. Pater virginis L. Virginius
 honestum ordinem in Algido ducebat, vir exempli
 recti domi militiæque. Perinde uxor instituta fu-
 erat, liberique instituebantur. Desponderat filiam
 L. Icilio tribunicio, viro acri, et pro causa plebis
 expertæ virtutis. Hanc virginem adultam, forma
 excellentem, Appius, amore ardens, pretio ac spe
 perlicere adortus, postquam omnia pudore septa
 animadverterat, ad crudelem superbamque vim ani-
 mum convertit. M. Claudio clienti negotium de-
 dit, ut virginem in servitutem adsereret, neque ce-
 deret secundum libertatem postulantibus vindicias:

quod pater puellæ abesset, locum injuriæ esse ratus. Virgini, venienti in forum, (ibi namque in tabernis literarum ludi erant) minister decemviri libidinis manum injecit; serva sua natam (servamque adpellans) esse: sequique se jubebat, cunctantem vi abstracturum. Pavida puella stupente, ad clamorem nutricis, fidem Quiritium inplorantis, fit concursus. Virginii patris sponsique Icilius populare nomen celebratur: notos gratia eorum, turbam indignitas rei virgini conciliat. Jam a vi tuta erat; quum adsertor nihil opus esse multitudine concitata ait, se jure grassari, non vi. Vocat puellam in jus; auctoribus, qui aderant, ut sequeretur. Ad tribunal Appii perventum est: notam judici fabulam petitor, quippe apud ipsum auctorem argumenti, peragit; puellam, domi suæ natam, furtoque inde in domum Virginii translata, subpositam ei esse. Id se indicio compertum adferre, probaturumque vel ipso Virginio judice, ad quem major pars injuriæ ejus pertineat. Interim dominum sequi ancillam, æquum esse. Advocati puellæ, quum Virginium reipublicæ causa dixissent abesse, biduo adfuturum, si nunciatum ei sit; iniquum esse, absentem de liberis dimicare; postulant, ut rem integram in patris adventum differat; lege ab ipso lata vindicias det secundum libertatem; neu patiat, virginem adultam famæ prius, quam libertatis, periculum adire.

XLV. Appius decreto præfatus, *Quam libertatinaverit, eam ipsam legem declarare, quam Virginii amici postulationi suæ prætendant. Ceterum ita in ea firmum libertati fore præsidium, si nec caussis, nec personis variet. In his enim, quæ adserantur in liberta-*

U. C. 305. *tem, quia quis lege agere possit, id juris esse: in ea,*
 A. C. 447. *quæ in patris manu sit, neminem esse alium, cui dominus possessione cedat. Placere itaque patrem arcessi: interea juris sui jacturam adsertorem non facere, quin ducat puellam sistendamque in adventum ejus, qui pater dicatur, promittat. Adversus injuriam decreti quum multi magis fremerent, quam quisquam unus recusare auderet; P. Numitorius, puellæ avunculus, et sponsus Icilius interveniunt: dataque inter turbam via, quum multitudo Icili maxime interventu resisti posse Appio crederet, lictor decrese ait: vociferantemque Icilium submovet. Placidum quoque ingenium tam atrox injuria accendisset. Ferro hinc tibi submovendus sum, Appi, inquit, ut tacitum feras, quod celari vis. Virginem ego hanc sum ducturus, nuptam pudicamque habiturus. Proinde omnes collegarum quoque lictores convoca, expediri virgas et secures jube: non manebit extra domum patris sponsa Icili. Non, si tribunicium auxilium et provocacionem, plebi Romanæ duas arces libertatis tuendæ, ademitis, ideo in liberos quoque nostros conjugesque regnum vestræ libidini datum est. Savite in tergum et in cervices nostras, pudicitia saltem in tuto sit. Huic si vis adferetur, ego præsentium Quiritium pro sponsa, Virginis militum pro unica filia, omnes Deorum hominumque inplorabimus fidem: neque tu istud unquam decretum sine cæde nostra referes. Postulo, Appi, etiam atque etiam consideres, quo progrediare. Virginis viderit, de filia, ubi venerit, quid agat. Hoc tantum sciat, sibi, si hujus vindiciis cesserit, conditionem filia quarendam esse: me, vindicantem sponsam in libertatem, vita citius descret, quam fides.*

Icili contentio cum Appio.

XLVI. Concitata multitudo erat, certamenque

instare videbatur : lictores Icilium circumsteterant : U. C. 305.
A. C. 447. nec ultra minas tamen processum est. Quum Appius, *Non Virginiam defendi ab Icilio, sed inquietum hominem, et tribunatum etiam nunc spirantem, locum seditionis quærere, diceret ; non præbiturum se illi eo die materiam : sed ut jam sciret, non id petulantia suæ, sed Virginio absentis et patrio nomini et libertati, datum, jus eo die se non dicturum, neque decretum interpositurum : a M. Claudio petiturum, ut decederet jure suo, vindicarique puellam in posterum diem pateretur. Quod nisi pater postero die adfuisset, denunciare se Icilio similibusque Iciliis, neque legi suæ latorem, neque decemviro constantium de fore : nec se utique collegarum lictores convocaturum ad coercendos seditionis auctores : contentum se suis lictoribus fore.* Quum dilatum tempus injuriæ esset, secessissentque advocati puellæ, placuit omnium primum, fratrem Iciliis filiumque Numitorii, inpigros juvenes, pergere inde recta ad portam, et, quantum accelerari posset, Virginium adiri e castris. In eo verti puellæ salutem, si postero die vindex injuriæ ad tempus præsto esset. Jussi pergunt, citatisque equis nuncium ad patrem perferunt. Quum instaret adsertor puellæ, ut vindicaret, sponsoresque daret ; atque id ipsum agi diceret Icilius, sedulo tempus terens, dum præciperent iter nuncii missi in castra, manus tollere undique multitudo, et se quisque paratum ad spondendum Icilio ostendere. Atque ille lacrimabundus, *Gratum est, inquit ; crastina die vestra opera utur : sponsorum nunc satis est.* Ita vindicatur Virginia, spondentibus propinquis. Appius, paulisper moratus, ne ejus rei causa sedisse videretur, postquam, omissis rebus aliis præ cura

U. C. 305.
A. C. 447.

unius, nemo adibat, domum se recepit; collegisque in castra scribit, *ne Virginio commeatum dent, atque etiam in custodia habeant*. Inprobum consilium serum, ut debuit, fuit: et jam commeatu sumpto profectus Virginius prima vigilia erat, quum postero die mane de retinendo eo nequidquam literæ redduntur.

Virginius
pro filia
cum Appio
contendit.

XLVII. At in urbe prima luce, quum civitas in foro expectatione erecta staret, Virginius sordidatus filiam suam obsoleta veste, comitantibus aliquot matronis, cum ingenti advocacione in forum deducit. Circumire ibi et prensare homines cœpit; et non orare solum precariam operam, sed pro debita petere; *Se pro liberis eorum ac conjugibus quotidie in acie stare: nec alium virum esse, cujus strenue ac ferociter facta in bello plura memorari possent. Quid prodesse, si, incolumi urbe, quæ, capta, ultima timeantur, liberis suis sint patienda?* Hæc prope concionabundus circumibat homines. Similia his ab Icilio jactabantur: comitatus muliebris plus tacito fletu, quam ulla vox, movebat. Adversus quæ omnia obstinato animo Appius (tanta vis amentię verius, quam amoris, mentem turbaverat) in tribunal ascendit: et, ultro querente pauca petitore, *quod jus sibi pridie per ambitionem dictum non esset*, priusquam aut ille postulatum perageret, aut Virginio respondendi daretur locus, Appius interfatur. Quem decreto sermonem prætenderit, forsitan aliquem verum auctores antiqui tradiderint: quia nusquam ullum in tanta fœditate decreti verisimilem invenio; id, quod constat, nudum videtur proponendum, decessisse vindicias secundum servitutem. Primo stupor omnes admiratione rei tam atrocis defixit: si-

lentium inde aliquamdiu tenuit. Dein quum M. U. C. 305.
 Claudius, circumstantibus matronis, iret ad prehen- A. C. 447.
 dendam virginem, lamentabilisque eum mulierum
 comploratio excepisset; Virginus, intentans in Ap-
 pium manus, *Icilio, inquit, Appi, non tibi, filiam de-
 spondi: et ad nuptias, non ad stuprum, educavi. Pla-
 cet pecudum ferarumque ritu promiscue in concubitus
 ruere? Passurine hæc isti sint, nescio: non spero
 esse passuros illos, qui arma habent. Quum repelle-
 retur adsertor virginis a globo mulierum circum-
 stantiumque advocatorum, silentium factum per
 præconem.*

XLVIII. Decemvir, alienatus ad libidinem ani-
 mo, negat, *Hesterno tantum convicio Iciliæ violentia-
 que Virginii, cujus testem populum Romanum habeat,
 sed certis quoque indiciis compertum se habere, nocte
 tota cætus in urbe factos esse ad movendam seditionem.
 Itaque se, haud inscium ejus dimicationis, cum arma-
 tis descendisse; non ut quemquam quietum violaret,
 sed ut turbantes civitatis otium pro majestate imperii
 coerceret. Proinde quiescere erit melius. I, inquit,
 lictor, submove turbam; et da viam domino ad prehen-
 dendum mancipium. Quum hæc intonuisset plenus
 iræ, multitudo ipsa se sua sponte dimovit, deserta-
 que præda injuriæ puella stabat. Tum Virginus,
 ubi nihil usquam auxilii vidit, *Quæso, inquit, Appi,
 primum ignosce patrio dolori, si quid inclementius in
 te sum invectus: deinde sinas hic coram virgine nutri-
 cem percontari, quid hoc rei sit? Ut, si falso pater
 dictus sum, æquiore hinc animo discedam. Data ve-
 nia, seducit filiam ac nutricem prope Cloacinæ ad
 tabernas, quibus nunc Novis est nomen: atque ibi
 ab lanio cultro arrepto, *Hoc te uno, quo possum, ait.***

U. C. 305.
A. C. 447.
Virginus
filiam oc-
cidit.

modo, filia, in libertatem vindico. Pectus deinde puellæ transfigit; respectansque ad tribunal, *Te, inquit, Appi, tuumque caput sanguine hoc consecro.* Clamore ad tam atrox facinus orto excitus Appius, comprehendi Virginius jubet: ille ferro, quacumque ibat, viam facere: donec, multitudine etiam prosequentium tuente, ad portam perrexit. Icilius Numitoriusque exsanguis corpus sublatum ostentant populo: scelus Appii, puellæ infelicem formam, necessitatem patris deplorant. Sequentes clamitant matronæ, *Eamne liberorum procreandorum conditionem? ea pudicitiae præmia esse?* ceteraque, quæ in tali re muliebris dolor, quo est mœstior imbecillo animo, eo miserabilia magis querentibus subjicit. Virorum et maxime Icilius vox tota, tribuniciæ potestatis ac provocationis ad populum ereptæ, publicarumque indignationum, erat.

Orta inde
certamina.

XLIX. Concitatur multitudo partim atrocitate sceleris, partim spe per occasionem repetendæ libertatis. Appius nunc vocari Icilius, nunc retractantem arripi; postremo, quum locus adeundi adparitoribus non daretur, ipse, cum agmine patriciorum juvenum per turbam vadens, in vincula duci jubet. Jam circa Icilius non solum multitudo, sed duces quoque multitudinis erant L. Valerius et M. Horatius: qui, repulso lictore, si jure ageret, vindicare se a privato Icilius aiebant; si vim adferre conaretur, ibi quoque se hand in pares fore. Hinc atrox rixa oritur. Valerium Horatiumque lictor decemviri invadit: franguntur a multitudine fascēs. In concionem Appius ascendit. Sequuntur Horatius Valeriusque: eos concio audit: decemviro obstrepitur. Jam pro imperio Valerius dis-

cedere a privato lictores jubebat: quum, fractis aninis, Appius, vitæ metuens, in domum se propinquam foro, insciis adversariis, capite obvoluto, recepit. Sp. Oppius, ut auxilio collegæ esset, in forum ex altera parte inrumpit: videt imperium victum. Agitatus deinde consiliis, atque ex omni parte adsentiendo multis auctoribus trepidus, senatum postremo vocari jussit: ea res, quod magnæ parti Patrum displicere acta decemvirorum videbantur, spe per senatum finiendæ potestatis ejus multitudinem sedavit. Senatus nec plebem irritandam censuit; et multo magis providendum, ne quid Virginii adventus in exercitu motus faceret.

U. C. 305.
A. C. 447.
Appius pul-
sus foro.

L. Itaque missi juniores Patrum in castra, quæ tum in monte Vecilio erant, nunciant decemviris, *ut omni ope ab seditione milites contineant*: ubi Virginii majorem, quam reliquerat in urbe, motum excivit. Nam, præterquam quod agmine prope quadringentorum hominum veniens, qui ab urbe indignitate rei accensi comites ei se dederant, conspectus est; strictum etiam telum, respersusque ipse cruore, tota in se castra convertit: et togæ, multifariam in castris visæ, majoris aliquanto, quam erat, speciem urbanæ multitudinis fecerant. Quærentibus, *quid rei esset*, flens diu vocem non misit: tandem, ut jam ex trepidatione concurrentium turba constatit, ac silentium fuit, ordine cuncta, ut gesta erant, exposuit. Supinas deinde tendens manus, commilitones adpellans, orabat, *Ne, quod scelus Ap. Claudii esset, sibi adtribuerent: neu se, ut paricidam liberum, aversarentur. Sibi vitam filię suæ cariorem fuisse, si liberæ ac pudicæ vivere licitum fuisset: quum, velut servam, ad stuprum rapi videret,*

Motus in
castris.

U. C. 305.
A. C. 447.

morte amitti melius ratum, quam contumelia, liberòs, misericordia se in speciem crudelitatis lapsun. Nec se superstitem filiae futurum fuisse, nisi spem ulciscendæ mortis ejus in auxilio commilitonum habuisset. Illis quoque enim filias, sorores, conjugesque esse : nec cum filia sua libidinem Ap. Claudii extinctam esse ; sed, quo inpunitior sit, eo effrenatiorem fore. Aliena calamitate documentum datum illis cavendæ similis injuriæ : quod ad se adtineat, uxorem sibi fato ereptam : filiam, quia non ultra pudica victura fuerit, miseram, sed honestam, mortem obcubuisse. Non esse jam Appii libidini locum in domo sua : ab alia violentia ejus eodem se animo suum corpus vindicaturum, quo vindicaverit filiae. Ceteri sibi ac liberis suis consulerent. Hæc Virginio vociferanti subclamabat multitudo, nec illius dolori, nec suæ libertati se defuturos. Et inmixti turbæ militum togati, quum eadem illa querendo, docendoque, quanto visa, quam audita, indigniora potuerint videri, simul profligatam jam rem nunciando Romæ esse ; insecutique, qui Appium prope interentum in exilium abisse dicerent, perpulerunt, ut ad arma conclamaretur, vellerentque signa, et Romam proficiscerentur. Decemviri simul his, quæ videbant, simul his, quæ acta Romæ audierant, perturbati, alius in aliam partem castrorum, ad sedandos motus discurrent : et leniter agentibus responsum non redditur : imperium si quis inhiberet, et viros et armatos se esse, respondetur. Eunt agmine ad urbem, et Aventinum insidunt ; ut quisque obcurrerat, plebem ad repetendam libertatem creandosque tribunos plebis adhortantes : alia vox nulla violenta audita est. Senatum Sp. Oppius habet : nihil placet asperere agi : quippe ab ipsis datum locum.

Exercitus
Aventinum
insidit.

seditionis esse. Mittuntur tres legati consulares, U. C. 305.
 Sp. Tarpeius, C. Julius, P. Sulpicius, qui quære- A. C. 447.
 rent senatus verbis, *cujus jussu castra deseruissent? aut quid sibi vellent, qui armati Aventinum obsedis-
 sent? belloque averso ab hostibus patriam suam cepissent?* Non defuit, quid responderetur: deerat, qui daret responsum, nullodum certo duce, nec satis audentibus singulis invidiæ se obferre. Id modo a multitudine conclamatum est, ut L. Valerium et M. Horatium ad se mitterent: his se daturus responsum.

LI. Dimissis legatis, admonet milites Virginius, *in re non maxima paullo ante trepidatum esse, quia sine capite multitudo fuerit: responsumque, quamquam non inutiliter, fortuito tamen magis consensu, quam communi consilio esse. Placere decem creari, qui summæ rei præessent, militarique honore tribunos militum appellari.* Quum ad eum ipsum primum is honos deferretur, *Melioribus meis vestrisque rebus reservate,* inquit, *ista de me judicia. Nec mihi filia inulta honorem ullum jucundum esse patitur; nec in perturbata republica eos utile est præesse vobis, qui proximi invidiæ sint. Si quis usus mei est, nihilo minor ex privato capietur.* Ita decem numero tribunos militares creant. Neque in Sabinis quievit exercitus: ibi Motus in alteris castris.
 quoque, auctore Icilio Numitorioque, secessio ab decemviris facta est, non minore motu animorum Sicci cædis memoria revocata, quam quem nova fama de virgine adeo fræde ad libidinem petita accenderat. Icilius ubi audivit, tribunos militum in Aventino creatos, ne comitiorum militarium prærogativam urbana comitia iisdem tribunis plebis creandis sequerentur, peritus rerum popularium in-

U. C. 305.
A. C. 447.

minensque ei potestati, et ipse prius, quam iretur ad urbem, pari potestate eundem numerum ab suis creandum curat. Porta Collina urbem intravere sub signis, mediaque urbe agmine in Aventinum pergunt: ibi, conjuncti alteri exercitui, viginti tribunis militum negotium dederunt, ut ex suo numero duos crearent, qui summæ rerum præsentent. M. Oppium, Sex. Manilium creant. Patres, solliciti de summa rerum, quum senatus quotidie esset, jurgiis sæpius terunt tempus, quam consiliis. Siccii cædes decemviris, et Appiana libido, et dedecora militiæ objiciebantur. Placebat, Valerium Horatiumque ire in Aventinum: illi negabant se aliter ituros, quam si decemviri deponerent insignia magistratus ejus, quo anno jam ante abissent. Decemviri, querentes se in ordinem cogi, non ante, quam perlatis legibus, quarum caussa creati essent, deposituros imperium se aiebant.

Plebs in
Sacrum
montem
abit.

LII. Per M. Duilium, qui tribunus plebis fuerat, certior facta plebs, contentionibus assiduis nihil transigi, in Sacrum montem ex Aventino transit; adfirmante Duilio, *non prius, quam deseri urbem videant, curam in animos Patrum descensuram: admoniturum Sacrum montem constantiæ plebis: scituros, quod sine restituta potestate redigi in concordiam res nequeant.* Via Nomentana, cui tum Ficulensi nomen fuit, profecti, castra in monte Sacro locavere; modestiam patrum suorum nihil violando imitati. Secuta exercitum plebs, nullo, qui per ætatem ire posset, retractante. Prosequuntur conjuges libere, *cuinam se relinquerent in ea urbe, in qua nec pudicitia, nec libertas sancta esset, miserabiliter rogitantes.* Quum vasta Romæ omnia insueta soli-

tudo fecisset, in foro præter paucos seniorum nemo esset; vocatis utique in senatum Patribus, desertum adparuisset forum; plures jam, quam Horatius et Valerius, vociferabantur, *Quid exspectabitis, Patres conscripti? Si decenviri finem pertinaciæ non faciunt, ruere ac deflagrare omnia passuri estis? Quod autem istud imperium est, decenviri, quod amplexi tenetis? Tectis ac parietibus jura dicturi estis? Non pudet, lictorum vestrorum majorem prope numerum in foro conspici, quam togatorum aliorumque? Quid, si hostes ad urbem veniant, facturi estis? quid, si plebs mox, ubi parum secessione moveamur, armata veniat? Occasune urbis vultis finire imperium? Atqui aut plebs non est habenda, aut habendi sunt tribuni plebis. Nos citius caruerimus patriciis magistratibus, quam illi plebeiis. Novam inexpertamque eam potestatem eripere patribus nostris, ne nunc, dulcedine semel capti, ferant desiderium: quum præsertim nec nos temperemus imperiis, quo minus illi auxiliæ egeant. Quum hæc ex omni parte jactarentur, victi consensu decenviri, futuros se, quando ita videatur, in potestate Patrum adfirmant. Id modo simul orant ac monent, ut ipsis ab invidia caveatur: nec suo sanguine ad supplicia Patrum plebem ad-suefaciant.*

LIII. Tum Valerius Horatiusque, missi ad plebem conditionibus, quibus videretur, revocandam componendasque res, decenviris quoque ab ira et inpetu multitudinis præcavere jubentur. Profecti gaudio ingenti plebis in castra accipiuntur; quippe liberatores haud dubie et motus initio, et exitu rei. Ob hæc advenientibus gratiæ actæ. Icilius pro multitudine verba facit. Idem, quum de conditio-

U. C. 305.
A. C. 447.

Valerius et
Horatius
plebem re-
vocant.

U. C. 305. nibus ageretur, quærentibus legatis, quæ postulata
 A. C. 447. plebis essent, composito jam ante adventum legatorum consilio, ea postulavit, ut adpareret, in æquitate rerum plus, quam in armis, reponi spei. Potestatem enim tribuniciam, provocationemque repetebant, quæ ante decemviros creatos auxilia plebis fuerant, et ne cui fraudi esset, concisse milites aut plebem ad repetendam per secessionem libertatem. De decemvirorum modo supplicio atrox postulatum fuit. Dedi quippe eos æquum censebant, vivosque igni concrematurus minabantur. Legati ad ea: *Quæ consilii fuerunt, adeo æqua postulastis, ut ultro vobis deferenda fuerint: libertati enim ea præsidia petitis, non licentiæ ad impugnandos alios. Iræ vestræ magis ignoscendum, quam indulgendum est: quippe qui crudelitatis odio in crudelitatem ruitis, et prius pene, quam ipsi liberi sitis, dominari jam in adversarios vultis. Nunquamne quiescet civitas nostra a suppliciis, aut Patrum in plebem Romanam, aut plebis in Patres? Scuto vobis magis, quam gladio, opus est. Satis superque humilis est, qui jure æquo in civitate vivit, nec inferendo injuriam, nec patiendo. Etiam, si quando metuendos vos præbituri estis, quum recuperatis magistratibus legibusque vestris, judicia penes vos erunt de capite nostro fortunisque; tunc, ut quæque caussa erit, statuetis: nunc libertatem repeti satis est.*

LIV. Facerent, ut vellent, permittentibus cunctis, mox redituros se legati rebus perfectis adfirmant. Prefecti quum mandata plebis Patribus exposuissent, alii decemviri, quandoquidem præter spem ipsorum supplicii sui nulla mentio fieret, haud quidquam abnuere. Appius, truci ingenio et invi-

dia præcipua, odium in se aliorum suo in eos me- U. C. 305.
 tiens odio, *Haud ignaro, inquit, imminet fortuna.* A. C. 447.
Video, donec arma adversariis tradantur, differri ad-
versus nos certamen: dandus invidiae est sanguis. Ni-
hil ne ego quidem moror, quo minus decemviratu ab-
eam. Factum senatusconsultum, Ut decemviri se
primo quoque tempore magistratu abdicarent. Q. Fu-
rius pontifex maximus tribunos plebis crearet: et ne
cui fraudi esset secessio militum plebisque. His se-
natuconsultis perfectis, dimisso senatu, decemviri
prodeunt in concionem, abdicantque se magistratu,
ingenti hominum lætitia. Nunciantur hæc plebi:
legatos, quidquid in urbe hominum supererat, pro-
sequitur. Huic multitudini læta alia turba ex ca-
stris obcurrit: congratulantur libertatem concor-
diamque civitati restitutam. Legati pro concione:
Quod bonum, faustum, felixque sit vobis, rei que publi-
cæ, redite in patriam ad penates, conjuges, liberosque
vestros: sed, qua hic modestia fuistis, ubi nullius ager
in tot rerum usu necessario tantæ multitudini est vio-
latus, eam modestiam ferte in urbem: in Aventinum
ite, unde profecti estis. Ibi felici loco, ubi prima ini-
tia inchoastis libertatis vestræ, tribunos plebi creabi-
tis: præsto erit pontifex maximus, qui comitia habeat.
 Ingens adsensus alacritasque cuncta adprobantium
 fuit. Convellunt inde signa, profectique Romani
 certant cum obviis gaudio: armati per urbem si-
 lentio in Aventinum perveniunt: ibi extemplo, pon-
 tifice maximo comitia habente, tribunos plebis crea-
 verunt, omnium primum A. Virginium, inde L. Ici-
 lium et P. Numitorium avunculum Virginix, auc-
 tores secessionis. Tum C. Sicinium, progeniem
 ejus, quem primum tribunum plebis creatum in Sa-

Tribuni
 pl. creantur
 in Aven-
 tino.

cro monte, proditum memoriæ est ; et M. Duilium, qui tribunatum insignem ante decemviros creatos gesserat, nec in decemviralibus certaminibus plebi defuerat. Spe deinde magis, quam meritis, electi, M. Titinius, M. Pomponius, C. Apronius, P. Villius, C. Oppius. Tribunatu inito, L. Icilius extemplo plebem rogavit, et plebs scivit, ne cui fraudi esset secessio ab decemviris facta. Confestim de consulibus creandis cum provocatione M. Duillius rogationem pertulit. Ea omnia in pratis Flaminiis concilio plebis acta, quem nunc circum Flaminium adpellant.

U. C. 306.

A. C. 446.

Leges in
gratiam
plebis.

LV. Per interregem deinde consules creati, L. Valerius, M. Horatius ; qui extemplo magistratum ceperunt : quorum consulatus popularis sine ulla Patrum injuria, nec sine offensione fuit : quidquid enim libertati plebis caveretur, id suis decedere opibus credebant. Omnium primum, quum veluti in controverso jure esset, tenerentur Patres plebiscitis, legem centuriatis comitiis tulere, *Ut, quod tributum plebes jussisset, populum teneret* : qua lege tribuniciis rogationibus telum acerrimum datum est. Aliam deinde consularem legem de provocatione, unicum præsidium libertatis, decemvirali potestate eversam, non restituunt modo, sed etiam in posterum muniunt, sanciendo novam legem, *Ne quis ullum magistratum sine provocatione crearet : qui creasset, eum jus fasque esset occidi : neve ea cades capitalis noxæ haberetur*. Et quum plebem hinc provocatione, hinc tribunicio auxilio satis firmassent, ipsis quoque tribunis, ut sacrosancti viderentur, (cujus rei prope jam memoria aboleverat) relictis quibusdam ex magno intervallo ceremoniis, renova-

runt; et quum religione inviolatos eos, tum lege etiam fecerunt, sanciendo, *Ut, qui tribunis plebis, ædilibus, iudicibus, decemviris nocuisset, ejus caput Jovi sacrum esset: familia ad ædem Cereris, Liberi, Liberæque venum iret.* Hac lege juris interpretes negant quemquam sacrosanctum esse: sed eum, qui eorum cuiquam noeuerit, sacrum sanciri. Itaque ædilem prehendi ducique a majoribus magistratibus: quod etsi non jure fiat, (noceri enim ei, cui hac lege non liceat) tamen argumentum esse, non haberi pro sacrosancto ædilem: tribunos vetere jurejurando plebis, quum primum eam potestatem creavit, sacrosanctos esse. Fuere, qui interpretarentur, eadem hac Horatia lege consulibus quoque et prætoribus, quia iisdem auspiciis, quibus consules, crearentur, cautum esse: judicem enim consullem adpellari. Quæ refellitur interpretatio, quod his temporibus nondum consulem judicem, sed prætorem, adpellari mos fuerit. Hæ consulares leges fuere. Institutum etiam ab iisdem consulibus, ut senatusconsulta in ædem Cereris ad ædiles plebis deferrentur; quæ antea arbitrio consulum subprimebantur vitiabanturque. M. Duilius deinde tribunus plebis plebem rogavit, plebesque scivit; *Qui plebem sine tribunis reliquisset, quique magistratum sine provocatione creasset, tergo ac capite puniretur.* Hæc omnia ut iuvitis, ita non adversantibus, patriciis transacta; quia nondum in quemquam unum sæviebatur.

LVI. Fundata deinde et potestate tribunicia, et plebis libertate, tum tribuni adgredi singulos tutum maturumque jam rati, accusatorem primum Virginium et Appium reum deligunt. Quum diem Ap-

U. C. 306.

A. C. 446.

U. C. 306.
A. C. 446.

Appius
accusatur.

pio Virginius dixisset, et Appius, stipatus patriciis juvenibus, in forum descendisset; redintegrata ex templo est omnibus memoria fœdissimæ potestatis, quum ipsum satellitesque ejus vidissent. Tum Virginius, *Oratio*, inquit, *rebus dubiis inventa est. Itaque neque ego accusando apud vos eum tempus teram, a cujus crudelitate vosmet ipsi armis vindicastis: nec istum ad cetera scelera impudentiam in defendendo se adjicere patiar. Omnium igitur tibi, Ap. Claudii, quæ in pie nefarieque per biennium alia super alia es ausus, gratiam facio: unius tantum criminis, ni judicem dices, te ab libertate in servitutum contra leges vindicias non dedisse, in vincula te duci jubeo. Nec in tribunicio auxilio Appius, nec in judicio populi ullam spem habebat: attamen et tribunos adpellavit: et, nullo morante, adreptus a viatore, *Provoco*, inquit. Audita vox una vindex libertatis, ex eo missa ore, quo vindiciæ nuper ab libertate dictæ erant, silentium fecit. Et, dum pro se quisque, *Deos tandem esse, et non negligere humana, fremunt, et superbiæ crudelitatisque, etsi seras, non leves tamen venire pœnas; provocare, qui provocationem sustulisset; et implorare præsidium populi, qui omnia jura populi obtulisset; rapique in vincula egentem jure libertatis, qui liberum corpus in servitutum addixisset*: ipsius Appii, inter concionis murmur fidem populi Romani implorantis, vox audiebatur. Majorum merita in rempublicam domi militiæque commemorabat: *suum infelix erga plebem Romanam studium, quod æquandarum legum causa cum maxima offensione Patrum consulatu abisset: suas leges, quibus manentibus lator earum in vincula ducatur. Ceterum sua propria bona malaque, quum causæ dicendæ data facultas sit,**

tum se experturum. In præsentia se communi jure U. C. 306.
A. C. 446. civitatis civem Romanum die dicta postulare, ut dicere liceat, ut judicium populi Romani experiri: non ita se invidiam pertimuisse, ut nihil in æquitate et misericordia civium suorum spei habeat. Quod si indicta causa in vincula ducatur, iterum se tribunos plebei adpellare, et monere, ne imitentur, quos oderint. Quod si tribuni eodem fœdere obligatos se fateantur tollendæ adpellationis causa, in quam conspirasse decemviros criminati sint; ait se provocare ad populum: inplorare leges de provocatione, et consulares, et tribunicias, eo ipso anno latas. Quem enim provocaturum, si hoc indemnato indicta causa non liceat? cui plebeio et humili præsidium in legibus fore, si Ap. Claudio non sit? se documento futurum, utrum novis legibus dominatio, an libertas firmata sit: et adpellatio provocatioque adversus injuriam magistratuum ostentata tantum inanibus literis, an vere data sit.

LVII. Contra ea Virginius, unum Ap. Claudium et legum expertem et civilis et humani fœderis esse, aiebat. Respicerent tribunal homines, castellum omnium scelerum: ubi decemvir ille perpetuus, bonis, tergo, sanguini civium infestus, virgas securesque omnibus minitans, Deorum hominumque contemptor; carnificibus, non lictoribus, stipatus, jam ab rapinis et cædibus animo ad libidinem verso, virginem ingenuam in oculis populi Romani, velut bello captam, ab complexu patris abreptam, ministro cubiculi sui clienti dono dederit. Ubi crudeli decreto nefandisque vindiciis dexteram patris in filiam armaverit: ubi, tollentes corpus semi-anime virginis, sponsum arunculumque in carcerem duci jusserit; stupro interpellato magis, quam cæde, motus: et illi carcerem ædificatum esse, quod domici-

U. C. 306. *lium plebis Romanæ vocare sit solitus. Proinde, ut*
 A. C. 446. *ille iterum ac sæpius provocet, sic se iterum ac sæpius*
judicem illi ferre, ni vindicias ab libertate in servitu-
tem dederit; si ad judicem non eat, pro damnato in

In carcerem *vincula duci jubere. Ut haud quoquam improbante,*
 ducitur. *sic magno motu animorum, quum tanti viri supplicio*
suamet plebi jam nimia libertas videretur, in carcerem est
conjectus: tribunus ei diem prodixit. Inter hæc ab Latinis et
Hernicis legati gratulatum de concordia Patrum ac plebis Romam
venerunt; donumque ob eam Jovi optimo maximo coronam auream
in Capitolium tulere parvi ponderis, prout res haud opulentæ
erant, colebanturque religione pie magis, quam magnifice.
Iisdem auctoribus cognitum est, Æquos Volscosque summa vi
bellum adparare. Itaque partiri provincias consules jussi.
Horatio Sabini, Valerio Æqui Volscique evenero. Quum ad ea
bella delectum edixissent, favore plebis non juniores modo,
sed emeritis etiam stipendiis, pars magna voluntariorum, ad
nomina danda præsto fuere: eoque non copia modo, sed genere
etiam militum, veteranis admixtis, firmiter exercitus
 Tabulæ *fuit. Priusquam urbem egrederentur, leges decem-*
 XII. *virales, quibus tabulis duodecim est nomen, in æs incisas in*
publico proposuerunt. Sunt, qui jussu tribunorum ædiles
functos eo ministerio scribant.

LVIII. C. Claudius, (qui, perosus decemvirorum scelera, et ante omnes fratris filii superbiam infestus, Regillum, antiquam in patriam, se contulerat) iam magno jam natu, quum ad pericula ejus deprecanda redisset, cujus vitia fugerat, sordidatus cum gentilibus clientibusque in foro prensabat singulos; orabatque, *Ne Claudia genti eam inustam mucalam vel-*

lent, ut carcere et vinculis viderentur digni: virum, U. C. 306.
honoratissimæ imaginis futurum ad posteros, legum la- A. C. 446.
torem conditoremque Romani juris, jacere vinctum in-
ter fures nocturnos ac latrones. Averterent ab ira pa-
rumper ad cognitionem cogitationemque animos: et
potius unum tot Claudiis deprecantibus condonarent,
quam propter unius odium multorum preces adsperna-
rentur. Se quoque id generi ac nomini dare, nec cum
eo in gratiam redisse, cujus adversæ fortunæ velit sub-
cursum. Virtute libertatem recuperatam esse: clemen-
tia concordiam ordinum stabiliri posse. Erant, quos
moveret sua magis pietate, quam ejus, pro quo age-
bat, caussa: sed Virginii, sui potius ut misererentur,
orabat, filiæque: nec gentis Claudiæ, regnum in ple-
bem sortitæ, sed necessariorum Virginie et trium tribu-
norum preces audirent; qui, ad auxilium plebis creati,
ipsi plebis fidem atque auxilium implorarent. Justi-
ores hæ lacrimæ videbantur: itaque, spe incisa,
priusquam predicta dies adesset, Appius sibi mor- Appius sibi
tem conscivit. Subinde adreptus a P. Numitorio necem con-
Sp. Oppius, proximus invidiæ, quod in urbe fuerat, sciscit.
quum injustæ vindiciæ a collega dicerentur. Plus
tamen facta injuria Oppio, quam non prohibita, Oppius
invidiæ fecit: testis productus, qui, septem et vi- accusatur.
ginti enumeratis stipendiis, octies extra ordinem
donatus, donaque ea gerens in conspectu populi,
scissa veste tergum laceratum virgis ostendit, nihi-
lum deprecans, quin, si quam suam noxam reus di-
cere posset, privatus iterum in se saviret. Oppius quo- In vincula
que ductus in vincula est, et ante judicii diem finem ductus, ibi
ibi vitæ fecit. Bona Claudii Oppiique tribuni pub- moritur.
licavere: collegæ eorum exsiliî caussa solum ver-
terunt: bona publicata sunt: et M. Claudius, ad-

U. C. 306. sertor Virginiae, die dicta damnatus, ipso remittente
 A. C. 446. Virginio ultimam pœnam, dimissus Tibur exsultatum abiit: Manesque Virginiae, mortuæ quam vivæ felicioris, per tot domos ad petendas pœnas vagati, nullo relicto sonte tandem quieverunt.

Duillii tr.
 plebis æ-
 quitas.

LIX. Ingens metus incesserat Patres, vultusque jam iidem tribunorum erant, qui decemvirorum fuerant, quum M. Duilius tribunus plebis, inhibito salubriter modo nimie potestatis, *Et libertatis, inquit, nostræ et panarum ex inimicis satis est: itaque hoc anno nec diem dici cuiquam, nec in vincula duci quemquam sum passurus. Nam neque vetera peccata repeti jam obliterata placet, quum nova expiata sint decemvirorum suppliciis; et nihil admissum iri, quod vim tribuniciam desideret, spondet perpetua consulum amborum in libertate vestra tuenda cura.* Ea primum moderatio tribuni metum Patribus demisit, eademque auxit consulum invidiam; quod adeo toti plebis fuissent, ut Patrum salutis libertatisque prior plebeio magistratui, quam patricio, cura fuisset; et ante inimicos satietas pœnarum suarum cepisset, quam obviam ituros licentiæ eorum consules adpareret. Multique erant, qui mollius consultum dicerent, quod legum ab iis latarum Patres auctores fuissent: neque erat dubium, quin, turbato reipublicæ statu, tempori subcubuissent.

Bellum
 cum Æ-
 quis et
 Volscis.

LX. Consules, rebus urbanis compositis, fundatoque plebis statu, in provincias diversi abiere. Valerius adversus conjunctos jam in Algido exercitus Æquorum Volscorumque sustinuit consilio bellum. Quod si extemplo rem fortunæ commisisset, haud scio, an (qui tum animi ab decemvirorum infelicibus auspiciis Romanis hostibusque erant) magno

detrimento certamen staturum fuerit. Castris, mille passuum ab hoste positis, copias continebat: hostes medium inter bina castra spatium acie instructa complebant: provocantibusque ad prælium responsum Romanus nemo reddebat. Tandem fatigati stando, ac nequidquam exspectando certamen, Æqui Volscique, postquam concessum propemodum de victoria credebant, pars in Hernicos, pars in Latinos prædatum abeunt: relinquitur magis castris præsidium, quam satis virium ad certamen. Quod ubi consul sensit, reddit inlatum antea terrorem: instructaque acie ultro hostem lacescit. Ubi illi, conscientia quid abesset virium, detractavere pugnam, crevit extemplo Romanis animus, et pro victis habebant paventes intra vallum. Quum per totum diem stetissent intenti ad certamen, nocti cessere: et Romani quidem pleni spei corpora curabant. Haudquaquam pari hostes animo nuncios passim trepidi ad revocandos prædatores dimittunt: recurritur ex proximis locis; ultiores non inventi. Ubi inluxit, egreditur castris Romanus, vallum invasurus, ni copia pugnae fieret: et, postquam multa jam dies erat, neque movebatur quidquam ab hoste, jubet signa inferri consul: motaque acie, indignatio Æquos et Volscos incessit, si victores exercitus vallum potius, quam virtus et arma tegerent. Igitur et ipsi efflagitatum ab ducibus signum pugnae accepere. Jamque pars egressa portis erat, deincepsque alii servabant ordinem, in suum quisque locum descendentes, quum consul Romanus prius, quam totis viribus fulta constaret hostium acies, intulit signa: adortusque nec omnes dum eductos, nec, qui erant, satis explicatis ordinibus, prope fluc-

U. C. 306.
A. C. 445.

U. C. 306.
A. C. 446.

tuantem turbam trepidantium huc atque illuc, circumspectantiumque se ac suos, addito turbatis mentibus clamore atque inpetu, invadit. Retulere primo pedem hostes: deinde, quum animos conlegissent, et undique duces, *victisne cessuri essent*, increparent, restituitur pugna.

LXI. Consul ex altera parte Romanos meminisse jubebat, *illo die primum liberos pro libera urbe Romana pugnare. Sibimet ipsis victuros, non ut decemviro- rum victores præmium essent. Non Appio duce rem geri, sed consule Valerio, a liberatoribus populi Romani orto, liberatore ipso. Ostenderent, prioribus præliis per duces, non per milites, stetisse, ne vincerent. Turpe esse, contra cives plus animi habuisse, quam contra hostes: et domi, quam foris, servitutem magis timuisse. Unam Virginiam fuisse, cujus pudicitia in pace periculum esset: unum Appium civem periculosæ libidinis: at, si fortuna belli inclinaret, omnium liberis ab tot millibus hostium periculum fore. Nolle ominari, quæ nec Jupiter, nec Mars pater passuri sint iis auspiciis conditæ urbi accidere. Aventini Sacrique montis admonebat, Ut, ubi libertas parta esset paucis ante mensibus, eo imperium inlibatum referrent: ostenderentque, eandem indolem militibus Romanis post exactos decemviros esse, quæ ante creatos fuerit: nec, æquatis legibus, inminutam virtutem populi Romani esse. Hæc ubi inter signa peditum dicta dedit; avolat deinde ad equites, Agite, juvenes, inquit, præstate virtute peditem, ut honore atque ordine præstatis. Primo concursu pedes movit hostem; pulsum vos, inmissis equis, exigite e campo. Non sustinebunt inpetum: et nunc cunctantur magis, quam resistunt. Concitant equos, permittuntque in hostem, pedestri*

jam turbatum pugna : et, perruptis ordinibus, elati ad novissimam aciem, pars libero spatio circum-
 vecti, jam fugam undique capessentes plerosque a castris avertunt, præterequitantesque absterrent. Perditum acies, et consul ipse, visque omnis belli fertur in castra : captisque cum ingenti cæde, majore præda potitur. Hujus pugnae fama perlata non in urbem modo, sed in Sabinos ad alterum exercitum.

In urbe lætitia modo celebrata est ; in castris animos militum ad æmulandum decus accendit. Jam Horatius eos, excursionibus subficiendo, præliisque levibus experiundo adsuefecerat sibi potius fidere, quam meminisse ignominia decemvirorum ductu acceptæ : parvaque certamina in summam totius profecerant spei. Nec cessabant Sabini, feroces ab re priore anno bene gesta, lacessere atque instare, rogitantes, *Quid latrocinii modo procurstantes pauci recurrentesque tererent tempus, et in multa prælia parvaque carperent summam unius belli? Quin illi congregerentur acie, inclinandamque semel fortunæ rem darent?*

LXII. Ad id, quod sua sponte satis conlectum animorum erat, indignitate etiam Romani accendebantur. *Jam alterum exercitum victorem in urbem rediturum ; sibi ultro per contumelias hostem insultare : quando autem se, si tum non sint, pares hostibus fore?* Ubi hæc fremere militem in castris consul sensit, concione advocata, *Quemadmodum, inquit, in Algido res gesta sit, arbitror vos, milites, audisse ; qualem liberi populi exercitum decuit esse, talis fuit : consultu collegæ, virtute militum victoria parta est. Quod ad me adinet, id consilii animique habiturus sum, quod vos mihi effeceritis : et trahi bellum sa-*

U. C. 306. *lubriter, et mature perfici potest. Si trahendum est,*
 A. C. 446. *ego, ut in dies spes virtusque vestra crescat, eadem,*
qua institui, disciplina efficiam. Si jam satis animi
est, decernique placet, agitedum, clamorem, qualem in
acie sublaturi estis, tollite hic, indicem voluntatis vir-
tutisque vestræ. Postquam ingenti alacritate clamor
est sublatus, Quod bene vertat, gesturum se illis mo-
rem, posteroque die in aciem deducturum, adfirmat.
 Reliquum diei adparandis armis consumtum est.
 Postero die simul instrui Romanam aciem Sabini
 videre, et ipsi, jam pridem avidi certaminis, procedunt.
 Prælium fuit, quale inter fidentes sibimet
 ambo exercitus, veteris perpetuæque alterum gloriae,
 alterum nuper nova victoria elatum. Consilio
 etiam Sabini vires adjuvare: nam quum æquassent
 aciem, duo extra ordinem millia, quæ in sinistrum
 cornu Romanorum in ipso certamine impressionem
 facerent, tenuere: quæ ubi, inlatis ex transverso signis,
 degravabant prope circumventum cornu; equites
 duarum legionum sexcenti fere ex equis desiliunt,
 cedentibusque jam suis provolant in primum; simulque
 et hosti se obponunt, et, æquato primum periculo,
 pudore deinde animos peditum accendunt. Verecundiæ
 erat, equitem suo alienoque Marte pugnare: peditem
 ne ad pedes quidem degresso equiti parem esse.

LXIII. Vadunt igitur in prælium ab sua parte
 omissum; et locum, ex quo cesserant, repetunt:
 momentoque non restituta modo pugna, sed inclinatur
 etiam Sabinis cornu. Eques inter ordines peditum
 tectus se ad equos recipit: transvolat inde in partem
 alteram, suis victoriæ nuncius; simul et in hostes jam
 pavidos, quippe fuso suæ partis vali-

diole cornu, inpetum facit : non aliorum eo prælio U. C. 306.
 virtus magis enituit. Consul providere omnia, lau- A. C. 446.
 dare fortes, increpare, sicubi segnior pugna esset.
 Castigati fortium statim virorum operam edebant :
 tantumque hos pudor, quantum alios laudes excita-
 bant. Redintegrato clamore, undique omnes con-
 nisi hostem avertunt, nec deinde Romana vis susti-
 neri potuit. Sabini, fusi passim per agros, castra
 hosti ad prædam relinquunt : ibi non sociorum,
 sicut in Algido, res, sed suas Romanus, populatio-
 nibus agrorum amissas, recipit. Gemina victoria
 duobus bifariam præliis parta, maligne senatus in
 unum diem supplicationes consulum nomine decre-
 vit. Populus injussu et altero die frequens iit sup-
 plicatum : et hæc vaga popularisque supplicatio stu-
 diis prope celebratior fuit. Consules ex composito
 eodem biduo ad urbem accessere, senatumque in
 Martium campum evocavere : ubi quum de rebus
 ab se gestis agerent, questi primores Patrum, sena-
 tum inter milites dedita opera terroris causa ha-
 beri : itaque inde consules, ne criminationi locus
 esset, in prata Flaminia, ubi nunc ædes Apollinis
 est, (jam tum Apollinarem adpellabant) avocavere
 senatum. Ubi quum ingenti consensu Patrum ne-
 garetur triumphus, L. Icilius tribunus plebis tulit
 ad populum de triumpho consulum, multis dissua-
 sum prodeuntibus, maxime C. Claudio vociferante,

Contentiones de triumpho
 cons.

*De Patribus, non de hostibus, consules triumphare vel-
 le ; gratiamque pro privato merito in tribunum, non
 pro virtute honorem, peti : numquam ante de trium-
 pho per populum actum, semper æstimationem arbitri-
 umque ejus honoris penes senatum fuisse : ne reges qui-
 dem majestatem summi ordinis inminuisse : ne ita om-*

U. C. 306. *nia tribuni potestatis suæ implerent, ut nullum publicum consilium sinerent esse. Ita demum liberam civitatem fore, ita æquatas leges, si sua quisque jura ordo, suam majestatem teneat.* In eandem sententiam multa et a ceteris senioribus Patrum quum essent dicta, omnes tribus eam rogationem acceperunt. Tum primum, sine auctoritate senatus, populi jussu triumphatum est.

Jussu plebis triumphant.

Tribuni pl. refici volunt.

LXIV. Hæc victoria tribunorum plebisque prope in haud salubrem luxuriam vertit, conspiratione inter tribunos facta, ut iidem tribuni reficerentur, et, quo sua minus cupiditas emineret, consulibus quoque continuarent magistratum. Consensum Patrum caussabantur, quo per contumeliam consulum jura plebis labefacta essent. *Quid futurum, nondum firmatis legibus, si novos tribunos per factiones suas consules adorti essent? non enim semper Valerios Horatiosque consules fore, qui libertati plebis suas opes postferrent.* Forte quadam utili ad tempus, ut comitiis præesset, potissimum M. Duilio sorte evenit, viro prudenti, et ex continuatione magistratus invidiam imminentem cernenti. Qui quum ex veteribus tribunis negaret ullius se rationem habiturum, pugnantque collegæ, ut liberis tribus in suffragium mitteret, aut concederet sortem comitorum collegis, habituris e lege potius comitia, quam ex voluntate Patrum; injecta contentione, Duilius, consules ad subsellia aditos quum interrogasset, quid de comitiis consularibus in animo haberent, respondissentque, se novos consules creaturos, auctores popularis sententiæ haud populares nactus, in concionem cum iis processit. Ubi quum consules, producti ad populum, interrogatique, si eos populus Romanus,

Vetat Duilius.

memor libertatis per illos receptæ domi, memor militiæ rerumque gestarum, consules iterum faceret, quidnam facturi essent, nihil sententiæ suæ mutassent; conlaudatis consulibus, quod perseverarent ad ultimum dissimiles decemvirorum esse, comitia habuit: et, quinque tribunis plebis creatis, quum præ studiis aperte petentium novem tribunorum alii candidati tribus non explerent, concilium dimisit; nec deinde comitiorum causa habuit. Satisfactum legi aiebat, quæ, numero nusquam præfinito tribunis, modo ut relinquerentur, sanciret; et ab iis, qui creati essent, cooptari collegas juberet. Recitabatque rogationis carmen, in quo, *Si tribunos plebei decem rogabo, si qui vos minus hodie decem tribunos plebei feceritis: hi tum uti, quos sibi collegas cooptassint, ut illi legitimi eadem lege tribuni plebei sint, ut illi, quos hodie tribunos plebei feceritis.* Duilius, quum ad ultimum perseverasset, negando quindecim tribunos plebei rempublicam habere posse, victa collegarum cupiditate, pariter Patribus plebique acceptus, magistratu abiit.

LXV. Novi tribuni plebis in cooptandis collegis Patrum voluntatem foverunt: duos etiam patricios consularesque, Sp. Tarpeium et A. Aterium, cooptavere. Consules creati, Lar. Herminius, T. Virginius Cælimontanus, nihil magnopere ad Patrum aut plebis causam inclinati, otium domi ac foris habuere. L. Trebonius tribunus plebis, infestus Patribus, quod se ab iis in cooptandis tribunis fraude captum, proditum a collegis, aiebat, rogationem tulit, *Ut qui plebem Romanam tribunos plebi rogaret, is usque eo rogaret, dum decem tribunos plebi faceret;* insectandisque Patribus, unde Aspero etiam indi-

U. C. 307.

A. C. 445.

U. C. 308. tum est cognomen, tribunatum gessit. Inde M.
 A. C. 444. Geganius Macerinus et C. Julius, consules facti,
 coitiones tribunorum, adversus nobilium juventu-
 tem ortas, sine insectatione potestatis ejus, conser-
 vata majestate Patrum, sedavere: plebem, decreto
 ad bellum Volscorum et Æquorum delectu, susti-
 nendo rem, ab seditionibus continuere: urbano
 quoque otio foris omnia tranquilla esse adfirman-
 tes, per discordias civiles externos tollere animos.
 Cura pacis concordia quoque intestinæ causa fuit.
 Sed alter semper ordo gravis alterius modestiæ
 erat: quiescenti plebi ab junioribus Patrum inju-
 riæ fieri cœptæ. Ubi tribuni auxilio humilioribus
 essent, in primis parum proderat: deinde ne ipsi
 quidem inviolati erant, utique postremis mensibus,
 quum et per coitiones potentiorum injuria fieret, et
 vis potestatis omnis aliquanto posteriore anni parte
 languidior ferme esset: jamque plebs ita in tribu-
 natu ponere aliquid spei, si similes Icilio tribunos
 haberet: nomina tantum se biennio habuisse. Se-
 niores contra Patrum, ut nimis feroces suos credere
 juvenes esse; ita malle, si modus excedendus esset,
 suis, quam adversariis, superesse animos. Adeo mo-
 deratio tuendæ libertatis, dum æquari velle simu-
 lando ita se quisque extollit, ut deprimat alium, in
 difficili est: cavendoque ne metuant homines, me-
 tuendos ultro se efficiunt: et injuriam a nobis re-
 pulsam, tamquam aut facere aut pati necesse sit,
 injungimus aliis.

U. C. 309. LXVI. T. Quinctius Capitolinus quartum et A-
 A. C. 443. grippa Furius, consules inde facti, nec seditionem
 domi, nec foris bellum, acceperunt: sed imminebat
 utrumque. Jam non ultra discordia civium reprimi

Juniorum
 e Patribus
 in plebem
 injuriæ.

poterat, et tribunis et plebe incitata in Patres, U. C. 309.
A. C. 443.
 quum dies alicui nobilium dicta novis semper certaminibus conciones turbaret: ad quarum primum strepitum, velut signo accepto, arma cepere Æquiac Volsci: simul quod persuaserant iis duces, cupidiprædarum, biennio ante delectum indictum haberi non potuisse, abnuente jam plebe imperium: Æqui et Volsci bellum Rom. inferunt.
eo adversus se non esse missos exercitus: dissolvi licentia militandi morem: nec pro communi jam patria Romam esse: quidquid irarum simultatumque cum externis fuerit, in ipsos verti: obcæcatos lupos intestina rabie obprimendi occasionem esse. Coniunctis exercitibus Latinum primum agrum perpopulati sunt: Ad mœnia ipsa Romæ accedunt.
 deinde postquam ibi nemo vindex obcurrerat, tum vero, exsultantibus belli auctoribus, ad mœnia ipsa Romæ populabundi regione portæ Esquilinæ accessere, vastationem agrorum per contumeliam urbi ostentantes. Unde postquam inulti, prædam præ se agentes, retro ad Corbionem agmine iere, Quinctius consul ad concionem populum vocavit.

LXVII. Ibi in hanc sententiam locutum accipio; T. Quinctii oratio ad populum.
Etsi mihi nullius noxæ conscius, Quirites, sum, tamen cum pudore summo in concionem vestram processi. Hoc vos scire, hoc posteris memoriæ traditum iri, Æquos et Volscos, vix Hernicis modo pares, T. Quinctio quartum consule, ad mœnia urbis Romæ inpune armatos venisse. Hanc ego ignominiam, (quamquam jam diu ita vivitur, is status rerum est, ut nihil boni divinet animus) si huic potissimum imminere anno scissem, vel exsilio, vel morte, si alia fuga honoris non esset, vitassem. Ergo, si viri arma illa habuissent, quæ in portis fuere nostris, capi Roma me consule potuit? satis honorum, satis superque vitæ erat: mori consulem tertium opter-

U. C. 309. *tuit. Quem tandem ignavissimi hostium contempsere?*
 A. C. 443. *nos consules? an vos Quirites? Si culpa in nobis est, auferte imperium indignis; et, si id parum est, insuper pœnas expetite: si in vobis, nemo Deorum nec hominum sit, qui vestra puniat peccata, Quirites; vosmet tantum eorum pœniteat. Non illi vestram ignaviam contempsere, nec suæ virtuti confisi sunt; quippe toties fusi fugatique, castris exuti, agro multati, sub jugum missi, et se et vos novere. Discordia ordinum est venenum urbis hujus; Patrum ac plebis certamina: dum nec nobis imperii, nec vobis libertatis est modus, dum tædet vos patriciorum, hos plebeiorum magistratum, sustulere illi animos. Pro Deum fidem, quid vobis vultis? Tribunos plebis concupistis: concordia causa concessimus. Decemviros desiderastis: creari passi sumus. Decemvirorum vos pertasum est: cœgimus abire magistratu. Monente in eisdem privatos ira vestra, mori atque exulare nobilissimos viros honoratissimosque passi sumus. Tribunos plebis creare iterum voluistis: creastis. Consules facerestrarum partium, etsi Patribus videbamus iniquum; patricium quoque magistratum plebi donum fieri vidimus: auxilium tribunicium, provocationem ad populum, scita plebis injuncta Patribus: sub titulo æquandarum legum, nostra jura obpressa tulimus et ferimus. Qui finis erit discordiarum? Ecquando unam urbem habere, ecquando communem hanc esse patriam licebit? Victi nos æquiore animo quiescimus, quam vos victores. Satisne est, nobis vos metuendos esse? Adversus nos Aventinum capitur, adversus nos Sacer occupatur mons. Esquilias quidem ab hoste prope captas, et scandentem in aggerem Volscum hostem nemo submovit: in nos viri, in nos armati estis.*

LXVIII. *Agitedum, ubi hic curiam circumsederitis, U. C. 309. et forum infestum feceritis, et carcerem inpleveritis A. C. 443. principibus; iisdem istis ferocibus unimis egredimini extra portam Esquilinam: aut, si ne hoc quidem audetis, ex muris visite agros vestros ferro ignique vastatos, prædam abigi, fumare incensa passim tecta. At enim communis res per hæc loco est pejore: ager uritur, urbs obsidetur, belli gloria penes hostes est. Quid tandem? privatæ res vestræ in quo statu sunt? Jam unicuique ex agris suu damna nunciabuntur: quid est tandem domi, unde ea expleatis? Tribuni vobis amissa reddent ac restituent? vocis verborumque quantum vobis, ingerent, et criminum in principes, et legum aliarum super alias, et concionum. Sed ex illis concionibus numquam vestrum quisquam re, fortuna, domum auctior rediit. Ecquis retulit aliquid ad conjugem ac liberos præter odia, obfensiones, simultates publicas privatasque? a quibus semper non vestra virtute innocentiaque, sed auxilio alieno tuti sitis. At, Hercules, quum stipendia, nobis consulibus, non tribunis ducibus, et in castris, non in foro, faciebatis, et in acie vestrum clamorem hostes, non in concione Patres Romani horrebant, præda parta, agro ex hoste capto, pleni fortunarum gloriæque, simul publicæ, simul privatæ, triumphantes domum ad Penates redibatis. Nunc oueratum vestris fortunis hostem abire sinitis. Hærete adfixi concionibus, et in foro vivite: sequitur vos necessitas militandi, quam fugitis. Grave erat in Æquos et Volscos proficisci? Ante portas est bellum: si inde non pellitur, jam intra mænia erit, et arcem et Capitolium scandet, et in domos vestras vos persequetur. Biennio ante senatus delectum haberi, et educi exercitum in Algidum jussit: sedemus desides domi, mulierum ritu in-*

U. C. 309. *ter nos altercantes ; præsentī pace læti, nec cernentes,*
 A. C. 443. *ex otio illo brevi multiplex bellum rediturum. His ego*
gratiora dictu alia esse scio : sed me vera pro gratis
loqui, etsi meum ingenium non moneret, necessitas co-
git. Vellem equidem vobis placere, Quirites ; sed
multo malo vos salvos esse, qualicumque erga me ani-
mo futuri estis. Natura hoc ita comparatum est, ut,
qui apud multitudinem sua causa loquitur, gratior eo
sit, cujus mens nihil, præter publicum commodum, vi-
det : nisi forte adsentatores publicos, plebicolos istos,
qui vos nec in armis nec in otio esse sinunt, vestra vos
caussa incitare et stimulare putatis. Concitati, aut
honori, aut quæstui illis estis : et quia in concordia
ordinum nullos se usquam esse vident, malæ rei se,
quam nullius, turbarum ac seditionum, duces esse vo-
lunt. Quarum rerum si vos tædium tandem capere
potest, et patrum vestrosque antiquos mores vultis pro
his novis sumere, nulla supplicia recuso ; nisi paucis
diebus hos populatores agrorum nostrorum fusos fuga-
tosque castris exuero, et a portis nostris mœnibusque ad
illorum urbes hunc belli terrorem, quo nunc vos adto-
niti estis, transtulero.

LXIX. Raro alias tribuni popularis oratio ac-
 ceptior plebi, quam tunc severissimi consulis, fuit.
 Juventus quoque, quæ inter tales metus detrectatio-
 nem militiæ telum acerrimum adversus Patres ha-
 bere solita erat, arma et bellum spectabat : et agre-
 stium fuga spoliaticque in agris et vulnerati, fœdi-
 ora iis, quæ subjiciebantur oculis, nunciantes, to-
 tam urbem ira implevere. In senatum ubi ventum
 est, ibi vero in Quinctium omnes versi, ut unum
 vindicem majestatis Romanæ intueri ; et primores
 Patrum dignam dicere concionem imperio consulari,

Congestæ
 in T.
 Quinctium
 laudes.

dignam tot consulatibus antea actis, dignam vita omni, plena honorum sæpe gestorum, sæpius meritorum. Alios consules aut per proditionem dignitatis Patrum plebi adulatos, aut acerbe tuendo jura ordinis asperiorum domando multitudinem fecisse: T. Quinctium orationem memorem majestatis Patrum, concordiaeque ordinum, et temporum in primis habuisse. Orare eum collegamque, ut capesseret rempublicam: orare tribunos, ut uno animo cum consulibus bellum ab urbe ac manibus propulsari vellent, plebemque obedientem in re tam trepida Patribus præberent: adpellare tribunos communem patriam, auxiliumque eorum implorare, vastatis agris, urbe prope obpugnata. Consensu omnium delectus decernitur habeturque. Quum consules in concione pronunciassent, Tempus non esse causas cognoscendi; omnes juniores postero die prima luce in campo Martio adessent; cognoscendis causis eorum, qui nomina non dedissent, bello perfecto se daturos tempus; pro desertore futurum, cujus non probassent causam: omnis juvenus adfuit postero die. Cohortes sibi quæque centuriones legerunt: bini senatores singulis cohortibus præpositi. Hæc omnia adeo mature perfecta accepimus, ut signa, eo ipso die a quæstoribus ex ærario prompta delataque in campum, quarta diei hora mota ex campo sint: exercitusque novus, paucis cohortibus veterum militum voluntate sequentibus, manserit ad decimum lapidem. Insequens dies hostem in conspectum dedit, castraque ad Corbionem castris sunt conjuncta. Tertio die, quum ira Romanos, illos, quum toties rebellassent, conscientia culpæ ac desperatio irritaret, mora diuicandi nulla est facta.

U. C. 309.
A. C. 443.
Delectus
habetur.

LXX. In exercitu Romano quum duo consules

U. C. 309. essent potestate pari; quod saluberrimum in administratione magnarum rerum est, summa imperii, concedente Agrippa, penes collegam erat: et prælatus ille facilitati submittentis se comiter respondebat, communicando consilia laudesque, et æquando inparem sibi. In acie Quinctius dextrum cornu, Agrippa sinistrum tenuit: Sp. Postumio Albo legato datur media acies tuenda; legatum alterum Ser. Sulpicium equitibus præficiunt. Pedites ab dextro cornu egregie pugnare, haud segniter resistentibus Volscis. Ser. Sulpicius per mediam hostium aciem cum equitatu perrupit: unde quum eadem reverti posset ad suos, priusquam hostis turbatos ordines reficeret, terga inpugnare hostium satius visum est: momentoque temporis, in aversam incurriendo aciem, ancipiti terrore dissipasset hostes, ni suo proprio cum prælio equites Volscorum et Æquorum exceptum aliquamdiu tenuissent. Ibi vero Sulpicius negare, *cunctandi tempus esse, circumventos interclusosque ab suis vociferans, ni equestre prælium connisi omni vi perficerent. Nec fugare equitem integrum satis esse; conficerent equos virosque, ne quis reveretur inde ad prælium, aut integraret pugnam: non posse illos resistere sibi, quibus conferta peditum acies cessisset.* Haud surdis auribus dicta: inpressione una totum equitatum fudere, magnam vim ex equis præcipitavere, ipsos equosque spiculis confodere: is finis pugnae equestris fuit. Tunc, adorti peditum aciem, nuncios ad consules rei gestæ mittunt, ubi jam inclinabatur hostium acies: nuncius deinde et vincentibus Romanis animos auxit, et referentes gradum perculit Æquos. In media primum acie vinci cæpti, qua permissus equitatus turbaverat

Volsci et
Æqui vincuntur.

ordines. Sinistrum deinde cornu ab **Quinctio** consule pelli cœptum ; in dextro plurimum laboris fuit. U. C. 309. A. C. 443. Ibi **Agrippa**, ætate viribusque ferox, quum omni parte pugnae melius res geri, quam apud se, videret, accepta signa ab signiferis ipse inferre, quædam jacere etiam in confertos hostes cœpit. Cujus ignominia metu concitati milites, invasere hostem : ita æquata ex omni parte victoria est. Nuncius tum a **Quinctio** venit, victorem jam se imminere hostium castris ; nolle inrumpere, antequam sciat debellatum et in sinistro cornu esse. Si jam fudisset hostes, conferret ad se signa, ut simul omnis exercitus præda potiretur. Victor **Agrippa** cum mutua gratulatione ad victorem collegam castraque hostium venit ; ibi paucis defendentibus, momentoque fuis, sine certamine in munitiones inrumpunt : prædaque ingenti compotem exercitum, suis etiam rebus recuperatis, quæ populatione agrorum amissæ erant, reducunt. Triumphum nec ipsos postulasse, nec delatum iis ab senatu, accipio : nec traditur causa sprete aut non sperate honoris. Ego quantum in tanto intervallo temporum conjicio, quum **Valerio** atque **Horatio** consulibus, qui præter **Volscos** et **Æquos** **Sabini** etiam belli perfecti gloriam pepereant, negatus ab senatu triumphus esset, verecundiæ fuit pro parte dimidia rerum consulibus petere triumphum : ne etiam, si inpetrassent, magis hominum ratio, quam meritorum, habita videretur.

LXXI. Victoriâ honestam, ex hostibus partam, Turpe ju-
turpe domi de finibus sociorum judicium populi de-
formavit. Aricini atque Ardeates de ambiguo agro dicium
P. R. de
sociorum
finibus. quum sæpe bello certassent, multis in viceni cladibus
fessi, judicem populum Romanum cepere. Quum

U. C. 309. ad causam orandam venissent, concilio populi a magistratibus dato, magna contentione actum: jamque editis testibus, quum tribus vocari, et populum inire suffragium oporteret, consurgit P. Scaptius de plebe, magno natu: et, *Si licet*, inquit, *consules, de republica dicere, errare ego populum in hac causa non patiar.* Quum, ut vanum, eum negarent consules audiendum esse, vociferantemque, *prodi publicam causam*, submoveri jussissent, tribunos adpellat. Tribuni, ut fere semper reguntur a multitudine magis, quam regunt, dedere cupidæ audiendi plebi, ut, quæ vellet, Scaptius diceret. Ibi inquit, *Annum se tertium et octogesimum agere, et in eo agro, de quo agitur, militasse, non juvenem, vicesima jam stipendia merentem, quum ad Coriolos sit bellatum. Eo rem se vetustate oblitteratam, ceterum suæ memoriæ infixam, adferre: agrum, de quo ambigitur, finium Coriolanorum fuisse, captisque Coriolis, jure belli publicum populi Romani factum. Mirari se, quonam more Ardeates Aricinique, cujus agri jus numquam usurpaverint incolum Coriolana re, eum se a populo Romano, quem pro domino judicem fecerint, intercepturos sperent. Sibi exiguum vitæ tempus superesse: non potuisse se tamen inducere in animum, quin, quem agrum miles pro parte virili manu cepisset, eum senex quoque voce, qua una posset, vindicaret. Magnopere se suadere populo, ne inutili pudore suam ipse causam damnaret.*

LXXII. Consules quum Scaptium non silentio modo, sed cum adsensu etiam, audiri animadvertissent, Deos hominesque testantes flagitium ingens fieri, Patrum primores arcessunt: cum his circumire tribunos, orare, *Ne pessimum facinus pejore exemplo admitterent judices, in suam rem litem vertendo, quum*

*præsertim, etiamsi fas sit, curam emolumenti sui judicium esse, nequaquam tantum agro intercipiendo adquiratur, quantum amittatur alienandis injuria sociorum animis. Nam fame quidem ac fidei damna majora esse, quam quæ æstimari possent. Hoc legatos referre domum: hoc vulgari: hoc socios audire: hoc hostes: quo cum dolore hos? quo cum gaudio illos? Scaptione hoc, con-
 cionali seni, adsignaturos putarent finitimos populos? Clarum hac fore imagine Scaptium: populum Romanum quadruplatoris et interceptoris litis alienæ personam laturum: quem enim hoc privatae rei judicem fecisse, ut sibi controversiam adjudicaret rem? Scaptium ipsum id quidem, etsi præmortui jam sit pudoris, non facturum. Hæc consules, hæc Patres vociferantur: sed plus cupiditas et auctor cupiditatis Scaptius valet. Vocatæ tribus judicaverunt, agrum publicum populi Romani esse. Nec abnuitur ita fuisse, si ad judices alios itum foret: nunc haud sane quidquam bono causæ levatur dedecus judicii: idque non Aricinis Ardeatibusque, quam Patribus Romanis, fœdius atque acerbius visum. Reliquum anni quietum ab urbanis motibus et ab externis mansit*

U. C. 309.

A. C. 443.

EPITOME LIBRI IV.

LEX de connubio Patrum et plebis a tribunis plebis contentione magna, Patribus repugnantibus, perlatam est. Tribuni militares. Aliquot annis res populi Romani domi militiæque per hoc genus magistratus administratæ sunt. Item censores tunc primum creati sunt. Ager Ardeatibus populi Romani iudicio ablatum, missis in eum colonis, restitutus est. Quum fame populus Romanus laboraret, Sp. Malius, eques Romanus, frumentum populo sua impensu largitus est: et, ob id factum conciliata sibi plebe, regnum adfectans a C. Servilio Ahala, magistro equitum, jussu Quinctii Cincinnati dictatoris occisus est: L. Minucius index bove aurata donatus est. Legatis Romanis a Fidenatibus occisis, quoniam ob rempublicam occubuerant, statuæ in Rostris positæ sunt. Cossus Cornelius tribunus militum, occiso Tolumnio rege Veientium, opima spolia secunda retulit. Mam. Æmilius dictator, censuræ honore, qui antea per quinquennium gerebatur, anni et sex mensium spatio finito, ob eam rem a censoribus notatus est. Fidenæ in potestatem redactæ, eoque coloni missi sunt: quibus occisis, Fidenates, quum defecissent, a Mam. Æmilio dictatore victi sunt, et Fidenæ captæ. Conjuratio servorum oppressa est. Postumius, tribunus militum, propter crudelitatem ab exercitu occisus est. Stipendium ex arario tum primum militibus datum est. Res præterea gestas adversus Volscos, et Fidenates, et Faliscos, continet.

T. LIVII PATAVINI

LIBER IV.

HOS secuti M. Genucius et C. Curtius consules. U. C. 310.
Fuit annus domi forisque infestus : nam anni A. C. 442.
principio et de connubio Patrum et plebis C. Canuleius tribunus plebis rogationem promulgavit ; qua
contaminari sanguinem suum Patres, confundique Lex de connubio Patrum et plebis.
jura gentium rebantur : et mentio, primo sensim in-
lata a tribunis, ut alterum ex plebe consulem liceret
fieri, eo processit deinde, ut rogationem novem tri-
buni promulgarent, *ut populo potestas esset, seu de*
plebe, seu de Patribus vellet, consules faciendi. Id De communicando cum plebe consulatu.
vero si fieret, non vulgari modo cum infimis, sed
prorsus auferri a primoribus ad plebem, summum
imperium credebant. Læti ergo audiere Patres,
Ardeatium populum ob injuriam agri abjudicati des-
cisse, et Veientes depopulatos extrema agri Romani,
et Volscos Æquosque ob communitam Verruginem
fremere : adeo vel infelix bellum ignominiosæ paci
præferabant. His itaque in majus etiam acceptis,
ut inter strepitum tot bellorum conticescerent ac-
tiones tribunicæ, delectus haberi, bellum armaque
vi summa adparari jubent ; si quo intentius possit,
quam T. Quinctio consule adparatum sit. Tum C.
Canuleius pauca in senatu vociferatus, *nequidquam*
territando consules avertere plebem a cura novarum le-

U. C. 310. *gum; numquam eos se vivo delectum habituros, ante-*
 A. C. 442. *quam ea, quæ promulgata ab se collegi que essent,*
plebes scivisset; et confestim ad concionem advocavit.

II. Eodem tempore et consules senatum in tribu-

Adversus
 utramque
 legem ora-
 tio cons.

Negabant consules, jam ultra ferri posse furores tri-
 bunicios: ventum jam ad finem esse; domi plus belli
 concitari, quam foris. Id adeo non plebis, quam Pa-
 trum; neque tribunorum magis, quam consulum, culpa
 accidere. Cujus rei præmium sit in civitate, eam
 maximis semper auctibus crescere: sic pace bonos, sic
 bello fieri. Maximum Romæ præmium seditionum esse:
 idet singulis universisque semper honori fuisse. Reminis-
 cerentur, quam majestatem senatus ipsi a patribus ac-
 cepissent, quam liberis tradituri essent; ut (quemad-
 modum plebs gloriari posset) auctiorem amplioremque
 esse. Finem ergo non fieri, nec futuram, donec, quam
 felices seditiones, tam honorati seditionum auctores
 essent. Quas quantasque res C. Canuleium adgres-
 sum? confluxionem gentium, perturbationem auspicio-
 rum publicorum privatorumque adferre, ne quid sin-
 ceri, ne quid incontaminati sit: ut, discrimine omni
 sublato, nec se quisquam, nec suos noverit. Quam
 enim aliam vim connubia promiscua habere, nisi ut fe-
 rarum prope ritu vulgentur concubitus plebis Patrum-
 que? ut, qui natus sit, ignoret, cujus sanguinis, quo-
 rum sacrorum sit; dimidius Patrum sit, dimidius ple-
 bis, ne secum quidem ipse concors. Parum id videri,
 quod omnia divina humanaque turbenur: jam ad
 consularum vulgi turbatores adcingi; et primo, ut al-
 ter consul ex plebe fieret, id modo sermonibus tentasse:
 nunc rogari, ut, seu ex Patribus, seu ex plebe velit,
 populus consules creet: et creaturos hand dubie ex
 plebe seaditiosissimum quemque. Canleios igitur Ici-

Adversus
 legem de
 connubio.

Adversus
 legem de
 cons. ple-
 beis.

liosque consules fore: ne id Jupiter optimus maximus U. C. 310.
 sineret, regiae majestatis imperium eo recidere: et se A. C. 442.
 millies morituros potius, quam ut tantum dedecoris
 admitti patiantur. Certum habere, majores quoque,
 si divinassent, concedendo omnia non mitiorem in se
 plebem, sed asperiores alia ex aliis iniquiora postu-
 lando, quam prima impetrasset, futuram, primo quam-
 libet dimicationem subituros fuisse potius, quam eas
 leges sibi imponi paerentur: quia tum concessum sit
 de tribunis, iterum concessum esse. Finem non fieri
 posse: in eadem civitate tribunos plebis et Patres
 esse: aut hunc ordinem, aut illum magistratum tol-
 lendum esse: potiusque sero, quam numquam obviam
 eundem audaciae temeritatisque. Illine ut impune pri-
 mo discordias serentes concitent finitima bella, deinde
 adversus ea, quae concitaverint, armari civitatem de-
 fendique prohibeant? et, quum hostes tantum non ar-
 cessierint, exercitus conscribi adversus hostes non pa-
 tiantur? Sed audeat Canuleius in senatu proloqui, se,
 nisi suas leges tanquam victoris Patres accipi sinant,
 delectum haberi prohibitorium: quid esse aliud, quam
 minari, se proditurum patriam? obpugnari atque capi
 passurum? quid eam vocem animorum, non plebi Ro-
 manae, sed Volscis et Aequis et Veientibus adlaturam?
 Nonne, Canuleio duce, se speraturos Capitolium atque
 arccm scandere posse, si Patribus tribuni, cum jure ac
 majestate adempta, animos e iam eripuerint? Consules
 paratos esse duces prius adversus scelus civium, quam
 adversus hostium arma.

III. Quum maxime haec in senatu agerentur, Ca-
 nuleius pro legibus suis et adversus consules ita dis-
 seruit: Quantopere vo, Quirites, contemnerent Pa-
 tres, quam indignos ducerent, qui una secum urbe in-
 tra eadem mœnia viverentis, saepe equidem et ante videor

Canuleii
 oratio pro
 legibus suis.

U. C. 310. *animadvertisse: nunc tamen maxime, quod adeo atro-*
 A. C. 442. *ces in has rogationes nostras coorti sunt: quibus quid*
aliud quam admonemus, cives nos eorum esse, et, si
non easdem opes habere, eandem tamen patriam inco-
lere? Altera connubium petimus, quod finitimis exter-
nisque dari solet: nos quidem civitatem, quæ plus
quam connubium est, hostibus etiam victis dedimus.
Altera nihil novi ferimus; sed id, quod populi est,
repetimus atque usurpamus: ut, quibus velit, popu-
lus Romanus honores mandet. Quid tandem est, cur
cælum ac terras misceant? cur in me inpetus modo
pene in senatu sit factus? negent se manibus tempera-
turos, violuturosque denuncient sacrosanctam potesta-
tem? Si populo Romano liberum suffragium datur,
ut, quibus velit, consulatum mandet, et non præceditur
spes plebeio quoque, si dignus summo honore erit, apis-
cendi summi honoris, stare urbs hæc non poterit? de
imperio acium est? et perinde hoc valet, plebeius ne
consul fiat, tamquam servum aut libertinum aliquis
consulem futurum dicat? Ecquid sentitis, in quanto
contemptu rivatis? Lucis vobis hujus partem, si liceat,
adimant: quod spiratis, quod vocem mittitis, quod
formas hominum habetis, indignantur. Quin etiam (si
Dii placet) nefas aiunt esse, consulem plebeium fieri.
Obsecro vos, si non ad fastos, non ad commentarios
pontificum admittimur; ne ea quidem scimus, quæ
omnes peregrini etiam sciunt? consules in locum re-
gum successisse? nec aut juris, aut majestatis quidquam
habere, quod non in regibus ante fuerit? En unquam
creditis fando auditum esse, Numam Pompilium, non
modo non patricium, sed ne civem quidem Romanum,
ex Sabino agro adcitum, populi jussu, Patribus auc-
toribus, Romæ regnasse? L. deinde Tarquinius, non
Romanæ modo, sed ne Italicæ quidem gentis, Dama-

Pro lege
de coss.
plebeiiis.

rati Corinthii filium, incolam ob Tarquiniis, vivis liberis Anci, regem factum? Ser. Tullium post hunc, captiva Corniculana natum, patre nullo, matre serva, ingenio, virtute regnum tenuisse? Quid enim de T. Tatio Sabino dicam, quem ipse Romulus, parens urbis, in societatem regni accepit? Ergo, dum nullum fastiditur genus, in quo eniteret virtus, crevit imperium Romanum. Pœniteat nunc vos plebeii consulis, quum majores nostri advenas reges non fastidierint, et ne regibus quidem exactis clausa urbs fuerit peregrinæ virtuti. Claudiam certe gentem post reges exactos ex Sabinis non in civitatem modo accepimus, sed etiam in patriciorum numerum? Ex peregrinone patricius, deinde consul fiat? civis Romanus si sit ex plebe, præcisa consulatus spes erit? Utrum tandem non credimus fieri posse, ut vir fortis ac strenuus, pace belloque bonus, ex plebe, sit Numæ, L. Tarquinio, Ser. Tullio similis? An ne, si sit, quidem ad gubernacula reipublicæ accedere eum patiemur? potiusque decemviris, teterimis mortalium, qui tum omnes ex Patribus erant, quam optimis regum novis hominibus, similes consules sumus habituri?

IV. At enim nemo post reges exactos de plebe consul fuit. Quid postea? Nullane res nova institui debet? et, quod nondum est factum (multa enim nondum sunt facta in novo populo) ea, ne si utilia quidem sint, fieri oportet? Pontifices, augures, Romulo regnante, nulli erant: ab Numa Pompilio creati sunt: census in civitate et descriptio centuriarum classiumque non erat: ab Ser. Tullio est facta. Consules numquam fuerant: regibus exactis creati sunt. Dictatoris nec imperium nec nomen fuerat: apud patres esse cœpit. Tribuni plebis, ædiles, quæstores, nulli erant: institutum est, ut fierent. Decemvros legibus scribendis in-

U. C. 310. *tra decem hos annos et creavimus, et e republica sustu-*
 A. C. 442. *limus. Quis dubitat, quin, in æternum urbe condita,*
in immensum crescente, nova imperia, sacerdotia, jura
 Pro lege de *gentium hominumque instituantur? Hoc ipsum, ne*
 connubio *connubium Patribus cum plebe esset, non decemviri tu-*
 Patrum et *lerunt paucis his annis pessimo exemplo publico, cum*
 plebis. *summa injuria plebis? An esse ulla major aut insig-*
nitior contumelia potest, quam partem civitatis, velut
contaminatam, indignam connubio haberi? Quid est
aliud, quam exilium intra eadem mœnia, quam rele-
gationem pati? Ne adfinitatibus, ne propinquitatibus
inmiscamur, cavent; ne societur sanguis. Quid? hoc
si polluit nobilitatem istam vestram, quam plerique
oriundi ex Albanis et Sabinis, non genere nec sanguine,
sed per cooptationem in Patres habetis, aut ab regibus
lecti, aut post reges exactos jussu populi; sinceram
servare privatis consiliis non poteratis, nec ducendo ex
plebe, neque vestras filias sororesque enubere sinendo e
Patribus? Nemo plebeius patriciæ virgini vim ad-
ferret: patriciorum ista libido est: nemo invitum
pactionem nuptialem quemquam facere coëgisset. Ve-
rum enim vero lege id prohiberi, et connubium tolli
Patrum ac plebis, id demum contumeliosum plebi est:
cur enim non confertis, ne sit connubium divitibus ac
pauperibus? Quod privatorum consiliorum ubique
semper fuit, ut, in quam cuique feminæ concenisset
domum, nuberet; ex qua pactus esset vir domo, in
matrimonium duceret; id vos sub legis superbissimæ
vincula conjicitis, qua dirimatis societatem civilem,
duasque ex una civitate faciatis. Cur non sancitis, ne
vicinus patricio sit plebeius? ne eodem itinere eat?
ne idem convivium ineat? ne in foro eodem consistat?
Quid enim in re est aliud, si plebeiam patricius duxe-
rit, si patriciam plebeius? quid juris tandem muta-

tur? nempe patrem sequuntur liberi: nec, quod nos U. C. 319.
ex connubio vestro petamus, quidquam est, præterquam A. C. 442.
ut hominum, ut civium numero simus: nec, vos (nisi
in contumeliam ignominiamque nostram certare jurat)
quod contendatis, quidquam est.

V. *Denique, utrum tandem populi Romani, an vestrum summum imperium est? Regibus exactis, utrum vobis dominatio, an omnibus æqua libertas parta est? Oportet licere populo Romano, si velit, jubere legem: an, ut quæque rogatio promulgata erit, vos delectum pro pœna decernetis? et, simul ego tribunus vocare tribus in suffragium cæpero; tu statim consul sacramento juniores adiges, et in castra educes? et minaberis plebi, minaberis tribuno? Quid, si non, quantum istæ minæ adversus plebis consensum valerent, bis jam experti essetis? scilicet, quia nobis consultum volebatis, certamine abstinuistis: an ideo non est dimicatum, quod, quæ pars firmior, eadem modestior fuit? nec nunc erit certamen, Quirites: animos vestros illi tentabunt semper, vires non experientur. Itaque ad bella ista, seu falsa, seu vera sunt, consules, parata vobis plebes est, si, connubiis redditis, unam hanc civitatem tandem facitis; si coalescere, si jungi miscerique vobis privatis necessitudinibus possunt; si spes, si aditus ad honores viris strenuis et fortibus datur; si in consortio, si in societate reipublicæ esse, si, quod æquæ libertatis est, in vicem annuis magistratibus parere atque imperitare licet. Si hæc inpediet aliquis, ferte sermonibus, et multiplicata fama bella; nemo est nomen daturus, nemo arma capturus, nemo dimicaturus pro superbis dominis, cum quibus nec in re publica honorum, nec in privata connubii societas est.*

VI. *Quum in concionem et consules processissent,*

U. C. 310. et res a perpetuis orationibus in altercationem vertisset ; interroganti tribuno, *cur plebeium consulem fieri non oporteret ?* ut fortasse vere, sic parum utiliter in præsens certamen respondit, *quod nemo plebeius auspicia haberet : ideoque decemviros connubium diremissee, ne incerta prole auspicia turbarentur.* Plebes ad id maxime indignatione exarsit, quod auspiciari, tamquam invisi Diis immortalibus, negarentur posse : nec ante finis contentionum fuit, (quum et tribunalum acerrimum auctorem plebes nacta esset, et ipsa cum eo pertinacia certaret) quam victi tandem Patres, ut de connubio ferretur, consensere : ita maxime rati contentionem de plebeiis consulibus tribunos aut totam deposituros, aut post bellum dilatueros esse ; contentamque interim connubio plebem paratam delectui fore. Quum Canuleius victoria de Patribus et plebis favore ingens esset, accensi alii tribuni ad certamen pro rogatione sua summa vi pugnant, et, crescente in dies fama belli, delectum inpediunt. Consules, quum per senatum, intercedentibus tribunis, nihil agi posset, consilia principum domi habebant : adparebat, aut hostibus, aut civibus de victoria concedendum esse. Soli ex consularibus Valerius atque Horatius non intererant consiliis. C. Claudii sententia consules armabat in tribunos : Quinctiorum, Cincinnatique et Capitolini, sententiæ abhorrebant a cæde violandisque, quos, fœdere icto cum plebe, sacrosanctos accepissent. Per hæc consilia eo deducta res est, ut tribunos militum consulari potestate promiscue ex Patribus ac plebe creati sincerent ; de consulibus creandis nihil mutaretur : eoque contenti tribuni, contenta plebs fuit. Comitiam tribunis consulari pote-

Perfertur
lex de con-
nubio.

Tr. mili-
tum con-
sulari po-
testate.

state tribus creandis indicuntur: quibus indictis, extemplo, quicumque aliquid seditiose dixerat, aut fecerat, quam maxime tribunicii, et prensare homines, et concursare toto foro candidati cœpere: ut patricos desperatio primo, irritata plebe, adipiscendi honoris, deinde indignatio, si cum his gerendus esset honos, deterreret: postremo coacti tamen a primoribus petiere, ne cessisse possessione reipublicæ viderentur. Eventus eorum comitiorum docuit, alios animos in contentione libertatis dignitatisque, alios, secundum deposita certamina, incorrupto iudicio esse: tribunos enim omnes patricos creavit populus, contentus eo, quod ratio habita plebeiorum esset. Hanc modestiam æquitatemque et altitudinem animi ubi nunc in uno inveneris, quæ tum populi universi fuit?

U. C. 311.

A. C. 441.

VII. Anno trecentesimo decimo, quam urbs Roma condita erat, primum tribuni militum pro consulibus magistratum ineunt, A. Sempronius Atratinus, L. Atilius, T. Cæcilius; quorum in magistratu concordia domi pacem etiam foris præbuit. Sunt, qui propter adjectum Æquorum Volscorumque bello et Ardeatium defectioni Veiens bellum, quia duo consules obire tot simul bella nequirent, tribunos militum tres creatos dicant, sine mentione promulgatæ legis de consulibus creandis ex plebe, et imperio et insignibus consularibus usos. Non tamen pro firmato jam stetit magistratus ejus jus; quia tertio mense, quam inierunt, augurum decreto, perinde ac vitio creati, honore abiere; quod C. Curtius, qui comitiis eorum præfuerat, parum recte tabernaculum cepisset. Legati ab Ardea Romam venerunt, ita de injuria querentes, ut, si denieretur ea,

U. C. 311. in fœdere atque amicitia mansuros, restituto agro,
 A. C. 441. adpareret. Ab senatu responsum est, *Judicium populi rescindi ab senatu non posse, præterquam quod nullo nec exemplo nec jure fieret, concordiæ etiam ordinum causa. Si Ardeates sua tempora expectare velint, arbitriumque senatui levandæ injuriæ suæ permittant, fore, ut postmodo gaudeant, se iræ moderatos; sciantque, Patribus æque curæ fuisse, ne qua injuria in eos oriretur, ac ne orta diuturna esset.* Ita legati, quum se rem integram relatueros dixissent, comiter dimissi. Patricii, quum sine curuli magistratu republica esset, cõiere, et interregem creavere: contentio, consulesne, an tribuni militum crearentur, in interregno rem dies complures tenuit. Interrex ac senatus, consulum comitia; tribuni plebis et plebs, tribunorum militum ut habeantur, tendunt. Vicerunt Patres, quia et plebs, patriciis seu hunc seu illum delatura honorem, frustra certare superedit: et principes plebis ea comitia malebant, quibus non haberetur ratio sui, quam quibus ut indigni præterirentur: tribuni quoque plebis certamen sine effectu in beneficio apud primores Patrum reliquere. T. Quinctius Barbatus interrex consules creat L. Papium Mugillanum, L. Sempronium Atratinum. His consulibus cum Ardeatibus fœdus renovatum est: idque monumenti est, consules eos illo anno fuisse, qui neque in annalibus priscis, neque in libris magistratuum inveniuntur: credo, quod tribuni militum initio anni fuerunt, eo, perinde ac si totum annum in imperio fuerint, subfectis his consulibus, prætermissa nomina consulum horum. Licinius Macer auctor est, et in fœdere Ardeatino, et in linteis libris ad Monetæ inventa. Et foris, quum

tot terrores a finitimis ostentati essent, et domi otium fuit.

VIII. Hunc annum (seu tribunos modo, seu tribunis subfectos consules quoque habuit) sequitur annus haud dubiis consulibus, M. Gegauio Maccrino iterum, T. Quinctio Capitolino quintum consulibus. Idem hic annus censuræ initium fuit, rei a parva origine ortæ: quæ deinde tanto incremento aucta est, ut morum disciplinæque Romanæ penes eam regimen, senatus, equitumque centuriæ, decoris dedecorisque discrimen sub ditione ejus magistratus, publicorum jus privatorumque locorum, vectigalia populi Romani sub nutu atque arbitrio essent. Ortum autem initium rei est, quod in populo, per multos annos incenso, neque differri census poterat, neque consulibus, quum tot populorum bella inminerent, operæ erat id negotium agere. Mentio inlata ab senatu est, *Rem operosam ac minime consularem suo proprio magistratu egere: cui scribarum ministerium, custodiæque et tabularum cura, cui arbitrium formulæ censendi subjiceretur.* Et Patres, quamquam rem parvam, tamen, quo plures patricii magistratus in republica essent, læti accipere: id, quod evenit, futurum credo etiam rati, ut mox opes eorum, qui præessent, ipsi honori jus majestatemque adjicerent. Et tribuni, (id quod tunc erat) magis necessariam, quam speciosi ministerii procurationem intuentes, ne in parvis quoque rebus incommode adversarentur, haud sane tendere. Quum a primoribus civitatis spretus honor esset, Papirium Semproniumque, quorum de consulatu dubitabatur, ut eo magistratu parum solidum consulatum explerent, censui agendo po-

U. C. 312.
A. C. 440.

Censuræ
initium.

U. C. 312. pulus suffragiis præfecit. Censores ab re adpellati
 A. C. 440. sunt.

Ardeatium
 intestinæ
 discordiæ.

IX. Dum hæc Romæ geruntur, legati ab Ardea veniunt, pro veterrima societate renovatoque fœdere recenti, auxilium prope eversæ urbi inplorantes. Frui namque pace, optimo consilio cum populo Romano servata, per intestina arma non licuit; quorum causa atque initium traditur ex certamine factionum ortum: quæ fuere eruntque pluribus populis magis exitio, quam bella externa, quam fames morbive, quæque alia in Deum iras, velut ultima publicorum malorum, vertunt. Virginem plebeii generis, maxime forma notam, petiere juvenes: alter virgini genere par, tutoribus fretus, qui et ipsi ejusdem corporis erant; nobilis alter, nulla re, præterquam forma, captus: adjuvabant eum optimatium studia, per quæ in domum quoque puellæ certamen partium penetravit: nobilis superior judicio matris esse, quæ quam splendidissimis nuptiis jungi puellam volebat: tutores, in ea quoque re partium memores, ad suum tendere. Quum res peragi intra parietes nequisset, ventum in jus est: postulatu audito matris tutorumque, magistratus secundum parentis arbitrium dant jus nuptiarum. Sed vis potentior fuit: namque tutores, inter suæ partis homines de injuria decreti palam in foro concionati, manu facta virginem ex domo matris rapiunt: adversus quos infestior coorta optimatium acies sequitur accensum injuria juvenem: fit prælium atrox. Pulsa plebs, nihil Romanæ plebi similis, armata ex urbe profecta, colle quodam capto, in agros optimatium cum ferro ignique excursiones facit: urbem quoque, omnis etiam exper-

tem ante certaminis, multitudine opificum ad spem U. C. 312.
 prædæ evocata, obsidere parat: nec ulla species A. C. 440.
 cladesque belli abest; velut contacta civitate ra-
 bie duorum juvenum, funestas nuptias ex casu
 patriæ petentium. Parum parti utrique domi ar-
 morum bellique est visum: optimates Romanos ad
 auxilium urbis obsessæ, plebs ad expugnandam se-
 cum Ardeam Volscos excivere. Priores Volsci, duce Ardeam
 Æquo Clælio, Ardeam venere, et mœnibus hostium obsident
 vallum objecere. Quod ubi Romam est nunciatum, Volsci.
 extemplo M. Gegaius consul, cum exercitu pro-
 fectus, tria millia passuum ab hoste locum castris
 cepit, præcipitique jam die curare corpora milites
 jubet: quarta deinde vigilia signa profert: cœp-
 tumque opus adeo adproperatum est, ut, sole orto,
 Volsci firmiore se munimento ab Romanis circum- A Romanis
 vallatos, quam a se urbem, viderent: et alia parte obsidentur.
 consul muro Ardeæ brachium injunxerat; qua ex
 oppido sui commeare possent.

X. Volscus imperator, qui ad eam diem, non
 commeatu præparato, sed ex populatione agrorum
 raptò in diem frumento aluisset militem, postquam
 septus vallo repente inopem omnium rerum videt,
 ad conloquium consule evocato, *si solvendæ obsidio-
 nis causa venerit Romanus, abducturum se inde Vol-
 scos, ait.* Adversus ea consul, *victis conditiones ac-
 cipiendas esse, non ferendas,* respondit; *neque, ut ve-
 nerint ad obpugnandos socios populi Romani suo ar-
 bitrio, ita abituros Volscos esse. Dedi imperatorem,
 arma poni, jubet, fatentes victos se esse, et imperio
 parere: aliter, tam abeuntibus, quam manentibus, se
 hostem infensum, victoriam potius ex Volscis, quam
 pacem infidam, Romam relaturum.* Volsci exiguam

Victi, dedi-
to duce,
sub jugum
mittuntur.

spem in armis, alia undique abscissa, quum tentassent, præter cetera adversa loco quoque iniquo ad pugnam congressi, iniquiore ad fugam, quum ab omni parte cæderentur, ad preces a certamine versi, dedito imperatore traditisque armis, sub jugum missi, cum singulis vestimentis ignominia cladisque pleni dimittuntur: et, quum haud procul urbe Tusculo consedissent, vetere Tusculanorum odio inermes obpressi dederunt pœnas, vix nunciis cædis relictis.

Ardeæ res
compositæ.

Romanus Ardeæ turbatas seditione res, principibus ejus motus securi percussis, bonisque eorum in publicum Ardeatium redactis, composuit: demtamque injuriam judicii tanto beneficio populi Romani Ardeates credebant; senatui superesse aliquid ad delendum publicæ avaritiæ monumentum videbatur. Consul triumphans in urbem redit, Clælio duce Volscorum ante currum ducto, prælatisque spoliis, quibus dearmatum exercitum hostium sub jugum miserat. Æquavit, quod haud facile est, Quinctius consul togatus armati gloriam collegæ: quia concordia pacisque domesticam curam, jura infimis summisque moderando, ita tenuit, ut eum et Patres severum consulem, et plebs satis comem crediderint. Et adversus tribunos auctoritate plura, quam certamine, tenuit: quinque consulatus, eodem tenore gesti, vitæque omnis, consulariter acta, verendum pene ipsum magis, quam honorem, faciebant: eo tribunorum militarium nulla mentio his consulibus fuit.

U. C. 313.
A. C. 439.

XI. Consules creant M. Fabium Vibulanum, Postumum Æbutium Cornicinem. Fabius et Æbutius consules, quo majori gloria rerum, domi forisque gestarum, succedere se cernebant, (maxime au-

tem memorabilem annum apud finitimos socios hostesque esse, quod Ardeatibus in re præcipiti tanta foret cura subventum) eo inpensius, ut delerent prorsus ex animis hominum infamiam iudicii, senatusconsultum fecerunt; ut, quoniam civitas Ardeatium intestino tumultu redacta ad paucos esset, coloni eo præsidii causa adversus Volscos scriberentur. Hoc palam relatum in tabulas, ut plebem tribunosque falleret iudicii rescindendi consilium ininitum. Consenserant autem, ut, multo majore parte Rutulorum colonorum, quam Romanorum, scripta, nec ager ullus divideretur, nisi is, qui interceptus iudicio infami erat; nec ulli prius Romano ibi, quam omnibus Rutulis divisus esset, gleba ulla agri adsignaretur. Sic ager ad Ardeates rediit. Triumviri ad coloniam Ardeam deducendam creati Agrippa Menenius, T. Clælius Siculus, M. Æbutius Elva: qui, per minime populare ministerium agro adsignando sociis, quem populus Romanus suum iudicasset, quum plebem obfendissent, ne primoribus quidem Patrum satis accepti, quod nihil gratiæ cujusquam dederant; vexationes, ad populum jam die dicta ab tribunis, coloni adscripti remanendo in colonia, quam testem integritatis justitiæque habebant, vitavere.

Ardeatibus ager redditus, qui iudicio infami interceptus erat.

XII. Pax domi forisque fuit et insequente anno, C. Furio Pacilo et M. Papirio Crasso consulibus. Ludi, ab decemviris per secessionem plebis a Patribus ex senatusconsulto voti, eo anno facti sunt. Causa seditionum nequidquam a Prætelio quæsitæ: qui, tribunus plebis iterum ea ipsa denunciando factus, neque, ut de agris dividendis plebi referrent consules ad senatum, pervincere potuit:

U. C. 314.
A. C. 438.

et, quum magno certamine obtinisset, ut consulerentur Patres, consulum an tribunorum placeret comitia haberi, consules creati jussi sunt: ludibrioque erant minæ tribuni, denunciatis se delectum impediturum: quum, quietis finitimis, neque bello, neque belli adparatu opus esset. Sequitur hanc

U. C. 315. tranquillitatem rerum annus, Proculo Geganio Ma-
A. C. 437. cerino, L. Menenio Lanato consulibus, multiplici

clade ac periculo insignis, seditionibus, fame, regno prope per largitionis dulcedinem in cervices accepto. Unum afuit bellum externum: quo si adgravatæ res essent, vix ope Deorum omnium resisti potuisset. Cœpere a fame mala, seu adversus annus frugibus fuit, seu dulcedine concionum et urbis deserto agrorum cultu: nam utrumque traditur: et Patres plebem desidem, et tribuni plebis nunc fraudem nunc negligentiam consulum accusabant. Postremo perpulere plebeii, haud adversante senatu, ut L. Minucius præfectus annonæ crearetur; felicior in eo magistratu ad custodiam libertatis futurus, quam ad curationem ministerii sui: quamquam postremo annonæ quoque levatæ haud inmeritam et gratiam et gloriam tulit. Qui quum, multis circa finitimos populos legationibus terra marique nequidquam missis, (nisi quod ex Etruria haud ita multum frumenti advectum est) nullum momentum annonæ fecisset; et, revolutus ad dispensationem inopiæ, profiteri cogendo frumentum, et vendere, quod usu menstruo superesset, fraudandoque parte diurni cibi servitia, criminando inde et objiciendo iræ populi frumentarios, acerba inquisitione aperiret magis, quam levaret, inopiam; multi ex plebe, spe amissa, potius quam ut cruciarentur trabendo

Fames.

animam, capitibus obvolutis se in Tiberim præcipitaverunt.

XIII. Tum Sp. Mælius ex equestri ordine, ut illis temporibus, prædives, rem utilem, pessimo exemplo, pejore consilio, est adgressus : frumento namque ex Etruria privata pecunia per hospitem clientiumque ministeria coëmto, (quæ, credo, ipsa res ad levandam publica cura annonam impedimento fuerat) largitiones frumenti facere instituit : plebemque, hoc munere delinitam, quacumque incederet, conspectus elatusque supra modum hominis privati, secum trahere ; haud dubium consulatum favore ac spe despondentem. Ipse, ut est humanus animus insatiabilis eo, quod fortuna spondet, ad altiora et non concessa tendere : et, quoniam consulatus quoque eripiendus invitis Patribus esset, de regno agitare : id unum dignum tanto adparatu consiliorum et certamine, quod ingens exsudandum esset, præmium fore. Jam comitia consularia instabant : quæ res eum, necdum compositis maturisve satis consiliis, obpressit. Consul sextum creatus T. Quinctius Capitolinus, minime opportunus vir novanti res : collega additur ei Agrippa Mænius, cui Lanato erat cognomen : et L. Minucius præfectus annonæ, seu reffectus, seu, quoad res posceret, in incertum creatus : nihil enim constat, nisi in libros linteos utroque anno relatum inter magistratus præfecti nomen. Hic Minucius, eandem publice curationem agens, quam Mælius privatim agendam susceperat, quum in utraque domo genus idem hominum versaretur, rem compertam ad sènatum refert, *Tela in domum Mælii conferrî, eumque conciones domi habere : ac non dubia regni*

Periculosæ
largitiones
Sp. Mælii.

U. C. 316.
A. C. 436.

U. C. 316. *consilia esse: tempus agendæ rei nondum stare; cœ-*
 A. C. 436. *tera jam convenisse; et tribunos mercede emptos ad*
prodendam libertatem, et partita ducibus multitudinis
ministeria esse. Serius se pene, quam tutum fuerit,
ne cujus incerti vanique auctor esset, ea deferre. Quæ
postquam sunt audita, et undique primores Patrum
et prioris anni consules increparent, quod eas lar-
gitiones cœtusque plebis in privata domo passi es-
sent fieri, et novos consules, quod exspectassent,
donec a præfecto annonæ tanta res ad senatum de-
ferretur, quæ consulem non auctorem solum desi-
deraret, sed etiam vindicem; tum T. Quinctius,
consules inmerito increpari, ait, qui, constricti legibus
de provocatione ad dissolvendum imperium latis, ne-
quaquam tantum virium in magistratu ad eam rem pro
atrocitate vindicandam, quantum animi, haberent:
opus esse non forti solum viro, sed etiam libero exsolu-
toque legum vinculis. Itaque se dictatorem L. Quinc-
tium dicturum: ibi animum parem tantæ potestati
esse. Adprobantibus cunctis, primo Quinctius ab-
nuere: et, quid sibi vellent, rogitare, qui se ætate ex-
acta tantæ dimicationi objicerent. Deiu, quum un-
dique plus in illo senili animo non consilii modo,
sed etiam virtutis esse, quam in omnibus aliis dice-
rent, laudibusque haud inmeritis onerarent, et con-
sul nihil remitteret; precatus tandem Deos immor-
 tales Cincinnatus, ne senectus sua in tam trepidis
 rebus damno dedecorive reipublicæ esset, dictator
 a consule dicitur: ipse deinde C. Servilium Aba-
 lam magistrum equitum dicit.

Creatur
dictator
Cincin-
natus.

XIV. Postero die, dispositis præsidiis, quum in
 forum descendisset, conversaque in eum plebs no-
 vitate rei ac miraculo esset, et Mæliani atque ipse

dux eorum in se intentam vim tanti imperii cerne-
 rent; expertes consiliorum regni, *qui tumultus, quod*
bellum repens, aut dictatoriam majestatem, aut Quinc-
tium post octogesimum annum rectorem reipublicæ quæ-
sisset, rogarent; missus ab dictatore Servilius ma-
 gister equitum ad Mælium, *Vocat te, inquit, dicta-*
tor. Quum pavidus ille, *quid vellet, quæreret;* Ser-
 viliusque *causam dicendam esse proponeret, crimen-*
que, a Minucio delatum ad senatum, diluendum; tunc
 Mælius recipere se in catervam suorum, et primum
 circumspectans tergiversari: postremo, quum ad-
 paritor jussu magistri equitum duceret, ereptus a
 circumstantibus, fugiensque, fidem plebis Romanæ
 implorare: et obprimi se consensu Patrum dicere,
 quod plebi benigne fecisset: orare, ut opem sibi
 ultimo in discrimine ferrent, neve ante oculos suos
 trucidari sinerent. Hæc cum vociferantem adsecu-
 tus Ahala Servilius obtruncat: respersusque cruore
 obtruncati, stipatus caterva patriciorum juvenum,
 dictatori renunciat, vocatum ad eum Mælium, re-
 pulso adparitore concitantem multitudinem, pœnam
 meritam habere. Tum dictator, *Macte virtute, in-*
quit, C. Servili, esto, liberata republica.

U. C. 316.

A. C. 436.

Mælius oc-
ciditur.

XV. Tumultuantem deinde multitudinem incerta
 existimatione facti ad concionem vocari jussit; et,
Mælium jure cæsum, pronunciavit, etiam si regni cri-
mine insons fuerit; qui vocatus a magistro equitum ad
 dictatorem non venisset. *Se ad causam cognoscendam*
consedissee; qua cognita, habiturum fuisse Mælium si-
milem causæ fortunam. Vin parantem, ne judicio se
committeret, vi coërcitum esse: nec cum eo, tamquam
cum cive, agendum fuisse; qui natus in libero populo
inter jura legesque, ex qua urbe reges exactos sciret, eo-

Factum de-
fendit dic-
tator.

U. C. 316. demque anno sororis filios regis, et liberos consulis li-
 A. C. 436. beratoris patriæ, propter pactionem indicatam recipi-
 endorum in urbem regum, a patre securi esse percus-
 sos; ex qua Collatinum Tarquinium consulem nominis
 odio abdicare se magistratu atque exulare jussum; in
 qua de Sp. Cassio, post aliquot annos, propter con-
 silia inita de regno supplicium sumtum; in qua nuper
 decemviros bonis, exsilio, capite multatos ob superbiam
 regiam, in ea Sp. Mælius spem regni conceperit. Et
 quis homo? quamquam nullam nobilitatem, nullos ho-
 nores, nulla merita cuiquam ad dominationem pan-
 dere viam; sed tamen Claudios, Cassios, consulatibus,
 decemviratibus, suis majorumque honoribus, splendore
 familiarum sustulisse animos, quo nefas fuerit: Sp.
 Mælium, cui tribunatus plebis magis optandus, quam
 sperandus, fuerit, frumentarium divitem, bilibris far-
 ris sperasse libertatem se civium suorum emisse, cibo-
 que objiciendo ratum victorem finitimorum omnium po-
 pulum in servitatem perlici posse: ut, quem senato-
 rem concoquere civitas vix posset, regem ferret, Ro-
 muli conditoris, ab Diis orti, recepti ad Deos, insignia
 atque imperium habentem. Non pro scelere id magis,
 quam pro monstro, habendum. Nec satis esse san-
 guine ejus expiatum, nisi tecta parietesque, intra quæ
 tantum amentia conceptum esset, dissiparentur; bona-
 que, contacta pretiis regni mercandi, publicarentur:
 jubere itaque, quastores vendere ea bona, atque in pub-
 licum redigere.

XVI. Domum deinde, ut monumento area esset
 obpressæ nefariæ spei, dirui extemplo jussit: id
 Æquiniælium adpellatum est. L. Minucius bove
 aurato extra portam Trigeminam est donatus, ne
 plebe quidem invita, quia frumentum Mælianum,

assibus in modios æstimatum, plebi divisit. Hunc Minucium, apud quosdam auctores, transisse a Patribus ad plebem, undecimumque tribunum plebis cooptatum seditionem, motam ex Mæliana cæde, sedasse, invenio. Ceterum vix credibile est, numerum tribunorum Patres augeri passos, idque potissimum exemplum a patricio homine introductum; nec deinde id plebem concessum semel obtinuisse, aut certe tentasse: sed ante omnia refellit falsum imaginis titulum paucis ante annis lege cautum, ne tribunis collegam cooptare liceret. Q. Cæcilius, Q. Junius, Sext. Titinius, soli ex collegio tribunorum neque tulerant de honoribus Minucii legem; et criminari nunc Minucium, nunc Servilium apud plebem, querique indignam necem Mælii non destiterant. Pervicerunt igitur, ut tribunorum militum potius, quam consulum, comitia haberentur; haud dubii, quin sex locis (tot enim jam creari licebat) et plebeii aliqui, profitendo se ultores fore Mælianæ cædis, crearentur. Plebs, quamquam agitata multis eo anno et variis motibus erat, nec plures, quam tres, tribunos consulari potestate creavit, et in iis L. Quinctium Cincinnati filium: ex cujus dictaturæ invidia tumultus quærebatur. Prælati suffragiis Quinctio Mam. Æmilius, vir summæ dignitatis. L. Julium tertium creant.

XVII. In horum magistratu Fidenæ, colonia Ro- U. C. 317.
 mana, ad Lartem Tolunnium Veientium regem ac A. C. 435.
 Veientes defecere. Majus additum defectioni scelus. C. Fulcinium, Clælium Tullum, Sp. Antium, Legati
 L. Roscium, legatos Romanos, caussam novi con- Rom. a Fi-
 siliis quærentes, jussu Tolunnii interfecerunt. denatibus
 Le- cæsi.
 vant quidam regis facinus: in tesserarum prospero

jactu vocem ejus ambigam, ut occidi jussisse videretur, ab Fidenatibus exceptam, causam mortis legatis fuisse. Rem incredibilem; interventu Fidenatium, novorum sociorum, consulentium de cæde ruptura jus gentium, non aversum ab intentione lusum animum: nec deinde in horrorem versum facinus: propius est fidem, obstringi Fidenatium populum, ne respicere spem ullam ab Romanis posset, conscientia tanti sceleris voluisse. Legatorum, qui Fidenis cæsi erant, statuæ publice in Rostris positæ sunt. Cum Veientibus Fidenatibusque, præterquam finitimis populis, ab causa etiam tam nefanda bellum exorsis, atrox dimicatio instabat. Itaque ad curam summæ rerum, quæta plebe tribunisque ejus, nihil controversiæ fuit, quin consules crearentur M. Geganius Macerinus tertium et L. Sergius Fidenas; a bello credo, quod deinde gessit, appellatum. Hic enim primus cis Anienem cum rege Veientium secundo proelio confligit, nec incruentam victoriam retulit. Major itaque ex civibus amissis dolor, quam lætitia fuis hostibus fuit: et senatus, ut in trepidis rebus, dictatorem dici Mam. Æmilium jussit. Is magistrum equitum ex collegio prioris anni, quo simul tribuni militum consulari potestate fuerant, L. Quinctium Cincinnatum, dignum parente juvenem, dixit. Ad delectum a consulibus habitum centuriones veteres belli periti adjecti, et numerus amissorum proxima pugna expletus. Legatos Quinctium Capitolinum et M. Fabium Vibulanum sequi se dictator jussit. Quum potestas major, tum vir quoque potestati par, hostes ex agro Romano trans Anienem submovere, collesque inter Fidenas atque Anienem ceperunt, re-

U. C. 318.

A. C. 434.

Dictator
Mam.
Æmilium.

ferentes castra : nec ante in campos degressi sunt, U. C. 318.
A. C. 434. quam legiones auxilio Faliscorum venerunt. Tum demum castra Etruscorum pro mœnibus Fidenarum posita : et dictator Romanus haud procul inde ad confluentes consedit in utriusque ripis amnis, qua sequi munimento poterat, vallo interposito : postero die in aciem eduxit.

XVIII. Inter hostes variæ fuere sententiæ. Faliscus, procul ab domo militiam ægre patiens, satissique fidens sibi, poscere pugnam : Veienti Fidenatique plus spei in trahendo bello esse. Tolumnius, quamquam suorum magis placebant consilia, ne longinquam militiam non paterentur Falisci, postero die se pugnaturum edicit. Dictatori ac Romanis, quod detrectasset pugnam hostis, animi accessere : posteroque die, jam militibus castra urbemque se obpugnatos frementibus, ni copia pugnae fiat, utrimque acies inter bina castra in medium campi procedunt. Veiens, multitudine abundans, Veientes cum sociis pugnant adversus Romanos. qui inter dinicationem castra Romana adgrederentur, post montes circummisit. Trium populorum exercitus ita stetit instructus, ut dextrum cornu Veientes, sinistrum Falisci tenerent, medii Fidenates essent. Dictator dextro cornu adversus Faliscos, sinistro contra Veientem Capitolinus Quinctius intulit signa : ante mediam aciem cum equitatu magister equitum processit. Parumper silentium et quies fuit, nec Etruscis, nisi cogerentur, pugnam inituris, et dictatore arcem Romanam respectante, ut ab auguribus, simul aves rite admisissent, ex composito tolleretur signum. Quod simul conspexit, primos equites clamore sublato in hostem emisit : secuta peditum acies ingenti vi

U. C. 318. confligit. Nulla parte legiones Etruscæ sustinuerunt
 A. C. 434. inpetum Romanorum: eques maxime resistebat; equitumque longe fortissimus ipse rex, ab omni parte effuse sequentibus obequitans Romanis, trahebat certamen.

Cossus regem eorum occidit.

XIX. Erat tum inter equites tribunus militum A. Cornelius Cossus, eximia pulchritudine corporis, animo ac viribus par, memorque generis, quod, amplissimum acceptum, majus auctiusque reliquit posteris: is quum ad inpetum Tolumnii, quacumque se intendisset, trepidantes Romanas videret turmas, insignemque cum regio habitu volitantem tota acie cognosset, *Hicine est, inquit, ruptor fœderis humani, violatorque gentium juris? Jam ego hanc mactatam victimam, (si modo sancti quidquam in terris esse Dii volunt) legatorum manibus dabo.* Calcaribus subditis, infesta cuspide in unum fertur hostem: quem quum ictum equo dejecisset, confestim et ipse hasta innisus se in pedes excepit. Adsurgentem ibi regem umbone resupinat, repetitumque sæpius cuspide ad terram adfixit: tum exsanguis detracta spolia; caputque abscisum victor spiculo gerens, terrore cæsi regis hostes fundit. Ita equitum quoque fusa acies, quæ una fecerat anceps certamen. Dictator legionibus fugatis instat, et ad castra compulsos cædit. Fidenatium plurimi locorum notitia effugere in montes. Cossus, Tiberim cum equitatu transvectus, ex agro Veientano ingentem detulit prædam ad urbem. Inter prælium et ad castra Romana pugnatum est adversus partem copiarum, ab Tolumnio, ut ante dictum est, ad castra missam. Fabius Vibulanus corona primum vallum defendit: intentos deinde hostes in vallum,

Vincuntur.

egressus dextra principali, cum triariis repente in-^{U. C. 318.}
vadit: quo pavore injecto, cædes minor, quia pau-^{A. C. 434.}
ciores erant; fuga non minus trepida, quam in
acie, fuit.

XX. Omnibus locis re bene gesta, dictator senatusconsulto jussuque populi triumphans in urbem rediit. Longe maximum triumphi spectaculum fuit ^{Cossi spolia opima.}
Cossus, spolia opima regis interfecti gerens: in eum milites carmina incondita, æquantes eum Romulo, canere. Spolia in æde Jovis Feretrii prope Romuli spolia, quæ, prima Opima adpellata, sola ea tempestate erant, cum sollemni dedicatione dono fixit: averteratque in se a curru dictatoris civium ora, et celebritatis ejus diei fructum prope solus tulerat. Dictator coronam auream libram pondo ex publica pecunia, populi jussu, in Capitolio Jovi donum posuit. Omnes ante me auctores secutus, A. Cornelium Cossum tribunum militum secunda spolia opima Jovis Feretrii templo intulisse, exposui: ceterum, præterquam quod ea rite opima spolia habentur, quæ dux duci detraxit; nec ducem novimus, nisi cujus auspicio bellum geritur; titulus ipse, spoliis inscriptus, illos meque arguit, consulem ea Cossum cepisse. Hoc ego quum Augustum Cæsarem, templorum omnium conditorem aut restitutorem, ingressum ædem Feretrii Jovis, quam vetustate dilapsam refecit, se ipsum in thorace linteo scriptum legisse audissem; prope sacrilegium ratus sum, Cosso spoliorum suorum Cæsarem, ipsius templi auctorem, subtrahere testem. Qui si ea in re sit error, quod tam veteres annales, quodque magistratum libri, quos linteos in æde repositos Monetæ Macer Licinius citat identidem auctores,

nono post demum anno cum T. Quinctio Penno A. Cornelium Cossum consulem habeant, existimatio communis omnibus est: nam etiam illud accedit, ne tam clara pugna in eum annum transferri posset, quod inbelle triennium ferme pestilentia inopiaque frugum circa A. Cornelium consulem fuit: adeo ut quidam annales, velut funesti, nihil præter nomina consulum subgerant. Tertius ab consulatu Cossi annus tribunum eum militum consulari potestate habet; eodem anno magistrum equitum: quo in imperio alteram insignem edidit pugnam equestrem: ea libera conjectura est. Sed (ut ego arbitror) vana versare in omnes opiniones licet: quum auctor pugnae, recentibus spoliis in sacra sede positis, Jovem prope ipsum, cui vota erant, Romulumque intuens, haud spernendos falsi tituli testes, se A. Cornelium Cossum consulem scripserit.

U. C. 319.
A. C. 433.

XXI. M. Cornelio Maluginense, L. Papirio Crasso consulibus, exercitus in agrum Veientem ac Faliscum ducti: prædæ abactæ hominum pecorumque: hostis in agris nusquam inventus, neque pugnandi copia facta: urbes tamen non obpugnatae, quia pestilentia populum invasit. Et seditiones domi quæsita sunt, nec motæ tamen, ab Sp. Mælio tribuno plebis; qui, favore nominis moturum se aliquid ratus, et Minucio diem dixerat, et rogationem de publicandis bonis Servilii Abalæ tulerat: falsis criminibus a Minucio circumventum Mælium arguens, Servilio cædem civis indenmati objiciens: quæ vaniora ad populum ipso auctore fuere. Ceterum magis vis morbi ingravescens curæ erat, terroresque ac prodigia; maxime quod crebris motibus terræ ruere in agris nunciabantur tecta. Ob-

Pestilentia.

secratio itaque a populo, duumviris præeuntibus, est facta. Pestilentior inde annus, C. Julio iterum et L. Virginio consulibus, tantum metum vastitatis in urbe agrisque fecit, ut non modo prædandi causa quisquam ex agro Romano non exiret, bellive inferendi memoria Patribus aut plebi esset; sed ultro Fidenates, qui se primo aut oppido, aut montibus, aut muris tenuerant, populabundi descenderent in agrum Romanum: deinde, Veientium exercitu ad-
U. C. 320.
A. C. 432.
 cito, (nam Falisci perpelli ad instaurandum bellum, neque clade Romanorum, neque sociorum precibus, potuere) duo populi transiere Anienem; atque haud procul Collina porta signa habuere. Trepidatum itaque, non in agris magis, quam in urbe, est. Julius consul in aggere murisque explicat copias: a Virginio senatus in æde Quirini consulitur. Dictatorem dici A. Servilium placet, cui Prisco alii, alii Structo fuisse cognomen tradunt. Virginius, dum collegam consuleret, moratus, permittente eo, nocte dictatorem dixit: is sibi magistrum equitum Postumum Æbutium Elvam dicit.

Bellum cum Fidenatibus et Veientibus.

Servilius dictator.

XXII. Dictator omnes luce prima extra portam Collinam adesse jubet: quibuscumque vires subpetebant ad ardua ferenda, præsto fuere: signa ex ærario promta feruntur ad dictatorem. Quæ quum agerentur, hostes in loca altiora concessere: eo dictator agmine infesto subit: nec procul Nomento signis conlatis, fudit Etruscas legiones: compulit inde in urbem Fidenas, valloque circumdedit. Sed
Fidenas obpugnat.
 neque scalis capi poterat urbs alta et munita; neque in obsidione vis ulla erat, quia frumentum non necessitati modo satis, sed copię quoque, abunde ex ante convecto subficiebat. Ita, expugnandi pariter

cogendique ad deditionem spe amissa, dictator in locis, propter propinquitatem notis, ab aversa parte urbis maxime neglecta, quia suapte natura tutissima erat, agere in arcem cuniculum instituit: ipse, diversissimis locis subeundo ad mœnia quadrifariam diviso exercitu, qui alii aliis succederent ad pugnam, continenti die ac nocte prælio ab sensu operis hostes avertebat: donec, perfosso a castris monte, erecta in arcem via est: intentisque Etruscis ad varias a certo periculo minas, clamor supra caput hostilis captam urbem ostendit. Eo anno C. Furius Pacilus et M. Geganius Macerinus censores villam publicam in campo Martio probaverunt: ibique primum census populi est actus.

Cuniculo
capit.

U. C. 321.
A. C. 431.

XXIII. Eosdem consules insequenti anno refectos, Julium tertium, Virginium iterum, apud Macrum Licinium invenio. Valerius Antias et Q. Tubero M. Manlium et Q. Sulpicium consules in eum annum edunt: ceterum in tam discrepante editione et Tubero et Macer libros linteos auctores profitentur: neuter, tribunos militum eo anno fuisse, traditum a scriptoribus antiquis dissimulat. Licinio libros haud dubie sequi linteos placet: et Tubero incertus veri est: sed inter cetera, vetustate incomperta, hoc quoque in incerto positum. Trepidatum in Etruria est post Fidenas captas, non Veientibus solum exterritis metu similis excidii, sed etiam Faliscis memoria initi primo cum iis belli; quamquam rebellantibus non adfuerant. Igitur quum duæ civitates, legatis circa duodecim populos missis, inpetrassent, ut ad Voltumnæ fanum indiceretur omni Etruriæ concilium: velut magno inde tumultu imminente, senatus Mam. Æmilium dictatorem iterum

Dictator
Mamercus
Æmilius.

dici jussit : ab eo A. Postumius Tubertus magister U. C. 321.
 equitum est dictus ; bellumque tanto majore, quam A. C. 431.
 proximo, conatu adparatum est, quanto plus erat
 ab omni Etruria periculi, quam ab duobus populis
 fuerat.

XXIV. Ea res aliquanto exspectatione omnium
 tranquillior fuit. Itaque quum renunciatum a mer-
 catoribus esset, negata Veientibus auxilia, jussosque
 suo consilio bellum initum suis viribus exsequi, nec
 adversarum rerum quærere socios, cum quibus spes
 integram communicati non sint : tum dictator, ne
 nequidquam creatus esset, materia quærendæ bello
 gloriæ adempta, in pace aliquid operis edere, quod
 monumentum esset dictaturæ, cupiens, censuram
 minuere parat : seu nimiam potestatem ratus, seu
 non tam magnitudine honoris, quam diuturnitate,
 offensus. Concione itaque advocata, *republicam*
foris gerendam, ait, *tutaque omnia præstanda, Deos*
immortales suscepisse : se, quod intra muros agendum Censuræ :
esset, libertati populi Romani consulturum : maximam tempus in-
autem ejus custodiam esse, si magna imperia diuturna minutum.
non essent ; et temporis modus imponeretur, quibus
juris inponi non posset. Alios magistratus annuos esse,
quinquennalem censuram : grave esse, iisdem per tot
annos magna parte vitæ obnoxios vivere : se legem latu-
rum, ne plus, quam annua ac semestris, censura esset.
 Consensu ingenti populi legem postero die pertulit,
 et, *ut reipsa*, inquit, *sciatis Quirites, quam mihi diu-*
turna non placeant imperia, dictatura me ob lico. De-
 posito suo magistratu, modo aliorum magistratui
 inposito, sine alteri, cum gratulatione ac favore in-
 genti populi domum est reductus. Censores, ægre
 passi, Mamercum, quod magistratum populi Romani

minuisset, tribu moverunt, octuplicatoque censu ærarium fecerunt : quam rem ipsum ingenti animo tulisse ferunt, causam potius ignominie intuentem, quam ignominiam ; primores Patrum, quamquam deminutum censuræ jus uoluissent, exemplo acerbitatis censoriæ obfensos : quippe quum se quisque diutius ac sæpius subjectum censoribus fore cerne-
ret, quam censuram gesturum. Populi certe tanta indignatio coorta dicitur, ut vis a censoribus nullius auctoritate, præterquam ipsius Mamerci, deterreri quiverit.

XXV. Tribuni plebis, adsiduis concionibus prohibendo consularia comitia, quum res prope ad interregnum perducta esset, evicere tandem, ut tribuni militum consulari potestate crearentur : victoriae præmium, quod petebatur, ut plebeius crearetur, nullum fuit : omnes patricii creati sunt, M. Fabius U. C. 322.
A. C. 430. Vibulanus, M. Foslius, L. Sergius Fidenas. Pestilentia. eo anno aliarum rerum otium præbuit : ædis Apollini pro valetudine populi vota est : multa duumviri ex libris, placandæ Deum iræ, avertendæque a populo pestis causa, fecere : magna tamen clades in urbe agrisque, promiscue hominum pecorumque pernicie, accepta : famem cultoribus agrorum timentes in Etruriam, Pomptinumque agrum, et Cumas, postremo in Siciliam quoque frumenti causa misere. Consularium comitorum nulla mentio habita est. Tribuni militum consulari potestate omnes patricii creati sunt, L. Pinarius Mamercinus, U. C. 323.
A. C. 429. L. Furius Medullinus, Sp. Postonius Albus. Eo anno vis morbi levata, neque a penuria frumenti, quia ante provisum erat, periculum fuit. Consilia ad movenda bella in Volscorum Æquorumque con-

eiliis, et in Etruria ad fanum Voltumnæ, agitata. Ibi prolatae in annum res, decretoque cautum, ne quod ante concilium fieret; nequidquam Veiente populo querente, eandem, qua Fidenæ deletæ sint, imminere Veiiis fortunam. Interim Romæ principes plebis, jam diu nequidquam imminentes spei majoris honoris, dum foris otium esset, cœtus indicere in domos tribunorum plebei, ibi secreta consilia agitare: queri, *se a plebe adeo spreto, ut, quum per tot annos tribuni militum consulari potestate creentur, nulli umquam plebeio ad eum honorem aditus fuerit: multum providisse suos majores, qui caverint, ne cui patricio plebeii magistratus patrent; aut patricios habendos fuisse tribunos plebei: adeo se suis etiam sordere, nec a plebe minus, quam a Patribus contemni.* Alii purgare plebem, culpam in Patres vertere: *eorum ambitione artibusque fieri, ut obseptum plebi sit ad honorem iter: si plebi respirare ab eorum mixtis precibus minisque liceat, memorem eam suorum initura suffragia esse, et parto auxilio imperium quoque adsecuram.* Placet, tollendæ ambitionis causa, tribunos legem promulgare, ne cui album in vestimentum addere petitionis liceret causa. Parva Lex de albo in vestimentum non addendo. nunc res, et vix serio agenda videri possit, quæ tunc ingenti certamine Patres ac plebem accendit. Vicere tamen tribuni, ut legem perferrent: adparebatque, irritatis animis, plebem ad suos studia inclinaturam: quæ ne libera essent, senatusconsultum factum est, ut consularia comitia haberentur.

XXVI. Tumultus causa fuit; quem ab Æquis U. C. 324. et Volscis Latini atque Hernici nunciarant. T. A. C. 426. Quinctius L. F. Cincinnatus (eidem et Penno cognomen additur) et C. Julius Mento, consules facti:

U. C. 324. nec ultra terror belli est dilatus. Lege sacrata, quæ
 A. C. 428. maxima apud eos vis cogendæ militiæ erat, delectu
 habito, utrimque validi exercitus profecti in Algi-
 dum convenere: ibique, seorsum Æqui, seorsum
 Bellum cum Æquis Volscis. Volsci, castra communivere; intentiorque, quam
 umquam ante, muniendi exercendique militem cura
 ducibus erat: eo plus nuncii terroris Romam adtu-
 lere. Senatui dictatorem dici placuit: quia, etsi sæpe
 victi populi, majore tamen conatu, quam alias um-
 quam, rebellarent: et aliquantum Romanæ juven-
 tutis morbo absumentum erat: ante omnia pravitas
 consulum discordiaque inter ipsos, et certamina in
 consiliis omnibus terrebant. Sunt, qui male pugna-
 tum ab his consulibus in Algido auctores sint, eam-
 que causam dictatoris creandi fuisse. Illud satis
 constat, ad alia discordes in uno adversus Patrum
 voluntatem consensisse, ne dicerent dictatorem: do-
 nec, quum alia aliis terribiliora adferrentur, nec in
 auctoritate senatus consules essent, Q. Servilius
 Priscus, summis honoribus egregie usus, *Ios*, in-
 quit, *tribuni plebis, quoniam ad extrema ventum est,*
senatus adpellat, ut in tanto discrimine reipublicæ dic-
tatorem dicere consules pro potestate vestra cogatis.

Tribuni pl. minantur vincula consulis. Qua voce audita, occasionem oblatam rati tribuni au-
 gendæ potestatis secedunt, proque collegio pronun-
 ciant, *placere, consules senatui dicto audientes esse: si*
adversus consensum amplissimi ordinis ultra tendant, in
vincula se duci eos jussuros. Consules ab tribunis,
 quam ab senatu, vinci maluerunt; proditum a Pa-
 tribus summi imperii jus, datumque sub jugum tri-
 bunicæ potestati consulatum memorantes, siqui-
 dem cogi aliquid pro potestate ab tribuno consules,
 et (quo quid ulterius privato timendum foret?) in

vinacula etiam duci possent. Sors, ut dictatorem diceret, (nam ne id quidem inter collegas con- venerat) T. Quinctio evenit: is A. Postonium Tullium, socerum suum, severissimi imperii virum, dictatorem dixit: ab eo L. Julius magister equitum est dictus. Simul edicitur et justitium: neque aliud tota urbe agi, quam bellum adparari: cognitio vacantium militiæ munere post bellum differtur. Ita dubii quoque inclinant ad nomina danda: et Herpici Latinisque milites imperati: utrimque enixe obeditum dictatori est.

XXVII. Hæc omnia celeritate ingenti acta: relictoque C. Julio consule ad præsidium urbis, et L. Julio Magistro equitum ad subita belli ministeria, ne qua res, qua eguissent in castris, moraretur, dictator, præeunte A. Cornelio pontifice maximo, ludos magnos tumultus caussa vovit: profectusque ab urbe, diviso cum Quinctio consule exercitu, ad hostes pervenit. Sicut bina castra hostium, parvo inter se spatio distantia, viderant, ipsi quoque mille ferme passus ab hoste, dictator Tusculo, consul Lanuvio, propiorem locum castris ceperunt. Ita quatuor exercitus, totidem munimenta planitiem in medio, non parvis modo excursionibus ad prælia, sed vel ad explicandas utrimque acies satis patentem, habebant: nec, ex quo castris castra conlata sunt, cessatum a levibus præliis est; facile patiente dictatore, conferendo vires spem universæ victoriæ, tentato paullatim eventu certaminum, suos præcipere. Itaque hostes, nulla in prælio justo relicta spe, noctu adorti castra consulis, rem in casum accipitis eventus committunt. Clamor subito ortus, non consulis modo vigiles, exercitum deinde omnem,

U. C. 324.
A. C. 428.
Postumius
dictator.

Obpugnata
consulis
castra.

D. C. 324. sed dictatorem quoque ex somno excivit. Ubi præ-
 A. C. 428. senti ope res egebant, consul nec animo defecit, nec
 consilio : pars militum portarum stationes firmant :
 pars corona vallum cingunt. In alteris apud dicta-
 torem castris, quo minus tumultus est, eo plus ani-
 madvertitur, quid opus facto sit : misso extemplo
 ad castra subsidio, cui Sp. Postumius Albus legatus
 præficitur, ipse parte copiarum parvo circuitu locum
 maxime secretum ab tumultu petit, unde ex neco-
 pinato aversum hostem invadat. Q. Sulpicium le-
 gatum præficit castris : M. Fabio legato adsignat
 equites : nec ante lucem movere jubet manum, in-
 ter nocturnos tumultus moderatu difficilem. Omnia,
 quæ vel alius imperator prudens et impiger in tali re
 præciperet ageretque, præcipit ordine atque agit :
 illud eximum consilii animique specimen, et neuti-
 quam vulgatæ laudis, quod ultro ad obpugnanda
 castra hostium, unde majore agmine profectos ex-
 ploratum fuerat, M. Geganium cum cohortibus de-
 lectis misit : qui, postquam intentos homines in
 eventum periculi alieni, pro se incautos neglectis vi-
 giliis stationibusque, est adortus, prius pene cepit
 castra, quam obpugnari hostes satis scirent : inde,
 fumo, ut convenerat, datum signum ubi inspectum
 ab dictatore est, exclamat, capta hostium castra,
 nunciarique passim jubet.

Vincuntur
 hostes.

XXVIII. Et jam lucescerat, omniaque sub oculis
 erant : et Fabius cum equitatu inpetum dederat, et
 consul eruptionem e castris in trepidos jam hostes
 fecerat. Dictator autem, parte altera subsidia et
 secundam aciem adortus, circumagenti se ad dis-
 sonos clamores ac subitos tumultus hosti undique
 objecerat victorem peditem equitemque. Circum-

venti igitur jam in medio ad unum omnes pœnas rebellionis dedissent, ni Vectius Messius ex Volscis, nobilior vir factis, quam genere, jam orbem volventes suos increpans clara voce, *Hic præbituri*, inquit, *vos telis hostium estis indefensi, inulti? Quid igitur arma habetis? aut quid ultro bellum intulistis; in otio tumultuosi, in bello segnes? Quid hic stantibus spei est? an Deum aliquem protecturum vos, rapturumque hinc putatis? Ferro via facienda est. Hac, qua me prægressum videritis, agite, qui visuri domos, parentes, conjuges, liberos estis, ite mecum. Non murus, nec vallum; sed armati armatis obstant: virtute pares, necessitate, quæ ultimum ac maximum telum est, superiores estis.* Hæc locutum exsequentemque dicta redintegrato clamore secuti, dant impressionem, qua Postumius Albus cohortes objecerat: et moverunt victorem, donec dictator, pedem jam referentibus suis, advenit: eoque omne prælium versum est. Uni viro Messio fortuna hostium innititur: multa utrimque vulnera, multa passim cædes est. Jam ne duces quidem Romani incruenti pugnant. Unus Postumius, ictus saxo, perfracto capite, acie excessit: non dictatorem humerus vulneratus, non Fabium prope adfixum equo femur, non brachium abscisum consulem ex tam ancipiti prælio submovit.

XXIX. Messium inpetus per stratos cæde hostes cum globo fortissimorum juvenum extulit ad castra Volscorum, quæ nondum capta erant: eodem omnis acies inclinatur. Consul, effusos usque ad vallum persecutus, ipsa castra vallumque adgreditur: eodem et dictator alia parte copias admovet: non signior obpugnatio est, quam pugna fuerat. Con-

sulem signum quoque intra vallum injecisse ferunt, quo milites acrius subirent: repetendoque signo primam impressionem factam. Et dictator, pro-ruto vallo, jam in castra praelium intulerat. Tum abjici passim arma, ac dedi hostes coepti: castrisque et his captis, hostes, praeter senatores, omnes venundati sunt. Praedae pars sua cognoscentibus Latinis atque Hernicis reddita; partem sub hasta dictator vendidit: praepositoque consule castris, ipse, triumphans invectus urbem, dictatura se abdica-vit. Egregiae dictaturae tristem memoriam faciunt, qui filium ab A. Postumio, quod, occasione bene pugnandi captus, injussu decesserit praesidio, victorem securi percussum tradunt. Nec libet credere; et licet, in variis opinionibus: et argumento est, quod *imperia Manliana*, non *Postumiana*, adpellata sint: quum, qui prior auctor tam saevi exempli foret, occupaturus insignem titulum crudelitatis fuerit. *Imperioso* quoque Manlio cognomen inditum: Postumius nulla tristi nota est insignitus. C. Julius consul aedem Apollinis, absente collega, sine sorte dedicavit: aegre id passus Quinctius, quum, dimisso exercitu, in urbem redisset, nequidquam in senatu est conquestus. Insigni magnis rebus anno additur, nihil tum ad rem Romanam pertinere visum, quod Karthaginienses, tanti hostes futuri, tum primum per seditiones Siculorum ad partis alterius auxilium in Siciliam exercitum trajecere.

XXX. Agitatum in urbe ab tribunis plebis, ut tribuni militum consulari potestate crearentur; nec obtineri potuit. Consules fiunt L. Papirius Crassus, L. Julius. Aequorum legati foedus ab senatu cum petissent, et pro foedere deditio ostentaretur, indu-

Postumius
an filium
securi per-
cusserit.

Karthagini-
enses in Si-
ciliam tra-
jiciunt.

U. C. 325.
A. C. 427.

cias annorum octo inpetrauerunt. Volscorum res, super acceptam in Algido cladem, pertinaci certamine inter pacis bellique auctores in iurgia et seditiones versa. Undique otium fuit Romanis. Legem U. C. 326. A. C. 426. de multarum æstimatione pergratam populo, quum ab tribuuis parari consules unius ex collegio prodicione excepissent, ipsi præoccupauerunt ferre. Consules L. Sergius Fidenas iterum, Hostus Lucretius Tricipitinus. Nihil dignum dictu actum his consulibus. Secuti eos consules A. Cornelius Cossus, T. U. C. 327. A. C. 425. Quinctius Pennus iterum. Veientes in agrum Romanum excursiones fecerunt. Fama fuit, quosdam ex Fidenatium iuventute participes ejus populationis fuisse: cognitioque ejus rei L. Sergio, et Q. Servilio, et Mam. Æmilio permissa. Quidam Ostiam relegati, quod, cur per eos dies a Fidenis afuissent, parum constabat: colonorum additus numerus, agerque iis bello interemtorum adsignatus. Siccitate Siccitas. eo anno plurimum laboratum est: nec cœlestes modo defuerunt aquæ, sed terra quoque, ingenito humore egens, vix ad perennes subfecit amnes: defectus alibi aquarum circa torridos fontes rivosque stragem siti pecorum morientium dedit: scabie alia absunita: vulgatique contactu in homines morbi, et primo in agrestes ingruerant servitiaque: urbs deinde inpletur. Nec corpora modo adfecta tabo, sed animos quoque multiplex religio, et pleraque externa, invasit; novos ritus sacrificandi vaticinando Externa superstitio. inferentibus in domos, quibus quæstui sunt capti superstitione animi: donec publicus jam pudor ad primores civitatis pervenit, cernentes in omnibus vicis sacellisque peregrina atque insolita piacula pacis Deum exposcendæ. Datum inde negotium ædi-

libus, ut animadverterent, ne qui, nisi Romani Dii, neu quo alio more, quam patrio, colerentur. Iræ U. C. 328. adversus Veientes in insequentem annum, C. Ser- A. C. 424. vilium Ahalam, L. Papirium Mugillanum consules, dilatæ sunt. Tunc quoque, ne confestim bellum indiceretur, neve exercitus mitterentur, religio obstitit: feciales prius mittendos ad res repetendas censuere. Cum Veientibus nuper acie dimicatum ad Nomentum et Fidenas fuerat: induciæque inde, non pax, facta: quarum et dies exierat, et ante diem rebellaverant. Missi tamen feciales: nec eorum, quum more patrum jurati repeterent res, verba sunt audita. Controversia inde fuit, utrum populi Veientibus bellum indictum, jussu indiceretur bellum, an satis esset senatusconsultum. Pervicere tribuni, denunciando inpedituros se delectum, ut consules de bello ad populum ferrent: omnes centuriæ jussere. In eo quoque plebs superior fuit, quod tenuit, ne consules in proximum annum crearentur.

U. C. 329. XXXI. Tribuni militum consulari potestate qua- A. C. 423. tuor creati sunt, T. Quinctius Pennus ex consulatu, C. Furius, M. Postumius, A. Cornelius Cossus: ex iis Cossus præfuit urbi: tres, delectu habito, profecti sunt Veios, documentoque fuere, quam plurimum imperium bello inutile esset. Tendendo ad sua quisque consilia, quum aliud alii videretur, aperuerunt ad occasionem locum hosti: incertam namque aciem, signum aliis dari receptui, aliis cani jubentibus, invasere opportune Veientes: castra propinqua turbatos ac terga dantes accepere: plus itaque ignominie, quam cladis, est acceptum. Mæsta civitas fuit, vinci insueta: odisse tribunos, poscere dictatorem, in eo verti spes civitatis: et quum ibi

quoque religio obstaret, ne non posset nisi ab con- U. C. 329.
sule dici dictator, augures consulti eam religionem A. C. 423.
exemere. A. Cornelius dictatorem Mam. Æmilium Mamerus
dixit: et ipse ab eo magister equitum est dictus. Æmilius
Adco, simul fortuna civitatis virtute vera eguit, ni- dictator.
hil censoria animadversio effecit, quo minus regi-
men rerum ex notata indigne domo peteretur. Vei-
entes, re secunda elati, missis circum Etruriæ po-
pulos legatis, jactando tres duces Romanos ab se
uno prælio fusos, quum tamen nullam publici con-
siliî societatem movissent, voluntarios undique ad
spem prædæ adsciverunt. Uni Fidenatum populo Fidenates
rebellare placuit: et, tamquam nisi ab scelere bel- rebellant.
lum ordiri nefas esset, sicut legatorum antea, ita
tum novorum colonorum cæde inbutis armis, Vei-
entibus sese conjungunt. Consultare inde principes
duorum populorum, Veios an Fidenas sedem belli
caperent. Fidenæ visæ opportuniore: itaque, tra-
jecto Tiberi, Veientes Fidenas transtulerunt bellum.
Romæ terror ingens erat: adcito exercitu ab Veis,
eoque ipso ab re male gesta perculso, castra locan-
tur ante portam Collinam, et in muris armati dis-
positi, et justitium in foro, tabernæque clausæ: fi-
untque omnia castris, quam urbi, similia.

XXXII. Tum trepidam civitatem, præconibus
per vicos dimissis, dictator ad concionem advocatam
increpuit, *quod animos ex tam levibus fortunæ momen-* Dictatoris
tis suspensos gererent, ut, parva jactura accepta, quæ oratio.
ipsa non virtute hostium, nec ignavia Romani exercitus,
sed discordia imperatorum, accepta sit, Veientem ho-
stem sexies victum, pertimescant, Fidenasque prope sæ-
pius captas quam obpugnatas. Eosdem et Romanos et
hostes esse, qui per tot secula fuerint: eosdem animos,

U. C. 329. easdem corporis vires, eadem arma gerere: se quoque
 A. C. 423. eundem dictatorem Man. Æmiliū esse, qui ante Veientium Fidenatiumque, adjunctis Fuliscis, ad Nomentum exercitus fuderit: et magistrum equitum A. Cornelium eundem in acie fore, qui priore bello tribunus militum, Larte Tolunnio rege Veientium in conspectu duorum exercituum occiso, spolia opima Jovis Feretrii templo intulerit. Proin memores, secum triumphos, secum spolia, secum victoriam esse; cum hostibus scelus legatorum contra jus gentium interfectorum, eadem in pace Fidenatium colonorum, inducias ruptas, septimam infelicem defectionem, arma caperent. Simul castra castris conjunxissent, satis confidere, nec sceleratissimis hostibus diuturnum ex ignominia exercitus Romani gaudium fore; et populum Romanum intellecturum, quanto melius de republica meriti sint, qui se dictatorem tertium dixerint: quam eos, qui, ob ereptum censuræ regnum, labem secundæ dictaturæ suæ inposuerint. Votis deinde nuncupatis profectus, mille et quingentos passus citra Fidenas castra locat: dextra montibus, læva Tiberi amne septus. T. Quinctium Pennum legatum occupare montes jubet, occultumque id jugum capere, quod ab tergo hostibus foret. Ipse postero die, quum Etrusci pleni animorum ab pristini diei meliore occasione, quam pugna, in aciem processissent, eunctatus parumper, dum speculatores referrent, Quinctium evasisse in jugum propinquum arci Fidenarum, signa profert: pedittumque aciem instructam pleno gradu in hostem inducit: magistro equitum præcipit, ne injussu pugnam incipiat: se, quum opus sit, equestri auxilio signum daturum: tum ut memor regie pugnae, memor opini doni, Romulique ac Jovis Feretrii, rem

gereret. Legiones inpetu ingenti configunt. Romanus odio accensus, inpiam Fidenatem, prædonem Veientem, ruptores induciarum, eruentos legatorum infanda cæde, respersos sanguine colonorum suorum, perfidos socios, inbelles hostes compellans, factis simul dictisque odium explet.

U. C. 329.
A. C. 423.

XXXIII. Concusserat primo statim congressu hostem: quum repente, patefactis Fidenarum portis, nova erumpit acies, inaudita ante id tempus invisitataque: ignibus armata ingens multitudo, facibusque ardentibus tota conlucens, velut fanatico instincta cursu, in hostem ruit: formaque insolitæ pugnae Romanos parumper exterruit. Tum dictator, magistro equitum equitibusque, tum ex montibus Quinctio adcito, prælium ciens, ipse in sinistrum cornu, quod, incendio similis quam prælio, territum cesserat flammis, adcurrit: claraque voce, *Fumone victi, inquit, velut examen apum loco vestro exacti, inermi cedetis hosti? Non ferro extinguetis ignes? non faces has ipsas pro se quisque, si igni, non telis, pugnandum est, ereptas ultro inferetis? Agite, nominis Romani ac virtutis patrum vestraeque memores, vertite incendium hoc in hostium urbem; et suis flammis delete Fidenas, quas vestris beneficiis placare non potuistis. Legatorum hoc vos vestrorum colonorumque sanguis, vastatique fines monent. Ad imperium dictatoris mota cuncta acies: faces partim emissæ excipiuntur, partim vi cripiuntur: utraque acies armatur igni. Magister equitum et ipse novat pugnam equestrem: frenos ut detrahant equis, imperat: et ipse princeps, calcaribus subditis evectus, effreno equo in medios ignes infertur: et alii concitati equi libero cursu ferunt equitem in hostem.*

Fidenates
erumpunt
facibus ar-
mati.

U. C. 329. Pulvis elatus, mixtusque fumo, lucem ex oculis vi-
 A. C. 423. rorum equorumque aufert: ea, quæ militem terru-
 erat, species nihil terruit equos: ruinæ igitur simili-
 lem stragem eques, quacumque pervaserat, dedit.
 Clamor deinde accidit novus: qui quum utramque
 mirabundam in sè aciem vertisset, dictator exclama-
 mat, *Quinctium legatum et suos ab tergo hostem ador-
 tos*: ipse, redintegrato clamore, infert acrius signa.

Vincuntur Quum duæ acies, duo diversa prælia, circumventos
 Veientes et Etruscos et a fronte et ab tergo urgerent, neque in
 Fidenates. castra retro, neque in montes, unde se novus hostis
 objecerat, iter fugæ esset, et equitem passim liberi
 frenis dispulissent equi, Veientium maxima pars *Ti-
 berim* effusi petunt. Fidenatium qui supersunt, ad
 urbem Fidenas tendunt. Infert pavidos fuga in medi-
 am cædem: obruncantur in ripis: alios, in aquam
 compulsos, gurgites ferunt: etiam peritos nandi
 lassitudo et vulnera et pavor degravant; pauci ex
 multis tranant. Alterum agmen fertur per castra in
 urbem: eadem et Romanos sequentes inpetus rapit:
 Quinctium maxime, et cum eo degressos modo de
 montibus, recentissimum ad laborem militem, quia
 ultimo prælio advenerat.

Captæ Fi-
 denæ.

XXXIV. Hi, postquam mixti hostibus portam
 intravere, in muros evadunt; suisque capti oppidi
 signum ex muro tollunt. Quod ubi dictator con-
 spexit, (jam enim et ipse in deserta hostium castra
 penetraverat) cupientem militem discurrere ad præ-
 dam, spe injecta majoris in urbe prædæ, ad portam
 ducit; receptusque intra muros, in arcem, quo ru-
 ere fugientium turbam videbat, pergit. Nec minor
 cædes in urbe, quam in prælio, fuit; donec, ab-
 jectis armis, nihil præter vitam petentes, dictatori

deduntur. Urbs castraque diripiuntur. Postero die singulis captivis ab equite ad centurionem sorte ductis, et, quorum eximia virtus fuerat, binis, aliis sub corona venundatis, exercitum victorem opulentumque præda triumphans dictator Romam reduxit: jussuque magistro equitum abdicare se magistratu, ipse deinde abdicat die sextodecimo, reddito in pace imperio, quod in bello trepidisque rebus acceperat. Classi quoque ad Fidenas pugnatum cum Veientibus, quidam annales retulere: rem æque difficilem atque incredibilem nec nunc lato satis ad hoc anne: et tum aliquanto, ut a veteribus accepimus, artiore: nisi in trajectu forte fluminis prohibendo, aliquarum navium concursum in majus (ut fit) celebrantes, navalis victoriae vanum titulum adpetivere.

Classibus
pugnatum
ad Fidenas.

XXXV. Insequens annus tribunos militares consulari potestate habuit A. Sempronium Atratinum, L. Quinctium Cincinnatum, L. Furium Medullinum, L. Horatium Barbatum. Veientibus annorum viginti induciæ datæ, et Æquis triennii, quam plurimum annorum petissent. Et ab seditionibus urbanis otium fuit. Annum insequentem, neque bello foris, neque domi seditione insignem, ludi bello voti celebrem, et tribunorum militum adparatu, et finitimorum concursu, fecere. Tribuni consulari potestate erant Ap. Claudius Crassus, Sp. Naucius Rutilus, L. Sergius Fidenas, Sex. Julius Iulus: spectaculum comitate etiam hospitem, ad quod publico consensu venerant, advenis gratius fuit. Post ludos conciones seditiosæ tribunorum plebi fuerunt, objurgantium multitudinem, quod, admiratione eorum, quos odisset, stupens, in æterno se ipsa teneret servitio: et non modo ad spem consulatus in partem revocandam

U. C. 390.
A. C. 422.

Queruntur
Tr. Pl. quod
in tribunis
militum

creandis
plebeii præ-
terirentur.

adspirare non auderet, sed ne in tribunis quidem militum creandis (quæ communia essent comitia Patrum ac plebis) aut sui aut suorum meminisset. Desineret ergo mirari, cur nemo de commodis plebis ageret: eo impendi laborem ac periculum, unde emolumentum atque honos speretur. Nihil non adgressuros homines, si magna conatis magna præmia proponantur. Ut quidem aliquis tribunus plebis ruat cæcus in certamina periculo ingenti, fructu nullo; ex quibus pro certo habeat, Patres, adversus quos tenderet, bello inexpiabili se persecuturos; apud plebem, pro qua dimicaverit, nihilo se honoratiorem fore, neque sperandum, neque postulandum esse. Magnos animos magnis honoribus fieri: neminem se plebeium contenturum, ubi contemni desissent. Experiendam rem denique in uno aut altero esse, sitne aliquis plebeius ferendo magno honori; an portento simile miraculoque sit, fortem ac strenuum virum aliquem existere ortum ex plebe. Summa vi expugnatum esse, ut tribuni militum consulari potestate et ex plebe crearentur. Petisse viros domi militiæque spectatos: primis annis sugillatos, repulsos, risui Patribus fuisse: desisse postremo præbere ad contumeliam os. Nec se videre, cur non lex quoque abrogetur, qua id liceat, quod nunquam futurum sit: minorem quippe ruborem fore in juris iniquitate, quam si per indignitatem ipsorum prætereantur.

U. C. 331.
A. C. 421.

XXXVI. Hujus generis orationes, cum adsensu auditæ, incitavere quosdam ad petendum tribunatum militum, aliam alia de commodis plebis latuum se in magistratu profitentem. Agri publici dividendi coloniarumque deducendarum ostentatæ spes; et vectigali possessoribus agrorum inposito, in stipendium militum erogandi æris. Captatum de-

inde tempus ab tribunis militum, quo per discessum hominum ab urbe, quum Patres clandestina denunciatione revocati ad diem certam essent, senatusconsultum fieret, absentibus tribunis plebi: ut, quoniam Volscos in Hernicorum agros prædatum exisse fama esset, ad rem inspiciendam tribuni militum proficerentur, consulariaque comitia haberentur. Profecti Ap. Claudium, filium decemviri, præfectum urbis relinquunt, inpigrum juvenem, et jam inde ab incunabilis inbutum odio tribunorum plebisque: tribunis plebi nec cum absentibus iis, qui senatusconsultum fecerant, nec cum Appio, transacta re, quod contenderent, fuit.

XXXVII. Creati consules sunt C. Sempronius Atratinus, Q. Fabius Vibulanus. Peregrina res, sed memoria digna, traditur eo anno facta: Vulturum, Etruscorum urbem, quæ nunc Capua est, ab Samnitibus captam; Capuamque ab duce eorum Capye, vel (quod propius vero est) a campestri agro adpellatam. Cepere autem, prius bello fatigatis Etruscis, in societatem urbis agrorumque accepti: deinde festo die graves somno epulisque incolas veteres, novi coloni nocturna cæde adorti. His rebus actis, consules ii, quos diximus, Idibus Decembribus magistratum occipere. Jam non solum, qui ad id missi erant, retulerant, imminere Volscum bellum; sed legati quoque ab Latinis et Hernicis nunciabant, *Non ante unquam Volscos nec ducibus legendis, nec exercitui scribendo, intentiores fuisse: vulgo fremere, aut in perpetuum arma bellumque oblivioni danda, jugumque accipiendum; aut iis, cum quibus de imperio certetur, nec virtute, nec patientia, nec disciplina rei militaris cedendum esse.* Haud vana adtulere: sed

U. C. 332.
A. C. 420.

Capua occupata a Samnitibus.

Bellum cum Volscis.

U. C. 332.
A. C. 420.

nec perinde Patres moti sunt; et C. Sempronius, cui ea provincia sorti evenit, tamquam constantissima re, fortuna fretus, quod victoris populi adversus victos dux esset, omnia temere ac negligenter egit: adeo ut disciplinæ Romanæ plus in Volscis exercitu, quam in Romano, esset. Ergo fortuna, ut sæpe alias, virtutem est secuta. Primo prælio, quod ab Sempronio incaute inconsulteque commissum est, non subsidiis firmata acie, non equite apte locato, concursus est: clamor indicium primum fuit, quo res inclinatura esset: excitatio crebriorque ab hoste sublatus; ab Romanis dissonus, impar, segnius sæpe iteratus, incerto clamore prodidit pavorem animorum. Eo ferocior inlatus hostis, urgere sentis, micare gladiis: altera ex parte nutant circumspectantibus galeæ, et incerti trepidant, applicantque se turbæ. Signa nunc resistentia deseruntur ab antesignis, nunc inter suos manipulos recipiuntur: nondum fuga certa, nondum victoria erat: tegi magis Romanus, quam pugnare. Volscus inferre signa, urgere aciem, plus cædis hostium videre, quam fugæ.

Premuntur
Romani.

XXXVIII. Jam omnibus locis ceditur: nequidquam Sempronio consule objurgante atque hortante, nihil nec imperium, nec majestas valebat: dataque mox terga hostibus forent, ni Sex. Tempanius, decurio equitum, labente jam re, præsentis animo subvenisset: qui cum magna voce exclamasset, *ut equites, qui salvam rempublicam vellent esse, ex equis desilirent*; omnium turmarum equitibus, velut ad consulis imperium motis, *Nisi hæc, inquit, armata cohors sistat inpectum hostium, actum de imperio est. Sequimini pro vexillo cuspidem meam: ostendite Ro-*

Equites
pugnam re-
stituunt.

parnis Volscisque, neque equitibus vobis ullos equites, nec peditibus esse pedites pares. Quum clamore comprobata adhortatio esset, vadit alte cuspidem gereus: quacumque incedunt, vi viam faciunt: eo se inferunt objectis parnis, ubi suorum plurimum laborem vident: restituitur omnibus locis pugna, in quæ eos inpetus tulit: nec dubium erat, quin, si tam pauci simul obire omnia possent, terga daturi hostes fuerint.

XXXIX. Et quum jam parte nulla sustinerentur, dat signum Volscus imperator, ut parmatibus, novæ cohorti hostium, locus detur, donec inpetu inlati ab suis excludantur. Quod ubi est factum, interclusi equites: nec percurrere eadem, qua transierant, posse; ibi maxime confertis hostibus, qua viam fecerant: et consul legionesque Romanæ, quum, quod tegumen modo omnis exercitus fuerat, nusquam viderent, ne tot fortissimos viros interclusos obrimeret hostis, tendunt in quemcumque casum. Diversi Volsci, hinc consulem ac legiones sustinere, altera fronte instare Tempanio atque equitibus: qui quum sæpe conati nequissent percurrere ad suos, tumulo quodam occupato, in orbem se tutabantur, nequaquam inulti. Nec pugnae finis ante noctem fuit: consul quoque, nusquam remisso certamine, dum quidquam superfuit lucis, hostem tenuit: nox incertos diremit: tantusque ab imprudentia eventus utraque castra tenuit pavor, ut, relictis sauciis et magna parte impedimentorum, ambo pro victis exercitus se in montes proximos recipèrent. Tumulus tamen circumsessus ultra mediam noctem est: quo quum circumsedentibus nunciatum esset, castra deserta esse, victos rati suos,

U. C. 332.

A. C. 420.

Uterque
exercitus
castra deserit.

U. C. 332. et ipsi, qua quemque in tenebris pavor tulit, fuge-
 A. C. 420. runt. Tempanius metu insidiarum suos ad lucem
 tenuit: digressus deinde ipse cum paucis specula-
 tum, quum ab sauciis hostibus sciscitando com-
 perisset, castra Volscorum deserta esse, lætus ab
 tumultu suos devocat, et in castra Romana penetrat:
 ubi quum vasta desertaque omnia, atque eandem,
 quam apud hostes fœditatem invenisset, priusquam
 Volscos cognitus error reduceret, quibus poterat
 sauciis ductis secum, ignarus quam regionem consul
 petisset, ad urbem proximis itineribus pergit.

XL. Jam eo fama pugnae adversæ castrorumque
 desertorum perlata erat: et ante omnia deplorati
 erant equites, non privato magis, quam publico,
 luctu: Fabiusque consul, terrore urbi quoque in-
 jecto, stationem ante portas agebat: quum equites,
 procul visi non sine terrore ab dubiis, quinam es-
 sent, mox cogniti, tantam ex metu lætitiã fecere,
 ut clamor urbem pervaderet gratulantium, salvos
 victoresque redisse equites: et ex mœstis paulo ante
 domibus, quæ conclamaverant suos, procurreretur
 in vias; pavidæque matres ac conjuges, oblitæ præ
 gaudio decoris, obviam agmini occurrerent, in suos
 quæque, simul corpore atque animo vix præ gaudio
 compotes, effusæ. Tribunis plebi, qui M. Postu-
 mio et T. Quinctio diem dixerant, quod ad Veios
 eorum opera male pugnatum esset, occasio visa est
 per recens odium Sempronii consulis renovandæ in
 eos invidiæ. Itaque, advocata concione, quum pro-
 ditam Veii rempublicam esse ab ducibus, proditum
 deinde, quia illis impune fuerit, in Volscis ab con-
 sule exercitum, traditos ad cædem fortissimos equi-
 tes, deserta fœde castra, vociferati essent; C. Ju-

lius; unus ex tribunis, Tempanium equitem vocari U. C. 332.
 jussit: coramque eis, *Serte Tempani*, inquit, *quero* A. C. 420.
de te, arbitrisne C. Sempronium consulem aut in tem- Tr. pl.
pore pugnam inisse, aut firmasse subsidiis aciem, aut Tempani-
ullo boni consulis junctum officio? et, tunc ipse, victis um inter-
legionibus Romanis, tuo consilio equitem ad pedes de- rogat de
duxeris, restituerisque pugnam? excluso deinde ab acie Sempronio
nostra tibi atque equitibus num aut consul ipse subre- cos.
nerit, aut miserit præsidium? postero denique die ec-
quid præsidii usquam habueris? an tu cohorsque in
castra vestra virtute perruperitis? ecquem in castris
consulem, ecquem exercitum inveneritis? an deserta
castra, relictos saucios milites? Hæc pro virtute tua
fideque, qua una hoc bello republica stetit, dicenda
tibi sunt hodie. Denique, ubi C. Sempronius, ubi le-
giones nostræ sint? desertus sis, an deserueris consu-
lem exercitumque? victi denique simus, an vicerimus?

XLI. Adversus hæc Tempanii oratio incomta Respondet
 fuisse dicitur; ceterum militariter gravis, non suis Tempanius.
 vana laudibus, non crimine alieno læta: *Quanta*
prudentia rei bellicæ in C. Sempronio esset, non militis
de imperatore existimationem esse, sed populi Romani
fuisse, quam eum comitiis consulem legeret. Itaque ne
ab se imperatoria consilia, neu consulares artes exqui-
rerent, quæ pensitanda quoque magnis animis atque in-
geniis essent; sed, quod viderit, referre posse. Vidisse
autem se prius, quam ab acie intercluderetur, consulem
in prima acie pugnantem, adhortantem, inter signa
Romana telaque hostium versantem: postea se, ab con-
spectu suorum ablatum, ex strepitu tamen et clamore
sensisse, usque ad noctem extractum certamen: nec ad-
tumulum, quem ipse tenuerat, præ multitudine hostium
credere perrumpi potuisse. Exercitus ubi esset, se ne-

U. C. 332. scire: arbitrari, velut ipse in re trepida loci præsidio se
 A. C. 420. suosque sit tutatus, sic consulem servandi exercitus
 caussa loca tutiora castris cepisse. Nec Volscorum
 meliores res esse credere, quam populi Romani. For-
 tunam noctemque omnia erroris mutui inplesse: pre-
 cantemque deinde, ne se fessum labore ac vulneri-
 bus tenerent, cum ingenti laude, non virtutis magis,
 quam moderationis, dimissum. Quum hæc ageren-
 tur, jam consul via Lavicana ad fanum Quietis erat:
 eo missa plaustra jumentaque alia ab urbe exerci-
 tum, adfectum prælio ac via nocturna, exceperunt.
 Paulo post in urbem est ingressus consul, non ab se
 magis enixe amovens culpam, quam Tempanium me-
 ritis laudibus ferens. Mœstæ civitati ab re male ges-
 ta et iratæ ducibus M. Postumius reus objectus, qui
 tribunus militum pro consule ad Veios fuerat, decem
 millibus æris gravis damnatur. T. Quinctium col-
 legam ejus, quia et in Volscis consul auspicio dicta-
 toris Postumii Tuberti, et ad Fidenas legatus dic-
 tatoris alterius Mam. Æmilii, res prospere gesserat,
 totam culpam ejus temporis in prædamnatum colle-
 gam transferentem, omnes tribus absolverunt: pro-
 fuisse ei Cincinnati patris memoria dicitur, venera-
 bilis viri, et exactæ jam ætatis Capitolinus Quinc-
 tius, suppliciter orans, ne se, brevi reliquo vitæ spa-
 tio, tam tristem nuncium ferre ad Cincinnatum pa-
 terentur.

XLII. Plebs tribunos plebi absentes, Sex. Tem-
 panium, A. Sellium, Sex. Antistium, et Sp. Icilium,
 fecit; quos et pro centurionibus sibi præfecerant,
 Tempanio auctore, equites. Senatus, quum odio
 Sempronii consulare nomen offenderet, tribunos
 militum consulari potestate creati jussit: creati

sunt L. Manlius Capitolinus, Q. Antonius Merenda, U. C. 332.
 L. Papirius Mugillanus. Principio statim anni L. A. C. 419.
 Hortensius tribunus plebis C. Sempronio consuli
 anni prioris diem dixit: quem quum quatuor col-
 legæ, inspectante populo Romano, orarent, ne im-
 peratorem suum innoxium, in quo nihil præter for-
 tunam reprehendi posset, vexaret: ægre Hortensius
 pati, tentationem eam credens esse perseverantiæ
 suæ; nec precibus tribunorum, quæ in speciem
 modo jactentur, sed auxilio confidere reum: itaque
 modo ad eum conversus, *Ubi illi patricii spiritus, ubi
 subnisi et fidens innocentie animus esset?* quærebat:
*sub tribunicia umbra consularem virum delituisse: mo-
 do ad collegas, Vos autem, si reum perago, quid acturi
 estis? an crepturi jus populo, et eversuri tribuniciam
 potestatem?* Quum illi, *et de Sempronio et de omnibus
 summam populi Romani potestatem esse, dicerent, nec
 se judicium populi tollere aut velle, aut posse: sed, si
 preces suæ pro imperatore, qui sibi parentis esset loco,
 non valuissent, se vestem cum eo mutaturos:* tum Hor-
 tensius, *Non videbit, inquit, plebs Romana sordidatos
 tribunos suos. C. Sempronium nihil moror, quando hoc
 est in imperio consecutus, ut tam carus esset militibus.*
 Nec pietas quatuor tribunorum, quam Hortensii tam
 placabile ad justas preces ingenium, pariter plebi
 Patribusque gratior fuit. Non diutius fortuna Æ-
 quis indulsit, qui ambiguam victoriam Volscorum
 pro sua amplexi fuerant.

Sempronius
 accusatur
 ab Horten-
 sio.

Donatur
 precibus
 Tempanii.

XLIII. Proximo anno N. Fabio Vibulano, T. U. C. 334.
 Quinctio, Capitolini filio, Capitolino consulibus, A. C. 419.
 ductu Fabii, cui sorte ea provincia evenerat, nihil
 dignum memoratu actum: quum trepidam tantum
 ostendissent aciem Æqui, turpi fuga funduntur,

U. C. 334. haud magno consulis decore: itaque triumphus ne-
 A. C. 418. gatur. Ceterum ob Sempronianæ cladis levatam
 ignominiam, ut ovans urbem intraret, concessum
 est. Quemadmodum bellum minore, quam timue-
 rant, dimicatione erat perfectum, sic in urbe ex
 tranquillo necopinata moles discordiarum inter ple-
 bem ac Patres exorta est, cœpta ab duplicando
 quæstorum numero: quam rem, (ut, præter duos
 urbanos quæstores, duo consulibus ad ministeria
 belli præsto essent) a consulibus relatum, quum et
 Patres summa ope adprobassent, consulibus tribuni
 plebis certamen intulerunt, ut pars quæstorum (nam
 ad id tempus patricii creati erant) ex plebe fieret.
 Adversus quam actionem primo et consules et Pa-
 tres summa ope adnisi sunt: concedendo deinde, ut,
 quemadmodum in tribunis consulari potestate cre-
 andis usi sunt, adæque in quæstoribus liberum esset
 arbitrium populi, quum parum proficerent, totam
 rem de augendo quæstorum numero omittunt. Ex-
 cipiunt omissam tribuni, aliæque subinde, inter quas
 et agrariæ legis, seditiosæ actiones existunt: prop-
 ter quos motus quum senatus consules, quum tri-
 bunos, creari mallet, neque posset per intercessionem
 tribunicias senatusconsultum fieri; respublica a
 consulibus ad interregnum, neque id ipsum (nam
 coire patricos tribuni prohibebant) sine certamine
 ingenti, redit. Quum pars major insequentis anni
 per novos tribunos plebi et aliquot interreges certa-
 minibus extracta esset, modo prohibentibus tribunis
 patricos coire ad prodendum interregem, modo in-
 terregem interpellantibus, ne senatusconsultum de
 comitiis consularibus faceret; postremo L. Papirius
 Mugillanus, proditus interrex, castigando nunc Pa-

Duplicatus
 quæstorum
 numerus.

tres, nunc tribunos plebi, *desertam omissamque ab hominibus rempublicam, Deorum providentia curaque exceptam*, memorabat, *Veientibus induciis et cunctatione Æquorum stare. Unde si quid increpet terroris, sine patricio magistratu placere rempublicam obprimi? non exercitum, non ducem scribendo exercitui esse? an bello intestino bellum externum propulsaturos? Quæ si in unum conveniant, vix Deorum opibus, quin obruatur Romana res, resisti posse: quin illi, remittendo de summa quisque juris, mediis copularent concordiam: Patres, patiendo tribunos militum pro consulibus fieri: Quæstura tribuni plebis, non intercedendo, quo minus quatuor quæstores promiscue de plebe ac Patribus libero suffragio populi fierent.*

XLIV. Tribunicia primum comitia sunt habita: U. C. 335. creati tribuni consulari potestate omnes patricii, L. A. C. 417. Quinctius Cincinnatus tertium, L. Furius Medullinus iterum, M. Manlius, A. Sempronius Atratinus. Hoc tribuno comitia quæstorum habente, petentibusque inter aliquot plebeios filio Antistii tribuni plebis et fratre alterius tribuni plebis Sex. Pompilii, nec potestas, nec suffragatio horum valuit, quin, quorum patres avosque consules viderant, eos nobilitate præferrent. Furere omnes tribuni plebis, ante omnes Pompilius Antistiusque, repulsa suorum accensi, *Quidnam id rei esset? non suis beneficiis, non Patrum injuriis, non denique usurpandi libidine, quum liceat, quod ante non licuerit, si non tribunum militarem, ne quæstorem quidem quemquam ex plebe factum: non valuisse patris pro filio, fratris pro fratre preces, tribunorum plebis, potestatis sacrosanctæ, ad auxilium libertatis creatæ. Fraudem profecto in re esse, et A. Sempronium comitiis plus ar-*

Quæstura promiscua plebi ac Patribus.

Quæstores patricii omnes creati.

tis adhibuisse, quam fidei. Ejus injuria queri suos honore dejectos. Itaque quum in ipsum, et innocentia tutum et magistratu, in quo tunc erat, inpetus fieri

C. Sempronius accusatus et damnatus.

non posset, flexere iras in C. Sempronium, patrualem Atratini: eique ob ignominiam Volsci belli, adjutore collega M. Canuleio, diem dixere. Subinde ab iisdem tribunis mentio in senatu de agris dividendis inlata est, (cui actioni semper acerrime C. Sempronius restiterat) ratis, id quod erat, aut deposita causa leviolem futurum apud Patres reum, aut perseverantem sub judicii tempus plebem obfensurum. Adversæ invidiæ objici maluit, et suæ nocere causæ, quam publicæ deesse; stetitque in eadem sententia, *Ne qua largitio, cessura in trium gratiam tribunorum, fieret: nec tum agrum plebi, sed sibi invidiam, quæri. Se quoque subituum eam tempestatem forti animo: nec senatui tanti se civem, aut quemquam alium debere esse, ut in parcendo uni malum publicum fiat.* Nihilo demissiore animo, quum dies venit, causa ipse pro se dicta, nequidquam omnia expertis Patribus, ut mitigarent plebem, quindecim millibus æris damnatur. Eodem anno Postumia, virgo

Vestalis suspecta ob cultum amœniorem.

Vestalis, de incestu causam dixit, crimine innoxia; ob suspicionem propter cultum amœniorem ingeniumque liberius, quam virgineum decet, parum abhorrens famam. Ampliatam, deinde absolutam, pro collegii sententia pontifex maximus abstinere jocis, colique sancte potius, quam seite, jussit. Eodem anno a Campanis Cumæ, quam Græci tum urbem tenebant, capiuntur. Insequens annus tribunos militum consulari potestate habuit, Agrippam Menenium Lanatum, P. Lucretium Tricipitinum, Sp. Nautium Rutilum.

U. C. 336.

A. C. 416.

XLV. Annus, felicitate populi Romani, periculo potius ingenti, quam clade, insignis. Servitia, urbem ut incenderent distantibus locis, conjurarunt; Servorum conjuratio. populoque ad opem passim ferendam tectis intento, ut arcem Capitoliumque armati occuparent. Avertit nefanda consilia Jupiter: indicioque duorum comprehensi sontes pœnas dederunt. Indicibus dena millia gravis æris, quæ tum divitiæ habebantur, ex ærario numerata, et libertas præmium fuit. Bellum inde ab Æquis reparari cœptum: et, novos hostes Lavicanos consilia cum veteribus jungere, haud incertis auctoribus Romam est adlatum. Æquorum jam velut anniversariis armis adsuerat civitas. Lavicos legati missi quum responsa inde requisissent dubia, quibus, nec tum bellum parari, nec diuturnam pacem fore, adpareret: Tusculanis negotium datum, *adverterent animos, ne quid novi tumultus Lavicis oriretur.* Ad insequentis anni tribunos militum consulari potestate, inito magistratu, legati ab Tuscululo venerunt, L. Sergium Fidenatem, M. Papirium Mugillanum, C. Servilium, Prisci filium, quo dictatore Fidenæ captæ fuerant. Nunciabant legati, Lavicanos arma cepisse, et cum Æquorum exercitu depopulatos agrum Tusculanum castra in Algido posuisse. Tum Lavicanis bellum indictum: factoque senatusconsulto, ut duo ex tribunis ad bellum proficiscerentur, unus res Romæ curaret, certamen subito inter tribunos exortum: se quisque belli ducem potiolem ferre, curam urbis, ut ingratham ignobilemque, adspernari. Quum parum decorum inter collegas certamen mirabundi Patres conspicerent, Q. Servilius, *Quando nec ordinis hujus ulla, nec reipublicæ est verecundia, patria majestas alterca-* Bellum cum Lavicanis et Æquis. Discordia tr. mil.

U. C. 437. *tionem istam dirimet; filius meus extra sortem urbi*
 A. C. 415. *prærit. Bellum utinam, qui adpetunt, consideratius*
concordiusque, quam cupiunt, gerant.

XLVI. Delectum haberi non ex toto passim populo placuit: decem tribus sorte ductæ sunt; ex his scriptos juniores duo tribuni ad bellum duxere. Cœpta inter eos in urbe certamina cupiditate eadem imperii multo inpensius in castris accendi: nihil sentire idem, pro sententia pugnare: sua consilia velle, sua imperia sola rata esse: contemnere in vicem, et contemni: donec, castigantibus legatis, tandem ita comparatum est, ut alternis diebus summam imperii haberent. Quæ quum adlata Romam essent, dicitur Q. Servilius, ætate et usu doctus, precatus ab Diis immortalibus, ne discordia tribunorum damnosior reipublicæ esset, quam ad Veios fuisset: et, velut haud dubia clade imminente, instituisse filio, ut milites scriberet, et arma pararet. Nec falsus vates fuit: nam ductu L. Sergii, cujus dies imperii erat, loco iniquo sub hostium castris, quum, quia simulato metu receperat se hostis ad vallum, spes vana expugnandi castra eo traxisset, repentino inpetu Æquorum per supinam vallem fusi sunt, multique in ruina majore quam fuga obpressi obtruncatique: castraque, eo die ægre retenta, postero die, circumfusus jam magna ex parte hostibus, per aversam portam fuga turpi deseruntur: duces legatique, et quod circa signa roboris de exercitu fuit, Tusculum petiere. Palati alii per agros passim multis itineribus, majoris, quam accepta erat, cladis nuncii Romam contenderunt. Minus trepidationis fuit, quod eventus timori hominum congruens fuerat; et quod subsidia, quæ respicerent in re trepida,

Prælio vincuntur.

præparata erant ab tribuno militum: jussuque U. C. 337.
 ejusdem, per minores magistratus sedato in urbe A. C. 415.
 tumultu, speculatores propere missi nunciavere,
 Tusculi duces exercitumque esse; hostem castra lo-
 co non movisse: et, quod plurimum animorum fe-
 cit, dictator ex senatusconsulto dictus Q. Servilius Q. Servilius
 Priscus; vir, cujus providentiam in republica quum dictator.
 multis aliis tempestatibus ante experta civitas erat,
 tum eventu ejus belli, quod uni certamen tribunorum
 suspectum ante rem male gestam fuerat; magistro
 equitum creato, a quo ipse tribuno militum dictator
 erat dictus, filio suo, ut tradidere quidam, (nam alii
 Aham Servilium magistrum equitum eo anno fu-
 isse scribunt) novo exercitu profectus ad bellum,
 aditis qui Tusculi erant, duo millia passuum ab
 hoste locum castris cepit.

XLVII. Transierat ex re bene gesta superbia ne-
 gligentiaque ad Æquos, quæ in Romanis ducibus
 fuerat: itaque primo statim prælio quum dictator Vincit
 equitatu inmisso antesignanos hostium turbasset, hostes.
 legionum inde signa inferri propere jussit, signife-
 rumque ex suis unum cunctantem occidit. Tantus
 ardor ad dimicandum fuit, ut inpetum Æqui non
 tulerint: victique acie quum fuga effusa petissent
 castra, brevior tempore et certamine minor castro-
 rum obpugnatio fuit, quam prælium fuerat. Captis
 direptisque castris, quum prædam dictator militi
 concessisset, secuti que fugientem ex castris hostem
 equites renunciassent, omnes Lavicanos victos, mag-
 nam partem Æquorum Lavicos confugisse; postero
 die ad Lavicos ductus exercitus: oppidumque, co-
 rona circumdatum, scalis captum ac direptum est.
 Dictator, exercitu victore Romam reducto, die oc-

tavo, quam creatus erat, magistratu se abdicavit; et opportune senatus, priusquam ab tribunis plebi agrariæ seditioes, mentione inlata de agro Lavicano dividendo, fierent, censuit frequens, coloniam Lavicos deducendam: coloni ab urbe mille et quingenti missi bina jugera acceperunt. Captis Lavicis, ac deinde tribunis militum consulari potestate, Agrippa Menenio Lanato, et L. Servilio Structo, et P. Lucretio Tricipitino, iterum omnibus his, et Sp. Rutilio Crasso, et insequente anno A. Sempronio Atratino tertium, et duobus iterum M. Papirio Murgillano, et Sp. Nautio Rutilo, biennium tranquillæ externæ res, discordia domi ex agrariis legibus fuit.

U. C. 338.
A. C. 414.

U. C. 339.
A. C. 413.

Discordia
ex agrariis
legg.

XLVIII. Turbatores vulgi erant Spurii Mæcilius quartum et Metilius tertium tribuni plebis, ambo absentes creati: et quum rogationem promulgassent, ut ager ex hostibus captus viritim divideretur, magnæque partis nobilium eo plebiscito publicarentur fortunæ; (nec enim ferme quidquam agri, ut in urbe alieno solo posita, non armis partum erat; nec, quod venisset adsignatumve publice esset, præterquam plebs habebat) atrox plebi Patribusque propositum videbatur certamen: nec tribuni militum, nunc in senatu, nunc in conciliis privatis principum cogendis, viam consilii inveniebant; quum Ap. Claudius, nepos ejus, qui decemvir legibus scribendis fuerat, minimus natu ex Patrum concilio, dicitur dixisse, *Vetus se ac familiare consilium domo adferre: proavum enim suum Ap. Claudium ostendisse Patribus viam unam dissolvendæ tribuniciæ potestatis per collegarum intercessionem. Facile homines novos auctoritate principum de sententia deduci, si temporum interdum potius, quam majestatis, memor adhibeatur oratio.*

Appii consilium de parandis intercessoribus.

Pro fortuna illis animos esse: ubi videant, collegas principes agendæ rei gratiam omnem ad plebem præoccupasse, nec locum in ea relictum sibi; haud gravate adclinaturos se ad causam senatus, per quam universo ordini cum prioribus se Patrum concilient. Adprobantibus cunctis, et ante omnes Q. Servilio Prisco, quod non degenerasset ab stirpe Claudia, conlaudante juvenem, negotium datur, ut, quos quisque posset ex collegio tribunorum, ad intercessionem perlicerent. Misso senatu, prensantur ab principibus tribuni: suadendo, monendo, pollicendoque gratum id singulis privatim, gratum universo senatui fore, sex ad intercessionem comparavere. Posteroque die quum ex composito relatum ad senatum esset de seditione, quam Mæcilius Metiliusque largitione pessimi exempli concirent; eæ orationes a primoribus Patrum habitæ sunt, ut pro se quisque jam nec consilium sibi subpetere diceret, nec se ullam opem cernere aliam usquam, præterquam in tribunicio auxilio: in ejus potestatis fidem circumventam rempublicam, tamquam privatum inopem, confugere. Præclarum ipsius potestatique esse, non ad vexandum senatum discordiamque ordinum movendam plus in tribunatu virium esse, quam ad resistendum improbis collegis. Fremitus deinde universi senatus ortus, quum ex omnibus partibus curiæ tribuni adpellarentur: tum, silentio facto, ii, qui præparati erant gratia principum, quam rogationem a collegis promulgatam senatus censeat dissolvendæ reipublicæ esse, ei se intercessuros ostendunt. Gratia intercessoribus ab senatu actæ. Latores rogationis, concione advocata, proditores plebis commodorum ac servos consula-

rium adpellantes, aliaque truci oratione in collegas invecti, actionem deposuere.

U. C. 340.

A. C. 412.

XLIX. Duo adsidua bella insequens annus habuisset, quo P. Cornelius Cossus, C. Valerius Potitus, Q. Quinctius Cincinnatus, N. Fabius Vibulannus, tribuni militum consulari potestate fuerunt; ni Veiens bellum religio principum distulisset, quorum agros Tiberis, super ripas effusus, maxime ruinis villarum vastavit. Simul Æquos triennio ante accepta clades prohibuit Bolanis, suæ gentis populo, præsidium ferre. Excursiones inde in confinem agrum Lavicanum factæ erant, novisque colonis bellum inlatum: quam noxam quum se consensu omnium Æquorum defensuros sperassent, deserti ab suis, ne memorabili quidem bello, per obsidionem levemque unam pugnam et oppidum et fines amisere. Tentatum ab L. Sextio tribuno plebis, ut rogationem ferret, qua Bolas quoque, sicut Lavicos, coloni mitterentur, per intercessionem collegarum, qui nullum plebiscitum, nisi ex auctoritate senatus, passuros se perferri ostenderunt, discussum est. Bolis insequente anno receptis, Æqui, coloniaque eo deducta, novis viribus oppidum firmarunt, tribunis militum Romæ consulari potestate Cn. Cornelio Cossio, L. Valerio Potito, Q. Fabio Vibulano iterum, M. Postumio Regillensi. Huic bellum adversus Æquos permissum est, pravæ mentis homini; quam tamen victoria magis, quam bellum, ostendit. Nam, exercitu in pigre scripto ductoque ad Bolas, quum levibus præliis Æquorum animos fregisset, postremo in oppidum inrupit: deinde ab hostibus in cives certamen vertit: et, quum inter obpugnationem

U. C. 341.

A. C. 411.

prædam militis fore edixisset, capto oppido, fidem mutavit. Eam, magis adducor, ut credam iræ causam exercitui fuisse, quam quod in urbe nuper direpta coloniaque nova minus prædicatione tribuni prædæ fuerit. Auxit eam iram, postquam, ab collegis arcessitus, propter seditiones tribunicias in urbem revertit, audita vox ejus in concione stolidi ac prope vecors; qua Sextio tribuno plebis, legem agrariam ferenti, simul, Bolas quoque ut mitterentur coloni, laturum se dicenti, dignos enim esse qui armis cepissent, eorum urbem agrumque Bolanum esse; *Malum quidem militibus meis, inquit, nisi quieverint: quod auditum non concionem magis, quam mox Patres, obfendit: et tribunus plebis, vir acer nec infacundus, nactus inter adversarios superbum ingenium inmodicamque linguam, quam irritando agitandoque in eas inpelleret voces, quæ invidiæ, non ipsi tantum, sed causæ atque universo ordini, essent, neminem ex collegio tribunorum militum sæpius, quam Postumium, in disceptationem trahebat.* Tum vero secundum tam sævum atque inhumanum dictum, *Auditis, inquit, Quirites, sicut servis malum minantem militibus? tamen hæc bellua dignior vobis tanto honore videbitur, quam qui vos, urbe agrisque donatos, in colonias mittunt; qui sedem senectuti vestræ prospiciunt; qui pro vestris commodis adversus tam crudeles superbosque adversarios depugnant. Incipite deinde mirari, cur pauci jam vestram suscipiant causam: quid ut a vobis sperent? an honores, quos adversariis vestris potius, quam populi Romani propugnatoribus, datis? Ingenuistis modo, voce hujus audita: quid id refert? Jam, si suffragium detur, hunc,*

U. C. 341.

A. C. 411.

M. Postumii vox stolidi et vecors.

Sextius tr. p. in eum invehitur.

qui malum vobis minatur, iis, qui agros sedesque ac fortunas stabilire volunt, præferetis.

L. Perlata hæc vox Postumii ad milites multo in castris majorem indignationem movit. *Prædane interceptorem fraudatoremque etiam malum minari militibus?* Itaque quum fremitus aperte esset, et quæstor P. Sestius eadem violentia coërceri putaret seditio- nem posse, qua mota erat; misso ad vociferantem quemdam militem lictore, quum inde clamor et jurgium oriretur, saxo ictus turba excedit; insuper increpante, qui vulneraverat, *habere quæstorem, quod imperator esset militibus minatus.* Ad hunc tumultum aditus Postumius asperiora omnia fecit acerbis quæstionibus, crudelibus suppliciis: postremo quum modum iræ nullum faceret, ad vociferationem eorum, quos necari sub crate jusserat, concursu facto, ipse ad interpellantes pœnam vecors de tribunali decurrit. Ibi quum submoventes passim lictores centurionesque vexarent turbam, eo indignatio eru-

Ab exercitu
lapidibus
obruitur
Postumius.

pit, ut tribunus militum ab exercitu suo lapidibus cooperiretur. Quod tam atrox facinus postquam est Romam nunciatum, tribunis militum de morte collegæ per senatum quæstiones decernentibus, tribuni plebis intercedebant: sed ea contentio ex certamine alio pendebat; quod cura inceserat Patres, ne metu quæstionum plebs iraque tribunos militum ex plebe crearet: tendebantque summa ope, ut consules crearentur. Quum senatusconsultum fieri tribuni plebis non paterentur, iidem intercederent consularibus comitiis, res ad interregnum rediit: victoria deinde penes Patres fuit.

LI. Q. Fabio Vibulano interrege comitia habente,

consules creati sunt A. Cornelius Cossus, L. Furius Medullinus. His consulibus principio anni senatus-consultum factum est, ut de quæstione Postumianæ cædis tribuni primo quoque tempore ad plebem ferrent; plebesque præficeret quæstioni, quem vellet. A plebe consensu populi consulibus negotium mandatur: qui, summa moderatione ac lenitate per paucorum supplicium, quos sibimet ipsos conscisse mortem satis creditum est, transacta re, nequiverunt tamen consequi, ut non ægerrime id plebs ferret: *jacere tandem irritas sanctiones, quæ de suis commodis ferrentur: quum interim de sanguine et supplicio suo latam legem confestim exerceri, et tantam vim habere.* Aptissimum tempus erat, vindicatis seditionibus, delenimentum animis Bolani agri divisionem objici: quo facto minuisset desiderium agrariæ legis, quæ possesso per injuriam agro publico Patres pellebat. Tunc hæc ipsa indignitas angebat animos, non in retinendis modo publicis agris, quos vi teneret, pertinacem nobilitatem esse; sed ne vacuum quidem agrum, nuper ex hostibus captum, plebi dividere; mox paucis, ut cetera, futurum prædæ. Eodem anno adversus Volscos, populantes Hernicorum fines, legiones ductæ a Furio consule, quum hostem ibi non invenissent, Ferentinum, quo magna multitudo Volscorum se contulerat, cepere. Minus prædæ, quam speraverant, fuit: quod Volsci, postquam spes tuendi exigua erat, sublatis rebus, nocte oppidum reliquerunt: postero die prope desertum capitur. Hernicis ipse ager dono datus.

LII. Annum modèstia tribunorum quietum excepit tribunus plebis L. Icilius, Q. Fabio Ambusto, C. Furio Pacile consulibus. Is quum principio sta-

U. C. 342.
A. C. 410.
Quæstio de
Postumii
cæde.

U. C. 340.
A. C. 409.

tim anni, velut pensum nominis familiæque, seditio-
 nes agrariis legibus promulgandis cieret; pestilentia
 coorta, minacior tamen quam perniciosior, cogita-
 tiones hominum a foro certaminibusque publicis ad
 domum curanique corporum nutriendorum avertit:
 minusque eam damnosam fuisse, quam seditio fu-
 tura fuerit, credunt. Defuncta civitate plurimorum
 morbis, perpaucis funeribus, pestilentem annum in-
 opia frugum, neglecto cultu agrorum, (ut plerumque
 fit) excepit, M. Papirio Atratinio, C. Nautio Rutilo
 consulibus. Jam fames, quam pestilentia, tristior
 erat: ni, dimissis circa omnes populos legatis, qui
 Etruscum mare, quique Tiberim adcolunt, ad fru-
 mentum mercandum, annonæ foret subventum. Su-
 perbe ab Samnitibus, qui Capuam habebant Cumas-
 que, legati prohibiti commercio sunt: contra ea
 benigne ab Siculorum tyrannis adjuti: maximos
 commeatus summo Etruriæ studio Tiberis devexit.
 Solitudinem in civitate ægra experti consules sunt:
 quum, in legationes non plus singulis senatoribus
 inveniendes, coacti sunt binos equites adjicere. Præ-
 terquam ab morbo annonaque, nihil eo biennio in-
 testini externive incommodi fuit: at ubi hæ sollici-
 tudines discessere, omnia, quibus turbari solita erat
 civitas, domi discordia, foris bellum exortum.

U. C. 344.
 A. C. 408.
 Inopia
 frugum.

LIII. M. Æmilio, C. Valerio Potito consulibus,
 bellum Æqui parabant: Volscis, quamquam non

Bellum
 cum Æ-
 quis.

publico consilio, capessentibus arma, voluntariis
 mercede secutis militiam. Ad quorum famam ho-
 stium (jam enim in Latinum Hernicumque transcen-
 derant agrum) delectum habentem Valerium consu-
 lem M. Mænius tribunus plebis, legis agrariæ lator,
 quum impediret, auxilioque tribuni nemo invitus sa-

eramento diceret ; repente nunciatur, arcem Carven- U. C. 345.
 tanam ab hostibus occupatam esse. Ea ignominia A. C. 407.
 accepta quum apud Patres invidiæ Mænio fuit, tum
 ceteris tribunis, jam ante præparatis intercessoribus
 legis agrariæ, præbuit justiore causam resistendi
 collegæ. Itaque quum res diu ducta per altercatio-
 nem esset ; consulibus Deos hominesque testanti-
 bus, *quidquid ab hostibus cladis ignominiaque aut jam*
acceptum esset, aut immineret, culpam penes Mænium
fore, qui delectum impediret ; Mænio contra voci-
ferante, si injusti domini possessione agri publici cede-
rent, se moram delectui non facere ; decreto inter-
 posito, novem tribuni sustulerunt certamen ; pro-
 nunciaveruntque ex collegii sententia, *C. Valerio con-*
suli se, damnum aliamque coercitionem, adversus inter-
cessionem collegæ, delectus causa detractantibus mili-
tiam inhibenti, auxilio futuros esse. Hoc decreto con-
 sul armatus quum paucis, adpellantibus tribunum,
 cillum torsisset, metu ceteri sacramento dixere. Duc-
 tus exercitus ad Carventanam arcem, quamquam
 invisus infestusque consuli erat, impigre primo sta-
 tim adventu, dejectis qui in præsidio erant, arcem
 recipit : prædatores, ex præsidio per negligentiam
 dilapsi, occasionem aperuere ad invadendum. Prædæ
 ex adsidiis populationibus, quod omnia in locum
 tutum congesta erant, fuit aliquantum : venditum
 sub hasta consul in ærarium redigere quæstores jus-
 sit ; tum prædicans participem prædæ fore exerci-
 tum, quum militiam non abnuisset. Auctæ inde ple-
 bis ac militum in consulem iræ : itaque, quum ex
 senatusconsulto urbem ovans introiret, alternis in-
 conditi versus militari licentia jactati : quibus con-
 sul increpitus, Mæni celeberrimum nomen laudibus fuit,

quum ad omnem mentionem tribuni favor circumstantis populi plausuque et adsensu cum vocibus militum certaret. Plusque ea res, quam prope sollemnis militum lascivia in consulem, curæ Patribus injecit: et tamquam haud dubius inter tribunos militum honos Mæni, si peteret, consularibus comitiis est exclusus.

Quæstores plebei, indeque discordiæ.

LIV. Creati consules sunt Cn. Cornelius Cossus, L. Furius Medullinus iterum. Non alias ægrius plebs tulit, tribunicia sibi comitia non commissa: eum dolorem quæstoriis comitiis simul ostendit, et ulta est, tunc primum plebeiis quæstoribus creatis: ita ut, in quatuor creandis, uni patricio K. Fabio Ambusto relinqueretur locus; tres plebei, Q. Silius, P. Ælius, P. Poppius clarissimarum familiarum juvenibus præferrentur. Auctores fuisse tam liberi populo suffragii Icilios accipio, ex familia infestissima Patribus tres in eum annum tribunos plebis creatos, multarum magnarumque rerum molem avidissimo adeo populo ostentantes: quum adfirmassent, nihil se moturos, si ne quæstoriis quidem comitiis, quæ sola promiscua plebi Patribusque reliquisset senatus, satis animi populo esset ad id, quod tandiu vellent, et per leges liceret. Pro ingenti itaque victoria id fuit plebi: quæsturamque eam non honoris ipsius fine æstimabant; sed patefactus ad consulatum ac triumphos locus novis hominibus videbatur. Patres contra, non pro communicatis, sed pro amissis honoribus, fremere: negare, *Si ea ita sint, liberos tollendos esse: qui pulsati majorum loco, cernentesque alios in possessione dignitatis suæ, Salii Flaminesque nusquam alio, quam ad sacrificandum pro populo, sine imperiis ac potestatibus relinquuntur.* Irritatis utriusque

partis animis, quum et spiritus plebes sumsisset, et tres ad popularem caussam celeberrimi nominis haberet duces; Patres omnia quæstoriiis comitiis, ubi utrumque plebi liceret, similia fore cernentes, tendere ad consulum comitia, quæ nondum promiscua essent. Icilius contra tribunos militum creandos dicere, et tandem aliquando inpartandos plebi honores.

LV. Sed nulla erat consularis actio, quam inpedi-
 endo id, quod petebant, exprimerent: quum mira
 opportunitate, Volcos et Æquos prædatum extra fines exisse in agrum Latinum Hernicumque, adfer-
 tur: ad quod bellum ubi ex senatusconsulto con-
 sules delectum habere occipiunt; obstare tunc enixe
 tribuni, sibi plebique eam fortunam oblatam memo-
 rantes. Tres erant, et omnes acerrimi viri: gene-
 rosique jam, ut inter plebeios: duo, singuli singulos,
 sibi consules adservandos adsidua opera desumunt:
 uni concionibus data nunc detinenda, nunc concien-
 da, plebs. Nec delectum consules, nec comitia, quæ
 petebant, tribuni expediebant: inclinante deinde se
 fortuna ad caussam plebis, nuncii veniunt, arcem
 Carventanam, dilapsis ad prædam militibus, qui in
 præsidio erant, Æquos, interfectis paucis custodibus
 arcis, invasisse: alios recurrentes in arcem, alios
 palantes in agris cæsos. Ea adversa civitati res
 vires tribunicie actioni adjecit: nequidquam enim
 tentati, ut tum denique desisterent inpediendò bello,
 postquam non cessere nec publicæ tempestati, nec
 suæ invidiæ, perviuncunt, ut senatusconsultum fiat
 de tribunis militum creandis: certo tamen pacto,
 ne cujus ratio haberetur, qui eo anno tribunus ple-
 bis esset: neve quis reficeretur in annum tribunus

U. C. 346.

A. C. 406.

Volsci et
Æqui bel-
lum infe-Discordia
domestica.

plebis; haud dubie Icilios denotante senatu, quos mercedem seditiosi tribunatus petere consulatum insimulabant. Tum delectus haberi, bellumque omnium ordinum consensu adparari coeptum. Consules ambo profecti sint ad arcem Carventanam, an alter ad comitia habenda substiterit, incertum diversi auctores faciunt: illa pro certo habenda, in quibus non dissentiant, ab arce Carventana quum diu nequidquam obpugnata esset, recessum: Verruginem in Volscis eodem exercitu receptam, populationesque et prædas et in Æquis et in Volseo agro ingentes factas.

LVI. Romæ sicut plebis victoria fuit in eo, ut, quæ mallent, comitia haberent: ita eventu comitiorum Patres vicere: namque tribuni militum consulari potestate contra spem omnium tres patricii creati sunt, C. Julius Iulus, P. Cornelius Cossus, C. Servilius Ahala. Artem adhibitam ferunt a patriciis, (cujus eos Icili tum quoque insimulabant) quod turbam indignorum candidatorum intermiscendo dignis, tædio sordium in quibusdam insignium, populum a plebeiis avertissent. Volscos deinde et Æquos, seu Carventana arx retenta in spem, seu Verrugine amissum præsidium ad iram compulisset, fama adfertur summa vi ad bellum coortos: caput rerum Antiates esse: eorum legatos utriusque gentis populos circumnisse, castigantes ignaviam, quod, abditum intra muros, populabundos in agris vagari Romanos priore anno, et obprimi Verruginis præsidium, passi essent: jam non exercitus modo armatos, sed colonias etiam, in suos fines mitti: nec ipsos modo Romanos sua divisa habere, sed Ferentinum etiam de se captum Hernicis donasse. Ad

U. C. 347.
A. C. 405.

Bellum a
Volscis et
Æquis in-
latum.

hæc quum inflammarentur animi, ut ad quosque U. C. 347.
 ventum erat, numerus juniorum conscribatur. Ita A. C. 405.
 omnium populorum juvenus Antium contracta, ibi
 castris positis hostem opperiebantur. Quæ ubi tu-
 multu majore etiam, quam res erat, nunciantur Ro-
 mam, senatus extemplo (quod in rebus trepidis ulti-
 mum consilium erat) dictatorem dici jussit: quam
 rem ægre passos Julium Corneliumque ferunt; ma-
 gnoque certamine animorum rem actam: quum pri-
 mores Patrum, nequidquam conquesti, non esse in
 auctoritate senatus tribunos militum, postremo etiam
 tribunos plebei adpellarent, et consulibus quoque ab
 ea potestate vim super tali re inhibitam referrent:
 tribuni plebei, læti discordia Patrum, nihil esse in his
 auxilii dicerent, qui non civium, non denique homi-
 num numero essent; si quando promiscui honores,
 communicata respublica esset, tum se animadver-
 suros, ne qua, superbia magistratum, irrita sena-
 tusconsulta essent; interim patricii, soluti legum
 magistratumque verecundia, per se quoque tribuni-
 ciam potestatem agerent.

LVII. Hæc contentio minime idoneo tempore,
 quum tantum belli in manibus esset, occupaverat
 cogitationes hominum: donec, ubi diu alternis Ju-
 lius Corneliusque, *quum ad id bellum ipsi satis idonei*
duces essent, non esse æquum, mandatum sibi a populo
eripi honorem, disseruere; tum Ahala Servilius tri-
bunus militum, Tacuisse se tamdiu, ait, non quia in-
certus sententiæ fuerit; (quem enim bonum civem secer-
nere sua a publicis consilia?) sed quia maluerit, colle-
gas sua sponte cedere auctoritati senatus, quam tribu-
niciam potestatem adversus se implorari paterentur.
Tum quoque, si res sineret, libenter se daturum tempus

iis fuisse ad receptum nimis pertinacis sententiæ: sed, quum belli necessitates non exspectent humana consilia, potio-rem sibi collegarum gratia rempublicam fore: et, si maneat in sententia senatus, dictatorem nocte proxima dicturum: ac, si quis intercedat senatusconsulto, auctoritate se fore contentum. Quo facto quum

P. Cornelius dicta-
tor

haud inmeritam laudem gratiamque apud omnes tulisset, dictatore P. Cornelio dicto, ipse ab eo magister equitum creatus exemplo fuit collegas eumque intuentibus, quam gratia atque honos opportuniora interdum non cupientibus essent. Bellum haud memorabile fuit: uno atque eo facili prælio cæsi ad Antium hostes: victor exercitus depopulatus

Victi Vol-
sci.

Volscum agrum: castellum ad lacum Fucinum vi expugnatum; atque in eo tria millia hominum capta, ceteris Volscis intra mœnia compulsis, nec defendentibus agros. Dictator, bello ita gesto, ut tantum non defuisse fortunæ videretur, felicitate, quam gloria, major in urbem rediit, magistratuque se abdicavit. Tribuni militum, mentione nulla comitiorum consularium habita, (credo ob iram dictatoris creati) tribunorum militum comitia edixerunt. Tum vero gravior cura Patribus incessit; quippe quum prodi causam ab suis cernerent. Itaque sicut priore anno per indignissimos ex plebeiis candidatos omnium, etiam dignorum, tædium fecerant; sic tum primoribus Patrum splendore gratiaque ad petendum præparatis, omnia loca obtinere; ne cui plebeio aditus esset. Quatuor creati sunt, omnes jam

U. C. 348.
A. C. 404

functi eo honore, L. Furius Medullinus, C. Valerius Potitus, N. Fabius Vibulanus, C. Servilius Ahala: hic refectus continuato honore, quum ob alias virtutes, tum ob recentem favorem unica moderatione partum.

LVIII. Eo anno, quia tempus induciarum cum U. C. 345.
 Veienti populo exierat, per legatos fecialesque res A. C. 404.
 repeti cœptæ: quibus venientibus ad finem legatio
 Veientium obviam fuit. Petiere, ne prius, quam
 ipsi senatum Romanum adissent, Veios iretur. Ab
 senatu inpetratum, quia discordia intestina labora-
 rent Veientes, ne res ab iis repeterentur: tantum
 afuit, ut ex incommodo alieno sua occasio peteretur.
 Et in Volscis accepta clades, amisso Verrugine præ-
 sidio: ubi tantum in tempore fuit momenti, ut, Amissum
 quum precantibus opem militibus, qui ibi a Volseis Verrugine
 obsidebantur, subcurri, si maturatum esset, potuis- præsidium.
 set, ad id venerit exercitus subsidio missus, ut ab
 recenti eæde palati ad prædandum hostes obprime-
 rentur. Tarditatis caussa in senatu magis fuit, quam
 in tribunis: qui, quia summa vi restare nunciaban-
 tur, parum cogitaverunt, nulla virtute superari hu-
 manarum virium modum. Fortissimi milites non
 tamen, nec vivi, nec post mortem, inulti fuere. In-
 sequenti anno, P. et Cu. Corneliis Cossis, N. Fabio U. C. 349.
 Ambusto, L. Valerio Potito, tribunis militum con- A. C. 403.
 sulari potestate, Veiens bellum motum ob superbum
 responsum Veientis senatus; qui legatis repetenti-
 bus res, ni facessero propere urbe finibusque, da-
 turos, quod Lars Tolumnius dedisset, responderi jus-
 sit. Id Patres ægre passi decrevere, ut tribuni mi-
 litum de bello indicendo Veientibus primo quoque Decretum
 die ad populam ferrent. Quod ubi primo promul- senatus de
 gatam est, fremere juvenus, *Nondum debellatum cum indicendo*
Volscis esse: modo duo præsidia occisione occisa, et Veientibus
cum periculo retineri. Nullum annum esse, quo non bello.
bellum cum finitimo populo et potentissimo parari, qui

U. C. 349. *omnem Etruriam sit concitaturus.* Hæc sua sponte
 A. C. 403. agitata: insuper tribuni plebis accendunt: *Maximum bellum Patribus cum plebe esse dicitant: eam de industria vexandam militia trucidandamque hostibus objici: eam procul urbe haberi atque ablegari, ne domi per otium memor libertatis coloniarumque, aut agri publici, aut suffragii libere ferendi consilia agitet: prensantesque veteranos, stipendia cujusque et vulnera ac cicatrices numerabant: quid jam integri esse in corpore loci ad nova vulnera accipienda? quid super sanguinis, qui dari pro republica posset? rogitantes.* Hæc quum in sermonibus concionibusque interdum agitantes avertissent plebem ab suscipiendo bello, profertur tempus ferundæ legis: quam, si subjecta invidiæ esset, antiquari adparebat.

Bellum
 cum Vol-
 scis.

LIX. Interim tribunos militum in Volscum agrum ducere exercitum placuit. Cn. Cornelius unus Romæ relictus. Tres tribuni, postquam nullo loco castra Volscorum esse, nec commissuros se prælio adparuit, tripartito ad devastandos fines discessere. Valerius Antium petit, Cornelius Ecetras: quacumque incessere, late populati sunt tecta agrosque, ut distinerent Volscos: Fabius, quod maxime petebatur, ad Anxur obpugnandum sine ulla populatione accessit. Anxur fuit, quæ nunc Tarracinæ sunt; urbs prona in paludes: ab ea parte Fabius obpugnationem ostendit. Circummissæ quatuor cohortes cum C. Servilio Ahala quum imminentem urbi collem cepissent; ex loco altiore, qua nullum erat præsidium, ingenti clamore ac tumultu mœnia invasere: ad quem tumultum obstupefacti, qui adversus Fabium urbem infirmam tuebantur, locum dedere scalas admovendi, plenaque hostium cuncta erant, et in-

mitis diu cædes pariter fugientium ac resistentium armatorum atque inermium fuit. Cogebantur itaque victi, quia cedentibus spei nihil erat, pugnam inire : quum pronunciatum repente, ne quis præter armatos violaretur, reliquam omnem multitudinem voluntariam exiit armis : quorum ad duo millia et quingenti vivi capiuntur : a cetera præda Fabius militem abstinuit, donec collegæ venirent : ab illis quoque exercitibus captum Anxur dictitans esse, qui ceteros Volscos a præsidio ejus loci avertissent. Qui ubi venerunt, oppidum vetere fortuna opulentum tres exercitus diripere : eaque primum benignitas imperatorum plebem Patribus conciliavit. Additum deinde omnium maxime tempestivo principio in multitudinem munere, ut ante mentionem ullam plebis tribunorumve decerneret senatus, ut stipendium miles de publico acciperet, quum ante id tempus de suo quisque functus eo munere esset.

U. C. 349.
A. C. 403.

Decretum
militibus
stipendium.

LX. Nihil acceptum unquam a plebe tanto gaudio traditur. Concursum itaque ad curiam esse, prensatasque exeuntium manus, et Patres vere appellatos ; effectum esse fatentibus, ut nemo pro tam munifica patria, donec quidquam virium superesset, corpori aut sanguini suo parceret. Quum commoditas juvaret, rem familiarem saltem adquiescere eo tempore, quo corpus addictum atque operatum reipublicæ esset ; tum, quod ultro sibi oblatum esset, non a tribunis plebis unquam agitatam, non suis sermonibus efflagitatam, id efficiebat multiplex gaudium cumulationemque gratiam rei. Tribuni plebis, communis ordinum lætitiæ concordiaque soli expertes, negare, *Tam id lætum Patribus universis nec prosperum fore, quam ipsi crederent : consilium specie*

Calumniæ
tribunorum.

prima melius fuisse, quam usu adpariturum. Unde enim eam pecuniam confici posse, nisi tributo populo indicto? ex alieno igitur aliis largitos: neque, id etiamsi ceteri ferant, passuros eos, quibus jam emerita stipendia essent, meliore conditione alios militare, quam ipsi militassent; et eosdem in sua stipendia inpensas fecisse, et in aliorum facere. His vocibus moverunt partem

Tributum
indictum.

Patres con-
ferunt pri-
mi.

plebis: postremo, indicto jam tributo, edixerunt etiam tribuni, auxilio se futuros, si quis in militare stipendium tributum non contulisset. Patres bene coeptam rem perseveranter tueri: conferre ipsi primi: et, quia nondum argentum signatum erat, æ grave plaustris quidam ad ærarium convehentes, speciosam etiam conlationem faciebant. Quum senatus summa fide ex censu contulisset, primores plebis, nobilium amici, ex composito conferre incipiunt:

Plebs se-
quitur.

quos quum et a Patribus conlaudari, et a militari ætate tamquam bonos cives conspici vulgus hominum vidit, repente, spreto tribunicio auxilio, certamen conferendi est ortum: et, lege perlata de indicando Veientibus bello, exercitum magna ex parte voluntarium novi tribuni militum consulari potestate Veios duxere.

U. C. 350.

A. C. 40².

LXI. Fuere autem tribuni T. Quinctius Capitolinus, Q. Quinctius Cincinnatus, C. Julius Iulus iterum, A. Manlius, L. Furius Medullinus tertium, M. Æmilius Mamercinus. Ab his primum circumsessi Veii sunt; sub cuius initium obsidionis quum Etruscorum concilium ad fanum Voltumnæ frequenter habitum esset, parum constitit, bellone publico gentis universæ tuendi Veientes essent. Ea obpugnatio segnior insequenti anno fuit, parte tribunorum exercitusque ad Volscum avocata bellum. Tribunos

Obsessi
Veii.

militum consulari potestate is annus habuit C. Valerium Potitum tertium, M. Sergium Fidenatem, P. Cornelium Maluginensem, Cn. Cornelium Cossum, K. Fabium Ambustum, Sp. Nautium Rutilum iterum. Cum Volscis inter Ferentinum atque Ecetram ^{Victi Vol-}signis conlatis dimicatum. Romanis secunda fortuna pugnae fuit. Artena inde, Volscorum oppidum, ab tribunis obsideri coepta: inde inter eruptionem tentatam, compulso in urbem hoste, occasio data est Romanis irumpendi: praeterque arcem cetera capta: in arcem munitam natura globus armatorum concessit. Infra arcem caesi captique multi mortales: arx deinde obsidebatur: nec aut vi capi poterat, quia pro spatio loci satis praesidii habebat; aut spem dabat deditiois, omni publico frumento, priusquam urbs caperetur, in arcem convecto: taedioque recessum inde foret, ni servus arcem Romanis prodidisset: ab eo milites per locum arduum accepti cepere: a quibus quum custodes trucidarentur, cetera multitudo, repentino pavore oppressa, in deditioem venit. Diruta et arce et urbe Artena, reductae legiones ex Volscis omnisque vis Romana Veios conversa est. Proditori, praeter libertatem, duarum familiarum bona in praemium data. Servius Romanus vocitatus. Sunt, qui Artenam Veientium, non Volscorum, fuisse credant. Praebet errorem, quod ejusdem nominis urbs inter Caere atque Veios fuit: sed eam reges Romani delevere, Caeretumque, non Veientium, fuerat. Altera haec nomine eodem in Volso agro fuit, cujus excidium est dictum.

U. C. 351.

A. C. 401.

EPITOME LIBRI V.

IN obsidione Veiorum hibernacula militibus facta sunt: ea res quum esset nova, indignationem tribunorum plebis movit, querentium non dari plebi nec per hiemem militiæ requiem. Equites tum primum equis suis merere cœperunt. Quum inundatio ex lacu Albano factu esset, vates, qui eam rem interpretaretur, de hostibus captus est. Furius Camillus dictator decem annos obsessos Veios cepit: simulacrum Junonis Romam transtulit: decimam partem prædæ Delphos Apollini misit. Idem tribunus militum, quum Faliscos obsideret, proditos hostium filios parentibus remisit: statimque deditione facta, Faliscorum victoriam justitia consecutus est. Quum alter ex censoribus C. Julius decessisset, in locum ejus M. Cornelius subfectus est: nec id postea factum est: quoniam eo lustro a Gallis Roma capta est. Furius Camillus, quum ei dies a L. Appuleio tribuno plebis dicta esset, in exilium abiit. Quum Senones Galli Clusium obsiderent, et legati, a senatu missi ad componendam inter eos et Clusinos pacem, pugnantes contra Gallos in acie Clusinorum stetissent; hoc facto eorum concitati Senones urbem infesto exercitu petierunt, fuisque ad Alliam flumen Romanis, cepere urbem præter Capitolium, in quod se juvenus contulerat: majores natu, cum insignibus honorum, quos quisque gesserat, in vestibulis ædium sedentes, occiderunt: et quum per aversam partem Capitolii jam in summum evasissent, proditi clangore anserum, M. Manlii præcipue opera

dejecti sunt : coactis deinde propter famem Romanis descendere, ut mille pondo auri darent, et hoc pretio finem obsidionis emerent ; Furius Camillus, dictator absens creatus, inter pendendum aurum cum exercitu venit, et Gallos post sextum mensem urbe expulit, ceciditque. *Ædes Aio* Loquutio facta, quo loco ante urbem captam vox audita erat, adventare Gallos. Dicitur est, ad Veios migrandum esse propter incensam et dirutam urbem : quod consilium Camillo auctore discussum est. Morit populum vocis quoque omen ex centurione auditæ, qui, quum in forum venisset, manipulariis suis dixerat, Sta miles ; hic optime manebimus.

T. LIVII PATAVINI

LIBER V

U. C. 352.
A. C. 400. **P**ACE alibi parta, Romani Veiique in armis erant tanta ira odioque, ut victis finem adesse adpareret. Comitia utriusque populi longe diversa ratione facta sunt. Romani auxere tribunorum militum consulari potestate numerum: octo, quot nunquam antea, creati, M. Ænilius Mamercinus iterum, L. Valerius Potitus tertium, Ap. Claudius Crassus, M. Quinctilius Varus, L. Julius Iulus, M. Postumius, M. Furius Camillus, M. Postumius Albinus. Veientes contra tædio annuæ ambitionis, quæ interdum discordiarum causa erat, regem creavere. Offendit ea res populorum Etruriæ animos, non majore odio regni, quam ipsius regis. Gravis jam is antea genti fuerat opibus superbiaque, quia sollempnia ludorum, quos intermitteri nefas est, violenter diremisset: quum ob iram repulsæ, quod suffragio duodecim populorum alius sacerdos ei prælatus esset, artifices, quorum magna pars ipsius servi erant, ex medio ludicro repente abduxit. Gens itaque, ante omnes alias eo magis dedita religionibus, quod excelleret arte colendi eas, auxilium Veientibus negandum, donec sub rege essent, decrevit: cujus decreti subpressa fama est Veiiis propter metum regis; qui, a quo tale quid dictum referretur,

pro seditionis eum principe, non vani sermonis auctorem, habebat. Romanis etsi quietæ res ex Etruria nunciabantur, tamen, quia omnibus conciliis eam rem agitari adferebatur, ita muniebant, ut anticipitia munimenta essent: alia in urbem et contra oppidanorum eruptiones versa: aliis frons in Etruriam spectans auxiliis, si qua forte inde venirent, obstruebatur.

II. Quam spes major imperatoribus Romanis in obsidione, quam in obpugnatione, esset; hibernacula etiam, res nova militi Romano, ædificari cœpta: consiliumque erat, hiemando continuare bellum. Quod postquam tribunis plebis, jam diu nullam novandi res causam invenientibus, Romam est adlatum, in concionem prosiliunt, sollicitant plebis animos, *Hoc illud esse dictitantes, quod ara militibus sint constituta: nec se fefellisse, id donum inimicorum veneno inlitum fore. Venisse libertatem plebis: remotam in perpetuum et ablegatam ab urbe et ab republica juventutem, jam ne hiemi quidem aut temporì anni cedere, ac domos et res invisere suas. Quam putarent continuatæ militiæ causam esse? nullam profecto aliam inventuros, quam ne quid per frequentiam juvenum eorum, in quibus vires omnes plebis essent, agi de commodis eorum posset. Vexari præterea et subigi multo acrius, quam Veientes: quippe illos hiemem sub tectis suis agere, egregiis muris situque naturali urbem tutantes; militem Romanum in opere ac labore, nivibus pruiniisque obrutum, sub pellibus durare, ne hiemis quidem spatio, quæ omnium bellorum terra varique sit quies, arma deponentem. Hoc neque reges, neque ante tribuniciam potestatem creatam superbos illos consules, neque triste dictatoris imperium,*

U. C. 351.
A. C. 400.

Hiberna-
cula ad
Veios.

Tribunorum pl.
querelæ de
hibernaculis.

U. C. 352. *neque inportunos decemviros injunxisse scrvitutis, ut perennem militiam facerent, quod tribuni militum in plebe Romana regnum exercerent. Quidnam illi consules dictatoresve facturi essent, qui proconsularem imaginem tam sævam ac trucem fecerint? Sed id accidere haud inmerito: non fuisse ne in octo quidem tribunis militum locum ulli plebeio. Antea trina loca cum contentione summa patricios explere solitos: nunc jam octojuges ad imperia obtinenda ire; et ne in turba quidem harere plebeium quemquam: qui, si nihil aliud, admoneat collegas; liberos, et cives eorum, non servos, militare, quos hieme saltem in domos ac tecta reduci oporteat; et aliquo tempore anni parentes liberosque ac conjuges invisere, et usurpare libertatem, et creare magistratus. Hæc taliaque vociferantes adversarium haud inparcm nacti sunt Ap. Claudium, relictum a collegis ad tribunicias seditiones comprimendas; virum inbutum jam ab juvena certaminibus plebeiis: quem auctorem aliquot annis ante fuisse memoratum est, per collegarum intercessionem, tribuniciæ potestatis dissolvendæ.*

III. Is tum jam, non promptus ingenio tantum, sed usu etiam exercitatus, talem orationem habuit:

Si umquam dubitatum est, Quirites, utrum tribuni plebis vestra, an sua, caussa seditionum semper auctores fuerint, id ego hoc anno desisse dubitari certum habeo: et quum lætor, tandem longi erroris vobis finem factum esse, tum, quod secundis potissimum vestris rebus hic error est sublatus, et vobis, et propter vos reipublicæ gratulor. An est quisquam, qui dubitet, nullis injuriis vestris, si quæ forte aliquando fuerunt, umquam æque, quam munere Patrum in plebem, quum æra militibus constituta sunt, tribunos plebis offensos ac concibi-

Respondet
Ap. Clau-
dius.

talos esse? quid illos aliud aut tum tinuisse creditis, aut hodie turbare velle, nisi concordiam ordinum, quam dissolventæ maxime tribuniciæ potestatis rentur esse? Sic, hercule, tanquam artifices improbi, opus quarunt: qui et semper ægri aliquid esse in republica volunt, ut sit, ad cujus curationem a vobis adhibeantur. Utrum enim defenditis, an impugnatís plebem? utrum militantium adversarii estis, an causam agitis? Nisi forte hoc dicitis, Quidquid Patres faciunt, displicet; sive illud pro plebe, sive contra plebem est. Et, quemadmodum servis suis retant domini quidquam rei cum alienis hominibus esse, pariterque in iis beneficio ac maleficio abstineri æquum censent: sic vos interdicitis Patribus commercio plebis; ne nos comitate ac munificentia nostra provocemus plebem, nec plebs nobis dicto audiens atque obediens sit. Quanto tandem, si quidquam in vobis, non dico civilis, sed humani esset, favere vos magis, et, quantum in vobis esset, indulgere potius comitati Patrum atque obsequio plebis oportuit? quæ si perpetua concordia sit, quis non spondere ausit, maximum hoc imperium inter finitimos brevi futurum esse?

IV. *Atque ego, quam hoc consilium collegarum meorum, quo abducere infecta re a Veiiis exercitum noluerunt, non utile solum, sed etiam necessarium fuerit, postea disseram: nunc de ipsa conditione dicere militantium libet. Quam orationem, non apud vos solum, sed etiam in castris, si habeatur, ipso exercitu disceptante, æquam arbitror videri posse: in qua si mihi ipsi nihil, quod dicerem, in mentem venire posset, adversariorum certe orationibus contentus essem. Negabant nuper, dandum esse æra militibus, quia numquam data essent: quoniam modo igitur nunc indignari pos-*

U. C. 352. sunt, quibus aliquid novi adjectum commodi sit, eis la-
 A. C. 400. borem etiam novum pro portione injungi? Nusquam
 nec opera sine emolumento, nec emolumentum ferme
 sine impensa opœ est: labor voluptasque, dissimillima
 natura, societate quadam inter se naturali sunt juncta.
 Molestè antea ferebat miles, se suo sumtu operam rei-
 publicæ præbere: gaudebat idem, partem anni se agrum
 suum colere; quærere, unde domi militiæque se ac suos
 tueri posset. Gaudet nunc, fructui sibi rempublicam
 esse, et lætus stipendium accipit: æquo igitur animo
 patiatur, se ab domo, ab re familiari, cui gravis in-
 pensæ non est, paullo diutius abesse. An, si ad calculos
 eum respublica vocet, non merito dicat? annua æra
 habes, annuam operam ede. An tu æquum censes, mi-
 litia semestri solidum te stipendium accipere? Invitus
 in hac parte orationis, Quirites, moror: sic enim agere
 debent, qui mercenario milite utuntur: at nos tam-
 quam cum civibus agere volumus: agique tamquam
 cum patria nobiscum æquum censemus. Aut non suscipi
 bellum oportuit; aut geri pro dignitate populi Romani,
 et perfici quam primum oportet. Perficietur autem, si
 argemus obsessos: si non ante abscedimus, quam spei
 nostræ finem captis Veii inposuerimus. Si, Hercules,
 nulla alia causa, ipsa indignitas perseverantiam inpo-
 nere debuit. Decem quondam annos urbs obpugnata
 est ob unam mulierem ab universa Græcia: quam pro-
 cul ab domo? quot terras, quot maria distans? Nos
 intra vicesimum lapidem, in conspectu prope urbis nos-
 træ, annuam obpugnationem perferre piget: scilicet,
 quia levis causa belli est, nec satis quidquam justis do-
 loris est, quod nos ad perseverandum stimulet. Septics
 rebellant, in pace numquam fida fuerunt: agros
 nostros millies depopulati sunt: Fidenates deficere &

nobis cœgerunt: colonos nostros ibi interfecerunt: auctores fuere contra jus gentium cædis impia legatorum nostrorum: Etruriam omnem adversus nos concitare voluerunt, hodieque id moliantur: res repetentes legatos nostros, haud procul afuit, quin violarent.

U. C. 352.

A. C. 400.

V. Cum his molliter et per dilationes bellum geri oportet? Si nos tam justum odium nihil movet, ne illa quidem, oro vos, movent? Operibus ingentibus septa urbs est, quibus intra muros cœrcetur hostis: agrum non coluit, et culta evastata sunt bello. Si reducimus exercitum, quis est, qui dubitet, illos, non a cupiditate solum ulciscendi, sed etiam necessitate inposita ex alieno prædandi, quum sua amiserint, agrum nostrum invasuros? non differimus igitur bellum isto consilio, sed intra fines nostros accipimus. Quid? illud, quod proprie ad milites pertinet, quibus boni tribuni plebis quum stipendium extorquere voluerint, nunc consultum repente volunt, quale est? Vallum fossamque, ingentis utramque rem operis, per tantum spatii duxerunt: castella primo pauca, postea, exercitu aucto, creberrima fecerunt: munitiones non in urbem modo, sed in Etruriam etiam spectantes, si qua inde auxilia veniant, obposuere. Quid turres, quid vineas testudinesque et alium obpugnandarum urbium adparatum loquar? Quum tantum laboris exhaustum sit, et ad finem jam operis tandem perventum; relinquendane hæc censetis, ut ad astatem rursus novus de integro his instituendis exsudetur labor? Quanto est minus opera tueri facta, et instare, et perseverare, defungique cura? Brevis enim profecto res est, si uno tenore peragitur, nec ipsi per intermissiones has intervallaque lentiores spem nostram facimus: loquor de opere, et de temporis jactura. Quid? periculi, quod differendo bello adimus,

U. C. 352. num oblivisci nos hæc tam crebra Etruriæ concilia de
 A. C. 400. mittendis Veios auxiliis patiuntur? Ut nunc res se
 habet, irati sunt, oderunt, negant missuros: quantum
 in illis est, capere Veios licet: quis est, qui spondeat,
 eundem, si differtur bellum, animum postea fore?
 quum, si laxamentum dederis, major frequentiorque
 legatio itura sit: quam id, quod nunc obfendit Etrus-
 cos, rex creatus Veis, spatio interposito mutari possit,
 vel consensu civitatis, ut eo reconcilient Etruriæ ani-
 mos, vel ipsius voluntate regis, qui obstare regnum
 suum saluti civium nolit. Videte, quot res, quam inu-
 tiles, sequantur illam viam consilii: jactura operum
 tanto labore factorum, vastatio imminens finium nos-
 trorum, Etruscum bellum pro Veiente concitatum. Hæc
 sunt, tribuni, consilia vestra, non, hercule, dissimilia,
 ac si quis ægro, qui, curari se fortiter passus, extemplo
 convalescere possit, cibi gratia præsentis aut potionis
 longinquum et forsitan insanabilem morbum efficiat.

VI. Si, me Dius fidius, ad hoc bellum nihil perti-
 neret, ad disciplinam certe militiæ plurimum intererat,
 insuescere militem nostrum, non solum parata victoria
 frui; sed, si res etiam lentior sit, pati tadium, et
 quamvis seræ spei exitum expectare; et, si non sit æ-
 state perfectum bellum, hiemem operiri, nec, sicut æsti-
 vas ares, statim autumno tecta ac recessum circumspi-
 cere. Obsecro vos, venandi studium ac voluptas homi-
 nes per nives ac pruinas in montes silvasque rapit;
 belli necessitatibus eam patientiam non adhibebimus,
 quam vel lusus ac voluptas elicere solet? Adeone effe-
 minata corpora militum nostrorum esse putamus, adeo
 molles animos, ut hiemem unam durare in castris, at-
 que ab domo non possint? ut, tamquam navale bellum,
 tempestatibus captandis et observando tempore anni,

gerant, non æstus, non frigora pati possint? Erubescant profecto, si quis eis hæc objiciat; contendantque, et animis et corporibus suis virilem patientiam inesse, et se juxta hieme atque æstate bella gerere posse: nec se patrociniùm mollitiæ inertis, que mandasse tribunis, et meminisse, hanc ipsam potestatem non in umbra nec in tectis majores suos creasse. Hæc virtute militum vestrorum, hæc Romano nomine sunt digna, non Veios tantum, nec hoc bellum intueri, quod instat; sed famam et ad alia bella et ad ceteros populos in posterum quærere. An mediocri discrimen opinionis secuturum ex hac re putatis? utrum tandem finitimi populum Romanum eum esse putent, cujus si qua urbs primum illum brevissimi temporis sustinuerit impetum, nihil deinde timeat? an hic sit terror nominis nostri, ut exercitum Romanum non tædium longinquæ obpugnationis, non vis hiemis ab urbe circumsessæ semel amovere possit, nec finem ullum alium belli, quam victoriam, noverit; nec impetu potius bella, quam perseverantia, gerat? quæ in omni quidem genere militiæ, maxime tamen in obsidendis urbibus, necessaria est; quarum plerasque, munitionibus ac naturali situ inexpugnabiles, fame sitique tempus ipsum vincit atque expugnat: sicut Veios expugnavit; nisi auxilio hostibus tribuni plebis fuerint, et Romæ invenerint præsidia Veientes, quæ nequidquam in Etruria quærunt. An est quidquam, quod Veientibus optatum æque contingere possit, quam ut seditionibus primum urbs Romana, deinde velut ex contagione castra impleantur? At, hercule, apud hostes tanta modestia est, ut non obsidionis tædio, non denique regni, quidquam apud eos novatum sit; non negata auxilia ab Etruscis irritaverint animos: morietur enim extemplo, quicumque erit seditionis auctor: nec

U. C. 352.
A. C. 400.

cuiquam dicere ea licebit, quæ apud vos in pane dicuntur. Fustuarium meretur, qui signa relinquit, aut præsidio decedit. Auctores signa relinquendi, et deserendi castra, non uni aut alteri militi, sed universis exercitiibus, palam in concione audiuntur: adeo quidquid tribunus plebi loquitur, etsi prodendæ patriæ dissolvendæque reipublicæ est, aduestis æqui audire; et, dulcedine potestatis ejus capti, quælibet sub ea scelera latere sinitis. Reliquum est, ut, quæ hic vociferantur, eadem in castris et apud milites agant, et exercitus conrumponant, ducibusque parere non patiantur: quoniam eadem demum Romæ libertas est, non senatum, non magistratus, non leges, non mores majorum, non instituta patrum, non disciplinam vereri militiæ.

VII. Par jam etiam in concionibus erat Appius tribunus plebis; quum subito, unde minime quis crederet, accepta calamitas apud Veios et superiorem Appium in caussa, et concordiam ordinum majorem ardoremque ad obsidendos pertinacius Veios fecit. Nam quum agger promotus ad urbem, vineæque tantum non jam injunctæ mœnibus essent, dum opera interdum fiunt intentius, quam nocte custodiuntur, patefacta repente porta, ingens multitudo, facibus maxime armata, ignes conjecit: horæque momento simul aggerem ac vineas, tam longi temporis opus, incendium hausit: multique ibi mortales nequidquam opem ferentes, ferro ignique absumti sunt. Quod ubi Romam est nunciatum, mœstitiam omnibus, senatui curam metumque injecit, ne tum vero sustineri nec in urbe seditio, nec in castris posset, et tribuni plebis velut ab se victæ reipublicæ insultarent: quum repente, quibus census equester erat, equi publici non erant adsignati,

Opera
Rom. ad
Veios in-
cendio ab-
sumta.

Equites e-
quis suis
merentes.

consilio prius inter sese habito, senatum adeunt; U. C. 352. A. C. 400.
 factaque dicendi potestate, equis se suis stipendia
 facturos promittunt. Quibus quum amplissimis ver-
 bis gratiæ ab senatu actæ essent, fama que ea forum
 atque urbem pervasisset, subito ad curiam concur-
 sus fit plebis. *Pedestris ordinis se, aiunt, nunc esse,* Plebs pe-
operamque reipublicæ extra ordinem polliceri, seu destrem
Veios, seu quo alio ducere velint: si Veios ducti sint, militiam
 negant, *se inde prius, quam capta urbe hostium, redi-* extra or-
turos esse. Tum vero jam superfundenti se lætitiæ dinem pro-
 vix temperatum est: non enim, sicut equites, dato fitetur.
 magistratibus negotio, laudari jussi; neque aut in
 curiam vocati, quibus responsum daretur, aut limine
 curiæ continebatur senatus: sed pro se quisque ex
 superiore loco ad multitudinem, in comitio stan-
 tem, voce manibusque significare publicam lætitiæ.
 Beatam urbem Romanam, et invictam, et æternam
 illa concordia dicere: laudare equites, laudare ple-
 bem, diem ipsum laudibus ferre: victam esse fateri
 comitatem benignitatemque senatus. Certatim Pa-
 tribus plebique manare gaudio lacrimæ; donec, re-
 vocatis in curiam Patribus, senatusconsultum fac-
 tum est, *Ut tribuni militares, concione advocata, pedi-*
tibus equitibusque gratias agerent: memorem pietatis
eorum erga patriam dicerent senatum fore. *Placere*
autem, omnibus his voluntariam extra ordinem pro-
fessis militiam æra procedere: et equiti certus nume-
 rus æris est adsignatus. Tum primum equis merere
 equites cœperunt. Voluntarius ductus exercitus Stipendium
 Veios non amissa modo restituit opera, sed nova equiti ad-
 etiam instituit: ab urbe commeatus intentiore, signatum.
 quam antea, subvehi cura; ne quid tam bene me-
 rito exercitui ad usum deesset.

U. C. 353. VIII. Insequens annus tribunos militum consulari potestate habuit C. Servilium Aham tertium, Q. Servilium, L. Virginium, Q. Sulpicium, A. Manlium iterum, M. Sergium iterum: his tribunis, dum cura omnium in Veiens bellum intenta est, neglectum Anxuri præsidium vacationibus militum, et Volscos mercatores vulgo receptando, proditis repente portarum custodibus, oppressum est: minus militum perit, quia præter ægros lixarum in modum omnes per agros vicinasque urbes negotiabantur. Nec Veis melius gesta res, quod tunc caput omnium curarum publicarum erat: nam et duces Romani plus inter se irarum, quam adversus hostes animi, habuerunt: et auctum est bellum adventu repentino Capenatum atque Faliscorum. Hi duo Etruriæ populi, quia proximi regione erant, devictis Veis, bello quoque Romano se proximos fore credentes; Falisci propria etiam causa infesti, quod Fidenati bello se jam autea immiscuerant, per legatos ultro citroque missos jurejurando inter se obligati, cum exercitibus necopinato ad Veios accessere. Forte ea regione, qua M. Sergius tribunus militum præerat, castra adorti sunt, ingentemque terrorem intulere; quia Etruriam omnem excitam sedibus magna mole adesse Romani crediderant: eadem opinio Veientes in urbe concitavit. Ita anticipiti prælio castra Romana obpugnabantur; concursantesque, quum huc atque illuc signa transferrent, nec Veientem satis cohibere intra munitiones, nec suis munimentis arcere vim, ac tueri se ab exteriore poterant hoste: una spes erat, si ex majoribus castris subyeniretur, ut diversæ legiones, aliæ adversus Capenatem ac Faliscum, aliæ contra eruptie-

nem oppidanorum pugnarent. Sed castris præerat U. C. 355.
 Virginius, privatim Sergio invisus infestusque is, A. C. 339.
 quum pleraque castella obpugnata, superatas munitiones, utrinque inveli hostem nunciaretur, in armis milites tenuit: si opus foret auxilio, collegam dictitans ad se missurum. Hujus adrogantiam pertinacia alterius æquabat; qui, ne quam opem ab inimico videretur petisse, vinci ab hoste, quam vincere per civem, maluit. Diu in medio cæsi milites; postremo, desertis munitionibus, perpauci in majora castra, pars maxima atque ipse Sergius Romam pertenderunt: ubi quum omnem culpam in collegam inclinaret, adiri Virginium ex castris, interea præesse legatos placuit. Acta deinde in senatu res est, certatumque inter collegas maledictis: pauci reipublicæ, huic atque illi, ut quosque studium privatim aut gratia occupaverunt, adsunt.

IX. Primores Patrum, sive culpa sive infelicitate Tr. mil.
 imperatorum tam ignominiosa clades accepta esset, ante tem-
 censuere, *Non expectandum justum tempus comitiorum, sed extemplo novos tribunos militum creandos esse, qui Kalendis Octobribus magistratum occiperent.* pus se abdicare coguntur.
 In quam sententiam quam pedibus iretur, ceteri tribuni militum nihil contradicere: at enimvero Sergius Virginiusque, propter quæc pœnitere magistratum ejus anni senatum adparebat, primo deprecari ignominiam, deinde intercedere senatusconsulto: negare, se ante Idus Decembres, sollemnem ineundis magistratibus diem, honore abituros esse. Inter hæc tribuni plebis, quum in concordia hominum secundisque rebus civitatis inviti silentium tenuissent, feroces repente minari tribunis militum, nisi in auctoritate senatus essent, se in vincula eos duci jus-

suros esse. Tum C. Servilius Ahala tribunus militum: *Quod ad vos attinet, tribuni plebis, minasque vestras, nã ego libenter experirer, quam non plus in his juris, quam in vobis animi, esset. Sed nefas est tendere adversus auctoritatem senatus: proinde et vos desinite inter nostra certamina locum injuriã quærere: et collegæ aut facient, quod censeat senatus, aut, si pertinacius tendent, dictatorem extemplo dicam, qui eos abire magistratu cogat. Quum omnium adsensu comprobata oratio esset, gauderentque Patres, sine tribunicia potestatis terriculis inventam esse aliam vim majorem ad coërcendos magistratus; victi consensu omnium comitia tribunorum militum habuere, qui Kalendis Octobribus magistratum occiperent: seque ante eam diem magistratu abdicavere.*

U. C. 354.
A. C. 398.

X. L. Valerio Potito quartum, M. Furio Camillo iterum, M. Æmilio Mamercino tertium, Cn. Cornelio Cosso iterum, K. Fabio Ambüsto, L. Julio Iulo, tribunis militum consulari potestate, multa domi militiæque gesta: nam et bellum multiplex fuit eodem tempore, ad Veios, et ad Capenam, et ad Falerios, et in Volscis, ut Anxur ab hostibus recuperaretur: et Romæ simul delectu, simul tributo conferendo, laboratum est: et de tribunis plebei cooptandis contentio fuit: et haud parvum motum duo judicia eorum, qui paullo ante consulari potestate fuerant, excivere. Omnium primum tribunis militum fuit, delectum haberi; nec juniores modo conscripti, sed seniores etiam coacti nomina dare, ut urbis custodiam agerent. Quantum autem augebatur militum numerus, tanto majore pecunia in stipendium opus erat: eaque tributo conferebatur, invitis conferentibus, qui domi remanebant, quia

Tributum
regre conla-
tum.

tuentibus urbem opera quoque militari laborandum, U. C. 354.
 serviendumque reipublicæ erat. Hæc per se gravia, A. C. 393.
 indigniora ut viderentur, tribuni plebis seditiosis
 concionibus faciebant; ideo æra militibus constituta
 esse arguendo, ut plebis partem militia, partem tributo
 conficcerent. Unum bellum annum jam tertium trahi,
 et consulto male geri, ut diutius gerant: in quatuor de-
 inde bella uno delectu exercitus scriptos, et pueros quo-
 que ac senes extractos. Jam non ætatis nec hiemis
 discrimen esse, ne ulla quies unquam miseræ plebi sit:
 quæ nunc etiam rectigalis ad ultimum facta sit; ut,
 quum confecta labore, vulneribus, postremo ætate cor-
 pora retulerint, incultæque omnia diutino dominorum
 desiderio domi invenerint, tributum ex adfecta re fami-
 liari pendant; æraque militaria, velut fœnore accepta,
 multiplicia reipublicæ reddant. Inter delectum tri-
 butumque, et occupatos animos majorum rerum cu-
 ris, comitiis tribunorum plebis numerus expleri ne-
 quit. Pugnatum inde, in loca vacua ut patricii
 cooptarentur: postquam obtineri non poterat, ta-
 men labefactandæ legis Treboniæ causa effectum
 est, ut cooptarentur tribuni plebis C. Lacerius et M.
 Acutius, haud dubie patriciorum opibus.

XI. Fors ita tulit, ut eo anno tribunus plebis Cn.
 Trebonius esset, qui nomini ac familiæ debitum
 præstare videretur Treboniæ legis patrociniū: is,
 quod petissent Patres quidam, primo incepto repulsi,
 tamen tribunos militum expugnasse, vociferans, legem
 Treboniam sublatam, et cooptatos tribunos plebis non
 suffragiis populi, sed imperio patriciorum; et eo revolvi
 rem, ut aut patricii, aut patriciorum adseclæ habendi
 tribuni plebis sint: eripi sacratas leges, extorqueri tri-
 buniciam potestatem: id fraude patriciorum, scelere ac

U. C. 354.
A. C. 298.

Duo tr. mil.
anni super-
ioris accu-
sati.

*proditione collegarum factum arguere. Quum arde-
rent invidia, non Patres modo, sed etiam tribuni
plebis, cooptati pariter, et qui cooptaverant; tum
ex collegio tres, P. Curiatius, M. Metilius, et M.
Minucius, trepidi rerum suarum, in Sergium Virgi-
niumque, prioris anni tribunos militares, incurrunt:
in eos ab se iram plebis invidiamque, die dicta, aver-
tunt. Quibus delectus, quibus tributum, quibus diutina
militia longinquitasque belli sit gravis, qui clade ac-
cepta ad Veios doleant, qui amissis liberis, fratribus,
propinquis, adfinibus, lugubres domos habeant; iis
publici privatique doloris exsequendi jus potestatemque
ex duobus noxiis capitibus datum ab se, memorant.
Omnium namque malorum in Sergio Virginioque caus-
sas esse: nec id accusatorem magis arguere, quam fa-
teri reos: qui, noxii ambo, alter in alterum causam
conferant, fugam Sergii Virginii, Sergius proditionem
iactans Virginii. Quorum adeo incredibilem amen-
tiam fuisse, ut multo verisimilius sit, compacto eam
rem et communi fraude patriciorum actam. Ab his et
prius datum locum Veientibus ad incendenda opera,
belli trahendi causa; et nunc proditum exercitum,
tradita Faliscis Romana castra. Omnia fieri, ut con-
sensescat ad Veios juvenus: nec de agris, nec de illis
commodis plebis ferre ad populum tribuni, frequentia-
que urbana celebrare actiones, et resistere conspirationi
patriciorum possint. Prajudicium jam de reis et ab
senatu, et ab populo Romano, et ab ipsorum collegis
factum esse: nam et senatusconsulto eos ab republica
remotos esse, et recusantes abdicare se magistratu, dic-
tatoris metu ab collegis coercitos esse: et populum Ro-
manum tribunos creasse, qui non Idibus Decembris die
sollemni, sed extemplo Kalendis Octobribus magistratum.*

reciperent, quia stare diutius respublica, his manentibus U. C. 354.
 in magistratu, non posset. Et tamen eos, tot iudiciis A. C. 398.
 confossos prædumnatosque, venire ad populi iudicium ;
 et existimare, defunctos se esse, satisque pœnarum de-
 disse, quod duobus mensibus citius privati facti sint :
 neque intelligere, nocendi sibi diutius tum potestatem
 ereptam esse, non pœnam inrogatam ; quippe et colle-
 gis abrogatum imperium, qui certe nihil deliquissent.
 Illos repeterent animos Quirites, quos recenti clade ac-
 cepta habuissent, quum fuga trepidum, plenum vulne-
 rum ac pavore incidentem portis exercitum viderint,
 non fortunam aut quemquam Deorum, sed hos duces
 accusantem. Pro certo se habere, neminem in conci-
 one stare, qui illo die non caput, domum, fortunasque
 L. Virginii ac M. Sergii sit execratus detestatusque.
 Minime convenire, quibus iratos quisque Deos precatus
 sit, in iis sua potestate, quum liceat et oporteat, non
 uti. Numquam Deos ipsos admovere nocentibus manus :
 satis esse, si occasione ulciscendi lasos arment.

XII. His orationibus incitata plebs denis millibus Damnati,
 æris gravis reos condemnat, nequidquam Sergio
 Martem communem belli fortunamque accusante,
 Virginio deprecante, ne infelicioi domi, quam mili-
 tiæ, esset. In hos versa ira populi cooptationis tri-
 bunorum fraudisque, contra legem Treboniam fac-
 tæ, memoriam obscuram fecit. Victores tribuni, ut
 præsentem mercedem iudicii plebes haberet, legem
 agrariam promulgant, tributumque conferri prohi-
 bent : quum tot exercitibus stipendio opus esset,
 resque militiæ ita prospere gererentur, ut nullo bello
 veniretur ad exitum spei : namque Veiis castra, quæ
 amissa erant, recuperata castellis præsiidiisque fir-
 mantur. Præerat tribuni militum M. Æmilius et

Bellum
multiplex.

K. Fabius. M. Furio in Faliscis, et Cn. Cornelio in Capenate agro hostes nulli extra mœnia inventi: prædæ actæ, incendiisque villarum ac frugum vastati fines: oppida obpugnata, nec obsessa sunt. At in Volscis, depopulato agro, Anxur nequidquam obpugnatum, loco alto situm; et, postquam vis irrita erat, vallo fossaque obsideri cœptum. Valerio Popto Volsci provincia evenerat. Hoc statu militarium rerum, seditio intestina majore mole coorta, quam bella tractabantur: et, quum tributum conferri per tribunos non posset, nec stipendium imperatoribus mitteretur, æraque militaria flagitaret miles, haud procul erat, quin castra quoque urbanae seditionis contagione turbarentur. Inter has iras plebis in Patres, quum tribuni plebis nunc illud tempus esse dicerent stabiliendæ libertatis, et ab Sergiis Virginiisque ad plebeios viros fortes ac strenuos transferendi summi honoris; non tamen ultra processum est, quam ut unus ex plebe, usurpandi juris caussa, P. Licinius Calvus tribunus militum

Tr. mil.
plebeius.

U. C. 355. consulari potestate crearetur: ceteri patricii creati
A. C. 397. P. Mænius, L. Titinius, P. Mælius, L. Furius Medullinus, L. Publilius Volscus. Ipsa plebes mirabatur, se tantam rem obtinuisse; non is modo, qui creatus erat, vir nullis ante honoribus usus, vetus tantum senator, et ætate jam gravis. Nec satis constat, cur primus ac potissimus ad novum delibandum honorem sit habitus. Alii Cn. Cornelii fratris, qui tribunus militum priore anno fuerat, triplexque stipendium equitibus dederat, gratia extractum ad tantum honorem credunt: alii orationem ipsum tempestivam de concordia ordinum, Patribus plebique gratam, habuisse. Hac victoria comitorum exsul-

tantes tribuni plebis, quod maxime rempublicam impediēbat, de tributo remiserunt: conlatum obediēter, missumque ad exercitum est.

XIII. Anxur in Volscis brevi receptum est, neglectis die festo custodiis urbis. Insignis annus hieme gelida ac nivosa fuit, adeo ut viæ clausæ, Tiberis innavigabilis fuerit: annona ex anteconvecta copia nihil mutavit. Et quia P. Licinius, ut ceperat haud tumultuose magistratum, majore gaudio plebis, quam indignatione Patrum, ita etiam gessit; dulcedo invasit proximis comitiis tribunorum militum plebeios creandi. Unus M. Veturius ex patriciis candidatis locum tenuit: plebeios alios tribunos militum consulari potestate omnes fere centuriæ dixerunt, M. Pomponium, C. Duilium, Voleronem Publilium, Cn. Genucium, L. Atilium. Tristem hiemem, sive ex intemperie cœli, raptim mutatione in contrarium facta, sive alia quâ de causa, gravis pestilensque omnibus animalibus æstas excepit: cuius insanabili pernicie quando nec causa nec finis inveniebatur, libri Sibyllini ex senatusconsulto aditi sunt. Duumviri sacris faciundis, lectisternio tunc primum in urbe Romana facto, per dies octo Apollinem, Latonamque et Dianam, Herculem, Mercurium atque Neptunum tribus, quam amplissime tum adparari poterat, stratis lectis placavere. Privatim quoque id sacrum celebratum est: tota urbe patentibus januis, promiscuoque usu rerum omnium in propatulo posito, notos ignotosque passim advenas in hospitium ductos ferunt; et cum inimicis quoque benigne ac comiter sermones habitos, jurgiis ac litibus temperatum; vinetis quoque demta in eos dies vincula; religioni deinde fuisse, quibus eam operam

U. C. 356.
A. C. 396.

Pestilentia.

Lectisternium primum.

U. C. 356. Dii tulissent, vinciri. Interim ad Veios terror multiplex fuit; tribus in unum bellis conlatis: namque eodem, quo antea, modo circa munimenta, quum repente Capenates, Faliscique subsidio venissent, adversus tres exercitus ancipiti prælio pugnatum est. Ante omnia adjuvit memoria damnationis Sergii ac Virginii: itaque majoribus castris, unde antea cessatum fuerat, brevi spatio circumductæ copiae Capenates, in vallum Romanum versos, ab tergo adgrediuntur. Inde pugna cœpta et Faliscis intulit terrorem, trepidantesque eruptio ex castris opportune facta avertit: repulsos deinde insecuti victores ingentem ediderunt cædem. Nec ita multo post jam palantes, veluti forte oblatis, populatores Capenatis agri reliquias pugnae absunserunt: et Veientium refugientes in urbem multi ante portas cæsi, dum præ metu, ne simul Romanus irrueretur, objectis foribus extremos suorum excludere.

XIV. Hæc eo anno acta. Et jam comitia tribunorum militum aderant, quorum prope major Patribus, quam belli, cura erat; quippe non communicatum modo cum plebe, sed prope amissum, cernentibus summum imperium. Itaque clarissimis viris ex composito præparatis ad petendum, quos prætereundi verecundiam crederent fore, nibiloninus ipsi, perinde ac si omnes candidati essent, cuncta experientes, non homines modo, sed Deos etiam, excipiebant; in religionem vertentes comitia biennio habita: priore anno intolerandam hiemem prodigiisque divinis similem coortam: proximo non prodigia, sed jam eventus, pestilentiam agris urbi que inlatam haud dubia ira Deum: quos pestis ejus arcedendæ causa placandos esse, in libris fatalibus in-

ventum sit. Comitibus, auspiciato quæ fierent, indignum Diis visum honores vulgari, discriminaque gentium confundi. Præterquam majestate petentium, religione etiam adtoniti homines patricos omnes, partem magnam honoratissimum quemque, tribunos militum consulari potestate creavere, L. U. C. 357. Valerium Potitum quintum, M. Valerium Maximum, A. C. 395. M. Furium Camillum tertium, L. Furium Medullinum tertium, Q. Servilium Fidenatem iterum, Q. Sulpicium Camerinum iterum. His tribunis ad Veios nihil admodum memorabile actum est: tota vis in populationibus fuit. Duo summi imperatores, Potitus a Faleriis, Camillus a Capena, prædas ingentes egere, nulla incolumi relicta re, cui ferro aut igni noceri posset.

XV. Prodigia interim multa nunciari; quorum pleraque, et quia singuli auctores erant, parum credita spreteque, et quia, hostibus Etruscis, per quos ea procurarent, aruspices non erant. In unum omnium curæ versæ sunt, quod lacus in Albano nemore Albanus lacus in altitudinem sine ullis cœlestibus aquis, caussave qua alia, quæ rem insolitam miraculo eximeret, in altitudinem insolitam crevit. crescit. Quidnam eo Dii portenderent prodigio, missi sciscitatum oratores ad Delphicum oraculum: sed propior interpretis fati oblati senior quidam Veiens, Aruspex Etruscus qui, inter cavillantes in stationibus ac custodiis milites Romanos Etruscosque, vaticinantis in modum cecinit, *Priusquam ex lacu Albano aqua emissa foret, numquam potiturum Veis Romanum.* Quod primo, velut temere jactum, sperni, agitari deinde sermonibus cœptum est; donec unus ex statione *Pa*mana percunctatus proximum oppidanorum, (jam per longinquitatem belli commercio sermonum facto)

quisnam is esset, qui per ambages de lacu Albano jaceret? postquam audivit aruspicem esse, vir haud intacti religione animi, caussatus de privati portenti procuratione, si operæ illi esset, consulere velle, ad conloquium vatem elicit. Quumque progressi ambo a suis longius essent inermes, sine ullo metu; prævalens juvenis Romanus senem infirmum, in conspectu omnium raptum, nequidquam tumultuantibus Etruscis, ad suos transtulit. Qui quum perductus ad imperatorem, inde Romam ad senatum missus esset, sciscitantibus, quidnam id esset, quod de lacu Albano docuisset, respondit: *Profecto iratos Deos Veienti populo illo fuisse diæ, quo sibi eam mentem objecissent, ut excidium patriæ fatale proderet. Itaque, quæ tum cecinerit divino spiritu instinctus, ea se nec, ut indicta sint, revocare posse; et tacendo forsitan, quæ Dii immortales vulgari velint, haud minus, quam celanda effando, nefas contrahi. Sic igitur libris fatalibus, sic disciplina Etrusca traditum esse, ut quando aqua Albana abundasset, tum, si eam Romanus rite emisisset, victoriam de Veientibus dari: antequam id fiat, Deos mania Veientium deserturos non esse. Exsequebatur inde, quæ sollemnis derivatio esset. Sed auctorem levem, nec satis fidum super tanta re Patres rati, decrevere, legatos sortesque oraculi Pythici exspectandas.*

XVI. Priusquam a Delphis oratores redirent, Albanive prodigii piacula invenirentur, novi tribuni militum consulari potestate, L. Julius Iulus, L. Fulvius Medullinus quartum, L. Sergius Fidenas, A. Postumius Regillensis, P. Cornelius Maluginensis, A. Manlius, magistratum inierunt. Eo anno Tarquinienses novi hostes exorti: quia simul multis

Ejus responsum de lacu Albano.

U. C. 358.
A. C. 394.

bellis, Volscorum ad Anxur, ubi præsidium obsidebatur, Æquorum ad Lavicos, qui Romanam ibi coloniam obpugnabant, ad hoc Veienti quoque et Falisco et Capenati bello occupatos videbant Romanos, nec intra muros quietiora negotia esse certaminibus Patrum ac plebis; inter hæc locum injuriæ rati esse, prædatum in agrum Romanum cohortes expeditas mittunt: aut enim passuros inultam eam injuriam Romanos, ne novo bello se onerarent: aut exiguo, eoque parum valido, exercitu persecuturos. Romanis indignitas major, quam cura, populationis Tarquiniensium fuit: eo nec magno conatu suscepta, nec in longum dilata res est. A. Postumius et L. Julius non justo delectu, (etenim ab tribunis plebis impediabantur) sed prope voluntariorum, quos adhortando incitaverant, coacta manu, per agrum Cæretem obliquis tramitibus egressi, redeuntes a populationibus gravesque præda Tarquinienses oppressere: multos mortales obtruncant, omnes exuunt impedimentis; et, receptis agrorum suorum spoliis, Romam revertuntur. Biduum ad recognoscendas res datum dominis: tertio incognita (erant autem ea pleraque hostium ipsorum) sub hasta venire; quodque inde redactum, militibus est divisum. Cetera bella, maximeque Veiens, incerti exitus erant. Jamque Romani, desperata ope humana, fata et Deos spectabant, quum legati ab Delphis venerunt, sortem oraculi adherentes, congruentem responso captivi vatis. *Romane, aquam Albanam cave lacu contineri, cave in mare manare suo flumine. sinas: emissam per agros rigabis, dissipatamque rivis exstingues. Tum tu insiste audax hostium muris; memor, quam per tot annos obsides urbem, ex*

U. C. 358.

A. C. 394.

Apollinis
Delphici
responsa
de lacu
Albano.

U. C. 358. *ea tibi his, quæ nunc panduntur, fatis victoriam datam:*

A. C. 394. *Bello perfecto, donum amplum victor ad mea templa portato: sacraque patria, quorum omissa cura est, instaurata, ut adsolet, facito.*

XVII. Ingens inde haberi captivus vates cœptus, eumque adhibere tribuni militum Cornelius Postumiusque ad prodigii Albani procurationem ac Deos rite placandos cœpere. Inventumque tandem est, ubi neglectas ceremonias intermissumve sollempne Dii arguerent; nihil profecto aliud esse, quam magistratus, vitio creatos, Latinas sacrumque in Albano monte non rite concepisse. Unam expiationem eorum esse, ut tribuni militum abdicarent se magistratu, auspicia de integro repeterentur, et interregnum iniretur. Ea ita facta sunt ex senatus-consulto. Interreges tres deinceps fuere, L. Valerius, Q. Servilius Fidenas, M. Furius Camillus. Numquam desitum interim turbari, comitia interpellantibus tribunis plebis, donec convenisset prius, *ut major pars tribunorum militum ex plebe crearetur.* Quæ dum aguntur, concilia Etruriæ ad fauam Voltumnæ habita, postulantibusque Capenatibus ac Faliscis, ut Veios communi animo consilioque omnes Etruriæ populi ex obsidione eriperent, responsum est: *Antea se id Veientibus negasse, quia, unde consilium non petissent super tanta re, auxilium petere non deberent: nunc jam pro se fortunam suam illis negare; maxime in ea parte Etruriæ. Gentem invisitatam, novos adcolas Gallos esse, cum quibus nec pax satis fida, nec bellum pro certo sit: sanguini tamen nominique et præsentibus periculis consanguineorum id dari, ut, si qui juventutis suæ voluntate ad id bellum eant, non impediant.* Eum magnum advenisse hostium numerum,

fama Romæ erat: eoque mitescere discordiæ intes-
tinæ metu communi, ut fit, cœptæ.

XVIII. Haud invitis Patribus P. Licinium Cal-
vum prærogativa tribunum militum non petentem
creant, moderationis expertæ in priore magistratu
virum, ceterum jam tum exactæ ætatis: omnesque
deinceps ex collegio ejusdem anni refici adparebat,
L. Titinium, P. Mænium, P. Mælium, Cn. Genuci-
um, L. Atilium: qui priusquam renunciarentur, jure
vocatis tribubus permissu interregis P. Licinius Cal-
vus ita verba fecit: *Omen concordiæ, Quirites, rei
maxime in hoc tempus utili, memoria nostri magistra-
tus vos his comitiis petere in insequentem annum video.
Si collegas eosdem reficitis, etiam usu meliores factos,
me jam non eundem, sed umbram nomenque P. Licinii
relictum videtis: vires corporis adfectæ, sensus oculo-
rum atque aurium hebetes, memoria labat, vigor animi
obtusus. En vobis, inquit, juvenem, filium tenens,
effigiem atque imaginem ejus, quem vos antea tribunum
militum ex plebe primum fecistis. Hunc ego, institu-
tum disciplina mea, vicarium pro me Reipublicæ do di-
coque. Vosque quæso, Quirites, delatum mihi ultro
honorem huic petenti, meisque pro eo adjectis precibus,
mandetis. Datum id petenti patri; filiusque ejus
P. Licinius tribunus militum consulari potestate
cum iis, quos supra scripsimus, declaratus. Titinius
Genuciusque tribuni militum, profecti adversus Fa-
liscos Capenatesque, dum bellum majore animo ge-
runt, quam consilio, præcipitavere in insidias. Ge-
nucius, morte honesta temeritatem luens, ante signa
inter primores cecidit. Titinius, in editum tumu-
lum ex multa trepidatione militibus conlectis, aciem
restituit; nec se tamen æquo loco hosti commisit.*

P. Licinio
obfertur
tribunatus
militum.

Ejus filio,
petente pa-
tre, man-
datur.

U. C. 359.
A. C. 393.

Apud Fa-
liscos male
res gesta.

U. C. 359. Plus ignominiaë erat, quam cladis, acceptum ; quæ
 A. C. 393. prope in cladem ingentem vertit ; tantum inde ter-
 roris non Romæ modo, quo multiplex fama perve-
 nerat, sed in castris quoque fuit ad Veios. Ægre
 ibi miles retentus a fuga est, quum pervasisset castra
 rumor, ducibus exercituque cæso, victorem Capena-
 tem ac Faliscum Etruriæque omnem juventutem
 haud procul inde abesse. His tumultuosiora Romæ,
 jam castra ad Veios obpugnari, jam partem hostium
 tendere ad urbem agmine infesto, crediderant ; con-
 cursumque in muros est, et matronarum, quas ex
 domo conciverat publicus pavor, obsecrationes in
 templis factæ : precibusque ab Diis petitum, ut
 exitium ab urbis tectis templisque ac mœnibus Ro-
 manis arcerent, Veiosque eum averterent terrorem,
 si sacra renovata rite, si procurata prodigia essent.

XIX. Jam ludî Latinæque instauratæ erant : jam
 ex lacu Albano aqua emissa in agros, Veiosque fata
 adpetebant. Igitur, fatalis dux ad excidium illius
 urbis servandæque patriæ, M. Furius Camillus dic-
 tator dictus magistrum equitum P. Cornelium Sci-
 pionem dixit. Omnia repente mutaverat imperator
 mutatus : alia spes, alius animus hominum, fortuna
 quoque alia urbis videri. Omnium primum in eos,
 qui a Veis in illo pavore fugerant, more militari
 animadvertit, effecitque, ne hostis maxime timen-
 dus militi esset : deinde, indicto delectu in diem
 certam, ipse interim Veios ad confirmandos mili-
 tum animos intercurrit : inde Romam ad scriben-
 dum novum exercitum redit, nullo detractante mi-
 litiam. Peregrina etiam juvenus, Latini Hernici-
 que, operam suam pollicentes ad id bellum, venire :
 quibus quum gratias in senatu egisset dictator, satis

Camillus
 dictator.

jam omnibus ad id bellum paratis, ludos magnos ex senatusconsulto vovit Vejis captis se facturum; ædemque Matutæ matris reſectam dedicaturum, jam ante ab rege Ser. Tullio dedicatam. Profectus cum exercitu ab urbe expectatione hominum majore, quam ſpe, in agro primum Nepesino cum Faliscis et Capenatibus ſigna confert. Omnia ibi ſumma ratione conſilioque acta fortuna etiam, ut fit, ſecuta eſt: non prælio tantum fudit hoſtes, ſed caſtris quoque exiit, ingentique præda eſt potitus; cujus pars maxima ad quæſtorem redacta eſt: haud ita multum militi datum. Inde ad Veios exercitus ductus, denſioraque caſtella facta; et a procurationibus, quæ multæ temere inter murum ac vallum fiebant, edicto, ne quis injuſſu pugnaret, ad opus milites traducti. Operum fuit omnium longe maximum ac laborioſiſſimum, cuniculus in arcem hoſtium agi cœptus: quod ne intermitteretur opus, neu ſub terra continuus labor eoſdem conficeret, in partes ſex munitorum numerum diſiſit: ſenæ horæ in orbem operi adtributæ ſunt: nocte ac die nunquam ante omiſſum, quam in arcem viam facerent.

XX. Dictator, quum jam in manibus videret victoriam eſſe, urbem opulentiffimam capi, tantumque prædæ fore, quantum non omnibus in unum conlatis ante bellis fuiſſet; ne quam inde aut militum iram ex malignitate prædæ partitæ, aut invidiam apud Patres ex prodiga largitione caperet, literas ad ſenatum miſit: *Deum immortalium benignitatē, ſuis conſiliis, patientia militum, Veios jam fore in poteſtate populi Romani: quid de præda faciendum cenſerent?* Duæ ſenatum diſtinebant ſententiæ: ſenis P. Licinii, quem primum dixiſſe a filio interrogatum fe-

U. C. 359.
A. C. 393.

Cuniculum
in arcem
Veiorum
agit.

Deliberatio
de præda
Veiorum.

U. C. 359. runt, edici palam placere populo, ut, qui particeps esse
 A. C. 393. prædæ vellet, in castra Veios iret: altera Ap. Claudii, qui, largitionem novam, prodigam, inæqualem, inconsultam arguens, si semel nefas ducerent, captam ex hostibus in ærario exhausto bellis pecuniam esse, auctor erat stipendii ex ea pecunia militi numerandi, ut eo minus tributi plebes conferret: *Ejus enim doni societatem sensuras æqualiter omnium domos: non avidas in direptiones manus otiosorum urbanorum prærepturas fortium bellatorum præmia esse: quum ita ferme eveniat, ut segnior sit prædator, ut quisque laboris periculique præcipuam petere partem soleat.* Licinius contra, suspectam et invisam semper eam pecuniam fore, aiebat; caussasque criminum ad plebem, seditio- num inde ac legum novarum, præbituram. *Satius igitur esse, reconciliari eo dono plebis animos: exhaustis atque exinanitis tributo tot annorum subcurri: et sentire prædæ fructum ex eo bello, in quo prope consenuerint: gratius id fore lætiusque, quod quisque sua manu ex hoste captum domum retulerit, quam si multiplex alterius arbitrio accipiat. Ipsum dictatorem fugere invidiam ex eo criminaque: eo delegasse ad senatum. Senatum quoque debere rejectam rem ad se permittere plebi, ac pati habere, quod cuique fors belli dederit.* Hæc tutior visa sententia est, quæ popularem senatum faceret. Edictum itaque est, ad prædam Veientem, quibus videretur, in castra ad dictatorem proficiscerentur.

Veiorum XXI. Ingens profecta multitudo replevit castra.
 excidium. Tum dictator, auspicato egressus, quum edixisset, ut arma milites caperent, *Tuo ductu, inquit, Pythice Apollo, tuoque numine instinctus pergo ad delendam urbem Veios: tibi que hinc decumam partem prædæ*

cōveo. Te simul, Juno Regina, quæ nunc Veios colis, precor, ut nos victores in nostram, tuamque mox futuram, urbem sequare: ubi te dignum amplitudine tuâ templum accipiat. Hæc precatus, superante multitudine, ab omnibus locis urbem adgreditur, quo minor ab cuniculo ingruentis periculi sensus esset. Veientes, ignari se jam ab suis vatibus, jam ab externis oraculis proditos, jam in partem prædæ suæ vocatos Deos, alios, votis ex urbe sua evocatos, hostium templa novasque sedes spectare, seque ultimum illum diem agere; nihil minus timentes, quam subrutis cuniculo mœnibus arcem jam plenam hostium esse, in muros pro se quisque armati discurrunt; mirantes quidnam id esset, quod, quum tot per dies nemo se ab stationibus Romanis movisset, tum, velut repentino icti furore, improvidi currerent ad muros. Inseritur huic loco fabula: immolante rege Veientium, vocem aruspicias dicentis, *qui ejus hostiæ exta prosecuisset, ei victoriam dari*, exauditam in cuniculo, movisse Romanos milites, ut, adaperto cuniculo, exta raperent, et ad dictatorem ferrent. Sed in rebus tam antiquis, si, quæ similia veri sint, pro veris accipiuntur, satis habeam. Hæc, ad ostentationem scenæ, gaudentis miraculis, aptiora, quam ad fidem, neque adfirmare, neque refellere est operæ pretium. Cuniculus, delectis militibus eo tempore plenus, in æde Junonis, quæ in Veientana arce erat, armatos repente edidit: et pars aversos in muris invadunt hostes: pars claustra portarum revellunt: pars, quum ex tectis saxa tegulæque a mulieribus ac servitiis jacerentur, inferunt ignes. Clamor omnia variis terrentium ac paventium vocibus, mixto mulierum ac puerorum ploratu, complet.

U. C. 359. Momento temporis dejectis ex muro undique armatis, patefactisque portis, quum alii agmine iruerent, alii desertos scanderent muros, urbs hostibus inpletur, omnibus locis pugnatur. Deinde, multa jam edita cæde, senescit pugna: et dictator præcones edicere jubet, ut ab inermi abstinence: is finis sanguinis fuit. Dedi inde inermes cæpti: et ad prædam miles permissu dictatoris discurrit, quæ quum ante oculos ejus aliquantum spe atque opinione major, majorisque pretii rerum ferretur, dicitur manus ad cælum tollens precatus esse: *ut, si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populique Romani videretur, ut eam invidiam lenire, quam minimo suo privato incommodo publicoque, populo Romano liceret.* Convertentem se inter hanc venerationem, traditur memoriæ, prolapsus cecidisse: idque omen pertinuisse postea eventu rem conjectantibus visum ad damnationem ipsius Camilli, captæ deinde urbis Romanæ, quod post paucos accidit annos, cladem. Atque ille dies cæde hostium ac direptione urbis opulentissimæ est consumtus.

XXII. Postero die libera corpora dictator sub corona vendidit: ea sola pecunia in publicum redigitur, haud sine ira plebis: et quod retulere secum prædæ, nec duci, qui ad senatum, malignitatis auctores quarendo, rem arbitrii sui rejecisset; nec senatui, sed Liciniæ familiæ, ex qua filius ad senatum retulisset, pater tam popularis sententiæ auctor fuisset, acceptum referebant. Quum jam humanæ opes egestæ a Veis essent, amoliri tum Deum dona ipsosque Deos, sed colentium magis, quam rapientium, modo, cœpere; namque delecti ex omni exercitu juvenes, pure lautis corporibus, candida ve-

Dii Veis
ablati.

ste, quibus deportanda Romam Regina Juno adsig- U. C. 359.
 nata erat, venerabundi templum iniere, primo reli- A. C. 393.
 giose admoventes manus: quod id signum more
 Etrusco, nisi certæ gentis sacerdos, adtrectare non
 esset solitus: dein quum quidam, seu spiritu divino
 tactus, seu juvenali joco, *Visne Romam ire Juno?*
 dixisset, adnuisse ceteri Deam conclamaverunt: inde
 fabulæ adjectum est, vocem quoque dicentis, *Velle,*
 auditam: motam certe sede sua parvi molimenti
 adminiculis, sequentis modo accepimus levem ac
 facilem translatu fuisse: integramque in Aventi-
 num, æternam sedem suam, quo vota Romani dicta-
 toris vocaverant, perlatam, ubi templum ei postea
 idem, qui voverat, Camillus dedicavit. Hic Veio-
 rum occasus fuit, urbis opulentissimæ Etrusci no-
 minis, magnitudinem suam vel ultima clade indican-
 tis; quod decem æstates hiemesque continuas cir-
 cumsessa, quum plus aliquanto cladum intulisset,
 quam accepisset, postremo, jam fato tum denique
 urgente, operibus tamen, non vi, expugnata est.

XXIII. Romam ut nunciatum est, Veios captos,
 quamquam et prodigia procurata fuerant, et vatum
 responsa, et Pythicæ sortes notæ; et, quantum hu-
 manis adjuvari consiliis potuerat res, ducem M. Fu-
 rium, maximum imperatorum omnium, legerant;
 tamen, quia tot annis varie ibi bellatum erat, mul-
 tæque clades acceptæ, velut ex insperato inmensum
 gaudium fuit: et, priusquam senatus decerneret,
 plena omnia templa Romanarum matrum, grates
 Diis agentium, erant. Senatus in quadriduum, quot
 dierum nullo ante bello, supplicationes decernit.
 Adventus quoque dictatoris, omnibus ordinibus ob- Dictator
 viam effusis, celebrator, quam ullus umquam antea triumphat.

fuit: triumphusque omnem consuetum honorandi diei illius modum aliquantum excessit. Maxime conspectus ipse est, curru equis albis juncto urbem invectus: parumque id non civile modo, sed humanum etiam, visum. Jovis Solisque equis æquiparari dictatorem, in religionem etiam trahebant: triumphusque ob eam unam maxime rem clarior, quam gratior, fuit. Tum Junoni Reginæ templum in Aventino locavit, dedicavitque Matutæ Matri: atque, his divinis humanisque rebus gestis, dictatura se abdicavit. Agi deinde de Apollinis dono cœptum: cui se decumam vovisse prædæ partem quum diceret Camillus, pontifices solvendum religione populum censerent; haud facile inibatur ratio jubendi referre prædam populum, ut ex ea pars debita in sacrum scerneretur: tandem eo, quod levissimum videbatur, decursum est, ut, qui se domumque religione exsolvere vellet, quum sibimet ipse prædam æstimasset suam, decumæ pretium partis in publicum deferret: ut ex eo donum aureum, dignum amplitudine templi ac numine Dei, ex dignitate populi Romani fieret. Ea quoque conlatio plebis animos a Camillo alienavit. Inter hæc pacificatum legati a Volscis et Æquis venerunt: inpetrataque pax, magis ut fessa tam diutino bello adquiesceret civitas, quam quod digni peterent.

U. C. 360. XXIV. Veiis captis, sex tribunos militum consulari potestate insequens annus habuit, duos P. Cornelios, Cossum et Scipionem, M. Valerium Maximum iterum, K. Fabium Ambustum tertium, L. Furium Medullinum quintum, Q. Servilium tertium.

Varia bella. Corneliis Faliscum bellum, Valerio ac Servilio Capenas sorte evenit: ab iis non urbes vi aut operibus

Decima
prædæ pars
Apollini
data.

tentatæ, sed ager est depopulatus, prædæque rerum U. C. 360.
 agrestium actæ: nulla felix arbor, nihil frugiferum A. C. 392.
 in agro relictum. Ea clades Capenatem populum
 subegit: pax petentibus data. In Faliscis bellum
 restabat. Romæ interim multiplex seditio erat: Seditio
domi.
 cujus leniendæ caussa coloniam in Volscos, quo tria
 millia civium Romanorum scriberentur, deducen-
 dam censuerant: triumvirique ad id creati terna ju-
 gera et septunces viritim dividerant. Ea largitio
 sperni cœpta; quia spei majoris avertendæ sola-
 tium objectum censebant. Cur enim relegari ple- Veios trans-
migrare
plebs Ro-
mana cupit.
 bem in Volscos, quum pulcherrima urbs Veii ager-
 que Veientanus in conspectu sit, uberior amplior-
 que Romano agro? Urbem quoque urbi Romæ, vel
 situ, vel magnificentia publicorum privatorumque
 tectorum ac locorum, præponebant: quin illa quo-
 que actio movebatur, quæ post captam utique Ro-
 mam a Gallis celebratior fuit, transmigrandi Veios.
 Ceterum, partim plebi, partim senatui destinabant
 habitandos Veios; duasque urbes communis rei-
 publicæ incolæ a populo Romano posse. Adversus Obsistunt
optimates.
 quæ quum optimates ita tenderent, ut *morituros se
 citius dicerent in conspectu populi Romani, quam
 quidquam earum rerum rogaretur: quippe nunc in
 una urbe tantum dissensionum esse, quid in duabus
 fore? Victamne ut quisquam victricis patriæ præferret?
 sineretque, majorem fortunam captis esse Veiiis, quam
 incolumibus fuerit? Postremo, se relinqui a civibus in
 patria posse: ut relinquunt patriam atque cives, nul-
 lam vim unquam subacturam; et T. Sicinium (is
 enim ex tribunis plebis rogationis ejus lætor erat)
 conditorem Veios sequantur, relicto Deo Romulo, Dei
 filio, parente et auctore urbis Romæ.*

U. C. 360. XXV. Hæc quum fœdis certaminibus agerentur,
 A. C. 392. (nam partem tribunorum plebis Patres in suam sententiam traxerant) nulla res alia manibus temperare plebem cogebat, quam quod, ubi rixæ committendæ causa clamor ortus esset, principes senatus, primi turbæ obferentes se, peti, feriri, atque occidi juebant. Ab horum ætatibus dignitatibusque et honoribus violandis dum abstinencebatur, et ad reliquos similes conatus verecundia iræ obstabat; Camillus idemtidem omnibus locis concionabatur: *Haud mirum id quidem esse, furere civitatem, quæ, damnata voti, omnium rerum potioem curam, quam religione se exsolvendi, habeat. Nihil de conlatione dicere, stipis verius, quam decumæ; quando ea se quisque privatim obligaverit, liberatus sit populus. Enimvero, illud se tacere, suam conscientiam non pati: quod ex ea tantum præda, quæ rerum moventium sit, decuma designetur: urbis atque agri capti, quæ et ipsa voto continetur, mentionem nullam fieri. Quum ea disceptatio, anceps senatui visa, delegata ad pontifices esset; adhibito Camillo, visum collegio, quod ejus ante conceptum votum Veientium fuisset, et post votum in potestatem populi Romani venisset, ejus partem decumam Apollini sacram esse. Ita in æstimatione urbs agerque venit: pecunia ex ærario prompta, et tribunis militum consularibus, ut aurum ex ea coëmerent, negotium datum: cujus quum copia non esset, matronæ, cœtibus ad eam rem consultandam habitis, et communi decreto pollicitæ tribunis militum aurum et omnia ornamenta sua, in ærarium detulerunt. Grata ea res, ut quæ maxime senatui unquam, fuit: honoremque ob eam munificentiam ferunt matronis habitum, ut pileto ad sa-*

Religio injecta a Camillo de decima prædæ Veientanæ.

Donum Apollini decretum.

Ad id matronæ aurum suum conferunt.

cra ludosque, carpentis festo profestoque uterentur. Pondere ab singulis auri accepto æstimateque, ut pecuniæ solverentur, crateram auream fieri placuit, quæ donum Apollini Delphos portaretur. Simul ab religione animos remiserunt, integrant seditio-
 nem tribuni plebis: incitatur multitudo in omnes principes, ante alios in Camillum. Eum prædam Veientanam publicando sacrandoque ad nihilum redigisse: absentes ferociter increpant: præsentium, quum se ultro iratis obferrent, verecundiam habent. Simul extrahi rem ex eo anno viderunt, tribunos plebis latores legis in annum eosdem reficiunt: et Patres hoc idem de intercessoribus legis adnisi: ita tribuni plebis magna ex parte iidem refecti.

Seditio red-
integrata.

U. C. 361.
A. C. 391.

XXVI. Comitibus tribunorum militum Patres summa ope evicerunt, ut M. Furius Camillus crearetur: propter bella simulabant parari ducem, sed largitioni tribuniciaë adversarius quærebatur. Cum Camillo creati tribuni militum consulari potestate, L. Furius Medullinus sextum, C. Æmilius, L. Valerius Publicola, Sp. Postumius, P. Cornelius iterum. Principio anni tribuni plebis nihil moverunt, donec M. Furius Camillus in Faliscos, cui id bellum mandatum erat, proficisceretur: differendo deinde elanguit res: et Camillo, quem adversarium maxime metuebant, gloria in Faliscis crevit. Nam, quum primo mœnibus se hostes tenerent, tutissimum id rati, populatione agrorum atque incendiis villarum coëgit eos egredi urbe; sed timor longius progredi prohibuit. Mille fere passuum ab oppido castra locant; nulla re alia fidentes ea satis tuta esse, quam difficultate aditus, asperis confragosisque circa, et partim artis, partim arduis viis. Ceterum

Bellum
Faliscum.

U. C. 361. Camillus, captivum indicem ex agris secutus du-
 A. C. 391. cem, castris multa nocte motis, prima luce aliquan-
 to superioribus locis se ostendit. Trifariam Romani
 muniebant: alius exercitus prælio intentus stabat.
 Ibi impedire opus conatos hostes fundit fugatque;
 tantumque inde pavoris Faliscis injectum est, ut,
 effusa fuga castra sua quæ propiora erant, prælati,
 urbem peterent. Multi cæsi vulneratique, prius-
 quam paventes portis inciderent: castra capta;
 præda ad quæstores redacta cum magna militum
 ira: sed, severitate imperii victi, eandem virtutem
 et oderant, et mirabantur. Obsidio inde urbis, et
 munitiones, et interdum per occasionem inpetus op-
 pidanorum in Romanas stationes, præliaque parva
 fieri; et teri tempus, neutro inclinata spe; quum
 frumentum copiæque aliæ ex anteconvecto largius
 obsessis, quam obsidentibus, subpetrent. Videba-
 turque æque diurnus futurus labor, ac Veiis fu-
 isset; ni fortuna imperatori Romano simul et cog-
 nitæ rebus bellicis virtutis specimen et naturam
 victoriam dedisset.

XXVII. Mos erat Faliscis, eodem magistro libe-
 rorum et comite uti: simulque plures pueri, quod
 hodie quoque in Græcia manet, unius curæ deman-
 dabantur: principum liberos, sicut fere fit, qui sci-
 entia videbatur præcellere, erudiebat. Is quum in
 pace instituisset pueros ante urbem lusus exercen-
 dique caussa producere; nihil eo more per belli
 tempus intermisso, tum, modo brevioribus, modo
 longioribus spatiis, trahendo eos a porta, lusu ser-
 monibusque variatis, longius solito, ubi res dedit,
 progressus, inter stationes eos hostium castraque
 inde Romana in prætorium ad Camillum perduxit:

Magistri
 Faliscæ
 juventutis
 scelus et
 pœna.

ibi scelesto facinori scelestiorem sermonem addidit : U. C. 361.
A. C. 391.
*Falerios se in manus Romanis tradidisse ; quando eos pueros, quorum parentes capita ibi rerum sint, in potestatem dederit. Quæ ubi Camillus audivit, Non ad similem, inquit, tui nec populum, nec imperatorem, scelestus ipse cum scelesto munere venisti. Nobis cum Faliscis, quæ pacto fit humano, societas non est : quam ingeneravit natura, utrisque est, eritque. Sunt et belli, sicut pacis, jura : justeque ea, non minus quam fortiter, didicimus gerere. Arma habemus, non adversus eam ætatem, cui etiam captis urbibus parcitur : sed adversus armatos, et ipsos, qui, nec lesi, nec lacessiti a nobis, castra Romana ad Veios obpugnarunt. Eos tu, quantum in te fuit, novo scelere vicisti : ego Romanis artibus, virtute, opere, armis, sicut Veios, vincam. Denudatum deinde eum, manibus post tergum inligatis, reducendum Falerios pueris tradidit : virgasque eis, quibus proditorem agerent in urbem verberantes, dedit. Ad quod spectaculum concursu populi primum facto, deinde a magistratibus de re nova vocato senatu, tanta mutatio animis est injecta, ut, qui modo, efferati odio iraque, Veientium exitum pene, quam Capenatium pacem, mallent, apud eos pacem universa posceret civitas. Fides Romana, justitia imperatoris, in foro et curia celebrantur : consensuque omnium legati ad Camillum in castra, atque inde permissu Camilli Romam ad senatum, qui dederent Falerios, proficiscuntur. In-
Falisci de-
dunt se
Romanis.
*troducti ad senatum ita locuti traduntur : Patres conscripti, victoria, cui nec Deus, nec homo quisquam invidet, victi a vobis et imperatore vestro, dedimus nos vobis ; rati, quo nihil victori pulchrius est, melius nos sub imperio vestro, quam legibus nostris, victuros.**

U. C. 361. *Eventu hujus belli duo salutaria exempla prodita humano generi sunt. Vos fidem in bello, quam præsentem victoriam, maluistis: nos, fide provocati, victoriam ultro detulimus. Sub ditione vestra sumus. Mittite, qui arma, qui obsides, qui urbem patentibus portis accipiunt. Nec vos fidei nostræ, nec nos imperii vestri pœnitebit.* Camillo et ab hostibus et a civibus gratiæ actæ. Faliscis in stipendium militum ejus anni, ut populus Romanus tributo vacaret, pecunia imperata. Pace data, exercitus Romam reductus.

XXVIII. Camillus meliore multo laude, quam quum triumphantem albi per urbem vexerant equi, insignis justitia fideque, hostibus victis, quum in urbem redisset, tacite ejus verecundiam non tulit senatus, quin sine mora voti liberaretur: crateramque auream donum Apollini Delphos legati qui ferrent, L. Valerius, L. Sergius, A. Manlius, missi longa una nave, hand procul freto Siculo a piratis Liparensium excepti, devehuntur Liparas. Mos erat civitatis, velut publico latrocinio partam prædam dividere: forte eo anno in summo magistratu erat Timasitheus quidam, Romanis vir similior, quam suis: qui, legatorum nomen, donumque, et Deum, cui mitteretur, et doni causam veritus ipse, multitudinem quoque, quæ semper ferme regenti est similis, religionis justæ inplevit: adductosque in publicum hospitium legatos, cum præsidio etiam navium Delphos proscutus, Romam inde sospites restituit. Hospitium cum eo senatusconsulto est factum, donaque publice data. Eodem anno in Æquis varie belatam: adeo ut in incerto fuerit et apud ipsos exercitus et Romæ, vicissent, victine essent. Imperatores Romani fuere ex tribunis mi-

Missi Delphos legati cum dono.

Timasitheus Liparensis religio.

Bellum cum Æquis.

litum C. Æmilius, Sp. Postumius. Primo rem com- U. C. 361.
muniter gesserunt: fuis inde acie hostibus, Æmi- A. C. 391.
lium præsidio Verruginem obtinere placuit, Postu-
mium fines vastare. Ibi eum, incomposito agmine
negligentius ab re bene gesta euntem, adorti Æqui,
terrore injecto, in proximos compulere tumulos:
pavorque inde Verruginem etiam ad præsidium al-
terum est perlatus. Postumius, suis in tutum re-
ceptis, quum concione advocata terrorem increparet
ac fugam; fusos esse ab ignavissimo et fugacissimo
hoste; conclamat universus exercitus, merito se ea
audire, et fateri admissum flagitium: sed eosdem
conrecturos esse, neque diuturnum id gaudium ho-
stibus fore. Poscentes, ut confestim inde ad castra
hostium duceret, (in conspectu erant posita in pla-
no) nihil pænæ recusabant, ni ea ante noctem ex-
pugnassent. Conlaudatos corpora curare, paratós-
que esse quarta vigilia jubet: et hostes, nocturnam
fugam ex tumulo Romanorum ut ab ea via, quæ
ferebat Verruginem, excluderent, fuere obvii: præ-
liumque ante lucem (sed luna pernox erat) commis-
sum est: et haud incertius diurno prælio fuit. Sed
clamor Verruginem perlatus, quum castra Romana
crederent obpugnari, tantum injecit pavoris, ut, ne-
quidquam retinente atque obsecrante Æmilio, Tus-
culum palati fugerent. Inde fama Romam perlata
est, Postumium exercitumque occisum. Qui, ubi
prima lux metum insidiarum effuse sequentibus sus-
tulit, quum perequitasset aciem, promissa repetens,
tantum injecit ardoris, ut non ultra sustinuerint in-
petum Æqui. Cædes inde fugientium, qualis ubi
ira magis, quam virtute, res geritur, ad perniciem
hostium facta est; tristemque ab Tusculo nuncium,

nequidquam exterrita civitate, literæ a Postumio laureatæ sequuntur : victoriam populi Romani esse ; Æquorum exercitum deletum.

XXIX. Tribunorum plebis actiones quia nondum invenerant finem, et plebs continuare latoribus legis tribunatum, et Patres reficere intercessores legis adnisi sunt : sed plus suis comitiis plebs valuit : quem dolorem uli Patres sunt, senatusconsulto facto, ut consules, invisus plebi magistratus, crearen-

U. C. 362. tur. Annum post quintum decimum creati consu-
A. C. 390. les L. Lucretius Flavius, Ser. Sulpicius Camerinus.

Principio hujus anni, ferociter, quia nemo ex collegio intercessurus erat, coortis ad perferendam legem tribunis plebis, nec segnius ob id ipsum consulibus resistantibus, omni que civitate in unam eam curam conversa, Vitelliam coloniam Romanam in suo agro Æqui expugnant : colonorum pars maxima incolumis, quia nocte proditione oppidum captum liberam per aversa urbis fugam dederat, Romanam perfugere. L. Lucretio consuli ea provincia evenit : is, cum exercitu profectus, acie hostes vicit ; victorque Romam ad majus aliquanto certamen redit. Dies dicta erat tribunis plebis biennii superioris A. Virginio et Q. Pomponio : quos defendi Patrum consensu ad fidem senatus pertinebat : neque enim eos aut vitæ ullo crimine alio aut gesti magistratus quisquam arguebat, præterquam quod, gratificantes Patribus, rogationi tribunicie intercessissent. Vicit tamen gratiam senatus plebis ira ; et pessimo exemplo innoxii denis millibus gravis aris condemnati sunt. Id ægre passi Patres :

Duo tr. pl.
accusati, et
damnati.

Camillus palam sceleris plebem arguere : *quæ, jam in suos versa, non intelligeret, se pravo judicio de tri-*

Camillus
invehitur
in plebem
Rom.

bunis intercessionem sustulisse; intercessione sublata, tribuniciam potestatem evertisse. Nam, quod illi sperarent, effrenatam licentiam ejus magistratus Patres laturos, falli eos. Si tribunicia vis tribunicio auxilio repelli nequeat, aliud telum Patres inventuros esse. Consulesque increpabat, quod fide publica decipi tribunos eos taciti tulissent, qui senatus auctoritatem secuti essent. Hæc propalam concionabundus in dies magis angebat iras hominum.

U. C. 362.
A. C. 390.

XXX. Senatum vero incitare adversus legem *haud desistebat: Ne aliter descenderent in forum, quum dies ferendæ legis venisset, quam ut qui meminissent, sibi pro aris focusque et Deum templis ac solo, in quo nati essent, dimicandum fore. Nam quod ad se privatim adtineat, si suæ gloriæ sibi inter dimicationem patriæ meminisse sit fas, sibi amplum quoque esse, urbem ab se captam frequentari, quotidie se frui monumento gloriæ suæ, et ante oculos habere urbem latam in triumpho suo, insistere omnes vestigiis ludum suarum: sed nefas ducere, desertam ac relictam ab Diis immortalibus incolî urbem; et in captivo solo habitare populum Romanum, et victricem patriam victam mutari. His adhortationibus principis concitati Patres, senes juvenesque, quum ferretur lex, agmine facto in forum venerunt: dissipatique per tribus, suos quisque tribules prensantes, orare cum lacrimis cœpere, Ne eam patriam, pro qua fortissime felicissimeque ipsi ac patres eorum dimicassent, desererent, Capitolium, ædem Vestæ, cetera circa templa Deorum ostentantes. Ne exulem, extorrem populum Romanum ab solo patrio ac Diis penatibus in hostium urbem agerent; eoque rem adducerent, ut melius fuerit, non capi Veios, ne Roma desereretur. Quia non*

Senatum
incitat ad-
versus le-
gem de mi-
grando Ve-
ios.

vi agebant, sed precibus, et inter preces multa Deorum mentio erat, religiosum parti maximæ fuit : et legem una plures tribus antiquarunt, quam jusserunt. Adeoque ea victoria læta Patribus fuit, ut postero die, referentibus consulibus, senatusconsultum fieret, ut agri Veientani septena jugera plebi dividerentur ; nec patribus familiæ tantum, sed ut omnium in domo liberorum capitum ratio haberetur ; vellentque in eam spem liberos tollere.

Antiquatur
lex.

U. C. 363.

A. C. 389.

XXXI. Eo munere delenita plebe, nihil certatum est, quo minus consularia comitia haberentur : creati consules L. Valerius Potitus, M. Manlius, cui Capitolino postea etiam fuit cognomen. Hi consules magnos ludos fecere, quos M. Furius dictator voverat Veienti bello. Eodem anno ædes Junonis Reginae, ab eodem dictatore eodemque bello vota, dedicatur : celebratamque dedicationem ingenti matronarum studio tradunt. Bellum haud memorabile in Algido cum Æquis gestum est, fuis hostibus prius pene, quam manus consererent. Valerio, quod perseverantior cædendis in fuga fuit, triumphus ; Manlio, ut ovaus ingrederetur urbem, decretum est. Eodem anno novum bellum cum Volsiniensibus exortum : quo propter famem pestilentiamque in agro Romano, ex siccitate caloribusque nimis ortam, exercitus duci nequivit : ob quæ Volsinienses, Salpinatibus adjunctis superbia elati, ultro agros Romanos incursavere. Bellum inde duobus populis indictum. C. Julius censor decessit : in ejus locum M. Cornelius subfectus : quæ res postea religioni fuit ; quia eo lustro Roma est capta ; nec deinde unquam in demortui locum censor subficitur : consulibusque morbo implicitis placuit,

Volsiniense
bellum.

M. Cornelius censor
subfectus.

per interregnum renovari auspicia. Itaque, quum ex senatusconsulto consules magistratu se abdicassent, interrex creatur M. Furius Camillus; qui P. Cornelium Scipionem, is deinde L. Valerium Potitum interregem prodidit: ab eo creati sex tribuni militum consulari potestate; ut, etiamsi cui eorum incommoda valetudo fuisset, copia magistratuum reipublicæ esset.

XXXII. Kalendis Quinctilibus magistratum oc- U. C. 364.
 cepere L. Lucretius, Ser. Sulpicius, M. Æmilius, A. C. 388.
 L. Furius Medullinus septimum, Agrippa Furius,
 C. Æmilius iterum. Ex his L. Lucretio et C. Æmi-
 lio Volsiniensis provincia evenit: Salpinates Agrip-
 pæ Furio et Ser. Sulpicio. Prius cum Volsinien- Volsinien-
 sibus pugnatum est: bellum numero hostium in- ses victi.
 gens, certamine laud sane asperum fuit. Fusa
 concursu primo acies in fugam: millia octo arma-
 torum ab equitibus interclusa, positis armis, in de-
 ditionem venerunt. Ejus belli fama effecit, ne se
 pugnae committerent Salpinates: mœnibus armati
 se tutabantur. Romani prædas passim et ex Salpi-
 nati agro, et ex Volsiniensi, nullo eam vim arcente,
 egerunt: donec Volsiniensibus fessis bello ea con-
 ditione, ut res populo Romano redderent, stipen-
 diumque ejus anni exercitui præstarent, in viginti
 annos induciæ datæ. Eodem anno M. Cædicius de
 plebe nunciavit tribunis, se in nova via, ubi nunc
 sacellum est, supra ædem Vestæ, vocem noctis si- Vox divi-
 lentio audisse clariorem humana, quæ magistratibus nitus missa
 dici juberet, Gallos adventare. Id, ut fit, propter de Gallo-
 auctoris humilitatem spretum, et quod longinqua, rum ad-
 eoque ignotior, gens erat. Neque Deorum modo ventu.
 monita, ingruente fato, spreta; sed humanam quo-

U. C. 364. que opem, quæ una erat, M. Furium ab urbe amo-
 A. C. 388. vere : qui, die dicta ab L. Appuleio tribuno plebis
 Camillus propter prædam Veientanam, filio quoque adoles-
 accusatus cente per idem tempus orbatus, quum, ad citis do-
 in exsilium mum tribulibus clientibusque, (magna pars plebis
 abit. erat) percunctatus animos eorum, responsum tulisset, *se conlaturos, quanti damnatus esset, absolvere eum non posse*, in exsilium abiit : precatus ab Diis immortalibus, *si innoxio sibi ea injuria fieret, primo quoque tempore desiderium sui civitati ingratae facerent* : absens quindecim millibus gravis æris damnatur.

XXXIII. Expulso cive, quo manente, si quidquam humanorum certi est, capi Roma non potuerat ; adventante fatali urbi clade, legati ab Clusini veniunt, auxilium adversus Gallos petentes. Legati Clusini auxili-
 um petunt
 contra Gallos.
 Eam gentem traditur fama, dulcedine frugum maximeque vini, nova tum voluptate, captam, Alpes transisse, agrosque ab Etruscis ante cultos possedis-
 disse : et invexisse in Galliam vinam inlicienda gentis causa Aruntem Clusinum, ira corruptæ uxoris ab Lucumone, cui tutor is fuerat ipse, præpotente juvene, et a quo expeti pænæ, nisi externa vis quæsita esset, nequirent : hunc transeuntibus Alpes ducem, auctoremque Clusium obpugnandi fuisse. Equidem haud abnuerim, Clusium Gallos ab Arunte, seu quo alio Clusino, adductos : sed eos, qui obpugnaverint Clusium, non fuisse, qui primi Alpes transierint, satis constat : ducentis quippe annis ante, quam Clusium obpugnarent, urbemque Romam caperent, in Italiani Galli transcenderunt : nec cum his primum Etruscorum, sed multo ante cum iis, qui inter Apenninum Alpesque incolebant,

sæpe exercitus Gallici pugnare. Tuscorum ante U. C. 364.
 Romanum imperium late terra marique opes pa- A. C. 388.
 tuere: mari supero inferoque, quibus Italia insulæ Tuscorum
 modo cingitur, quantum potuerint, nomina sunt ar- antiquæ
 gumento; quod alterum Tuscum communi voca- opes.
 bulo gentis, alterum Hadriaticum mare, ab Hadria
 Tuscorum colonia, vocavere Italicæ gentes. Græci
 eadem Tyrrenum atque Hadriaticum vocant. Ii
 in utrumque mare vergentes incolere urbibus duo-
 denis terras: prius cis Apenninum ad inferum mare,
 postea trans Apenninum, totidem, quot capita ori-
 ginis erant, coloniis missis: quæ trans Padum om-
 nia loca, excepto Venetorum angulo, qui sinum cir-
 cumcolunt maris, usque ad Alpes tenuere. Alpinis
 quoque ea gentibus haud dubie origo est, maxime
 Rætis: quos loca ipsa efferarunt, ne quid ex anti-
 quo, præter sonum linguæ, nec eum inconruptum,
 retinerent.

XXXIV. De transitu in Italiam Gallorum hæc Transitus
 accepimus. Prisco Tarquinio Romæ regnante, Cel- Gallorum
 tarum, quæ pars Galliæ tertia est, penes Bituriges in Italiam.
 summa imperii fuit: ii regem Celtico dabant. Am-
 bigatus is fuit, virtute fortunaque quum sua, tum
 publica, præpollens, quod imperio ejus Gallia adeo
 frugum hominumque fertilis fuit, ut abundans mul-
 tudo vix regi videretur posse. Hic magno natu
 ipse jam, exonerare prægravante turba regnum cu-
 piens, Bellovesum ac Sigovesum, sororis filios, in-
 pigros juvenes, missurum se esse, in quas Dii de-
 dissent auguriis sedes, ostendit. Quantum ipsi vel-
 lent numerum hominum, excirent, ne qua gens ar-
 cere advenientes posset. Tum Sigoveso sortibus
 dati Hercynii saltus: Belloveso haud paullo lætio-

U. C. 364. rem in Italiam viam Dii dabant. Is, quod ejus ex
 A. C. 388. populis abundabat, Bituriges, Arvernos, Senones, Æduos, Ambarros, Carnutes, Aulercos, excivit. Profectus ingentibus peditum equitumque copiis, in Tricastinos venit. Alpes inde obpositæ erant; quas inexsuperabiles visas haud equidem miror, nulla dum via (quod quidem continens memoria sit, nisi de Hercule fabulis credere libet) superatas. Ibi quum velut septos montium altitudo teneret Gallos, circumspectarentque, quam per juncta cœlo juga in alium orbem terrarum transirent, religio etiam tenuit, quod adlatum est, advenas quærentes agrum ab Salyum gente obpugnari. Massilienses erant hi, navibus a Phocæa profecti. Id Galli fortunæ suæ omen rati adjuvere, ut, quem primum in terram egressi occupaverant, locum patentibus silvis communirent: ipsi per Taurinos saltusque invios Alpes transcenderunt: fuisque acie Tuscis haud procul Ticino flumine, quum, in quo consederant, agrum Insubrinum adpellari audissent, cognomine Insubribus pago Æduorum: ibi, omen sequentes loci, condidere urbem: Mediolanum adpellarunt.

XXXV. Alia subinde manus Cenomanorum, Elitovio duce vestigia priorum secuta, eodem saltu, favente Belloveso, quum transcendisset Alpes, ubi nunc Brixia ac Verona urbes sunt, (locos tenere Libui) considunt: post hos Salluvii, prope antiquam gentem Lævos Ligures, incolentes circa Ticinum amnem. Penino deinde Boii Lingonesque transgressi, quum jam inter Padum atque Alpes omnia tenerentur, Pado ratibus trajecto, non Etruscos modo, sed etiam Umbros, agro pellunt: intra Apenninum tamen sese tenere. Tum Senones, re-

centissimi advenarum, ab Utente flumine usque ad U. C. 364.
 Æsúm fines habuere. Hanc gentem Clusium, Ro- A. C. 388.
 manque inde, venisse comperio: id parum certum
 est, solamne, an ab omnibus Cisalpinorum Gallo-
 rum populis adjutam. Clusini, novo bello exterriti, Clusini a
 quum multitudinem, quum formas hominum invisi- Gallis ob-
 tatas cernerent et genus armorum, audirentque, sæ- pugnati.
 pe ab iis, cis Padum ultraque, legiones Etruscorum
 fusas, quamquam adversus Romanos nullum eis jus
 societatis amicitiaeve erat, nisi quod Veientes con-
 sanguineos adversus populum Romanum non defen-
 dissent, legatos Romani, qui auxilium ab senatu pe- Legatos a
 terent, misere. De auxilio nihil impetratum: legati Romanis
 tres M. Fabii Ambusti filii missi, qui senatus popu- ad Gallos
 lique Romani nomine agerent cum Gallis, ne, a impetrant.
 quibus nullam injuriam accepissent, socios populi
 Romani atque amicos obpugnarent. Romanis eos
 bello quoque si res cogat, tuendos esse: sed me-
 lius visum, bellum ipsum amoveri, si posset; et
 Gallos, novam gentem, pace potius cognosci, quam
 armis.

XXXVI. Mitis legatio, ni præferoces legatos,
 Gallisque magis quam Romanis similes, habuisset:
 quibus, postquam mandata ediderunt in concilio
 Gallorum, datur responsum: *Etsi nocum nomen au-*
diant Romanorum, tamen credere viros fortes esse,
quorum auxilium a Clusinis in re trepida sit implora-
tum: et, quoniam legatione adversus se maluerint,
quam armis, tueri socios, ne se quidem pacem, quam
illi adferant, adspernari, si Gallis egentibus agro,
quem latius possideant, quam colunt, Clusini, partem
finium concedant: aliter pacem impetrari non posse.
Et responsum coram Romanis accipere velle: et, si

U. C. 364. *negetur ager, coram iisdem Romanis dimicäturos, ut
A. C. 388. nunciare domum possent, quantum Galli virtute ceteros mortales præstarent. Quodnam id jus esset, agrum a possessoribus petere, aut minari arma? Romanis quærentibus, et, quid in Etruria rei Gallis esset? quum illi se in armis jus ferre, et omnia fortium virorum esse, ferociter dicerent, accensis utrimque animis ad arma discurritur, et prælium conseritur. Ibi, jam urgentibus Romanam urbem fatis, legati contra jus gentium arma capiunt: nec id clam esse potuit, quum ante signa Etruscorum tres nobilissimi fortissimique Romanæ juventutis pugnarent: tantum eminebat peregrina virtus. Quin etiam Q. Fabius, evectus extra aciem equo, ducem Gallorum, ferociter in ipsa signa Etruscorum incursantem, per latus transfixum hasta, occidit: spoliaque ejus legentem Galli agnovere, perque totam aciem, Romanum legatum esse, signum datum est. Omissa inde in Clusinos ira, receptui canunt, minantes Romanis. Erant, qui extemplo Romam eundem censerent: vicere seniores, ut legati prius mitterentur questum injurias postulatamque, ut pro jure gentium violato Fabii dederentur. Legati Gallorum quum ea, sicut erant mandata, exposuissent, senatui nec factum placebat Fabiorum, et jus postulare barbari videbantur: sed, ne id, quod placebat, decerneret in tantæ nobilitatis viris, ambitio obstabat. Itaque, ne penes ipsos culpa esset cladis forte Gallico bello acceptæ, cognitionem de postulatis Gallorum ad populum rejiciunt: ubi tanto plus gratia atque opes valere, ut, quorum de pœna agebatur, tribuni militum consulari potestate in insequentem annum crearentur. Quo facto, haud secus quam*

Legati contra Gallos arma capiunt.

Galli postulant ut legati Rom. sibi dedantur.

Eluditur eorum postulatio.

dignum erat, infensi Galli bellum propalam minantes, ad suos redeunt. Tribuni militum cum tribus Fabiis creati Q. Sulpicius Longus, Q. Servilius quartum, Ser. Cornelius Maluginensis.

U. C. 365.
A. C. 387.

XXXVII. Quum tanta moles mali instaret, (adeo obcæcat animos fortuna, ubi vim suam ingruentem refringi non vult) civitas, quæ adversus Fidenatem ac Veientem hostem aliosque finitimos populos, ultima experiens auxilia, dictatorem multis tempestatibus dixisset; ea tunc, invisitato atque inandito hoste ab Oceano terrarumque ultimis oris bellum Negligenter paratur bellum in Gallos. Nihil extraordinarii imperii aut auxilii quaesivit. Tribuni, quorum temeritate bellum contractum erat, summæ rerum præerant: delectumque nihilo adcuratiorem, quam ad media bella haberi solitus erat, (extenuantes etiam famam belli) habebant. Interim Galli, postquam accepere, ultro honorem habitum violatoribus juris humani, elusamque legationem suam esse, flagrantes ira, cujus inpotens est gens, confestim signis convulsis, citato agmine iter ingrediuntur. Ad quorum prætereuntium raptim tumultum quum exterritæ urbes ad arma concurrerent, fugaque agrestium fieret, Romam se ire, magno clamore significabant; quacumque ibant, equis virisque longe ac late fuso agmine inmensum obtinentes loci. Sed, antecedente fama nunciisque Clusinorum, deinceps inde aliorum populorum, plurimum terroris Romam celeritas hostium tulit: quippe quibus, velut tumultuario exercitu raptim ducto, ægre ad undecimum lapidem obcursum est, qua flumen Allia, Crustumini montibus præalto defluens alveo, haud multum infra viam Tiberino amui miscetur. Jam omnia contra circa-

Romam
Galli contendunt.

U. C. 365. que hostium plena erant, et nata in vanos tumultus
 A. C. 387. gens, truci cantu clamoribusque variis, horrendo
 cuncta compleverant sono.

Vincunt
 Romanos
 ad Alliam

XXXVIII. Ibi tribuni militum, non loco castris ante capto, non præmunito vallo, quo receptus esset, non Deorum saltem, si non hominum, memores, nec auspicato, nec litato, instruunt aciem deductam in cornua, ne circumveniri multitudine hostium possent: nec tamen æquari frontes poterant, quum extenuando infirmam et vix cohærentem mediam aciem haberent. Paullum erat ab dextera editi loci, quem subsidiariis repleti placuit; eaque res, ut initium pavoris ac fugæ, sic una salus fugientibus fuit. Nam Brennus, regulus Gallorum, in paucitate hostium artem maxime timens, ratus ad id captum superiorem locum, ut, ubi Galli cum acie legionum recta fronte concurrissent, subsidia in aversos transversosque inpetum darent, ad subsidiarios signa convertit: si eos loco depulisset, haud dubius, facilem in æquo campi tantum superanti multitudini victoriam fore: adeo non fortuna modo, sed ratio etiam, cum barbaris stabat. In altera acie nihil simile Romanis, non apud duces, non apud milites, erat: pavor fugaque occupaverat animos, et tanta hominum oblivio, ut multo major pars Veios, in hostium urbem, quum Tiberis arceret, quam recto itinere Romam ad conjuges ac liberos fugerent. Parumper subsidiarios tutatus est locus: in reliqua acie simul est clamor, proximis ab latere, ultimis ab tergo, auditus, ignotum hostem prius pene quam viderent, non modo non tentato certamine, sed ne clamore quidem reddito, integri intactique fugerunt. Nec ulla cædes pugnantium

Turpis
 Romanorum
 fuga.

fuit : terga cæsa suomet ipsorum certamine in tur- U. C. 365.
 ba inpedientium fugam. Circa ripam Tiberis, quo A. C. 387.
 armis abjectis totum sinistrum cornu defugit, mag-
 na strages facta est : multosque, inperitos nandi aut
 invalidos, graves loricis aliisque tegminibus hausere
 gurgites : maxima tamen pars incolumis Veios per-
 fugit ; unde non modo præsidii quidquam, sed ne
 nuncius quidem cladis, Romam est missus. Ab
 dextro cornu, quod procul a flumine et magis sub
 monte steterat, Romam omnes petiere, et, ne clau-
 sis quidem portis urbis, in arcem confugerunt.

XXXIX. Gallos quoque velut obstupefactos mi- Galli spo-
 raculum victoriæ tam repentinæ tenuit : et ipsi pa- liis lectis
 vore defixi primum steterunt, velut ignari, quid ac- Romam
 cidisset : deinde insidias vereri ; postremo cæsorum eunt.
 spolia legere, armorumque cumulos, ut mos eis est,
 coacervare. Tum demum, postquam nihil usquam
 hostile cernebatur, viam ingressi, haud multo ante
 solis occasum ad urbem Romam perveniunt : ubi
 quum prægressi equites, non portas clausas, non
 stationem pro portis excubare, non armatos esse in
 muris, retulissent ; aliud priori simile miraculum
 eos sustinuit ; noctemque veriti et ignotæ situm ur-
 bis, inter Romam atque Anienem consedere, explo-
 ratoribus missis circa mœnia aliasque portas, quæ-
 nam hostibus in perdita re consilia essent. Ro-
 mani, quum pars major ex acie Veios petisset, ne-
 mo superesse quemquam præter eos, qui Romam
 refugerant, crederet, complorati omnes, pariter vivi Romano-
 mortuique, totam prope urbem lamentis inpleve- rum pavor.
 runt. Privatos deinde luctus stupefecit publicus
 pavor, postquam hostes adesse nunciatum est : mox
 ululatus cantusque dissonos, vagantibus circa mœ-

U. C. 365. nia turmatim barbaris, audiebant. Omne inde tem-
 A. C. 387. pus suspensos ita tenuit animos usque ad lucem al-
 teram, ut identidem jam in urbem futurus videretur
 inpetus primo adventu, quo accesserant ad urbem :
 mansuros enim ad Alliam fuisse, nisi hoc consilii
 foret. Deinde sub occasum solis, quia haud mul-
 tum diei supererat, ante noctem rati se invasuros ;
 tum in noctem dilatatum consilium esse, quo plus pa-
 voris inferrent. Postremo lux adpropinquans ex-
 animare : timorique perpetuo ipsum malum conti-
 nens fuit, quum signa infesta portis sunt inlata.
 Nequaquam tamen ea nocte, neque insequenti die
 similis illi, quæ ad Alliam tam pavide fugerat, civi-
 tas fuit. Nam quum defendi urbem posse, tam
 parva relicta manu, spes nulla esset, placuit, cum
 conjugibus ac liberis juventutem militarem senatus-
 que robur in arcem Capitoliumque concedere, armis-
 que et frumento conlatis, ex loco inde munito Deos
 hominesque et Romanum nomen defendere. Flami-
 nem sacerdotesque Vestales sacra publica a cæde,
 ab incendiis procul auferre : nec ante deserì cultum
 eorum, quam non superessent, qui colerent. Si arx
 Capitoliumque, sedes Deorum, si senatus, caput
 publici consilii, si militaris juvenus superfuerit in-
 minenti ruinæ urbis, facilem jacturam esse senio-
 rum, relictæ in urbe utique perituræ turbæ : et, quo
 id æquiore animo de plebe multitudo ferret, senes
 triumphales consularesque simul se cum illis palam
 dicere obituros ; nec his corporibus, quibus non
 arma ferre, non tueri patriam possent, oneratos
 inopiam armatorum.

Capitolium
 militaris
 juvenus
 occupat.

XL. Hæc inter seniores morti destinatos jactata
 solatia. Versæ inde adhortationes ad agmen juve-

num, quos in Capitolium atque in arcem prosequerentur, commendantes virtuti eorum juventæque urbis per trecentos sexaginta annos omnibus bellis victricis, quæcumque reliqua esset, fortunam. Digredientibus, qui spem omnem atque opem secum ferebant, ab iis, qui captæ urbis non superesse stauerant exitio; quum ipsa res speciesque miserabilis erat, tum muliebris fletus et concursatio incerta, nunc hos nunc illos sequentium, rogitantiumque viros natosque, cui se fato darent, nihil, quod humanis superesset malis, relinquebant: magna pars tamen earum in arcem suos prosecutæ sunt, nec prohibente ullo, nec vocante: quia, quod utile obsessis ad minuendam inbellem multitudinem, id parum humanum erat. Alia maxime plebis turba, quam nec capere tam exiguus collis, nec alere in tanta inopia frumenti poterat, ex urbe effusa velut agmine jam uno petiit Janiculum: inde pars per agros dilapsi, pars urbes petunt finitimas, sine ullo duce aut consensu, suam quisque spem, sua consilia, communibus deploratis, exsequentes. Flamen interim Quirinalis virginesque Vestales, ommissa rerum suarum cura, quæ sacrorum secum ferenda, quæ (quia vires ad omnia ferenda deerant) relinquenda essent, consultantes, quisve ea locus fidei adservaturus custodia esset; optimum ducunt, condita in doliolis sacello proximo ædibus flaminis Quirinalis, ubi nunc despui religio est, defodere: cetera inter se onere partito ferunt via, quæ sublicio ponte ducit ad Janiculum. In eo clivo eas quum L. Albinus, de plebe Romana homo, conspexisset, plaustro conjugem ac liberos vehens inter ceteram turbam, quæ inutilis bello urbe excedebat: salvo etiam tum dis-

U. C. 365.

A. C. 387.

Albinii
pietas.

U. C. 365. crimine divinarum humanarumque rerum, inreligiosum ratus, sacerdotes publicos sacraque populi Romani pedibus ire, ferrique; se ac suos in vehiculo conspici: descendere uxorem ac pueros jussit, virgines sacraque in plaustrum inposuit: et Cære, quo iter sacerdotibus erat, pervexit.

XLI. Romæ interim, satis jam omnibus, ut in tali re, ad tuendam arcem compositis, turba seniorum, domos regressa, adventum hostium obstinato ad mortem animo exspectabat: qui eorum curules gesserant magistratus, ut in fortunæ pristinæ honorumque aut virtutis insignibus morerentur, quæ augustissima vestis est tensas ducentibus triumphantibusve, ea vestiti medio ædium eburneis sellis sedere. Sunt, qui, M. Fabio pontifice maximo præfante cædem, devovisse eos se pro patria Quiritibusque Romanis, tradant. Galli, et quia interposita nocte a contentione pugnæ remiserrant animos, et quod nec in acie ancipiti usquam certaverant prælio, nec tum inpetu aut vi capiebant urbem, sine ira, sine ardore animorum ingressi postero die urbem patente Collina porta, in forum perveniunt, circumferentes oculos ad templa Deum arcemque, solam belli speciem tenentem. Inde, modico relicto præsidio, (ne quis in dissipatos ex arce aut Capitolio inpetus fieret) dilapsi ad prædam vacuis obscursu hominum viis, pars in proxima quæque tectorum agmine ruunt; pars ultima, velut eadem intacta et referta præda, petunt: inde rursus ipsa solitudine absterriti, ne qua fraus hostilis vagos exciperet, in forum ac propinqua foro loca conglobati redibant: ubi eos, plebis ædificiis obseratis, patentibus atriis principum, major prope

Senes mortem exspectant domi.

Galli diripiunt urbem.

cunctatio tenebat aperta, quam clausa, invadendi. U. C. 365.
 Adeo haud secus quam venerabundi intuebantur in A. C. 387.
 ædium vestibulis sedentes viros, præter ornatum
 habitumque humano augustiorem, majestate etiam,
 quam vultus gravitasque oris præ se ferebat, simil-
 limos Diis. Ad eos velut simulacra versi quum sta-
 rent, M. Papius unus ex his dicitur Gallo, barbam
 suam, ut tum omnibus promissa erat, permulcenti,
 scipione eburneo in caput incusso iram movisse ;
 atque ab eo initium cædis ortum, ceteros in sedibus
 suis trucidatos. Post principum cædem nulli de-
 inde mortalium parci, diripi tecta, exhaustis in-
 jici ignes. Sors mise-
 randa Ro-
 manorum.

XLII. Ceterum, seu non omnibus delendæ urbis
 libido erat, seu ita placuerat principibus Gallorum,
 et ostentari quædam incendia terroris causa, si
 compelli ad deditionem caritate sedium suarum ob-
 sessi possent ; et non omnia concremari tecta, ut,
 quodcumque superesset urbis, id pignus ad flecten-
 dos hostium animos haberent ; nequaquam perinde
 atque in capta urbe prima die aut passim aut late
 vagatus est ignis. Romani, ex arce plenam ho-
 stium urbem cernentes, vagosque per vias omnes
 cursus, quum alia atque alia parte nova aliqua cla-
 des oriretur, non mentibus solum consipere, sed ne
 auribus quidem atque oculis satis constare poterant.
 Quocumque clamor hostium, mulierum puerorum-
 que ploratus, sonitus flammæ, et fragor ruentium
 tectorum avertisset, paventes ad omnia, animos ora-
 que et oculos flectebant, velut ad spectaculum a
 fortuna positi occidentis patriæ, nec ullius rerum
 suarum relictis, præterquam corporum, vindices :
 tanto ante alios miserandi magis, qui umquam ob-

U. C. 365. sessi sunt, quod interclusi a patria obsidebantur,
 A. C. 387. omnia sua cernentes in hostium potestate. Nec
 tranquillior nox diem tam fœde actum excepit : lux
 deinde noctem inquietam insecuta est : nec ullum
 erat tempus, quod a novæ semper cladis alicujus
 spectaculo cessaret. Nihil tamen, tot onerati at-
 que obruti malis, flexerunt animos, quin, etsi omnia
 flammis ac ruinis æquata vidissent, quamvis inopem
 parvumque, quem tenebant, collem, libertati relic-
 tum, virtute defenderent ; et jam, quum eadem quo-
 tidie acciderent, velut adsueti malis, abalienaverant
 ab sensu rerum suarum animos ; arma tantum fer-
 rumque in dextris, velut solas reliquias spei suæ,
 intuentes.

XLIII. Galli quoque, per aliquot dies in tecta
 modo urbis nequidquam bello gesto, quum inter in-
 cendia ac ruinas captæ urbis nihil superesse, præter
 armatos hostes, viderent, nequidquam tot cladibus
 territos, nec flexuros ad deditionem animos, ni vis
 adhiberetur ; experiri ultima, et inpetum facere in
 arcem statuunt. Prima luce, signo dato multitudo
 omnis in foro instruitur : inde, clamore sublato ac
 testudine facta, subeunt : adversus quos Romani
 nihil temere nec trepide, ad omnes aditus stationi-
 bus firmatis, qua signa ferri videbant, ea robore vi-
 rorum obposito scandere hostem sinunt : quo suc-
 cesserit magis in arduum, eo pelli posse per pro-
 clive facilius rati. Medio fere clivo restitere : at-
 que inde ex loco superiore, qui prope sua sponte in
 hostem inferebat, inpetu facto, strage ac ruina fu-
 dere Gallos : ut numquam postea nec pars, nec uni-
 versi tentaverint tale pugnæ genus. Omissa itaque
 spe per vim atque arma subeundi, obsidionem pa-

Galli arcem
 frustra ob-
 pugnant.

rant : cujus ad id tempus inmemores, et, quod in urbe fuerat, frumentum incendiis urbis absumserant, et ex agris per ipsos dies raptum omne Veios erat. Igitur, exercitu diviso, partim per finitimos populos prædari placuit, partim obsideri arcem ; ut obsidentibus frumentum populatores agrorum præberent. Proficiscentes Gallos ab urbe ad Romanam experiendam virtutem fortuna ipsa Ardeam, ubi Camillus exsulabat, duxit : qui niestior ibi fortuna publica, quam sua, quum Diis hominibusque accusandis senesceret, indignando mirandoque ubi illi viri essent, qui secum Veios Faleriosque cepissent, qui alia bella fortius semper, quam felicius, gessissent ; repente audit, Gallorum exercitum adventare, atque de eo pavidos Ardeates consultare : nec secus quam divino spiritu tactus, quum se in mediam concionem intulisset, abstinere suetus ant talibus conciliis ;

U. C. 365.
A. C. 387.

Populatores
Galli in Ardeatium
agro.

XLIV. *Ardeates, inquit, veteres amici, novi etiam cives mei, quando et vestrum beneficium ita tulit, et fortuna hoc egit mea, nemo vestrum conditionis meæ oblitum me huc processisse putet : sed res ac periculum commune cogit, quod quisque possit in re trepida præsidii, in medium conferre. Et quando ego vobis pro tantis vestris in me meritis gratiam referam, si nunc cessavero ? aut ubi usus erit mei vobis, si in bello non fuerit ? Hac arte in patria steti ; et, invictus bello, in pace ab ingratis civibus pulsus sum. Vobis autem, Ardeates, fortuna oblata est, et pro tantis pristinis populi Romani beneficiis, quanta ipsi meministis, (nec enim exprobranda apud memores sunt) gratiæ referendæ, et huic urbi decus ingens belli ex hoste communi pariendi. Quæ effuso agmine adventat, gens est, cui*

Ad eos obprimendos
Camillus
Ardeates
incitat.

U. C. 365. *natura corpora animosque magna magis, quam firma,*
 A. C. 387. *dederit: eo in certamen omne plus terroris, quam vi-*
rium, ferunt. Argumento sit clades Romana: paten-
tem cepere urbem; ex arce Capitolioque his exigua re-
sistitur manu. Jam obsidionis tædio victi abscedunt,
vagique per agros palantur, cibo vinoque raptim hausto
repleti. Ubi nox adpetit, prope rivos aquarum, sine
munimento, sine stationibus ac custodiis, passim fera-
rum ritu sternuntur, nunc ab secundis rebus magis
etiam solito incauti. Si vobis in animo est tueri mæ-
nia vestra, nec pati hæc omnia Galliam fieri, prima
vigilia capite arma frequentes: me sequimini ad cæ-
dem, non ad pugnam. Nisi vinctos somno, velut pecu-
des, trucidandos tradidero, non recuso eundem Ardeæ
rerum mearum exitum, quem Romæ habui.

XLV. *Æquis iniquisque persuasum erat, tantum*
bello virum neminem usquam ea tempestate esse.
Concione dimissa, corpora curant, intenti, quam
mox signum daretur: quo dato, primæ silentio noc-
tis ad portas Camillo præsto fuere. Egressi, haud
procul urbe, sicut prædictum erat, castra Gallorum,
intuta neglectaque ab omni parte nacti, clamore in-
vadunt. Nusquam prælium, omnibus locis cædes
est: nuda corpora et soluta somno trucidantur:
extremos tamen pavor cubilibus suis excitos, quæ
aut unde vis esset, ignaros, in fugam, et quosdam
in hostem ipsum improvidos tulit: magna pars in
agrum Antiatem delati, incursione ab oppidanis in
palatos facta, circumveniuntur. Similis in agro
Veienti Tuscorum facta strages est: qui urbis, jam
prope quadringentesimum annum vicinæ, obpressæ
ab hoste invisitato inauditoque, adeo nihil miseriti
sunt, ut in agrum Romanum eo tempore incursio-

Galli ab
 Ardeatibus
 cæsi.

Tuscorum
 strages in
 agro Ve-
 enti.

nes facerent, plenique prædæ Veios etiam, præsi-^{U. C. 365.}
diumque et spem ultimam Romani nominis, in ani-^{A. C. 387.}
mo habuerint obpugnare. Viderant eos milites Ro-
mani, vagantes per agros et congregatos agmine,
prædam præ se agentes, et castra cernebant haud
procul Veis posita: inde primum miseratio sui,
deinde indignitas, atque ex ea ira animos cepit,
Etruscisne etiam, a quibus bellum Gallicum in se aver-
tissent, ludibrio esse clades suas? Vix temperavere
animis, quin extemplo inpetum facerent: compres-
sique a Cædicio centurione, quem sibimet ipsi præ-
fecerant, rem in noctem sustinuerunt. Tantum par
Camillo defuit auctor, cetera eodem ordine eodem-
que fortunæ eventu gesta: quin etiam, ducibus cap-
tivis, qui cædi nocturnæ superfuerant, ad aliam ma-
num Tuscorum ad Salinas profecti, nocte insequenti
ex inproviso majorem cædem edidere, duplicique
victoria ovantes Veios redeunt.

XLVI. Romæ interim plerumque obsidio segnis
et utrimque silentium esse, ad id tantum intentis
Gallis, ne quis hostium evadere inter stationes pos-
set: quum repente juvenis Romanus admiratione
in se cives hostesque convertit. Sacrificium erat
statum in Quirinali colle genti Fabiæ: ad id faci-
endum C. Fabius Dorso, Gabino cinctu, sacra ma-^{Fabius}
nibus gerens, quum de Capitolio descendisset, per^{Dorso.}
medias hostium stationes egressus, nihil ad vocem
cujusquam terroremve motus, in Quirinalem collem
pervenit: ibique omnibus sollemniter peractis, ea-
dem revertens similiter constanti vultu graduque,
satis sperans propitios esse Deos, quorum cultum
ne mortis quidem metu prohibitus deseruisset, in
Capitolium ad suos rediit, seu adtonitis Gallis mi-

U. C. 365. raculo audaciæ, seu religione etiam motis, cujus
 A. C. 387. haudquaquam negligens est gens. Veis interim
 Veios con- non animi tantum in dies, sed etiam vires, cresce-
 veniunt pa- rant: nec Romanis solum eo convenientibus ex
 lantes Ro- agris, qui a prælio adverso aut clade captæ urbis
 mani. palati fuerant, sed etiam ex Latio voluntariis con-
 fluentibus, ut in parte prædæ essent. Maturum
 jam videbatur, repeti patriam eripique ex hostium
 manibus: sed corpori valido caput deerat. Locus
 ipse admonebat Camilli, et magna pars militum
 erat, qui ductu auspicioque ejus res prospere gesse-
 rant: et Cædicus negare, se commissurum, cur
 sibi aut Deorum aut hominum quisquam imperium
 finiret potius, quam ipse memor ordinis sui posce-
 ret imperatorem. Consensu omnium placuit, ab
 Ardea Camillum adiri: sed antea consulto senatu,
 qui Romæ esset: adeo regebat omnia pudor, dis-
 discriminaque rerum prope perditis rebus servabant.
 Ingenti periculo transeundum per hostium custodias
 erat: ad eam rem Pontius Cominius, inpiger juve-
 nis, operam pollicitus, incubans cortici, secundo Ti-
 beri ad urbem defertur: inde, qua proximum fuit a
 ripa, per præruptum, eoque neglectum hostium cu-
 stodiæ, saxum in Capitolium evadit: et, ad magi-
 stratus ductus, mandata exercitus edit. Accepto in-
 de senatus decreto, ut et, comitiis curiatis revoca-
 tus de exsilio, jussu populi Camillus dictator ex-
 templo diceretur, militesque haberent imperatorem,
 quem vellent, eadem degressus nuncius Veios con-
 tendit: missique Ardeam legati ad Camillum, Veios
 eum perduxere: seu (quod magis credere libet,
 non prius profectum ab Ardea, quam comperit le-
 gem latam; quod nec injussu populi mutari finibus

Arcessunt
 Camillum.

Camillus
 dictator di-
 citur.

posset, nec, nisi dictator dictus, auspicia in exercitu habere,) lex curiata lata est, dictatorque absens dictus. U. C. 365.
A. C. 387.

XLVII. Dum hæc Veis agebantur, interim arx Romæ Capitoliumque in ingenti periculo fuit: namque Galli, seu vestigio notato humano, qua nuncius a Veis pervenerat, seu sua sponte animadverso ad Carmentis saxorum adscensu æquo, nocte sublustri, quum primo inermem, qui tentaret viam, præmississent, tradentes inde arma, ubi quid iniqui esset, alterni innisi, sublevantesque in vicem et trahentes alii alios, prout postularet locus; tanto silentio in summum evasere, ut non custodes solum fallerent, sed ne canes quidem, sollicitum animal ad nocturnos strepitus, excitarent. Anseres non fefellere, quibus sacris Junoni in summa inopia cibi tamen abstinebatur: quæ res saluti fuit. Namque clangore eorum alarumque crepitu excitus M. Manlius, qui triennio ante consul fuerat, vir bello egregius, armis adreptis, simul ad arma ceteros ciens, vadit; et, dum ceteri trepidant, Gallum, qui jam in summo constiterat, umbone ictum deturbat. Cujus casus prolapsi quum proximos sterneret, trepidantes alios, armisque omissis saxa, quibus adhærebant, manibus amplexos, trucidat: jamque et alii congregati telis missilibusque saxis proturbare hostes, ruinaque tota prolapsa acies in præceps deferri. Sedato deinde tumultu, reliquum noctis (quantum in turbatis mentibus poterat, quum præteritum quoque periculum sollicitaret) quieti datum est. Luce orta, vocatis classico ad concilium militibus ad tribunos, quum et recte et perperam facto pretium deberetur; Manlius primum ob virtutem laudatus do-

Capitolii
periculum.

Anseres.

M. Manlii
virtus.

U. C. 365. natusque, non ab tribunis solum militum, sed con-
 A. C. 387. sensu etiam militari: cui universi selibras farris et
 quartarios vini ad ædes ejus, quæ in arce erant,
 contulerunt: rem dictu parvam, ceterum inopia fe-
 cerat eam argumentum ingens caritatis, quum, se
 quisque victu suo fraudans, detractum corpori at-
 que usibus necessariis ad honorem unius viri con-
 ferret. Tum vigiles ejus loci, qua fefellerat ad-
 scendens hostis, citati: et quum in omnes more
 militari se animadversurum Q. Sulpicius tribunus
 militum pronunciasset; consentiente clamore mili-
 tum, in unum vigilem conjicientium culpam, deter-
 ritus, a ceteris abstinuit: reum haud dubium ejus
 noxæ, adprobantibus cunctis, de saxo dejecit. In-
 de intentiores utrimque custodiæ esse; et apud Gal-
 los, quia vulgatum erat, inter Veios Romanque nun-
 cios comœare; et apud Romanos, ab nocturni pe-
 riculi memoria.

Fames et
 pestilentia.

XLVIII. Sed ante omnia obsidionis bellique ma-
 la fames utrimque exercitum urgebat: Gallos pe-
 stilentia etiam, quum loco jacente inter tumulos
 castra habentes, tum ab incendiis torrido et vapo-
 ris pleno, cineremque, non pulverem modo, ferente,
 quum quid venti motum esset: quorum intoleran-
 tissima gens, humorique ac frigori adsueta, quum
 æstu et angore vexata, vulgatis velut in pecua mor-
 bis moreretur, jam pigritia singulos sepeliendi pro-
 miscue acervatos cumulos hominum urebant: bus-
 torumque inde Gallicorum nomine insignem locum
 fecere. Induciæ deinde cum Romanis factæ, et
 conloquia permissu imperatorum habita: in quibus
 quum identidem Galli famem objicerent, eaque ne-
 cessitate ad deditionem vocarent, dicitur avertendæ

ejus opinionis caussa multis locis panis de Capito-^{U. C. 365.}
 lio jactatus esse in hostium stationes. Sed jam ne-^{A. C. 387.}
 que dissimulari, neque ferri ultra fames poterat.
 Itaque, dum dictator delectum per se Ardeæ habet,
 magistrum equitum L. Valerium a Veiis abducere
 exercitum jubet, parat, instruitque, quibus haud in-
 par adoriatur hostes : interim Capitolinus exerci-
 tus, stationibus vigiliisque fessus, superatis tamen
 humanis omnibus malis, quum famem unam natura
 vinci non sineret, diem de die prospectans, ecquod
 auxilium ab dictatore adpareret ; postremo spe quo-
 que jam, non solum cibo, deficiente, et, quum sta-
 tiones procederent, prope obruentibus infirmum cor-
 pus armis, vel dedi, vel redimi se, quacumque pac-
 tione possent, jussit ; jactantibus non obscure Gal-
 lis, haud magna mercede se adduci posse, ut obsi-
 dionem relinquunt. Tum senatus habitus, tribu-<sup>Paciscun-
 tur Roma-
 ni cum Gal-
 lis.</sup>
 nisque militum negotium datum, ut paciscerentur.
 Inde inter Q. Sulpicium tribunum militum et Bren-
 num regulum Gallorum conloquio transacta res est,
 et mille pondo auri pretium populi gentibus mox
 imperaturi factum. Rei, fœdissimæ per se, adjecta
 indignitas est : pondera ab Gallis adlata iniqua, et,
 tribuno recusante, additus ab insolente Gallo pon-
 deri gladius : auditaque intoleranda Romanis vox,
Væ victis esse.

XLIX. Sed Dique et homines prohibuere re-<sup>Dictatoris
 adventus.</sup>
 demtos vivere Romanos : nam forte quadam, prius
 quam infanda merces perficeretur, per altercationem
 nondum omni auro adpenso, dictator intervenit ;
 auferrique aurum de medio, et Gallos submoveri ju-
 bet. Quum illi renitentes pactos dicerent sese, ne-
 gat eam pactionem ratam esse, quæ, postquam ipse

U. C. 365. dictator creatus esset, injussu suo ab inferioris juris magistratu facta esset: denunciaturque Gallis, ut se ad praelium expediant. Suos in acervum conjicere sarcinas, et arma aptare, ferroque, non auro, recuperare patriam jubet, in conspectu habentes fama Deum, et conjuges, et liberos, et solum patriae deforme belli malis, et omnia, quae defendi repetique et ulcisci fas sit. Instruit deinde aciem, ut loci natura patiebatur, in semirutæ solo urbis, et natura inæquali; et omnia, quae arte belli secunda suis eligi præparare poterant, providit. Galli, nova re trepidi, arma capiunt, iraque magis, quam consilio, in Romanos incurrunt. Jam verterat fortuna, jam Deorum opes humanaque consilia rem Romanam adjuvabant: igitur primo concursu haud majore momento fusi Galli sunt, quam ad Alliam vicerant. Justiore altero deinde praelio ad octavum lapidem Gabina via, quo se ex fuga contulerant, ejusdem ductu auspicioque Camilli vincuntur. Ibi cædes omnia obtinuit: castra capiuntur, et ne nuncius quidem cladis relictus. Dictator, recuperata ex hostibus patria, triumphans in urbem redit: interque jocos militares, quos inconditos jaciunt, Romulus ac parens patriae conditorque alter urbis haud vanis laudibus adpellatur. Servatam deinde bello patriam iterum in pace haud dubie servavit, quum prohibuit migrari Veios, et tribunis rem intentius agentibus post incensam urbem, et per se inclinata magis plebe ad id consilium: eaque causa fuit non abdicandæ post triumphum dictaturæ, senatu obsecrante, ne rempublicam in incerto relinqueret statu.

Vincit Gallos.

L. Omnium primum, ut erat diligentissimus reli-

gionum cultor, quæ ad Deos immortales pertinebant, retulit; et senatusconsultum facit, *Fana omnia, quod ea hostis possedisset, restituerentur, terminarentur, expiarenturque, expiatioque eorum in libris per duumviros quæreretur. Cum Cæretibus hospitium publice fieret, quod sacra populi Romani ac sacerdotes recepissent, beneficioque ejus populi non intermissus honos Deum immortalium esset: ludi Capitolini fierent, quod Jupiter optimus maximus suam sedem atque arcem populi Romani in re trepida tutatus esset: collegiumque ad eam rem M. Furius dictator constitueret ex iis, qui in Capitolio atque arce habitarent.* Expiandæ etiam vocis nocturnæ, quæ nuncia cladis ante bellum Gallicum audita neglectaque esset, mentio inlata, jussumque templum in Nova via Aio Locutio fieri. Aurum, quod Gallis ereptum erat, quodque ex aliis templis inter trepidationem in Jovis cellam conlatum, quum, in quæ referri oporteret, confusa memoria esset, sacrum omne judicatum, et sub Jovis sella poni jussum. Jam ante in eo religio civitatis adparuerat, quod, quum in publico deesset aurum, ex quo summa pactæ mercedis Gallis confieret, a matronis conlatum acceperant, ut sacro auro abstineretur. Matronis gratiæ actæ, honosque additus, ut earum, sicut virorum, post mortem sollempnis laudatio esset. Iis peractis, quæ ad Deos pertinebant, quæque per senatum agi poterant; tum Rursus movetur actio transmigrandi Veios. demum, agitantibus tribunis plebem adsiduis concionibus, ut, relictis ruinis, in urbem paratam Veios transmigrarent, in concionem, universo senatu prosequente, escendit, atque ita verba fecit:

LI. *Adeo mihi acerbæ sunt, Quirites, contentiones cum tribunis plebis, ut nec tristissimi exsilii solatium* Carnillus dissuadet.

U. C. 365.
A. C. 387.
Senatus-consultum de rebus ad religionem spectantibus.

U. C. 365. aliud habuerim, quoad Ardeæ vixi, quam quod procul

A. C. 387. ab his certaminibus eram : et ob eadem hæc, non, si me senatusconsulto populique jussu revocaretis, reditus umquam fuerim. Nec nunc me, ut redirem, mea voluntas mutata, sed vestra fortuna perpulit : quippe, ut in sua sede maneret patria, id agebatur ; non ut ego utique in patria essem : et nunc quiescerem ac tacerem libenter, nisi hæc quoque pro patria dimicatio esset : cui deesse, quoad vita subpetat, aliis turpe, Camillo etiam nefas est. Quid enim repetimus ? quid obsessam ex hostium manibus eripuimus, si recuperatam ipsi deserimus ? et quum, victoribus Gallis, capta tota urbe, Capitolium tamen atque arcem Diique et homines Romani tenuerint, habitaverint ; victoribus Romanis, recuperata urbe, arx quoque et Capitolium deseretur ? et plus vastitatis huic urbi secunda nostra fortuna faciet, quam adversa fecit ? Equidem, si nobis cum urbe simul positæ traditæque per manus religiones nullæ essent, tamen tam evidens numen hac tempestate rebus adfuit Romanis, ut omnem negligentiam divini cultus exemptam hominibus putem. Intuemini enim horum deinceps annorum vel secundas res, vel adversas : invenietis omnia prospere evenisse sequentibus Deos, adversa spernentibus. Jam omnium primum Veiens bellum (per quot annos, quanto labore gestum !) non ante cepit finem, quam monitu Deorum aqua ex lacu Albano emissa est. Quid hæc tandem urbis nostræ clades nova ? num ante exorta est, quam spreta vox cælo emissa de adventu Gallorum ? quam gentium jus ab legatis nostris violatum ? quam a nobis, quum vindicari deberet, eadem negligentia Deorum prætermisum ? Igitur victi captique ac redempti tantum pœnarum Diis hominibusque dedimus, ut terrarum orbi do-

cumento essemus. *Adversæ deinde res admonuerunt religionum. Confugimus in Capitolium ad Deos, ad sedem Jovis optimi maximi: sacra in ruina rerum nostrarum alia terræ celavimus, alia, aucta in finitimas urbes, amovimus ab hostium oculis. Deorum cultum, deserti ab Diis hominibusque, tamen non intermisimus. Reddidere igitur patrium, et victorium, et antiquum belli decus amissum: et in hostes, qui cæci avaritia in pondere auri fædus ac fidem fefellerunt, verterunt terrorem fugamque et cædem.*

U. C. 365.

A. C. 387.

LII. *Hæc culti neglectique numinis tanta monumenta in rebus humanis cernentes, ecquid sentitis, Quirites, quantum vixdum e naufragiis prioris culpæ claudisque emergentes paremus nefas? Urbem auspicato inauguratoque conditam habemus: nullus locus in ea non religionum Deorumque est plenus: sacrificiis sollemnibus non dies magis stati, quam loca sunt, in quibus fiant. Hos omnes Deos, publicos privatosque, Quirites, deserturi estis? Quam par vestrum factum est, quod in obsidione nuper in egregio adolescente C. Fabio, non minore hostium admiratione, quam vestra, conspectum est; quum inter Gallica tela degressus ex arce sollemne Fabiæ gentis in colle Quirinali obiit? An gentilicia sacra ne in bello quidem intermitteri, publica sacra et Romanos Deos etiam in pace deseri placet? et pontifices flaminesque negligentiores publicarum religionum esse, quam privatus in sollemni gentis fuerit? Forsitan aliquis dicat, aut Veiis ea nos facturos, aut huc inde missuros sacerdotes nostros, qui faciant: quorum neutrum fieri salvis ceremoniis potest: et ne omnia generatim sacra omnesque percenseam Deos; in Jovis epulo num alibi, quam in Capitolio, pulvinar suscipi potest? Quid de æternis Vestæ ignibus signoque,*

U. C. 365. *quod imperii pignus custodia ejus templi tenetur, lo-*
 A. C. 357. *quar? quid de ancilibus vestris, Mars Gradive, tuque*
Quirine pater? hæc omnia in profano deseri placet
sacra, æqualia urbi, quædam vetustiora origine urbis?
Et videte, quid inter nos ac majores intersit: illi sacra
quædam in monte Albano Lavinioque nobis facienda
tradiderunt. An ex hostium urbibus Romanæ ad nos
transferri sacra religiosum fuit: hinc sine piaculo in ho-
stium urbem Veios transferemus? Recordamini, agite-
dum, quoties sacra instaurentur, quia aliquid ex pa-
patrio ritu negligentia casuve prætermisum est. Modo
quæ res, post prodigium Albani lacus, nisi instauratio
sacrorum auspicioꝝque renovatio, adfectæ Veienti bel-
lo reipublicæ remedio fuit? At etiam, tamquam veterum
religionum memores, et peregrinos Deos transtulimus
Romanæ, et instituimus novos. Juno Regina, trans-
vecta a Veiiis, nuper in Aventino quam insigni ob ex-
cellens matronarum studium celebrique dedicata est
die? Aio Locutio templum, propter cælestem vocem
exauditam in Nova via, jussimus fieri: Capitolinos lu-
dos sollempnibus aliis addidimus; collegiumque ad id
novum, auctore senatu, condidimus. Quid horum opus
fuit suscipi, si una cum Gallis urbem Romanam re-
licturi fuimus? si non voluntate mansimus in Capito-
lio per tot menses obsidionis? si ab hostibus metu re-
tenti sumus? De sacris loquimur et de templis: quid
tandem de sacerdotibus? Nonne in mentem venit,
quantum piaculi committatur? Vestalibus nempe una
illa sedes est, ex qua eas nihil umquam, præterquam
urbs capta, movit. Flamini Diali noctem unam ma-
nere extra urbem nefas est. Hos Veientes pro Roma-
nis facturi estis sacerdotes, et Vestales tuæ te deserent,
Vesta? et flamen peregre habitando in singulas noctes

tantum sibi rei que publicæ piaculi contrahet? Quid alia, quæ auspicato agimus omnia fere intra pomerium, cui oblivioni, aut cui negligentiae damus? Comititia curiata, quæ rem militarem continent; comitia centuriata, quibus consules tribunosque militares creatis, ubi auspicato, nisi ubi adsolent, fieri possunt? Veiosne hæc transferemus? an comitiorum causa populus tanto incommodo in desertam hanc ab Diis hominibusque urbem conveniet?

U. C. 365.

A. C. 387.

LIII. *Sed res ipsa cogit vastam incendiis ruinisque relinquere urbem, et ad integra omnia Veios migrare, nec hic ædificando inopem plebem vexare. Hanc autem jactari magis caussam, quam veram esse, ut ego non dicam, adparere vobis, Quirites, puto; qui meministis, ante Gallorum adventum, salvis tectis publicis privatisque, stante incolumi urbe, hanc eandem rem actam esse, ut Veios transmigraremus. Et videte, quantum inter meam sententiam vestramque intersit, tribuni. Vos, etiamsi tunc faciendum non fuerit, nunc utique faciendum putatis: ego contra, (nec id mirati sitis prius, quam, quale sit, audieritis) etiamsi tunc migrandum fuisset, incolumi tota urbe, nunc has ruinas relinquendas non censerem. Quippe tum causa nobis in urbem captam migrandi victoria esset, gloriosa nobis ac posteris nostris; nunc hæc migratio nobis misera ac turpis, Gallis gloriosa est: non enim reliquisse victores, sed amisisse victi, patriam videbimur: hoc ad Alliam fuga, hoc capta urbs, hoc circumsessum Capitolium necessitatis inposuisse, ut desereremus penates nostros, exsiliumque ac fugam nobis ex eo loco conscisceremus, quem tueri non possemus: et Galli evertere potuerunt Romam, quam Romani restituere non videbuntur potuisse? Quid restat, nisi ut,*

U. C. 365. *si jam novis copiis veniant, (constat enim vix credibilem multitudinem esse) et habitare in capta ab se, deserta a vobis, hac urbe velint, sinatis? Quid? si non Galli hoc, sed veteres hostes vestri, Æqui Volscive, faciant, ut conmigrant Romam, velitisne illos Romanos, vos Veientes esse? an malitis hanc solitudinem vestram, quam urbem hostium, esse? non equidem video, quid magis nefas sit. Hæc scelera, quia piget ædificare, hæc dedecora pati parati estis? Si tota urbe nullum melius ampliusve tectum fieri possit, quam casa illa conditoris est nostri, non in casis, ritu pastorum agrestiumque, habitare est satius inter sacra penatesque vestros, quam exsulatum publice ire? Majores nostri, convenæ pastoresque, quum in his locis nihil, præter silvas paludesque, esset, novam urbem tam brevi ædificarunt: nos, Capitolio, arce incolumi, stantibus templis Deorum, ædificare incensa piget? et, quod singuli facturi fuimus, si ædes nostræ deflagrassent, hoc in publico incendio universi recusamus facere?*

LIV. *Quid tandem? si fraude, si casu Veis incendium ortum sit, ventoque (ut fieri potest) diffusa flamma magnam partem urbis absumat; Fidenas inde, aut Gabios, aliamve quam urbem quæsituri sumus, quo transmigramus? Adeo nihil tenet solum patriæ, nec hæc terra, quam matrem adpellamus; sed in superficie tignisque caritas nobis patriæ pendet? Equidem, fatebor vobis, etsi minus injuriæ vestræ, quam meæ calamitatis, meminisse juvat, quum abessem, quotiescumque patria in mentem veniret, hæc omnia obcurrabant, colles, campique, et Tiberis, et adsueta oculis regio, et hoc cælum, sub quo natus educatusque essem: quæ vos, Quirites, nunc moveant potius caritate sua, ut maneatis in sede vestra, quam postea, quum reliqueritis ea,*

niacerent desiderio. Non sine caussa Dii hominesque hunc urbi condendæ locum elegerunt, saluberrimos colles, flumen opportunum, quo ex mediterraneis locis fruges devehantur, quo maritimi commeatus accipiantur; mare vicinum ad commoditates, nec expositum nimia propinquitate ad pericula classium externarum; regionum Italiae medium, ad incrementum urbis natum unice locum. Argumento est ipsa magnitudo tam novæ urbis: trecentessimus sexagesimus quintus annus urbis, Quirites, agitur: inter tot veterrimos populos tamdiu bella geritis; quum interea, ne singulas loquar urbes, non conjuncti cum Æquis Volsci, tot tam valida oppida, non universa Etruria, tantum terra marique pollens, atque inter duo maria latitudinem obtinens Italiae, bello vobis par est. Quod quum ita sit, quæ (malum) ratio est, expertis alia experiri, quum jam, ut virtus vestra transire alio possit, fortuna certe loci hujus transferri non possit? Hic Capitolium est, ubi quondam capite humano invento responsum est, eo loco caput rerum summamque imperii fore: hic, quum augurato liberaretur Capitolium, Juventas Terminusque maximo gaudio patrum nostrorum moveri se non passi: hic Vestæ ignes, hic ancilia cælo demissa, hic omnes propitii manentibus vobis Dii.

LV. Movisse eos Camillus quum alia oratione, tum ea, quæ ad religiones pertinebat, maxime dicitur: sed rem dubiam decrevit vox opportuna emissa; quod, quum senatus post paullo de his rebus in curia Hostilia haberetur, cohortesque, ex præsidiis revertentes, forte agmine forum transirent, centurio in comitio exclamavit: *Signifer, statue signum: hic manebimus optime*: qua voce audita, et senatus, accipere se omen, ex curia egressus, conclamavit, et

U. C. 365.

A. C. 387.

U. C. 365. plebs circumfusa adprobavit. Antiquata deinde le-
A. C. 387. ge, promiscue urbs ædificari cœpta. Tegula pub-
Instauratio lice præbita est : saxi materiæque cædendæ, unde
urbis. quisque vellet, jus factum : prædibus acceptis, eo
anno ædificia perfecturos. Festinatio curam exemit
vicos dirigendi, dum, omisso sui alienique discrimi-
ne, in vacuo ædificant. Ea est caussa, ut veteres
cloacæ, primo per publicum ductæ, nunc privata
passim subeant tecta ; formaque urbis sit occupatæ
magis, quam divisæ, similis.

EPITOME LIBRI VI.

RES adversus *Volscos et Æquos et Prænestinos* prospere gestas continet. Quatuor tribus additæ sunt, *Stellatina, Sabatina, Tromentina, Arniensis*. *M. Manlius*, qui *Capitolium a Gallis defenderat, quum obstructos are alieno liberaret, nexos exsolveret, crimine adfectati regni damnatus, de saxo Tarpeio dejectus est: in cujus notam senatusconsultum factum est, ne cui de Manlia gente Marco cognomen esset*. *C. Licinius et L. Sextius* tribuni plebis legem promulgarunt, ut consules etiam ex plebe fierent, qui ex Patribus creabuntur: eamque legem cum magna contentione, repugnantibus Patribus, quum iidem tribuni plebis per quinquennium soli magistratus fuissent, pertulerunt; et primus ex plebe consul *L. Sextius* creatus est. Lata est et altera lex, ne cui plus quingentis jugeribus agri liceret possidere.

T. LIVII PATAVINI

LIBER VI.

U. C. 365.
A. C. 387.

Clarior jam
certiorque
historia Ro-
mana.

QUÆ ab condita urbe Roma ad captam eandem urbem Romani sub regibus primum, consulis deinde ac dictatoribus, decemvirisque ac tribunis consularibus gessere, foris bella, domi seditioes, quinque libris exposui; res quum vetustate nimia obscuras, velut quæ magno ex intervallo loci vix cernuntur; tum quod parvæ et raræ per eadem tempora literæ fuere, una custodia fidelis memoriæ rerum gestarum: et quod, etiamsi quæ in commentariis pontificum aliisque publicis privatisque erant monumentis, incensa urbe pleræque interiere. Clariora deinceps certioraque ab secunda origine, velut ab stirpibus lætius feraciusque renatæ urbis, gesta domi militiæque exponentur. Ceterum quo primo adminiculo erecta erat, eodem innisa M. Furio principe stetit: neque eum abdicare se dictatura, nisi anno circumacto, passi sunt. Comitia in insequentem annum tribunos habere, quorum in magistratu capta urbs esset, non placuit: res ad interregnum rediit. Quum civitas in opere ac labore adsiduo reficiendæ urbis teneretur, interim Q. Fabio, simul primum magistratu abiit, ab C. Marcio tribuno plebis dicta dies est, quod legatus in Gallos, ad quos missus erat orator, contra jus gentium pugnasset:

Q. Fabius
accusatus,
moritur.

cui iudicio eum mors, adeo opportuna, ut voluntaria magna pars crederet, subtraxit. Interregnum initum. P. Cornelius Scipio interrex, et post eum M. Furius Camillus iterum. Is tribunos militum consulari potestate creat, L. Valerium Publicolam iterum, P. Virginium, P. Cornelium, A. Manlium, L. Æmilium, L. Postonium. Hi ex interregno quum extemplo magistratum inissent, nulla de re prius, quam de religionibus, senatum consulere. In primis fœdera ac leges (erant autem eæ duodecim tabulæ et quædam regiæ leges) conquiri, quæ comparerent, jusserunt: alia ex eis edita etiam in vulgus: quæ autem ad sacra pertinebant, a pontificibus maxime, ut religione obstrictos haberent multitudinis animos, subpressa. Tum de diebus religiosis agitari cœptum, diemque ante diem xv Kalendas Sextiles, duplici clade insignem, (quo die ad Cremeram Fabii cæsi, quo deinde ad Alliam cum exitio urbis fœde pugnatum) a posteriore clade Allensem adpellarunt, insignemque rei nulli publice privatimque agendæ fecerunt. Quidam, quod postridie Idus Quinctiles non litasset Sulpicius tribunus militum, neque inventa pace Deum post diem tertium objectus hosti exercitus Romanus esset, etiam postridie Idus rebus divinis supersederi jussum: iade, ut postridie Kalendas quoque ac Nonas eadem religio esset, traditum, putant.

II. Nec diu licuit quietis consilia erigendæ ex tam gravi casu reipublicæ secum agitare. Hinc Volsci, veteres hostes, ad extinguendum nomen Romanum arma ceperant, hinc Etruriæ principum ex omnibus populis conjurationem de bello, ad fauorem Voltumnæ factam, mercatores adferebant: no-

U. C. 366. *vus quoque terror accesserat defectione Latinorum*
 A. C. 366. *Hernicorumque, qui, post pugnam ad lacum Regil-*
lum factam, per annos prope centum numquam am-
bigua fide in amicitiam populi Romani fuerant.
Itaque quum tanti undique terrores circumstarent,
adpareretque omnibus, non odio solum apud ho-
stes, sed contemptu etiam inter socios nomen Roma-
num laborare; placuit eisdem auspiciis defendi rem-
publicam, quibus recuperata esset, dictatoremque
 Camillus *dici M. Furium Camillum. Is dictator C. Servi-*
 dictator III. *lium Ahalam magistrum equitum dixit: justitioque*
indicto, delectum juniorum habuit, ita ut seniores
quoque, quibus aliquid roboris superesset, in verba
sua juratos centuriaret. Exercitum conscriptum
armatumque trifariam divisit: partem unam in agro
Veiente Etruriæ obposuit: alteram ante urbem cas-
tra locare jussit: tribunus militum his A. Manlius,
illis, qui adversus Etruscos mittebantur, L. Æmi-
lius præpositus: tertiam partem ipse ad Volscos
 Volscorum *duxit, nec procul ab Lanuvio (ad Mæcium is lo-*
 castra capit. *cus dicitur) castra obpugnare est adortus. Quibus,*
ab contemptu (quod prope omnem deletam a Gallis
Romanam juventutem crederent) ad bellum profec-
tis, tantum Camillus auditis imperator terroris in-
tulerat, ut vallo se ipsi, vallum congestis arboribus
sepirent, ne qua intrare ad munimenta hostis pos-
set. Quod ubi animadvertit Camillus, ignem in
objectam sepem conjici jussit: et forte erat vis
magna venti versa in hostem: itaque non aperuit
solum incendio viam, sed, flammis in castra tenden-
tibus, vapore etiam ac fumo crepituque viridis ma-
teriæ flagrantis, ita consternavit hostes; ut minor
moles superantibus vallum in castra Volscorum Ro-

manis fuerit, quam transeudentibus septem incendio absumentam fuerat. Fuis hostibus cæsisque, quum castra inpetu cepisset dictator, prædam militi dedit, quo minus speratam, minime largitore duce, eo militi gratiorem : persecutus deinde fugientes, quum omnem Volscum agrum depopulatus esset, ad deditionem Volscos septuagesimo demum anno subegit. Victor ex Volscis in Æquos transiit, et ipsos bellum molientes : exercitum eorum ad Bolas obpressit ; nec castra modo, sed urbem etiam adgressus, inpetu primo cepit.

III. Quum in ea parte, in qua caput rei Romæ Camillus erat, ea fortuna esset, aliam in partem terror ingens ingruerat. Etruria prope omnis armata Sutrium, socios populi Romani, obsidebat : quorum legati, open rebus adfectis orantes, quum senatum adissent, decretum tulere, ut dictator primo quoque tempore auxilium Sutrinis ferret. Cujus spei moram quum pati fortuna obsessorum non potuisset, confectaque paucitas oppidanorum, opere, vigiliis, vulneribus, quæ semper eosdem urgebant, per pactionem urbe hostibus tradita, iuermes cum singulis emissi vestimentis, miserabili agmine penates relinquerent ; eo forte tempore Camillus cum exercitu Romano intervenit : cui quum se mœsta turba ad pedes provolvisset, principumque orationem, necessitate ultima expressam, fletus mulierum ac puerorum, qui exsilio comites trahebantur, excepisset ; parcere lamentis Sutrinis jussit : Etruscis se luctum lacrimasque ferre. Sarcinas inde deponi, Sutrinosque ibi considerare, modico præsidio relicto, arma secum militem ferre jubet. Ita expedito exercitu profectus ad Sutrium, id quod rebatur, so-

U. C. 366.
A. C. 386.

Sutrium a
Tuscis cap-
tum recipit.

U. C. 366. luta omnia rebus (ut fit) secundis invenit : nullam stationem ante mœnia, patentes portas, victorem vagum prædam ex hostium tectis egerentem. Iterum igitur eodem die Sutrium capitur : victores Etrusci passim trucidantur ab novo hoste, neque se conglobandi, coëundique in unum, aut arma capiendi datur spatium : quum pro se quisque tenderent ad portas, si qua forte se in agros ejicere possent, clausas (id enim primum dictator imperaverat) portas inveniunt. Inde alii arma capere, alii, quos forte armatos tumultus occupaverat, convocare suos, ut prælium inirent : quod accensum ab desperatione hostium fuisset ; ni præcones, per urbem dimissi, poni arma, et parci inermi jussissent, nec præter armatos quemquam violari. Tum etiam, quibus animi in spe ultima obstinati ad decertandum fuerant, postquam data spes vitæ est, jactare passim arma, inermesque, quod tutius fortuna fecerat, se hosti obferre. Magna multitudo in custodias divisa : oppidum ante noctem redditum Sutrinis inviolatum integrumque ab omni clade belli, quia non vi captum, sed traditum per condiciones fuerat.

Triumphat. IV. Camillus in urbem triumphans rediit, triumphum simul bellorum victor. Longe plurimos captivos ex Etruscis ante currum duxit : quibus sub hasta venundatis, tantum æris redactum est, ut, pretio pro auro matronis persoluto, ex eo, quod supererat, tres pateræ aureæ factæ sint : quas, cum titulo nominis Camilli, ante Capitolium incensum in Jovis cella constat ante pedes Junonis positas fuisse. Eo anno in civitatem accepti, qui Veientium Capenatumque ac Faliscorum per ea bella transfugerunt

ad Romanos, agerque iis novis civibus adsignatus : revocati quoque in urbem senatusconsulto a Veiiis, qui ædificandi Romæ pigritia, occupatis ibi vacuis tectis, Veios se contulerant : et primo fremitus fuit adspernantium imperium : dies deinde præstituta capitalisque pœna, qui non remigrasset Romam, ex ferocibus universis singulos, metu suo quemque, obedientes fecit. Et Roma quum frequentia crescere, tum tota simul exurgere ædificiis, et republica inpensas adjuvante, et ædilibus velut publicum exigentibus opus, et ipsis privatis (admonebat enim desiderium usus) festinantibus ad effectum operis : intraque annum nova urbs stetit. Exitu anni comitia tribunorum militum consulari potestate habitata : creati **T. Quinctius Cincinnatus**, **Q. Servilius Fidenas quintum**, **L. Julius Iulus**, **L. Aquillius Corvus**, **L. Lucretius Tricipitinus**, **Ser. Sulpicius Rufus**. Exercitum alterum in Æquos, non ad bellum, (victos namque se fatebantur) sed ab odio ad pervasandos fines, ne quid ad nova consilia relinquerent virium, duxere : alterum in agrum Tarquiniensem. Ibi oppida Etruscorum Cortuosa et Contenebra vi capta dirutaque. Ad Cortuosam nihil certaminis fuit : improviso adorti, primo clamore atque inpetu cepere : direptum oppidum atque incensum est. Contenebra paucos dies obpugnationem sustinuit ; laborque continuus, non die non nocte remissus, subegit eos : quum in sex partes divisus exercitus Romanus senis horis in orbem succederet prælio, oppidanos eodem integro semper certamini paucitas fessos objiceret ; cessere tandem, locusque invadendi urbem Romanis datus est. Publicari præ-

U. C. 367.

A. C. 385.

Capitolii
substructio.

dam tribunis placebat : sed imperium, quam consilium, segnius fuit : dum cunctantur, jam militum præda erat ; nec, nisi per invidiam, adimi poterat. Eodem anno, ne privatis tantum operibus cresceret urbs, Capitolium quoque saxo quadrato substructum est : opus vel in hac magnificentia urbis conspiciendum.

Trib. pl.
molitiones.

V. Jam et tribuni plebis, civitate ædificando occupata, conciones suas frequentare legibus agrariis conabantur : ostentabatur in spem Pomptinus ager, tum primum, post adcisas a Camillo Volscorum res, possessionis haud ambiguae. Criminabantur, *multo eum infestiores agrum ab nobilitate esse, quam a Volscis fuerit ; ab illis enim tantum, quoad vires et arma habuerunt, incursiones eo factas : nobiles homines in possessionem agri publici grassari : nec, nisi, antequam omnia præcipiant, divisus sit, locum ibi plebi fore.* Haud magno opere plebem moverant, et infrequenter in foro propter ædificandi curam, et eodem exhaustam impensis, eoque agri inmemorem, ad quem instruendum vires non essent. In civitate plena religionum, tum etiam ab recenti clade superstitiosis principibus, ut renovarentur auspicia, res ad interregnum rediit : interreges deinceps M. Manlius Capitolinus, Ser. Sulpicius Camerinus, L. Valerius Potitus. Hic demum tribunorum militum consulari potestate conitia habuit. L. Papirium, C. Corneli-
U. C. 368. A. C. 384. lium, C. Sergium, L. Æmilium iterum, L. Menenium, L. Valerium Publicolam tertium creat : hi ex interregno magistratum ceperunt. Eo anno ædes Martis, Gallico bello vota, dedicata est a T. Quinctio duumviro sacris faciundis. Tribus quatuor

ex novis civibus additæ, Stellatina, Tromentina, Sabatina, Arniensis: æque viginti quinque tribuum numerum explevere.

VI. De agro Pomptino ab L. Sicinio tribuno plebis actum ad frequentiore[m] jam populum, mobilior[em]que ad cupiditatem agri, quam fuerat. Et de Latino Hernicoque bello mentio facta in senatu, majoris belli cura, quod Etruria in armis erat, dilata est. Res ad Camillum tribunum militum consulari potestate rediit: collegæ additi quinque, Ser. Cornelius Maluginensis, Q. Servilius Fidenas sextum, L. Quinctius Cincinnatus, L. Horatius Pulvillus, P. Valerius. Principio anni aversæ curæ hominum sunt a bello Etrusco, quod fugientium ex agro Pomptino agmen repente inlatum in urbem adtulit, Antiates in armis esse, Latinorumque populos juventutem submisisse ad id bellum; eo abnuentes publicum fuisse consilium, quod non prohibitos tantummodo voluntarios dicerent militare, ubi vellent. Desierant jam ulla contemni bella: itaque senatus Diis agere gratias, quod Camillus in magistratu esset: dictatorem quippe dicendum eum fuisse, si privatus esset: et collegæ fateri, *regimen omnium rerum, ubi quid bellici terroris ingruat, in viro uno esse: sibi que destinatum in animo esse, Camillo submittere imperium: nec quidquam de majestate sua detractum credere, quod majestati ejus viri concessissent.* Conlaudatis ab senatu tribunis, et ipse Camillus, confusus animo, gratias egit. *Ingens, inde ait, onus a populo Romano sibi, qui se dictatorem jam quartum creasset, magnum a senatu talibus de se judiciis ejus ordinis, maximum tam honoratorum collegarum obsequio injungi. Itaque si quid laboris*

U. C. 369.
A. C. 383.

Antiates
in armis.

Camillo re-
gimen om-
nium re-
rum colle-
gæ permit-
tunt.

U. C. 369. *vigiliarumque adjici possit, certantem secum ipsum ad-*
 A. C. 383. *nisurum, ut tanto de se consensu civitatis opinionem,*
quæ maxima sit, etiam constantem efficiat. Quod ad
bellum atque Antiates adineat, plus ibi minarum,
quam periculi, esse: se tamen, ut nihil timendi, sic
nihil contemnendi auctorem esse. Circumsederi urbem
Romanam ab invidia et odio finitimorum: itaque et
ducibus pluribus et exercitibus administrandam rem-
publicam esse. Te, inquit, P. Valeri, socium imperii
consiliique, legiones mecum adversus Antiatem hostem
ducere placet: te, Q. Servili, altero exercitu instructo
paratoque, in urbe castra habere; intentum sive Etru-
ria se interim, ut nuper, sive nova hæc cura, Latini
atque Hernici, moverint. Pro certo habeo, ita rem
gesturum, ut patre, avo, teque ipso ac sex tribunatibus
dignum est. Tertius exercitus ex caussariis senioribus-
que a L. Quinctio scribatur, qui urbi mænibusque præ-
sidio sit. L. Horatius arma, tela, frumentum, quæ-
que belli alia tempora poscent, provideat. Te, Ser.
Corneli, præsidem hujus publici consilii, custodem reli-
gionum, comitorum, legum, rerum omnium urbana-
rum, collegæ facimus. Cunctis in partes muneris sui
benigne pollicentibus operam, Valerius, socius im-
perii lectus, adjecit; M. Furium sibi pro dictatore,
seque ei pro magistro equitum futurum. Proinde, quam
opinionem de unico imperatore, eam spem de bello ha-
berent. Se vero bene sperare, Patres, et de bello, et
de pace universaque republica, erecti gaudio, fre-
munt: nec dictatore umquam opus fore reipublicæ,
si tales viros in magistratu habeat, tam concordibus
junctos animis, parere atque imperare juxta paratos,
laudemque conferentes potius in medium, quam ex com-
muni ad se trahentes.

VII. Justitio indicto, delectuque habito, Furius U. C. 369.
 ac Valerius ad Satricum profecti: quo non Volscorum modo A. C. 382.
 juventutem Antiates ex nova subole lectam, sed ingentem Latinorum Hernicorumque conciverant ex integerrimis diutina pace populis: itaque novus hostis veteri adjunctus commovit animos militis Romani. Quod ubi aciem jam instruenti Camillo centuriones renunciaverunt, *turbatas militum mentes esse, segniter arma capta, cunctabundosque et resistentes egressos castris esse; quin voces quoque auditas, cum centenis hostibus singulos pugnatuos; et ægre inermem tantam multitudinem, nedum armatam, sustineri posse;* in equum insilit, et, ante signa obversus in aciem, ordines interequitans, *Quæ tristitia, milites, hæc, quæ insolita cunctatio est? Hostem, an me, an vos ignoratis? Hostis est quid aliud, quam perpetua materia virtutis gloriæque vestræ? Vos contra, me duce, (ut Falerios Veiosque captos, et in capta patria Gallorum legiones cæsas taceam) modo trigeminæ victoriæ triplicem triumphum ex his ipsis Volscis, et Æquis, et ex Etruria egistis. An me, quod non dictator vobis, sed tribunus, signum dedi, non agnoscitis ducem? neque ego maxima imperia in vos desidero; et vos in me nihil, præter me ipsum, intueri decet: neque enim dictatura mihi unquam animos fecit, ut ne exilium quidem admittit. Idem igitur omnes sumus: et, quum eadem omnia in hoc bellum adferamus, quæ in priora attulimus, eundem eventum belli expectemus. Simul concurreritis, quod quisque didicit ac consuevit, faciet. Vos vincetis, illi fugient.*

Oratio Camilli ad milites.

VIII. Dato deinde signo, ex equo desilit, et proximum signiferum, manu adreptum, secum in hostem rapit; *infer, miles, clamitans, signum: quod ubi*

Vincit Volscos.

U. C. 369. videre ipsum Camillum, jam ad munera corporis se-
 A. C. 383. necta invalidum, vadentem in hostes, procurrunt
 pariter omnes, clamore sublato, *Sequere imperato-
 rem*, pro se quisque clamantes. Emissum etiam sig-
 num Camilli jussu in hostium aciem ferunt; idque
 ut repeteretur, concitatos antesignanos. Ibi primum
 pulsum Antiatem, terroremque non in primam tan-
 tum aciem, sed etiam ad subsidiarios perlatum: nec
 vis tantum militum movebat, excitata præsentia
 ducis, sed quod Volseorum animis nihil terribilius
 erat, quam ipsius Camilli forte oblata species. Ita,
 quocumque se intulisset, victoriam secum haud du-
 biam trahebat: maxime id evidens fuit, quum, in
 levum cornu, prope jam pulsum, adrepto repente
 equo cum scuto pedestri, abvectus, conspectu suo
 prælium restituit, ostentans vincentem ceteram aci-
 em. Jam inclinata res erat, sed turba hostium et
 fuga inpediebatur, et longa cæde conficienda mul-
 tudo tanta fesso militi erat: quum repente ingen-
 tibus procellis fusus imber certam magis victoriam,
 quam prælium, diremit. Signo deinde receptui da-
 to, nox insecuta, quietis Romanis, perfecit bellum.
 Latini namque et Hernici, relictis Volscis, domos
 profecti sunt, malis consiliis pares adepti eventus.
 Volsci, ubi se desertos ab eis videre, quorum fiducia
 rebellaverant, relictis castris, mœnibus Satrici se
 includunt. Quos primo Camillus vallo circumdare,
 et aggere atque operibus obpugnare est adortus:
 quæ postquam nulla eruptione inpediri videt; mi-
 nus esse animi ratus in hoste, quam ut in eo tam
 lentæ spei victoriam exspectaret, cohortatus milites,
 ne, tamquam Veios obpugnantes, in opere longin-
 quo sese tererent, victoriam in manibus esse; in-

genti militum alacritate mœnia undique adgressus, U. C. 369.
 scalis oppidum cepit. Volsci abjectis armis sese A. C. 359.
 dediderunt.

IX. Ceterum animus ducis rei majori, Antio, iminebat : id caput Volscorum, eam fuisse originem proximi belli. Sed quia nisi magno adparatu, tormentis machinisque, tam valida urbs capi non poterat ; relicto ad exercitum collega, Romam est profectus, ut senatum ad excidendum Antium hortaretur. Inter sermonem ejus (credo, rem Antiatem diuturniorem manere, Diis cordi fuisse) legati ab Nepete ac Sutrio, auxilium adversus Etruscos petentes, veniunt, brevem occasionem esse ferendi auxilii memorantes : eo vim Camilli ab Antio fortuna avertit. Namque quum ea loca obposita Etruria, et velut claustra inde portæque essent ; et illis occupandi ea, quum quid novi molirentur, et Romanis recuperandi tuendique cura erat. Igitur senatui cum Camillo agi placuit, ut, omissio Antio, bellum Etruscum susciperet. Legiones urbanae, quibus Quinctius præfuerat, ei decernuntur : quamquam expertum exercitum adsuetumque imperio, qui in Volscis erat, mallet, nihil recusavit ; Valerium tantummodo imperii socium depoposcit. Quinctius Horatiusque successores Valerio in Volscis missi. Profecti ab urbe Sutrium Furius et Valerius partem oppidi jam captam ab Etruscis invenerunt ; ex parte altera, interseptis itineribus, ægre oppidanos vim hostium ab se arcentes. Quum Romani auxilii adventus, tum Camilli nomen celeberrimum apud hostes sociosque, et in præsentia rem inclinatum sustinuit, et spatium ad opem ferendam dedit. Itaque diviso exercitu, Camillus collegam, eam in partem

Bellum
 cum Etruscis
 Sutrium
 obsidentibus.

U. C. 369. circumductis copiis, quam hostes tenebant, mœnia
 A. C. 383. adgredi jubet, non tanta spe scalis capi urbem posse, quam ut, aversis eo hostibus, et oppidanis jam pugnando fessis laxaretur labor, et ipse spatium intrandi sine certamine mœnia haberet. Quod quum simul utrimque factum esset, ancepsque terror Etruscos circumstaret, et mœnia summa vi obpugnari, et intra mœnia esse hostem viderent; porta se, quæ una forte non obsidebatur, trepidi uno agmine eiecere. Magna cædes fugientium et in urbe et per agros est facta: plures a Furianis intra mœnia cæsi: Valeriani expeditiores ad persequendos fuere; nec ante noctem, quæ conspectum ademit, finem cædendi fecere. Sutrio recepto restitutoque sociis, Nepete exercitus ductus, quod per deditio- nem acceptum jam totum Etrusci habebant.

Nepete re-
cipitur.

X. Videbatur plus in ea urbe recipienda laboris fore; non in eo solum, quod tota hostium erat, sed etiam quod, parte Nepesinorum prodente civitatem, facta erat deditio. Mitti tamen ad principes eorum placuit, ut secernerent se ab Etruscis, fidemque, quam inplorassent ab Romanis, ipsi præstarent. Unde quum responsum adlatum esset, *nihil suæ potestatis esse, Etruscos mania custodiasque portarum tenere*; primo populationibus agri terror est oppidanis admotus: deinde, postquam deditio- nis, quam societatis, fides sanctior erat, fascibus sarmentorum ex agro conlatis, ductus ad mœnia exercitus, completisque fossis scalæ admotæ, et clamore primo inpetuque oppidum capitur. Nepesinis inde edictum, ut arma ponant; parci- que jussum inermi. Etrusci pariter armati atque inermes cæsi. Nepesinorum quoque auctores deditio- nis securi percussi: innoxia

multitudini redditæ res, oppidumque cum præsidio relictum. Ita, duabus sociis urbibus ex hoste receptis, victorem exercitum tribuni cum magna gloria Romam reduxerunt. Eodem anno ab Latinis A Latinis Hernicisque res repetitæ. Hernicisque res repetitæ, quæsitumque, cur per eos annos militem ex instituto non dedissent? Responsum frequenti utriusque gentis concilio est, *nec culpam in eo publicam, nec consilium fuisse, quod suæ juventutis aliqui apud Volscos militaverint: eos tamen ipsos pravi consilii pœnam habere, nec quemquam ex his reducem esse. Militis autem non dati causam, terrorem adsidium a Volscis fuisse, quam pestem adhaerentem lateri suo tot super alia aliis bellis exhauriri nequisse. Quæ relata Patribus magis tempus, quam causam, non visa belli habere.*

XI. Insequenti anno, A. Manlio, P. Cornelio, T. U. C. 370. A. C. 382. et L. Quinctiis Capitolinis, L. Papirio Cursore iterum, C. Sergio iterum tribunis consulari potestate, grave bellum foris, gravior domi seditio exorta: Bellum bellum a Volscis, adjuncta Latinorum atque Hernicorum defectione; seditio, unde minime timeri potuit, a patriciæ gentis viro et inclitæ famæ, M. Manlio Capitolino: qui ninius animi, quum alios principes sperneret, uni invideret, eximio simul honoribus atque virtutibus, M. Furio; ægre ferebat, solum eum in magistratibus, solum apud exercitus esse; tantum jam eminere, ut iisdem auspiciis creatos, non pro collegis, sed pro ministris habeat: quum interim, si quis vere æstimare velit, a M. Furio recuperari patria ex obsidione hostium non potuerit, nisi a se prius Capitolium atque arx servata esset: et ille, inter aurum accipiendum et spem pacis solutis animis, Gallos adgressus sit; ipse armatos capientesque urcem depulerit:

U. C. 370. *illius gloriæ pars virilis apud omnes milites sit, qui*
 A. C. 382. *simul vicerint; suæ victoriæ neminem omnium mortali-
 um socium esse. His opinionibus inflato animo, ad hoc vitio quoque ingenii vehemens et impotens, postquam inter Patres non, quantum æquum censebat, excellere suas opes animadvertit; primum omnium ex Patribus popularis factus, cum plebeiis magistratibus consilia communicare; criminando Patres, adliciendo ad se plebem, jam aura, non consilio, ferri, famæque magnæ malle, quam bonæ esse: et, non contentus agrariis legibus, quæ materia semper tribunis plebi seditionum fuisset, fidem moliri cœpit: acriores quippe æris alieni stimulos esse, qui non egestatem modo atque ignominiam minentur, sed nervo ac vinculis corpus liberum territent: et erat æris alieni magna vis, re damnosissima etiam divitiibus, ædificando contracta. Bellum itaque Volscum, grave per se, oneratum Latinorum atque Hernicorum defectione, in speciem causæ jactatum, ut major potestas quæreretur. Sed nova consilia Manlii magis compulere senatum ad dictatorem creandum. Creatus A. Cornelius Cossus magistrum equitum dixit T. Quinctium Capitolinum.*

A. Corne-
 lius Cossus
 dictator.

XII. Dictator, etsi majorem dimicationem propositam domi, quam foris, cernebat; tamen, seu quia celeritate ad bellum opus erat, seu victoria triumphoque dictaturæ ipsi vires se additurum ratus, delectu habito in agrum Pomptinum, quo a Volscis exercitum indictum audierat, pergit. Non dubito, præter satietatem, tot jam libris adsidua bella cum Volscis gesta legentibus illud quoque subcursorum, (quod mihi percensenti propiores temporibus harum rerum auctores miraculo fuit) unde toties victis

Volscis et Æquis subfecerint milites: quod quum ab antiquis tacitum prætermissumque sit; cuius tandem ego rei præter opinionem, quæ sua cuique conjectanti esse potest, auctor sim? Simile veri est, aut intervallis bellorum, sicut nunc in delectibus fit Romanis, alia atque alia subole juniorum ad bella instauranda toties nos esse: aut non ex iisdem semper populis exercitus scriptos, quamquam eadem semper gens bellum intulerit: aut innumerabilem multitudinem liberorum capitum in eis fuisse locis, quæ nunc, vix seminario exiguo militum relicto, servitia Romana ab solitudine vindicant. Ingens certe, (quod inter omnes auctores convenit) quamquam nuper Camilli ductu atque auspicio adiciæ res erant, Volscorum exercitus fuit: ad hoc Latini Hernicique accesserant, et Circeiensiū quidam, et coloni etiam a Velitris Romani. Dictator castris eo die positis, postero cum auspiciato processisset, hostiaque cæsa pacem Deum adorasset, lætus ad milites, jam arma ad propositum pugnae signum, sicut edictum erat, luce primum capientes, processit: *Nostra victoria est, milites, inquit, si quid Dii vatesque eorum in futurum vident: itaque, ut decet certæ spei plenos, et cum imparibus manus conseruturos, pilis ante pedes positis, gladiis tantum dextras armemus: ne procurri quidem ab acie velim, sed obnisos vos stabili gradu inpetum hostium excipere. Ubi illi vana iniecerint missilia, et effusi stantibus vobis se intulerint, tum micent gladii, et veniat in mentem unicuique, Deos esse, qui Romanum adjuvent; Deos, qui secundis avibus in prælium miserint. Tu, T. Quincti, equitem intentus ad primum initium moti certaminis teneas: ubi hæere jam aciem conlato pede videris, tum*

U. C. 370.
A. C. 382.

Unde Volscis et Æquis toties victis subfecerint milites.

Dictatoris oratio ad milites.

U. C. 370. *terrorem equestrem occupatis alio pavore infer : invectusque ordines pugnantium dissipa.* Sic eques, sic pedes, ut præceperat, pugnant : nec dux legiones, nec fortuna fefellit ducem.

Victi Volsci.

XIII. Multitudo hostium, nulli rei, præterquam numero, freta, et oculis utramque metiens aciem, temere prælium iniit, temere omisit : clamore tantum missilibusque telis et primo pugnae inpetu ferox, gladios et conlatum pedem et vultum hostis, ardore animi micantem, ferre non potuit. Impulsa frons prima, et trepidatio subsidiis inlata, et suum terrorem intulit eques : rupti inde multis locis ordines, motaque omnia, et fluctuanti similis acies erat : deinde, postquam, cadentibus primis, jam ad se quisque perventuram cædem cernebat, terga vertunt. Instare Romanus ; et, donec armati conferrique abibant, peditum labor in persequendo fuit : postquam jactari arma passim, fugaque per agros spargi aciem hostium animadversum est ; tum equitum turmae emissæ, dato signo, ne, in singulorum morando cæde, spatium ad evadendum interim multitudini darent : satis esse, missilibus ac terrore impedire cursum, obequitandoque agmen teneri, dum adsequi pedes et justa cæde conficere hostem posset. Fugæ sequendique non ante noctem finis fuit : capta quoque ac direpta eodem die castra Volcorum, prædaque omnis, præter libera corpora, militi concessa est. Pars maxima captivorum ex Latinis atque Hernicis fuit : nec hominum de plebe, ut credi posset mercede militasse, sed principes quidam juventutis inventi, manifesta fides, publica ope Volscos hostes adjutos. Circeiensium quoque quidam cogniti, et coloni a Velitris : Romanque omnes

missi percunctantibus primoribus Patrum eadem, U. C. 370.
 quæ dictatori, defectionem sui quisque populi, haud A. C. 382.
 perplexe indicavere.

XIV. Dictator exercitum in stativis tenebat, minime dubius, bellum cum his populis Patres jussuros; quum major domi exorta moles coëgit adcirci Romam eum, gliscente in dies seditione, quam solito magis metuendam auctor faciebat: non enim Manliana seditio.
 jam orationes modo M. Manlii, sed facta, popularia in speciem, tumultuosa eadem, qua mente fierent, intuenda erant. Centurionem, nobilem militaribus factis, judicatum pecuniæ quum duci vidisset, medio foro cum caterva sua adcurrit, et manum injecit: vociferatusque de superbia Patrum, ac crudelitate fœneratorum, et miseriis plebis, virtutibus ejus viri fortunaque; *Tum vero ego, inquit, nequidquam hac dextra Capitolium arcemque servaverim, si civem commilitonemque meum, tamquam Gallis victoribus captum, in servitutem ac vincula duci videam.* Inde rem creditori palam populo solvit, libraque et ære liberatum emittit, Deos atque homines obstantem, *ut M. Manlio, liberatori suo, parenti plebis Romanæ, gratiam referant.* Acceptus extemplo in tumultuosam turbam et ipse tumultum augebat, cicatrices acceptas Veienti, Gallico, aliisque deinceps bellis ostentans. *Se militantem, se restituentem ever-
 sos penates, multiplici jam sorte exsoluta, mergentibus
 semper sortem usuris, obrutum fenore esse: videre lu-
 cem, forum, civium ora, M. Manlii opera: omnia pa-
 rentum beneficia ab illo se habere: illi devovere cor-
 poris vitæque ac sanguinis quod supersit: quodcumque
 sibi cum patria, penatibus publicis ac privatis juris
 fuerit, id cum uno homine esse.* His vocibus instinc-

U. C. 370. ta plebes quum jam unius hominis esset, addita
 A. C. 362. alia commotioris ad omnia turbanda consilii res.
 Fundum in Veienti, caput patrimonii, subjecit præconi: *Ne quem vestrum, inquit, Quirites, donec quidquam in re mea supererit, judicatum addictumve duci patiar.* Id vero ita accendit animos, ut per omne fas ac nefas secuturi vindicem libertatis viderentur. Ad hoc domi, concionantis in modum, sermones pleni criminum in Patres: inter quos, quum omisso discrimine, vera an vana jaceret, *thesauros Gallici auri occultari a Patribus jecit: nec jam possidendis publicis agris contentos esse, nisi pecuniam quoque publicam avertant: ea res si palam fiat, exsolvi plebem ære alieno posse.* Quæ ubi objecta spes est, enimvero indignum facinus videri, quum conferendum ad redimendam civitatem a Gallis aurum fuerit, tributo conlationem factam: idem aurum, ex hostibus captum, in paucorum prædam cecidisse. Itaque exsequabantur quærendo, ubi tantæ rei furtum occultaretur; differenteque, et tempore suo se indicaturum dicente, ceteris omissis, eo versæ erant omnium curæ: adparebatque, nec veri indicii gratiam mediam, nec falsi obfensionem fore.

Dictator in urbem ad-citus.

Manlium vocat.

XV. Ita suspensis rebus dictator, aditus ab exercitu, in urbem venit: postero die senatu habito, quum, satis periclitatus voluntates hominum, discedere senatum ab se vetuisset, stipatus ea multitudine, sella in comitio posita, viatorem ad M. Manlium misit: qui, dictatoris jussu vocatus, quum signum suis dedisset, adesse certamen, agmine ingenti ad tribunal venit. Hinc senatus, hinc plebs, suum quisque intuentes ducem, velut in acie constiterant. Tum dictator, silentio facto, *Utinam, inquit, mihi*

Patribusque Romanis ita de ceteris rebus cum plebe conveniat, quemadmodum, quod ad te attinet eamque rem, quam de te sum quæsiturus, conventurum satis confido. Spem factam a te civitati video, fide incolumi, ex thesauris Gallicis, quos primores Patrum occultent, creditum solvi posse. Cui ego rei tantum abest ut impedimento sim, ut contra te, M. Manli, adhorter, liberes favore plebem Romanam : et istos, incubantes publicis thesauris, ex præda clandestina evolvas. Quod nisi facis, sive quod et ipse in parte prædæ sis, sive quia vanum indicium est, in vincula te duci jubebo, nec diutius patiar, a te multitudinem fallaci spe concitari. Ad ea Manlius, nec se fefellisse, ait, non adversus Volscos toties hostes, quoties Patribus expediat, nec adversus Latinos Hernicosque, quos falsis criminibus in arma agant, sed adversus se ac plebem Romanam, dictatorem creatum esse. Jam, omisso bello, quod simulatum sit, in se inpetum fieri ; jam dictatorem profiteri patrociniium feneratorum adversus plebem : jam sibi ex favore multitudinis crimen et perniciem quæri. Obfendit, inquit, te, A. Corneli, vosque, Patres conscripti, circumfusa turba lateri meo ? Quin eam diducitis a me singuli vestris beneficiis, intercedendo, eximendo de nervo cires vestros, prohibendo judicatos addictosque duci, ex eo, quod affluit opibus vestris, sustinendo necessitates aliorum ? Sed quid ego vos, de vestro inpendatis, hortor ? Sortem aliam ferte : de capite deducite, quod usuris pernumeratum est : jam nihilo mea turba, quam ullius, conspectior erit. At enim, quid ita solus ego civium curam ago ? nihilo magis, quod respondeam, habeo, quam si quæras, quid ita solus Capitolium arcemque serraverim. Et tum universis, quam potui, opem tuli,

U. C. 370.

A. C. 382.

U. C. 370 *et nunc singulis feram. Nam quod ad thesauros Gal-*
 A. C. 382. *licos adinet, rem, suapte natura facilem, difficilem*
interrogatio facit: cur enim quæritis, quod scitis? cur,
quod in sinu vestro est, excuti jubetis potius, quam po-
natis, nisi aliqua fraus subest? Quo magis argui præ-
stigias jubetis vestras, eo plus vereor, ne abstuleritis
observantibus etiam oculos. Itaque non ego, vobis ut
indicem prædas vestras, sed vos id cogendi estis, ut in
medium proferatis.

XVI. Quum mittere ambages dictator juberet, et aut peragere verum indicium cogeret, aut fateri facinus insimulati falso crimine senatus, oblatæque vani furti invidiæ; negantem, arbitrio inimicorum se locuturum, in vincula duci jussit. Adreptus a viatore, *Jupiter, inquit, optime maxime, Junoque Regina, ac Minerva, ceterique Dii Deaque, qui Capitolium arcemque incolitis, siccine vestrum militem ac præsidem sinitis vexari ab inimicis? Hæc dextra, qua Gallos fudi a delubris vestris, jam in vinculis et catenis erit? Nullius nec oculi nec aures indignitatem ferebant: sed invicta sibi quædam patientissima justi imperii civitas fecerat: nec adversus dictatoriam vim aut tribuni plebis, aut ipsa plebs, adtolere oculos aut hiscere audebant. Conjecto in carcerem Manlio, satis constat, magnam partem plebis vestem mutasse, multos mortales capillum ac barbam promississe, obversatamque vestibulo carceris mœstam turbam. Dictator de Volscis triumphavit: invidiæque magis triumphus, quam gloriæ, fuit. Quippe domi, non militiæ, partum eum; ac tumque de cive, non de hoste, fremebant: unum defuisse tantum superbiæ, quod non M. Manlius ante currum sit ductus. Jamque haud procul se-*

Manlius in carcerem missus.

ditione res erat : cujus leniendæ caussa, postulante U. C. 370.
 nullo, largitor voluntarius repente senatus factus, A. C. 392.
 Satricum coloniani duo millia civium Romanorum
 deduci jussit : bina jugera et semisses agri adsignati.
 Quod quum et parvum et paucis datum, et mercedem esse prodendi M. Manlii interpretarentur ; remedio irritatur seditio : et jam magis insignis et sordibus et facie reorum turba Manliana erat, amotusque post triumphum abdicatione dictaturæ terror et linguam et animos liberaverat hominum.

XVII. Audiebantur itaque propalam voces exprobrantium multitudini, *quod defensores suos semper in præcipitem locum favore tollat, deinde in ipso discrimine periculi destituat. Sic Sp. Cassium, in agros plebem vocantem, sic Sp. Mælium, ab ore civium famem suis inpensis propulsantem, obpressos ; sic M. Manlium, mersam et obrutam fenore partem civitatis in libertatem ac lucem extrahentem, proditum inimicis. Saginare plebem populares suos, ut jugulentur. Hocine patiendum fuisse, si ad nutum dictatoris non responderit vir consularis ? Fingerent mentitum ante, atque ideo non habuisse, quod tum responderet : cui servo unquam mendaciæ pœnam vincula fuisse ? Non observatam esse memoriam noctis illius, quæ pene ultima atque æterna nomini Romano fuerit ? non speciem agminis Gallorum, per Tarpeiam rupem scandentis ? non ipsius M. Manlii, qualem eum armatum, plenum sudoris ac sanguinis, ipso pene Jove erepto ex hostium manibus, vidissent ? Selibrisne farris gratiam servatori patriæ relatum ? et quem prope cœlestem, cognomine certe Capitolino Jovi parem, fecerint, eum pati vinctum in carcere, in tenebris, obnoxiam carnificis ar-*

Querelæ ad multitudinem de pro-dito Manlio.

Manlius e
carcere
educitur.

bitrio ducere animam? Adeo in uno omnibus satis auxilii fuisse, nullam opem in tam multis uni esse? Jam ne nocte quidem turba ex eo loco dilabebatur, refracturosque carcerem minabantur: quum remisso, id quod crepturi erant, ex senatusconsulto Manlius vinculis liberatur: quo facto non seditio finita, sed dux seditioni datus est. Per eosdem dies Latinis et Hernicis, simul colonis Circeiensibus et a Velitris, purgantibus se Volsci crimine belli, captivosque repentibus, ut suis legibus in eos animadverterent, tristia responsa reddita; tristiora colonis, quod cives Romani patriæ obpugnandæ nefanda consilia inissent. Non negatum itaque tantum de captivis; sed, in quo ab sociis tamen temperaverant, denunciatum senatus verbis, facesserent prope ex urbe, ab ore atque oculis populi Romani, ne nihil eos legationis jus, externo non civi comparatum, tegetet.

XVIII. Recrudescente Manliana seditione, sub exitu anni comitia habita, creatique tribuni militum consulari potestate ex Patribus Ser. Cornelius U. C. 371. Maluginensis tertium, P. Valerius Potitus iterum, A. C. 381. M. Furius Canillus, Ser. Sulpicius Rufus iterum, C. Papirius Crassus, T. Quinctius Cincinnatus secundum. Cujus principio anni et Patribus et plebi peropportune externa pax data: plebi, quod non avocata delectu spem cepit, dum tam potentem haberet ducem, fœnoris expugnandi; Patribus, ne quo externo terrore avocarentur animi ab sanandis domesticis malis. Igitur, quum pars utraque acrior aliquanto coorta esset, in propinquum certamen aderat et Manlius: advocata domum plebe, cum principibus novandarum rerum interdium noctuque

consilia agit, plenior aliquanto animorum irarum-
 que, quam antea fuerat. Iram accenderat igno-
 minia recens in animo ad contumeliam inexperto :
 spiritus dabat, quod nec ausus esset idem in se dic-
 tator, quod in Sp. Mælio Cincinnatus Quinctius fe-
 cisset ; et vinculorum suorum invidiam non dicta-
 tor modo abdicando dictaturam fugisset, sed ne se-
 natus quidem sustinere potuisset. His simul in-
 flatus exacerbatusque jam per se accensos incitabat
 plebis animos : *Quousque tandem ignorabitis vires*
vestras, quas natura ne belluas quidem ignorare vo-
luit ? numerate saltem, quot ipsi sitis, quot adversa-
rios habentis. Si singuli singulos adgressuri essetis,
tamen acrius crederem vos pro libertate, quam illos
pro dominatione, certaturos. Quot enim clientes cir-
ca singulos fuistis patronos, tot nunc adversus unum
hostem eritis. Ostendite modo bellum ; pacem habe-
bitis. Videant vos paratos ad vim ; jus ipsi remit-
tent. Audendum est aliquid universis, aut omnia sin-
gulis patienda. Quousque me circumspectabitis ? Ego
quidem nulli vestrum decero : ne fortuna mea desit, vi-
dete. Ipse vindex vester, ubi visum inimicis est, nul-
lus repente fui : et vidistis in vincula duci universi
eum, qui a singulis vobis vincula depuleram. Quid
sperem, si plus in me audeant inimici ? an exitum Cas-
sii Mæliique expectem ? Bene facitis, quod abomina-
mini : Dii prohibebunt hæc : sed nunquam propter
me de cælo descendant. Vobis dent mentem, oportet,
ut prohibeatis : sicut mihi dederunt armato togatoque,
ut vos a barbaris hostibus, a superbis defenderem civi-
bus. Tam parvus animus tanti populi est, ut semper
vobis auxilium adversus inimicos satis sit ? nec ullum,
nisi quatenus imperari vobis sinatis, certamen adversus

U. C. 371.
A. C. 381.

Oratio sedi-
tiosa Man-
lii.

U. C. 371. *Patres noritis ? Nec hoc natura insitum vobis est, sed*
 A. C. 381. *usu possidemini. Cur enim adversus externos tantum animorum geritis, ut imperare illis æquum censeatis ? quia consuestis cum eis pro imperio certare, adversus hos tentare magis, quam tueri, libertatem. Tamen qualescumque duces habuistis, qualescumque ipsi fuistis, omnia adhuc, quantacumque petistis, obtinuistis seu vi, seu fortuna vestra : tempus est, etiam majora conari. Experimini modo et vestram felicitatem, et me (ut spero) feliciter expertum : minore negotio, qui imperet Patribus, inponetis, quam, qui resisterent imperantibus, inposuistis. Solo æquandæ sunt dictaturæ consulatusque, ut caput ad tollere Romana plebes possit. Proinde adeste, prohibete jus de pecuniis dici : ego me patronum profiteor plebis, quod mihi cura mea et fides nomen induit. Vos si quo insigni magis imperii honorisve nomine vestrum adpellabitis ducem, eo utemini potentiore ad obtinenda ea, que vultis. Inde de regno agendi ortum initium dicitur : sed nec cum quibus, nec quem ad finem consilia pervenerint, sat planum traditur.*

Senatus de
 coërcendo
 Manlio agi-
 tat.

XIX. At in parte altera senatus de secessione, in domum privatam, plebis, forte etiam in arce positam, et imminenti mole libertati, agitat. Magna pars vociferantur, *Servilio Ahala opus esse, qui non in vincula duci jubendo irritet publicum hostem, sed unius jactura civis jiniat intestinum bellum.* Decurritur ad leniorem verbis sententiam, vim tamen eandem habentem, *Ut videant magistratus, ne quid ex perniciosis consiliis M. Manlii respublica detrimenti capiat.* Tum tribuni consulari potestate, tribuni-que plebi (nam et, quia eundem et suæ potestatis, quem libertatis omnium, finem cernebant, Patrum

auctoritati se dediderant) hi tum omnes, quid opus factu sit, consultant. Quum præter vim et cædem nihil cuiquam obcurreret, eam autem ingentis dimicationis fore adpareret; tum M. Mænius et Q. Publilius tribuni plebis, *Quid Patrum et plebis certamen facimus, quod civitatis esse adversus unum pestiferum civem debet? Quid cum plebe adgredimur eum, quem per ipsam plebem tutius adgredi est, ut suis ipse oneratus viribus ruat? Diem dicere ei nobis in animo est: nihil minus populare quam regnum est. Simul multitudo illa non secum certari viderint, et ex advocatis iudices facti erunt, et accusatores de plebe, patricium reum intuebuntur, et regni crimen in medio; nulli magis, quam libertati, favebunt, suæ.*

XX. Adprobantibus cunctis, diem Manlio dicunt: quod ubi est factum, primo commota plebs est, utique postquam sordidatum reum viderunt; nec cum eo non modo Patrum quemquam, sed ne cognatos quidem aut adfines, postremo ne fratres quidem A. et T. Manlios: quod ad eum diem nunquam usu venisset, ut in tanto discrimine non et proximi vestem mutarent. Ap. Claudio in vincula ducto, C. Claudium inimicum Claudiamque omnem gentem sordidatam fuisse: consensu obprimi popularem virum, quod primus a Patribus ad plebem defecisset. Quum dies venit, quæ, præter cætus multitudinis seditiosasque voces, et largitionem et fallax indicium, pertinentia proprie ad regni crimen ab accusatoribus objecta sint reo, apud neminem auctorem invenio: nec dubito haud parva fuisse, quum damnandi mora plebi non in causa, sed in loco, fuerit. Illud notandum videtur, ut sciant homines, quæ et quanta decora fœda cupiditas regni

U. C. 371.
A. C. 381.

Manlio dies
dicitur a tr.
pl.

U. C. 371. non ingrata solum, sed invisâ etiam, reddiderit.

A. C. 381. Homines prope quadringentos produxisse dicitur, quibus sine fœnore expensas pecunias tulisset, quorum bona venire, quos duci addictos prohibuisset. Ad hæc, decora quoque belli non commemorasse tantum, sed protulisse etiam conspicienda; spolia hostium cæsorum ad triginta, dona imperatorum ad quadraginta: in quibus insignes duas murales coronas, civicas octo. Ad hæc servatos ex hostibus cives produxisse; inter quos C. Servilium magistrum equitum absentem nominatum: et quum ea quoque, quæ bello gesta essent, pro fastigio rerum oratione etiam magnifica, facta dictis æquando, memorasset, nudasse pectus insigne cicatricibus bello acceptis; et identidem, Capitolium spectans, Jovem Deosque alios devocasse ad auxilium fortunarum suarum: precatusque esse, ut, quam mentem sibi Capitolinam arcem protegenti ad salutem populi Romani dedissent, eam populo Romano in suo discrimine darent: et orasse singulos universosque, ut Capitolium atque arcem intuentes, ut ad Deos immortales versi, de se judicarent. In Campo Martio quum centuriatim populus citaretur, et reus, ad Capitolium manus tendens, ab hominibus ad Deos preces avertisset; adparuit tribunis, nisi oculos quoque hominum liberassent ab tanti memoria decoris, numquam fore in præoccupatis beneficio animis vero crimini locum. Ita predicta die, in Pætelinum lucum extra portam Nomentanam, unde conspectus in Capitolium non esset, Damnatur. concilium populi indictum est: ibi crimen valuit, et obstinatis animis triste judicium, invisumque etiam judicibus, factum. Sunt qui per duumviros, qui de

perduellione anquirerent, creatos, auctores sint damnatum: tribuni de saxo Tarpeio dejecerunt: locusque idem in uno homine et exiniæ gloriæ monumentum et pœnæ ultimæ fuit. Adjectæ mortuo notæ sunt: publica una; quod, quum domus ejus fuisset, ubi nunc ædes atque officina Monetæ est, latum ad populum est, ne quis patricius in arce aut Capitolio habitaret: gentilicia altera; quod gentis Manliæ decreto cautum est, ne quis deinde M. Manlius vocaretur. Hunc exitum habuit vir, nisi in libera civitate natus esset, memorabilis. Populum brevi, postquam periculum ab eo nullum erat, per se ipsas recordantem virtutes, desiderium ejus tenuit: pestilentia etiam brevi consecuta, nullis obcurrentibus tantæ cladis caussis, ex Manliano supplicio magnæ parti videri orta: violatum Capitolium esse sanguine servatoris: nec Diis cordi fuisse pœnam ejus oblatam prope oculis suis, a quo sua templa erepta e manibus hostium essent.

XXI. Pestilentiam inopia frugum, et vulgatam U. C. 372.
 utriusque mali famam anno insequente multiplex A. C. 360.
 bellum excepit, L. Valerio quartum, A. Manlio tertium, Ser. Sulpicio tertium, L. Lucretio, L. Æmilio tertium, M. Trebonio, tribunis militum consulari potestate. Hostes novi, præter Volscos velut sorte quadam prope in æternum exercendo Romano militi datos, Circeiosque et Velitras colonias jamdiu molientes defectionem, et suspectum Latium, Lanuvini etiam, quæ fidelissima urbs fuerat, subito exorti. Id Patres rati contemptu accidere, quod Veliternis civibus suis tamdiu impunita defectio esset, decreverunt, ut primo quoque tempore ad populum

Novi hostes
Lanuvini.

ferretur de bello eis indicendo : ad quam militiam quo paratior plebes esset, quinqueviros Pomptino agro dividendo, et triumviros Nepete coloniae deducendae creaverunt. Tum, ut bellum juberent, latum ad populum est : et, nequidquam dissuadentibus tribunis plebis, omnes tribus bellum jusserunt. Adparatum eo anno bellum est ; exercitus propter pestilentiam non eductus : eaque cunctatio colonis spatium dederat deprecandi senatum ; et magna hominum pars eo, ut legatio supplex Romam mitteretur, inclinabat : ni privato (ut fit) periculo publicum implicitum esset, auctoresque defectionis ab Romanis, metu ne, soli crimini subjecti, piacula irae Romanorum dederentur, avertissent colonias a consiliis pacis. Neque in senatu solum per eos legatio impedita est, sed magna pars plebis incitata, ut praedatum in agrum Romanum exirent : haec nova injuria exturbavit omnem spem pacis. De Praenestinatorum quoque defectione eo anno primum fama exorta : arguentibusque eos Tusculanis, et Gabinis, et Lavicanis, quorum in fines incursatum erat, ita placide ab senatu responsum est, ut minus credi de criminibus, quia nollent ea vera esse, adpareret.

U. C. 372. XXII. Insequenti anno Sp. et L. Papirii, novi
 A. C. 379. tribuni militum consulari potestate, Velitras legiones duxere ; quatuor collegis Ser. Cornelio Maduginense quartum, Q. Servilio, Ser. Sulpicio, L. Aemilio quartum, tribunis ad praesidium urbis, et si qui ex Etruria novi motus nunciarentur, (omnia enim inde suspecta erant) relicis. Ad Velitras adversus majora pene auxilia Praenestinatorum, quam ipsam colonorum multitudinem, secundo proelio pug-

natum est ; ita ut propinquitas urbis hosti et causa maturioris fugæ, et unum ex fuga receptaculum esset. Oppidi obpugnatione tribuni abstinere ; quia et anceps erat, nec in perniciem coloniæ pugnandum censebant. Literæ Romam ad senatum cum victoriæ nunciis, acriores in Prænestinum, quam in Veliternum hostem, missæ. Itaque ex senatusconsulto populique jussu bellum Prænestinis indicitum : qui, conjuncti Volscis, anno insequente Satricum, coloniam populi Romani pertinaciter a colonis defensam, vi expugnarunt, sœdeque in captis exercuere victoriam. Eam rem ægre passi Romani, M. Furium Camillum septimum tribunum militum creavere : additi collegæ A. et L. Postumii Regillenses, ac L. Furius, cum L. Lucretio et M. Fabio Ambusto. Volscum bellum M. Furio extra ordinem decretum : adjutor ex tribunis sorte L. Furius datur ; non tam e republica, quam ut collegæ materia ad omnem laudem esset ; et publice, quod rem temeritate ejus prolapsam restituit ; et privatim, quod ex errore gratiam potius ejus sibi, quam suam gloriam, petiit. Exactæ jam ætatis Camillus erat, comitiisque jurare parato in verba excusandæ valetudini solita consensus populi restiterat : sed vegetum ingenium in vivido pectore vigebat, virebatque integris sensibus, et civiles jam res haud magnopere obeuntem bella excitabant. Quatuor legionibus quaternûm nullium scriptis, exercitu indicto ad portam Esquilinam in posterum diem, ad Satricum profectus. Ibi eum expugnatores coloniæ haudquaquam percusi, fidentes militum numero, quo aliquantum præstabant, opperiebantur : postquam adpropinquare Romanos sense-

U. C. 374.

A. C. 375.

Bellum
Volscum.

U. C. 374. runt, extemplo in aciem procedunt, nihil dilatari,
 A. C. 378. quin periculum summæ rerum facerent : ita paucitati hostium nihil artes imperatoris unici, quibus solis confiderent, profuturas esse.

XXIII. Idem ardor et in Romano exercitu erat, et in altero duce : nec præsentis dimicationis fortunam ulla res, præterquam unius viri consilium atque imperium, morabatur : qui occasionem juven-darum ratione virium trahendo bello quærebat. Eo magis hostis instare ; nec jam pro castris tantum suis explicare aciem, sed procedere in medium campi, et vallo prope hostium signa inferendo, superbam fiduciam virium ostentare. Id ægre patiebatur Romanus miles ; multo ægrius alter ex tribunis militum L. Furius, ferox quum ætate et ingenio, tum multitudinis, ex incertissimo sumentis animos, spe inflatus. Hic per se jam milites incitatos insuper instigabat elevando, qua una poterat, ætate auctoritatem collegæ : *Juvenibus bella data, dictitans, et cum corporibus vigere et deflorescere animos ; cunctatorem ex acerrimo bellatore factum ; et, qui adveniens castra urbesque primo inpetu rapere sit solitus, eum residem intra vallum tempus terere : quid accessurum suis, decessurumve hostium viribus sperantem ? quam occasionem, quod tempus, quem insidiis instruendis locum ? frigere ac torpere senis consilia. Sed Camillo quum vitæ satis, tum gloriæ esse : quid adtinere, cum mortali corpore uno, civitatis, quam immortalis esse deceat, pati consenescere vires ?* His sermonibus tota in se averterat castra : et, quum omnibus locis posceretur pugna, *Sustinere, inquit, M. Furi, non possumus inpetum militum : et hostis, cujus animos cunctando auicimus, jam minime tole-*

L. Furius te-
 meritas.

randa superbia insultat. Cede unus omnibus, et paterere te vinci consilio, ut maturius bello vincas. Ad ea Camillus: *Quæ bella suo unius auspicio gesta ad eam diem essent, negare in eis neque se, neque populum Romanum, aut consilii sui, aut fortunæ pœnituisse: nunc scire, se collegam habere jure imperioque parem, vigore ætatis præstantem. Itaque se, quod ad exercitum adtineat, regere consuesse, non regi: collegæ imperium se non posse impedire. Diis bene juvantibus ageret, quod e republica duceret. Ætati suæ se veniam etiam petere, ne in prima acie esset: quæ senis munia in bello sint, iis se non defuturum. Id a Diis immortalibus precari, ne qui casus suum consilium laudabile efficiat. Nec ab hominibus salutaris sententia, nec a Diis tam piæ preces auditæ sunt: primam aciem auctor pugnæ instruit, subsidia Camillus firmat, validamque stationem pro castris obponit: ipse edito loco spectator intentus in eventu alieni consilii constitit.*

U. C. 374.
A. C. 378.

Camilli
moderatio.

Pugna cum
Volscis.

XXIV. Simul primo concursu concrepuere arma, hostis dolo, non metu, pedem retulit: lenis ab tergo clivus erat inter aciem et castra: et quod multitudo subpeditabat, aliquot validas cohortes in castris armatas instructasque reliquerant, quæ inter commissum jam certamen, ubi vallo adpropinquasset hostis, erumperent. Romanus, cedentem hostem effuse sequendo in locum iniquum pertractus, opportunus huic eruptioni fuit: versus itaque in victorem terror, et novo hoste, et supina valle Romanam inclinavit aciem. Instant Volsci recentes, qui è castris inpetum fecerant; integrant et illi pugnam, qui simulata cesserant fuga. Jam non recipiebat se Romanus miles; sed, inmemor recentis

Primo Romanis
inprospera.

U. C. 374. ferociæ veterisque decoris, terga passim dabat, at-
 A. C. 378. que effuso cursu castra repetebat : quum Camillus,
 subjectus a circumstantibus in equum, et raptim
 subsidiis obpositis, *Hæc est, inquit, milites, pugna,
 quam poposcistis? Quis homo, quis Deus est, quem
 accusare possitis? vestra illa temeritas, vestra igna-
 via hæc est. Secuti alium ducem, sequimini nunc Ca-
 millum; et, quod ductu meo soletis, vincite. Quid
 vallum et castra spectatis? neminem vestrum illa, nisi
 victorem, receptura sunt. Pudor primo tenuit effu-
 sos: inde, ut circumagi signa, obvertique aciem vi-
 derunt in hostem, et dux, præterquam quod tot in-
 signis triumphis, etiam ætate venerabilis, inter pri-
 ma signa (ubi plurimus labor periculumque erat)
 se obferbat, increpare singuli se quisque et alios,
 et adhortatio in vicem totam alacri clamore perva-
 sit aciem. Neque alter tribunus rei defuit: sed,
 missus a collega restitente peditum aciem ad equi-
 tes, non castigando, (ad quam rem leviolem ancto-
 rem eum culpæ societas fecerat) sed, ab imperio
 totas ad preces versus, orare singulos universosque,
*ut se, reum fortunæ ejus dici, crimine excimerent. Ab-
 nuente ac prohibente collega, temeritatis me omnium
 potius socium, quam unius prudentiæ, dedi. Camillus
 in utraque vestra fortuna suam gloriam videt: ego,
 ni restituitur pugna, (quod miserrimum est) fortu-
 nam cum omnibus, infamiam solus sentiam. Opti-
 mum visum est, in fluctuantem aciem tradi equos,
 et pedestri pugna invadere hostem. Eunt insignes
 armis animisque, qua premi parte maxime peditum
 copias vident: nihil, neque apud duces, neque apud
 milites, remittitur a summo certamine animi. Sen-
 sit ergo eventus virtutis enisæ opem: et Volsci,**

qua modo simulato metu cesserant, ea in veram U. C. 374.
 fugam effusi, magna pars et in ipso certamine, et A. C. 378.
 post in fuga cæsi: ceteri in castris, quæ capta
 eodem impetu sunt, plures tamen capti, quam oc-
 cisi.

XXV. Ubi in recensendis captivis quum Tuscu-
 lani aliquot noscitantur, secreti ab aliis ad tribu-
 nos adducuntur, percunctantibusque fassi, publico
 consilio se militasse: cujus tam vicini belli metu
 Camillus motus, *extemplo se Romam captivos ductu-
 rum*, ait, *ne Patres ignari sint, Tusculanos ab socie-
 tate descisse: castris exercituique interim, si videatur,
 præsit collega.* Documento unus dies fuerat, ne sua
 consilia melioribus præferret: nec tamen aut ipsi,
 aut in exercitu cuiquam satis placato animo Ca-
 millus laturus culpam ejus videbatur, qua data in
 tam præcipitem casum respublica esset; et quum
 in exercitu, tum Romæ constans omnium fama
 erat, quum varia fortuna in Volscis gesta res esset,
 adversæ pugnæ fugæque in L. Furio culpam, secun-
 dæ decus omne penes M. Furium esse. Introduc-
 tis in senatum captivis, quum bello persequendos
 Tusculanos Patres censuissent, Camilloque id bel-
 lum mandassent; adiutorem sibi ad eam rem unum Bellum
 petit: permissoque, ut ex collegis optaret, quem Tusculanis
 vellet, contra spem omnium L. Furium optavit: indictum.
 qua moderatione animi quum collegæ levavit infamiam,
 tum sibi gloriam ingentem peperit. Nec
 fuit cum Tusculanis bellum: pace constanti vim A Tuscu-
 Romanam arceverunt, quam armis non poterant. lanis pace
 Intransibiles fines Romanis, non demigratum ex pro- constanti
 pinquis itineris locis, non cultus agrorum intermis- propulsa-
 sus: patentibus portis urbis, togati obviam fre- tum.

U. C. 374. quentes imperatoribus processere: comneatus ex-
 A. C. 378. ercitus comiter in castra ex urbe et ex agris deve-
 hitur. Camillus, castris ante portas positis, ead-
 demne forma pacis, quæ in agris ostentaretur, etiam
 intra mœnia esset, scire cupiens; ingressus urbem,
 ubi patentem januas, et tabernis apertis proposita
 omnia in medio vidit, intentosque opifices suo
 quemque operi, et ludos literarum strepere discen-
 tium vocibus, ac repletas semitas, inter vulgus ali-
 ud, puerorum et mulierum huc atque illuc euntium,
 qua quemque suorum usum causæ ferrent; nihil
 usquam, non pavidis modo, sed ne mirantibus qui-
 dem simile; circumspiciebat omnia, inquirens ocu-
 lis, ubinam bellum fuisset: adeo nec amotæ rei us-
 quam, nec oblatae ad tempus vestigium ullum erat:
 sed ita omnia constanti tranquilla pace, ut eo vix
 fama belli perlata videri posset.

XXVI. Victus igitur patientia hostium, senatum
 eorum vocari jussit. *Soli adhuc, inquit, Tusculani,
 vera arma verasque vires, quibus ab ira Romanorum
 vestra tutaremini, invenistis. Ite Romam ad senatum:
 æstimabunt Patres, utrum plus ante pœnæ, an nunc
 veniæ meriti sitis: non præcipiam gratiam publici be-
 neficii: deprecandi potestatem a me habueritis; pre-
 cibus eventum vestris senatus, quem videbitur, dabit.*
 Postquam Romam Tusculani venerunt, senatusque
 paullo ante fidelium sociorum mœstus in vestibulo
 curiæ est conspectus, moti extemplo Patres, vocari
 eos jam tum hospitaliter magis, quam hostiliter,
 jussere. Dictator Tusculanus ita verba fecit: *Qui-
 bus bellum indixistis, intulistisque, Patres conscripti,
 sicut nunc videtis nos stantes in vestibulo curiæ vestræ,
 ita armati paratique obviam imperatoribus legionibus-*

que vestris processimus. Hic noster, hic plebis nostræ habitus fuit, eritque semper, nisi si quando a vobis, proque vobis, arma acceperimus. Gratias agimus et ducibus vestris et exercitibus, quod oculis magis, quam auribus, crediderunt; et, ubi nihil hostile erat, ne ipsi quidem fecerunt. Pacem, quam nos præstitimus, eam a vobis petimus: bellum eo, sicubi est, avertatis, precamur. In nos quid arma polleant vestra, si patiendo experiundum est, inermes experiemur. Hæc mens nostra est; Dii immortales faciant, tam felix, quam pia. Quod ad crimina adtinet, quibus moti bellum indixistis; etsi revicta rebus verbis confutare nihil adtinet; tamen, etiamsi vera sint, vel fateri nobis ea, quum tam evidenter penituerit, tutum censemus. Pecetur in vos, dum digni sitis, quibus ita satisfiat. Tantum fere verborum ab Tusculanis factum. Pacem in præsentia, nec ita multo post civitatem etiam, inpetraverunt. Ab Tusculo legiones reductæ.

XXVII. Camillus consilio et virtute in Volscis bello, felicitate in Tusculana expeditione, utrobique singulari adversus collegam patientia et moderatione insignis, magistratu abiit; creatis tribunis militaribus in insequentem annum, L. et P. Valerius, Lucio quintum, Publio tertium, et C. Sergio tertium, L. Menenio secundum, Sp. Papirio, Ser. Cornelio Maluginense. Censoribus quoque eguit annus, maxime propter incertam famam æris alieni; adgravantibus summam etiam invidiæ ejus tribunis plebis, quum ab iis elevaretur, quibus fide magis, quam fortuna, debentium laborare creditum videri expediebat. Creati censores C. Sulpicius Camerinus, Sp. Postumius Regillensis: cœptaque jam res morte Postumii, quia collegam subfici censori reli-

U. C. 375.

A. C. 377.

Maximum
æres alienum
Romæ.

U. C. 375. gio erat, interpellata est. Igitur quum Sulpiciu^s
 A. C. 377. abdicasset se magistratu, censores alii, vitio creati,
 non gesserunt magistratum: tertios creari (velut
 Diis non accipientibus in eum annum censuram)
 religiosum fuit. Eam vero ludificationem plebis
 Tribb. pl. tribuni ferendam negabant. *Fugere senatum testes,*
 seditiosa oratio. *tabulas publicas, census cujusque, quia nolint conspici
 summam æris alieni, quæ indicatura sit, demersam
 partem a parte civitatis: quum interim obæratam ple-
 bem objectari aliis atque aliis hostibus. Passim jam
 sine ullo discrimine bella quæri: ab Antio Satricum,
 ab Satrico Velitras, inde Tusculum legiones ductas.
 Latinis, Hernicis, Prænестinis jam intentari arma;
 civium magis quam hostium odio; ut in armis terant
 plebem, nec respirare in urbe, aut per otium libertatis
 meminisse sinant, aut consistere in concione, ubi ali-
 quando audiant vocem tribuniciam, de levando fanore
 et sine aliarum injuriarum agentem. Quod si sit animus
 plebi memor patrum libertatis, se nec addici quem-
 quam civem Romanum ob creditam pecuniam passu-
 ros, neque delectum haberi; donec, inspecto acre alie-
 no, initaque ratione minuendi ejus, sciat unusquisque,
 quid sui, quid alieni sit: supersit sibi liberum corpus,
 an id quoque nervo debeatur. Merces seditionis pro-
 posita confestim seditionem excitavit: nam et ad-
 dicebantur multi, et ad Prænестini famam belli no-
 vas legiones scribendas Patres censuerant: quæ
 utraque simul auxilio tribunicio et consensu plebis
 impediri cœpta. Nam neque duci addictos tribuni
 sinebant, neque juniores nomina dabant. Quum
 Patribus minor præsens cura creditæ pecuniæ juris
 exsequendi, quam delectus, esset; quippe jam a
 Præneste profectos hostes in agro Gabino conse-*

Bellum
 Prænesti-
 num.

disse nunciabatur ; interim tribunos plebis fama ea ipsa irritaverat magis ad susceptum certamen, quam deterruerat : neque aliud ad seditionem extinguendam in urbe, quam prope inlatum mœnibus ipsis bellum, valuit.

U. C. 375.
A. C. 377.

XXVIII. Nam quum esset Prænestinis nuntiatum, nullum exercitum conscriptum Romæ, nullum ducem certum esse, Patres ac plebem in semetipsos versos : occasionem rati duces eorum, raptim agmine acto, pervastatis protinus agris, ad portam Collinam signa intulere. Ingens in urbe trepidatio fuit : conclamatum *ad arma*, concursunque in muros atque portas est : tandemque, ab seditione ad bellum versi, dictatorem T. Quinctium Cincinnatum creavere. Is magistrum equitum A. Sempromnium Atratinum dixit. Quod ubi auditum est, (tantus ejus magistratus terror erat) simul hostes a mœnibus recessere, et juniores Romani ad edictum sine retractatione convenere. Dum conscribitur Romæ exercitus, castra interim hostium haud procul Allia flumine posita : inde agram late populantes, *fatalem se urbi Romanæ locum cepisse*, inter se jactabant : *similem pavorem inde ac fugam fore, ac bello Gallico fuerit. Etenim, si diem, contactam religione, insignemque nomine ejus loci, timeant Romani, quanto magis Alliensi die Alliam ipsam, monumentum tantæ cladis, reformidaturos ? Species profecto his ibi truces Gallorum sonumque vocis in oculis atque in auribus fore. Has inaniam rerum inanes ipsas volventes cogitationes, fortunæ loci delegaverant spes suas. Romani contra, Ubi cumque esset Latinus hostis, satis scire, eum esse, quem, ad Regillum lacum devictum, centum annorum pace ab-*

T. Quinctius dictator.

U. C. 375. *noxia tenuerint. Locum, insignem memoria cladis, irritaturum se potius ad delendam memoriam dedecoris, quam ut timorem faciat, ne qua terra sit nefasta victoriæ suæ. Quin ipsi sibi Galli si obferantur illo loco, se ita pugnaturos, ut Romæ pugnauerint in repetenda patria, ut postero die ad Gabios; tunc, quum effecerint, ne quis hostis, qui mœnia Romana intrasset, nuncium secundæ adversæque fortunæ domum perferret.*

XXIX. His utrimque animis ad Alliam ventum est. Dictator Romanus, postquam in conspectu hostes erant instructi intentique, *Fidesne tu, inquit, A. Semproni, loci fortuna illos fretos ad Alliam constituisse? nec illis Dii immortales certioris quidquam fiduciæ, majorisve quod sit auxilii, dederint. At tu, fretus armis animisque, concitatis equis invade mediam aciem: ego cum legionibus in turbatos trepidantesque inferam signa. Adeste, Dii testes faderis, et expetite pœnas, debitas simul vobis violatis, nobisque per vestrum numen deceptis. Non equitem, non peditem*

Vincuntur
Prænestini.

sustinuere Prænestini: primo inpetu ac clamore dissipati ordines sunt. Dein, postquam nullo loco constabat acies, terga vertunt; consternatique, et præter castra etiam sua pavore prælati, non prius se ab effuso cursu sistunt, quam in conspectu Prænestæ fuit. Ibi ex fuga dissipati, locum, quem tumultuario opere communirent, capiunt: ne, si intra mœnia se recepissent, extemplo ureretur ager, depopulatisque omnibus obsidio urbi inferretur. Sed, postquam, direptis ad Alliam castris, victor Romanus aderat, id quoque munimentum relictum: et, vix mœnia tuta rati, oppido se Prænestæ includunt. Octo præterea oppida erant sub ditione Prænestinorum: ad ea circumlatum bellum: deinceps-

que, haud magno certamine captis, Velitras exercitus ductus. Eæ quoque expugnatae: tum ad caput belli Præneste ventum. Id non vi, sed per deditionem, receptum est. T. Quinctius, semel acie victor, binis castris hostium, novem oppidis vi captis, Præneste in deditionem accepto, Romam revertit: triumphansque signum, Præneste devectum, Jovis Imperatoris in Capitolium tulit. Jupiter Imperator. Dedicatum est inter cellam Jovis ac Minervæ; tabulaque sub eo fixa, monumentum rerum gestarum, his ferme incisa literis fuit: *Jupiter atque Divi omnes hoc dederunt, ut T. Quinctius dictator oppida novem caperet.* Die vicesimo, quam creatus erat, dictatura se abdicavit.

XXX. Comitia inde habita tribunorum militum consulari potestate; quibus æquatus patriciorum plebeiorumque numerus. Ex Patribus creati P. et U. C. 376. C. Manlii, cum L. Julio: plebes C. Sextilium, M. A. C. 376. Albinium, L. Antistium dedit. Manliis, quod genere plebeios, gratia Julium anteibant, Volsci provincia, sine sorte, sine comparatione, extra ordinem data: cujus et ipsos postmodo et Patres, qui dederant, pœnituit. Inexplorato pabulatum cohortes misere: quibus velut circumventis, quum id falso nunciatum esset, dum, præsidio ut essent, citati feruntur, ne auctore quidem adservato, qui eos, hostis Latinus pro milite Romano, frustratus erat, ipsi in insidias præcipitavere. Ibi dum iniquo loco sola virtute militum restantes cæduntur, cæduntque, castra interim Romana, jacentia in campo, ab altera parte hostes invasere. Ab ducibus utrobique proditæ temeritate atque inscitia res: quidquid super fuit fortunæ populi Romani, id militum etiam sine

rectore stabilis virtus tutata est. Quæ ubi Romam sunt relata, primum dictatorem dici placebat: deinde, postquam quietæ res ex Volscis adferebantur, et adparuit, nescire eos victoria et tempore uti, revocati etiam inde exercitus ac duces: otiumque inde, quantum a Volscis, fuit: id modo extremo anno tumultuatum, quod Prænestini concitatis Latinorum populis rebellarunt. Eodem anno Setiam, ipsis querentibus penuriam hominum, novi coloni adscripti. Rebusque haud prosperis bello, domestica quies, quam tribunorum militum ex plebe gratia majestasque inter suos obtinuit, solatium fuit.

U. C. 377.
A. C. 375.

XXXI. Insequentis anni principia statim seditione ingenti arsere, tribunis militum consulari potestate Sp. Furio, Q. Servilio secundum, C. Licinio, P. Clælio, M. Horatio, L. Geganio. Erat autem et materia et caussa seditionis æs alienum: cujus noscendi gratia Sp. Servilius Priscus, Q. Clælius Siculus censores facti, ne rem agerent, bello impediti sunt: namque trepidi nuncii primo, fuga deinde ex agris legiones Volscorum ingressas fines, popularique passim Romanum agrum, adtulere. In qua trepidatione tantum afuit, ut civilia certamina terror externus cohiberet, ut contra eo violentior potestas tribunicia impediendo delectui esset: donec conditiones inpositæ Patribus, ne quis, quoad bellatum esset, tributum daret, aut jus de pecunia credita diceret. Eo laxamento plebi sumto, mora delectui non est facta. Legionibus novis scriptis, placuit, duos exercitus in agrum Volscum legionibus divisus duci. Sp. Furius, M. Horatius dextrorsus maritimam oram atque Antium, Q. Servilius et L. Geganius læva ad montes Ecetram pergunt.

Seditiones
ob æs alienum.

Volscorum
agri devastantur.

Neutra parte hostis obuius fuit. Populatio itaque non illi vagæ similis, quam Volscus latrocinii more, discordia hostium fretus, et virtutem metuens, per trepidationem raptim fecerat; sed ab justo exercitu justa ira facta, spatio quoque temporis gravior. Quippe a Volscis, timentibus, ne interim exercitus ab Roma exiret, incursiones in extrema finium factæ erant: Romano contra etiam in hostico morandi causa erat, ut hostem ad certamen eliceret. Itaque, omnibus passim tectis agrorum, vicisque etiam quibusdam exustis, non arbore frugifera, non satis in spem frugum relictis, omni, quæ extra mœnia fuit, hominum pecudumque præda abacta, Romam utrimque exercitus reducti.

XXXII. Parvo intervallo ad respirandum debitoribus dato, postquam quietæ res ab hostibus erant, celebrari de integro jurisdictio; et tantum abesse spes veteris levandi fœnoris, ut tributo novum fœnus contraheretur in murum, a censoribus locatum saxo quadrato faciendum: cui subcumbere oneri coacta plebes; quia, quem delectum impedi-
rent, non habebant tribuni plebis. Tribunos etiam militares patricios omnes, coacta principum opibus, fecit, L. Æmilium, P. Valerium quartum, C. Vetu-
rium, Ser. Sulpicium, L. et C. Quinctios Cincinnatos. Iisdem opibus obtinere, ut adversus Latinos Volscosque, qui conjunctis legionibus ad Satricum castra habebant, nullo impediante omnibus junioribus sacramento adactis, tres exercitus scriberent: unum ad præsidium urbis; alterum, qui, si qui alibi motus exstisset, ad subita belli mitti posset; tertium longe validissimum P. Valerius et L. Æmiliius ad Satricum duxere: ubi quum aciem instrue-

U. C. 378.

A. C. 374.

U. C. 378. tam hostium loco æquo invenissent, extemplo pug-
 A. C. 374. natum : et, ut nondum satis claram victoriam, sic
 Volsci et prosperæ spei pugnam imber ingentibus procellis
 Latini fu- fusus diremit. Postero die iterata pugna : et ali-
 si. quamdiu æqua virtute fortunaque Latinæ maxime
 legiones, longa societate militiam Romanam edoc-
 tæ, restabant : eques inmissus ordines turbavit ;
 turbatis signa peditum inlata : quantumque Roma-
 na se invexit acies, tantum hostes gradu demoti :
 et ut semel inclinavit pugna, jam intolerabilis Ro-
 mana vis erat. Fusi hostes quum Satricum, quod
 duo millia inde aberat, non castra, peterent, ab
 equitatu maxime cæsi : castra capta direptaque.
 Ab Satrico nocte, quæ prælio proxima fuit, fugæ
 simili agmine petunt Antium : et quum Romanus
 exercitus prope vestigiis sequeretur, plus tamen ti-
 mor, quam ira, celeritatis habuit. Prius itaque
 mœnia intravere hostes, quam Romanus extrema
 agminis carpere aut morari posset : inde aliquot
 dies vastando agro absumpti, nec Romanis satis in-
 structis adparatu bellico ad mœnia adgredienda, nec
 illis ad subeundum pugnæ casum.

XXXIII. Seditio tum inter Antiates Latinosque
 coorta : quum Antiates, victi malis subactique bel-
 lo, in quo et nati erant, et consenuerant, deditio-
 nem spectarent ; Latinos ex diutina pace nova de-
 defectio recentibus adhuc animis ferociores ad perse-
 verandum in bello faceret : finis certaminis fuit,
 postquam utrisque adparuit, nihil per alteros stare,
 quo minus incepta persequerentur. Latini pro-
 fecti a societate pacis, ut rebantur, inhonestæ sese
 vindicaverunt. Antiates, incommodis arbitris sa-
 lutarium consiliorum remotis, urbem agrosque Ro-

manis dedunt. Ira et rabies Latinorum, quia nec Romanos bello lædere, nec Volscos in armis retinere potuerant, eo erupit, ut Satricum urbem, quæ receptaculum primum eis adversæ pugnæ fuerat, igni concremarent: nec aliud tectum ejus superfuit urbis, (quum faces pariter sacris profanisque injicerent) quam matris Matutæ templum. Inde eos nec sua religio, nec verecundia Deum arcuisse dicitur, sed vox horrenda, edita templo cum tristibus minis, ni nefandos ignes procul delubris amovissent. Incensos ea rabie inpetus Tusculum tulit, ob iram, quod, deserto communi concilio Latinorum, non in societatem modo Romanam, sed etiam in civitatem, se dedissent. Patentibus portis quum improvise incidissent, primo clamore oppidum præter arcem captum est: in arcem oppidani refugere cum conjugibus ac liberis, nunciosque Roman, qui certiores de suo casu senatum facerent, misere. Haud segnius, quam fide populi Romani dignum fuit, exercitus Tusculum ductus. L. Quinctius et Ser. Sulpicius tribuni militum duxere: clausas portas Tusculi, Latinosque simul obsidentium atque obsessorum animo hinc mœnia Tusculi tueri vident, illinc arcem obpugnare; terrere una ac pavere. Adventus Romanorum mutaverat utriusque partis animos. Tusculanos ex ingenti metu in summam alacritatem, Latinos ex prope certa fiducia mox capiendæ arcis, quoniam oppido potirentur, in exiguam de se ipsis spem verterat. Tollitur ex arce clamor ab Tusculanis: excipitur aliquanto majore ab exercitu Romano. Utrinque urgentur Latini: nec inpetus Tusculanorum, decurrentium ex superiore loco, sustinent: nec Romanos, subeuntes mœ-

U. C. 378.

A. C. 374.

Tusculum
a Latinis
captum.A Romanis
receptum.

U. C. 378. nia molientesque obices portarum, arcere possunt.

A. C. 374. Scalis prius mœnia capta; inde effracta claustra portarum: et quum anceps hostis et a fronte et a tergo urgeret; nec ad pugnam ulla vis, nec ad fugam loci quidquam superesset; in medio cæsi ad unum omnes. Recuperato ab hostibus Tusculo, exercitus Romam est reductus.

XXXIV. Quanto magis prosperis eo anno bellis tranquilla omnia foris erant, tanto in urbe vis Patrum in dies miseræque plebis crescebant; quum eo ipso, quod necesse erat solvi, facultas solvendi impeditur. Itaque, quum jam ex re nihil dari posset, fama et corpore, iudicati atque addicti, creditoribus satisfaciebant, pœnaque in vicem fidei cesserat. Adeo ergo obnoxios submiserant animos non infirmi solum, sed principes etiam plebis, ut non modo ad tribunatum militum inter patricos petendum, quod tanta vi, ut liceret, tetenderant; sed ne ad plebeios quidem magistratus capessendos petendosque ulli viro acri experientique animus esset: possessionemque honoris, usurpati modo a plebe per paucos annos, recuperasse in perpetuum Patres viderentur. Ne id nimis lætum parti alteri esset, parva (ut plerumque solet) rem ingentem molliendi causa intervenit. M. Fabii Ambusti, potentis viri, quum inter sui corporis homines, tum etiam ad plebem, quod haudquaquam inter id genus contemptor ejus habebatur, filiæ duæ nuptæ, Ser. Sulpicio major, minor C. Licinio Stoloni erat, illustri quidem, viro tamen plebeio: eaque ipsa affinitas haud spreta gratiam Fabio ad vulgum quæsierat. Forte ita incidit, ut, in Ser. Sulpicii tribuni militum domo sorores Fabiæ quum inter se (ut fit)

Fabiarum
sororum
æmulatio.

sermonibus tempus tererent, lictor Sulpicii, quum is de foro se domum reciperet, forem (ut mos est) virga percuteret: quum ad id, moris ejus insueta, expavisset minor Fabia, risui sorori fuit, miranti ignorare id sororem. Ceterum is risus stimulos parvis mobili rebus animo muliebri subdidit: frequentia quoque prosequentium rogantiumque, *numquid vellet?* credo fortunatum matrimonium ei sororis visum; sui que ipsam malo arbitrio, quo a proximis quisque minime anteiri vult, pœnituisse. Confusam eam ex recenti morsu animi quum pater forte vidisset, percunctatus, *satin' salvæ?* avertentem causam doloris (quippe nec satis piam adversus sororem, nec admodum in virum honorificam) elicuit comiter sciscitando, ut fateretur, eam esse causam doloris, quod juncta inpari esset, nupta in domo, quam nec honos nec gratia intrare posset. Consolans inde filiam Ambustus bonum animum habere jussit: eosdem prope diem domi visuram honores, quos apud sororem videat. Inde consilia inire cum genero cœpit, adhibito L. Sextio, strenuo adolescente, et cujus spei nihil præter genus patriicum deesset.

XXXV. Occasio videbatur rerum novandarum propter ingentem vim æris alieni; cujus levamen mali plebes, nisi suis in summo imperio locatis, nullum speraret. Adcingendum ad eam cogitationem esse: conando agendoque jam eo gradum fecisse plebeios, unde, si porro adnitantur, pervenire ad summa, et Patribus æquari, tam honore, quam virtute, possent. In præsentia tribunos plebis fieri placuit, quo in magistratu sibimet ipsi viam ad ce-

U. C. 379.

A. C. 373.

U. C. 379. teros honores aperirent : creatique tribuni C. Licinius et L. Sextius promulgavere leges omnes adversus opes patriciorum, et pro commodis plebis :

Lex de ære alieno.

unam de ære alieno, ut, deducto eo de capite, quod usuris pernumeratum esset, id, quod superesset, triennio æquis portionibus persolveretur : alteram de

De modo agrorum.

modo agrorum, ne quis plus quingenta jugera agri possideret : tertiam, ne tribunorum militum comitia fierent, consulumque utique alter ex plebe crearetur : cuncta ingentia, et quæ sine certamine maximo obtineri non possent. Omnium igitur simul rerum, quarum inmodica cupido inter mortales est, agri, pecuniæ, honorum, discrimine proposito, conterriti Patres, quum trepidassent, publicis privatisque consiliis nullo remedio alio, præter expertam multis jam ante certaminibus intercessionem, invento, collegas adversus tribunicias rogationes comparaverunt : qui, ubi tribus ad suffragium ineundum citari a Licinio Sextioque viderunt, stipati Patrum præsidii, nec recitari rogationes, nec sollemne quidquam aliud ad sciscendum plebi fieri passi sunt. Jamque frustra sæpe concilio advocato, quum pro antiquatis rogationes essent ; *Bene habet*, inquit Sextius : *quandoquidem tantum intercessionem pollere placet, isto ipso telo tutabimur plebem. Agitedum, comitia indicite, Patres, tribunis militum creandis : faxo, ne juvet vox ista, VETO, qua nunc concinentes collegas nostros tam læti auditis.* Haud irritæ cecidere minæ : comitia, præter ædilium tribunorumque plebis, nulla sunt habita. Licinius Sextiusque, tribuni plebis relecti, nullos curules magistratus creari passi sunt : eaque solitudo

De consuetudine plebeio.

Nulli curules magistratus

magistratum, et plebe reficiente duos tribunos, et per quin-
his comitia tribunorum militum tollentibus, per^{quennium.}
quinquennium urbem tenuit.

XXXVI. Alia bella opportune quievire: Veli-
terni coloni, gestientes otio, quod nullus exercitus
Romanus esset, et agrum Romanum aliquoties in-
cursavere, et Tusculum obpugnare adorti sunt: ea-
que res, Tusculanis veteribus sociis, novis civibus,
opem orantibus, verecundia maxime non Patres
modo, sed etiam plebem, movit. Remittentibus
tribunis plebis, comitia per interregem sunt habi-
ta; creatique tribuni militum L. Furius, A. Man- U. C. 385.
lius, Ser. Sulpicius, Ser. Cornelius, P. et C. Vale- A. C. 367.
rii, haudquaquam tam obedientem in delectu, quam
in comitiis, plebem habuere: ingentique conten-
tione exercitu scripto profecti, non ab Tusculo mo-
do submovere hostem, sed intra suamet ipsum mœ-
nia compulere: obsidebanturque haud paullo vi ma-
jore Velitræ, quam Tusculum obsessum fuerat: nec Velitræ ob-
tamen ab eis, a quibus obsideri cœptæ erant, ex-^{sessæ.}
pugnari potuere. Ante novi creati sunt tribuni mi-
litum: Q. Servilius, C. Veturius, A. et M. Corne- U. C. 386.
lij, Q. Quinctius, M. Fabius: nihil ne ab his qui- A. C. 366.
dem tribunis ad Velitras memorabile factum. In
majore discrimine domi res vertebantur: nam præ-
ter Sextium Liciniumque latores legum, jam octa-
vum tribunos plebis refectos, Fabius quoque tribu-
nus militum, Stolonis socer, quarum legum auctor
fuerat, earum suasorem se haud dubium ferebat:
et, quum octo ex collegio tribunorum plebis primo
intercessores legum fuissent, quinque soli erant: et
(ut ferme solent, qui a suis desciscunt) capti, et
stupentes animi, vocibus alienis id modo, quod do-

U. C. 386. mi præceptum erat, intercessioni suæ prætende-
 A. C. 366. bant: *Velitris in exercitu plebis magnam partem abesse: in adventum militum comitia differri debere, ut universa plebes de suis commodis suffragium ferret.* Sextius Liciniusque, cum parte collegarum, et uno ex tribunis militum Fabio, artifices jam tot annorum usu tractandi animos plebis, primores Patrum productos interrogando de singulis, quæ ferebantur ad populum, fatigabant: *Auderentne postulare, ut, quum bina jugera agri plebi dividerentur, ipsis plus quingenta jugera habere liceret? Ut singuli prope trecentorum civium possiderent agros, plebeio homini vix ad tectum necessarium, aut locum sepulturae, suus pateret ager? An placeret, fœnore circumventam plebem potius, quam sorte creditum solvat, corpus in nervum ac supplicia dare: et gregatim quotidie de foro addictos duci, et repleti vinctis nobiles domos? et, ubicumque patricius habitet, ibi carcerem privatum esse?*

Tr. pl. oratio pro legibus suis.

XXXVII. Hæc indigna miserandaque auditu quum apud timentes sibimet ipsos, majore audientium indignatione, quam sua, increpuissent: *atque nec agros occupandi modum, nec fœnore trucidandi plebem alium Patribus unquam fore, adfirmabant, nisi alterum ex plebe consulem, custodem suæ libertatis, plebes fecisset. Contemni jam tribunos plebis, quippe quæ potestas jam suam ipsa vim frangat intercedendo. Non posse æquo jure agi, ubi imperium penes illos, penes se auxilium tantum sit: nisi imperio communicato, numquam plebem in parte pari reipublicæ fore: nec esse, quod quisquam satis putet, si plebeiorum ratio comitiis consularibus habeatur: nisi alterum consulem utique ex plebe fieri necesse sit, nemi-*

nem fore. *An jam memoria exisse, quum tribunos militum idcirco potius, quam consules, creati placuisset, ut et plebeiis pateret summus honos, quatuor et quadraginta annis neminem ex plebe tribunum militum creatum esse? Qui crederent, duobusne in locis sua voluntate inpartituros plebi honorem, qui octona loca tribunis militum creandis occupare soliti sint? et ad consulatum viam fieri passuros, qui tribunatum septum tam diu habuerint? Lege obtinendum esse, quod comitiis per gratiam nequeat; et seponendum extra certamen alterum consulatum, ad quem plebi sit aditus: quoniam in certamine relictus præmium semper potentioris futurus sit. Nec jam posse dici id, quod antea jactare soliti sint, non esse in plebeiis idoneos viros ad curules magistratus. Numquid enim socordius aut segnius rempublicam administrari post P. Licinii Calvi tribunatum, qui primus ex plebe creatus sit, quam per eos annos gesta sit, quibus præter patricios nemo tribunus militum fuerit? quin contra patricios aliquot damnatos post tribunatum, neminem plebeium. Quæstores quoque, sicut tribunos militum, paucis ante annis ex plebe cæptos creati: nec ullius eorum populum Romanum pænituisset. Consulatum superesse plebeiis: eam esse arcem libertatis, id columnen: si eo perventum sit, tum populum Romanum vere exactos ex urbe reges, et stabilem libertatem suam existimaturum. Quippe ex illa die in plebem ventura omnia, quibus patricii excellant, imperium atque honorem, gloriam belli, genus, nobilitatem, magna ipsi fruenda, majora liberis relinquenda. Hujus generis orationes ubi accipi videre; novam rogationem promulgant, ut pro duumviris sacris faciundis decemviri creentur; ita ut pars ex plebe, pars ex Patri-*

U. C. 386.
A. C. 366.

bus fiat: omniumque earum rogationum comitiis in adventum ejus exercitus differunt, qui Velitras obsidebat.

XXXVIII. Prius circumactus est annus, quam a Velitris reducerentur legiones: ita suspensa de legibus res ad novos tribunos militum dilata: nam plebis tribunos eosdem, duos utique, quia legum latores erant, plebes reficiebat. Tribuni militum creati T. Quinctius, Ser. Cornelius, Ser. Sulpicius, Sp. Servilius, L. Papirius, L. Veturius. Principio statim anni ad ultimam dimicationem de legibus ventum: et, quum tribus vocarentur, nec intercessio collegarum latoribus obstaret, trepidi Patres ad duo ultima auxilia, summum imperium summumque ad civem, decurrunt. Dictatorem dici placet: dicitur M. Furius Camillus, qui magistrum equitum L. Æmilium cooptat. Legum quoque latores adversus tantum adparatum adversariorum et ipsi causam plebis ingentibus animis armant: concilioque plebis iudicto, tribus ad suffragium vocant. Quum dictator, stipatus agmine patriciorum, plenus iræ minarumque consedisset, atque ageretur res solito primum certamine inter se tribunorum plebi, ferentium legem intercedentiumque, et, quanto jure potentior intercessio erat, tantum vinceretur favore legum ipsarum latorumque, et, *Uti rogas*, primæ tribus dicerent; tum Camillus, *Quandoquidem*, inquit, *Quirites, jam vos tribunicia, libido, non potestas, regit, et intercessionem, secessionem quondam plebis partam, vobis eadem vi facitis irritam, qua peperistis; non reipublicæ magis universæ, quam vestra causa, dictator intercessionem adero, eversumque vestrum auxilium imperio tutabor. Itaque, si C. Licinius et L.*

U. C. 387.
A. C. 365.

Dictator
creatur Ca-
millus IV.

Certamen
inter dicta-
torem et tri-
bunos.

Sextius intercessioni collegarum cedunt ; nihil patri- U. C. 387.
A. C. 365.
cium magistratum inseram concilio plebis : si adver-
sus intercessionem, tamquam captæ civitati leges inpo-
nere tendent, vim tribuniciam a se ipsa dissolvi non
patiar. Adversus ea quum contentim tribuni ple-
 bis rem nihilo segnus peragerent, tum percitus ira
 Camillus lictores, qui de medio plebem emoverent,
 misit : et addidit minas, si pergerent, sacramento
 omnes juniores adacturum, exercitumque extemplo
 ex urbe educturum. Terrorem ingentem incusserat
 plebi ; ducibus plebis accendit magis certamine
 animos, quam minuit : sed, re neutro inclinata, ma-
 gistratu se abdicavit ; seu quia vitio creatus erat,
 ut scripsere quidam : seu quia tribuni plebis tulerunt
 ad plebem, idque plebs scivit, ut, si M. Furius
 pro dictatore quid egisset, quingentum millium ei
 multa esset. Sed auspiciis magis, quam novi ex-
 emplii rogatione, deterritum ut potius credam, quum
 ipsius viri facit ingenium, tum quod ei subfectus est
 extemplo P. Manlius dictator : quem quid creari P. Manlius
dictator.
 adinebat ad id certamen, quo M. Furius victus es-
 set ? et quod eundem M. Furium dictatorem inse-
 quens annus habuit, haud sine pudore certe fractum
 priore anno in se imperium repetiturum : simul
 quod eo tempore, quo promulgatum de multa ejus
 traditur, aut et huic rogationi, qua se in ordinem
 cogi videbat, obsistere potuit ; aut ne illas quidem,
 propter quas et hæc lata erat, impedire : et, quoad
 usque ad memoriam nostram tribunicii consulari-
 busque certatum viribus est, dictaturæ semper al-
 tius fastigium fuit.

XXXIX. Inter priorem dictaturam abdicatam
 aovamque a Manlio initam, ab tribunis velut per

U. C. 387. interregnum concilio plebis habito, adparuit, quæ
 A. C. 365. ex promulgatis plebi, quæ latoribus gratiora es-
 sent: nam de fœnore atque agro rogationes jube-
 bant, de plebeio consulatu antiquabant: et perfecta
 utraque res esset, ni tribuni se in omnia simul con-
 sulere plebem dixissent. P. Manlius deinde dicta-

C. Licinius tor rem in caussam plebis inclinavit, C. Licinio,
 primus ma- qui tribunus militum fuerat, magistro equitum de
 gister equi- plebe dicto. Id ægre Patres passos accipio; dic-
 tum de ple- tatorem propinqua cognatione Licinii se apud Pa-
 be. tres excusare solitum, simul negantem, magistri
 equitum majus, quam tribuni consularis, imperium

esse. Licinius Sextiusque, quum tribunorum plebi
 creandorum indicta comitia essent, ita se gerere, ut
 Sextii et Li- negando jam sibi velle continuari honorem, acer-
 cini tribb. rime accenderent ad id, quod dissimulando pete-
 pl. oratio de bant, plebem. *Nonum se annum jam velut in aciem
 conjunctim adversus optimates maximo privatim periculo, nullo
 ferendis ro- publice emolumento stare: consenuisse jam secum et
 gationibus rogationes promulgatas, et vim omnem tribunicie po-
 suis. testatis. Primo intercessione collegarum in leges suas
 pugnatum esse: deinde ablegatione juventutis ad Veli-
 ternum bellum: postremo dictatorium fulmen in se in-
 tentatum. Jam nec collegas, nec bellum, nec dictatorem
 obstore; quippe qui etiam omen plebeio consuli, ma-
 gistro equitum ex plebe dicendo, dederit: se ipsam
 plebem et commoda morari sua. Liberam urbem ac
 forum a creditoribus, liberos agros ab injustis posses-
 soribus extemplo, si velit, habere posse. Quæ munera
 quando tandem satis grato animo aestimatos, si, in-
 ter accipiendas de suis commodis rogationes, spem ho-
 noris latoribus earum incidant? non esse modestie po-
 puli Romani id postulare, ut ipse fœnore levetur, et*

in agrum injuria possessum a potentibus inducatur; U. C. 387. per quos ea consecutus sit, senes tribunicios non sine A. C. 365. honore tantum, sed etiam sine spe honoris, relinquat. Proinde ipsi primum statuerent apud animos, quid vellent: deinde comitiis tribuniciiis declararent voluntatem. Si conjunctim ferri ab se promulgatas rogationes vellent, esse, quod eosdem reficerent tribunos plebis: perluros enim, quæ promulgaverint: sin, quod cuique privatim opus sit, id modo accipi velint; opus esse nihil invidiosa continuatione honoris; nec se tribunatum, nec illos ea, quæ promulgata sint, habituros.

XL. Adversus tam obstinatum orationem tribunorum quum, præ indignitate rerum, stupor silentiumque inde ceteros Patrum defixisset; Ap. Claudius Adversus eos Ap. Claudii oratio. Crassus, nepos decemviri, dicitur odio magis iraque, quam spe, ad dissuadendum processisse, et locutus in hanc fere sententiam esse: *Neque novum, neque inopinatum mihi sit, Quirites, si, quod unum familiæ nostræ semper objectum est ab seditiosis tribunis, id nunc ego quoque audiam: Claudiæ genti jam inde ab initio nil antiquius in republica Patrum majestate fuisse; semper plebis commodis adversatos esse. Quorum alterum neque nego, neque inficias eo, nos, ex quo adsciti sumus simul in civitatem et Patres, enixe operam dedisse, ut per nos aucta potius, quam imminuta, majestas earum gentium, inter quas nos esse voluistis, dici vere posset. Illud alterum pro me majoribusque meis contendere ausim, Quirites, (nisi, quæ pro universa republica fiant, ea plebi, tanquam aliam incolenti urbem, adversa quis putet) nihil nos, neque privatos, neque in magistratibus, quod incommodum plebi esset, scientes fecisse: nec ullum factum dictumve nostrum*

U. C. 367. *contra utilitatem vestram (etsi quædam contra voluntatem fuerint) vere referri posse. An hoc, si Claudie familiæ non sim, nec ex patricio sanguine ortus, sed unus Quiritium quilibet, qui modo me duobus ingenuis ortum, et vivere in libera civitate sciam, reticere possum? L. illum Sextium et C. Licinium, perpetuos (si Diis placet) tribunos, tantum licentiæ novem annis, quibus regnant, sumsisse, ut vobis negent potestatem liberam suffragii, non in comitiis, non in legibus jubendis, se permissuros esse? Sub conditione, inquit, nos reficietis decimum tribunos. Quid est aliud dicere, quod petunt alii, nos adeo fastidimus, ut sine mercede magna non accipiamus. Sed quæ tandem ista merces est, qua vos semper tribunos plebis habeamus? ut rogationes, inquit, nostras, seu placent, seu displicent, seu utiles, seu inutiles sunt, omnes conjunctim accipiat. Obsecro vos, Tarquinii tribuni plebis, putate me ex media concione unum civem subclamare: Bona venia vestra liceat ex his rogationibus legere, quas salubres nobis censemus esse; antiquare alias. Non, inquit, licebit. Tu de fœnore atque agris, quod ad vos omnes pertinet, jubeas; et hoc portenti non fiat in urbe Romana, uti L. Sextium atque hunc C. Licinium consulles, quod indignaris, quod abominaris, videas? Aut omnia accipe: aut nihil fero. Ut si quis ei, quem urgeat fames, venenum ponat cum cibo; et aut abstinere eo, quod vitale sit, jubeat, aut mortiferum vitali admisceat. Ergo, si esset libera hæc civitas, non tibi frequentes subclamassent? Abi hinc cum tribunatibus ac rogationibus tuis: quid? si tu non tuleris, quod commodum est populo accipere, nemo erit, qui ferat illud? Si quis patricius, si quis (quod illi volunt invidiosius esse) Claudius diceret, Aut omnia accipite,*

aut nihil fero ; quis vestrum, Quirites, ferret ? Num-
 quamne vos res potius, quam auctores, spectabitis ?
 sed omnia semper, quæ magistratus ille dicet, secundis
 auribus, quæ ab nostrum quo dicentur, adversis acci-
 pietis ? At hercule sermo est minime civilis. Quid ?
 Rogatio qualis est, quam a vobis antiquatam indignan-
 tur ? sermoni, Quirites, simillima. Consules, inquit,
 rogo, ne vobis, quos velitis, facere liceat. An aliter
 rogat, qui utique alterum ex plebe fieri consulem jubet ;
 nec duos patricios creandi potestatem vobis permittit ?
 Si hodie bella sint, quale Etruscum fuit, quum Por-
 sena Janiculum insedit ; quale Gallicum modo, quum
 præter Capitolium atque arcem omnia hæc hostium
 erant, et consulatum cum hoc M. Furio et quolibet alio
 ex Patribus L. ille Sextius peteret ; possetisne ferre,
 Sextium haud pro dubio consulem esse, Camillum de
 repulsa dimicare ? Hoccine est in commune honores
 vocare, ut duos plebeios fieri consules liceat, duos pa-
 tricios non liceat ? et alterum ex plebe creari necesse
 sit, utrumque ex Patribus præterire liceat ? Quænam
 ista societas, quænam consortio est ? Parum est, si,
 cujus pars tua nulla adhuc fuit, in partem ejus venis,
 nisi partem petendo totum traxeris ? Timeo, inquit,
 ne, si duos licebit creari patricios, neminem creetis
 plebeium. Quid est dicere aliud, quia indignos vestra
 voluntate creaturi non estis, necessitatem vobis creandi,
 quos non vultis, inponam ? Quid sequitur, nisi ut ne
 beneficium quidem debeat populo, si cum duobus pa-
 triciis unus petierit plebeius, et lege se, non suffragio,
 creatum dicat ?

XLI. Quomodo extorqueant, non quomodo petant
 honores, quærunt : et ita maxima sunt adepturi, ut
 nihil ne pro minimis quidem debeant ; et occasionibus

U. C. 357. *potius, quam virtute, petere honores malunt. Est ali-*
 A. C. 365. *quis, qui se inspici, æstimari fastidiat; qui certos sibi*
uni honores inter dimicantes competitores æquum cen-
seat esse; qui se arbitrio vestro eximat; qui vestra
necessaria suffragia pro voluntariis, et serva pro liberis
faciat. Omitto Licinium Sextiumque, quorum annos
in perpetua potestate, tamquam regum in Capitolio,
numeratis: quis est hodie in civitate tam humilis, cui
non via ad consulatum facilior per istius legis occasio-
nem, quam nobis ac liberis nostris, fiat? si quidem nos,
ne quum volueritis quidem, creare interdum poteritis;
istos, etiam si nolueritis, necesse sit. De indignitate
satis dictum est: (etenim dignitas ad homines pertinet)
quid de religionibus atque auspiciis, quæ propria Deo-
rum immortalium contentio atque injuria est, loquar?
Auspiciis hanc urbem conditam esse, auspiciis bello ac
pace, domi militiæque, omnia geri, quis est, qui igno-
ret? Penes quos igitur sunt auspicia more majorum?
nempe, penes Patres: nam plebeius quidem magistra-
tus nullus auspicato creatur. Nobis adeo propria sunt
auspicia, ut non solum, quas populus creat patricios
magistratus, non aliter, quam auspicato, creet; sed
nos quoque ipsi sine suffragio populi auspicato inter-
regem prodamus, et privatim auspicia habeamus, quæ
isti ne in magistratibus quidem habent. Quid igitur
aliud, quam tollit ex civitate auspicia, qui, plebeios
consules creando, a Patribus, qui soli ea habere pos-
sunt, aufert? Eludant nunc licet religiones. Quid
enim est, si pulli non pascentur? si ex cavea tardius
exierint? si occinuerit avis? Parva sunt hæc: sed
parva ista non contemnendo majores nostri maximam
hanc rem fecerunt. Nunc nos, tamquam jam nihil
pace Deorum opus sit, omnes ceremonias polluimus.

Vulgo ergo pontifices, augures, sacrificuli reges creentur : cuilibet apicem dialem, dummodo homo sit, imponamus : tradamus ancilia, penetralia, Deos, Deorumque curam, quibus nefas est : non leges auspiciato ferantur, non magistratus creentur : nec centuriatis nec curiatis comitiis Patres auctores fiant. Sextius et Licinius, tamquam Romulus ac Tatius, in urbe Romana regnent, quia pecunias alienas, quia agros dono dant. Tanta dulcedo est ex alienis fortunis prædandi : nec in mentem venit, altera lege solitudines vastas in agris fieri pellendo finibus dominos : altera fidem abrogari, cum qua omnis humana societas tollitur. Omnium rerum causa vobis antiquandas censeo istas rogationes. Quod faxitis, Deos velim fortunare.

XLII. Oratio Appii ad id modo valuit, ut tempus rogationum jubendarum proferretur. Refecti decimum iidem tribuni, Sextius et Licinius, de Decemviri sacrorum ex plebe, et ex Patribus. ex parte de plebe creandis legem pertulere : creati quinque Patrum, quinque plebis : graduque eo jam via facta ad consulatum videbatur. Hac victoria contenta plebes cessit Patribus, ut, in præsentia consulum mentione omissa, tribuni militum crearentur : creati A. et M. Cornelii iterum, U. C. 388. M. Geganius, P. Manlius, L. Veturius, P. Valerius A. C. 364. sextum. Quum præter Velitrarum obsidionem, tardi magis rem exitus, quam dubii, quietæ externæ res Romanis essent ; fama repens belli Gallici ad- Camillus V. Dictator. lata, perpulit civitatem, ut M. Furius dictator quintum diceretur : is T. Quinctium Pennum magistrum equitum dixit. Bellatum cum Gallis eo anno circa Bellum Gallicum. Anienem flumen, auctor est Claudius ; inclitamque in ponte pugnam, qua T. Manlius Gallum, cum quo provocatus manus conseruit, in conspectu duorum

U. C. 388. exercituum cæsum torque spoliavit, tum pugnatum.

A. C. 364. Pluribus auctoribus magis adducor, ut credam, decem haud minus post annos ea acta: hoc autem anno in Albano agro cum Gallis, dictatore M. Furio, signa collata. Nec dubia, nec difficilis Romanis (quamquam ingentem Galli terrorem memoria pristinae cladis adtulerant) victoria fuit: multa milia barbarorum in acie, multa captis castris cæsa: palati alii Apuliam maxime petentes, quum fuga se longinqua, tum quod passim eos simul pavor terrorque distulerant, ab hoste sese tutati sunt. Dictatori, consensu Patrum plebisque, triumphus decretus. Vixdum perfunctum cum bello atrocior domi seditio excepit: et per ingentia certamina dictator senatusque victus, ut rogationes tribunicia acciperentur; et comitia consulum adversa nobilitate habita, quibus L. Sextius de plebe primus consul factus. Et ne is quidem finis certaminum fuit: quia patricii se auctores futuros negabant, prope secessionem plebis res terribilesque alias minas civilium certaminum venit: quum tamen per dictatorem conditionibus sedatae discordiae sunt, concessumque ab nobilitate plebi de consule plebeio; a plebe uobilitati de prætore uno, qui jus in urbe diceret, ex Patribus creando. Ita ab diutina ira tandem in concordiam redactis ordinibus, quum dignam eam rem senatus censeret esse, meritoque id, si quando unquam alias, Deum immortalium causa libenter facturos fore, ut ludi maximi fierent, et dies unus ad triduum adjiceretur; recusantibus id munus ædilibus plebis, conclamatum a patriciis est juvenibus, se id honoris Deum immortalium causa libenter acturos, ut ædiles fierent. Quibus quum ab uni-

Ro a tiones
tribunorum
accep tæ.

versis gratiæ actæ essent, factum senatusconsultum, U. C. 388.
ut duo viros ædiles ex Patribus dictator populum A. C. 364.
rogaret: Patres auctores omnibus ejus anni comi-
tiis fierent.

EPITOME LIBRI VII.

DUO novi magistratus adjecti sunt, prætura et curulis ædilitas. Pestilentia civitas laboravit, eamque insignem fecit mors Furii Camilli: cujus remedium et finis quum per novas religiones quæreretur, ludi scenici tunc primum facti sunt. Quum dies L. Manlio dicta esset a M. Pomponio tribuno plebis propter delectum acerbe actum, et T. Manlium filium rus relegatum sine ullo crimine; adolescens ipse, cujus relegatio patri objiciebatur, venit in cubiculum tribuni, stricteque gladio cœgit eum in verba sua jurare, non perseveraturum se in accusatione. Quum telluris hiatus tota ad ultimum territa patria foret, tunc omnia pretiosa missa sunt in præaltam voraginem urbis Romanæ: in eam Curtius armatus, sedens equo, se præcipitavit, eaque expleta est. T. Manlius adolescens, qui patrem a tribunicia vexatione vindicaverat, contra Gallum, provocantem aliquem ex militibus Romanis, in singulare certamen descendit, eique occiso torquem aureum detraxit; quem ipse postea tulit, et ex eo Torquatus est nuncupatus. Duæ tribus additæ, Pomptina et Publilia. Licinius Stolo lege ab ipso lata damnatus est, quod plus quingentis jugeribus agri possideret. M. Valerius tribunus militum Gallum, a quo provocatus erat, insidente galea corto, et unguibus rostroque hostem infestante, occidit, et ex eo Corvi nomen accepit; consulque proximo anno, quum annos viginti tres

haberet, ob virtutem creatus est. Amicitia cum Karthaginiensibus juncta. Campani, quum urgerentur a Samnitibus bello, auxilio adversus eos a senatu petito, quum id non inpetrarent, urbem atque agros populo Romano dederunt: ob quam causam ea, quæ populi Romani facta essent, defendi bello adversus Samnites placuit. Quum ab A. Cornelio consule exercitus in iniquum locum deductus in magno discrimine esset, P. Decii Muris tribuni militum opera servatus est: qui, occupato colle super id jugum, in quo Samnites conederant, occasionem consuli in æquiore locum evadendi dedit: ipse ab hostibus circumsessus erupit. Quum milites Romani, qui Capuæ in præsidio erant relictæ, de ea occupanda urbe conspirassent, et, detecto consilio, metu supplicii a populo Romano defecissent; per M. Valerium Corrum dictatorem, qui consilio suo eos a furore revocaverat, patriæ restituti sunt. Res præterea contra Hernicos, et Gallos, et Tiburtes, et Privernates, et Tarquinienses, et Samnites, et Volscos prospere gestas continet.

T. LIVII PATAVINI

LIBER VII.

U. C. 389.
A. C. 363.

Primus de
plebe consul.

Prætor et
ædiles curules
primum creati.

ANNUS hic erit insignis novi hominis consulari, insignis novis duobus magistratibus, prætura et curuli ædilitate. Hos sibi patricii quæsivere honores pro concesso plebi altero consulatu. Plebes consulatum L. Sextio, cujus lege partus erat, dedit: Patres præturam Sp. Furio M. filio Camillo; ædilitatem Cn. Quinctio Capitolino et P. Cornelio Scipioni, suarum gentium viris, gratia campestri ceperunt. L. Sextio collega ex Patribus datus L. Æmilius Mamercinus. Principio anni et de Gallis, quos primo palatos per Apuliam congregari jam fama erat, et de Heruicorum defectione agitata mentio. Quum de industria omnia, ne quid per plebeium consulem ageretur, proferrentur, silentium omnium rerum ac justitio simile otium fuit: nisi quod non patientibus tacitum tribunis, quod pro consule uno plebeio tres patricos magistratus, curulibus sellis prætextatos tamquam consules sedentes, nobilitas sibi sumisset, prætorum quidem etiam jura reddentem, et collegam consulibus, atque iisdem auspiciis creatum, verecundia inde inposita est senatui ex Patribus jubendi ædiles curules creari: primo, ut alteruis annis ex plebe-

ferent, convenerat: postea promiscuum fuit. In- U. C. 390.
 de, L. Genucio et Q. Servilio consulibus, et ab se- A. C. 362.
 ditione et a bello quietis rebus, ne quando a metu
 ac periculis vacarent, pestilentia ingens orta. Cen- Pestilentia.
 sorem, ædilem curulem, tres tribunos plebis mor-
 tuos ferunt, pro portione et ex multitudine alia
 multa funera fuisse: maximeque eam pestilentiam
 insignem mors quam matura, tam acerba, M. Furii
 fecit. Fuit enim vere vir unicus in omni fortuna: Camilli
 princeps pace belloque prius, quam exsulatum iret; mors.
 clarior in exsilio vel desiderio civitatis, quæ capta
 absentis inploravit opem, vel felicitate, qua resti-
 tutus in patriam secum patriam ipsam restituit.
 Par deinde per quinque et viginti annos (tot enim
 postea vixit) titulo tantæ gloriæ fuit, dignusque ha-
 bitus, quem secundum a Romulo conditorem urbis
 Romanæ ferrent.

II. Et hoc et insequenti anno, C. Sulpicio Pe- U. C. 391.
 tico, C. Licinio Stolone, consulibus, pestilentia A. C. 361.
 fuit: eo nihil dignum memoria actum, nisi quod
 pacis Deum exposcendæ causa tertio tum post con-
 ditam urbem lectisternium fuit: et quum vis morbi
 nec humanis consiliis nec ope divina levaretur, vic-
 tis superstitione animis, ludi quoque scenici, nova Ludi sceni-
 res bellicoso populo, (nam circi modo spectaculum ci primi.
 fuerat) inter alia cœlestis iræ placamina instituti di-
 cuntur. Ceterum parva quoque (ut ferme principia
 omnia) et ea ipsa peregrina res fuit. Sine carmine
 ullo, sine imitandorum carminum actu, ludiones ex
 Etruria aditi, ad tibicinis modos saltantes, haud
 indecôros motus more Tusco dabant: imitari de-
 inde eos juvenus, simul inconditis inter se jocula-
 ria fundentes versibus, cœpere; nec absoni a voce

U. C. 391. motus erant. Accepta itaque res sæpiusque usur-
 A. C. 361. pando excitata: vernaculis artificibus, quia hister
 Tusco verbo ludio vocabatur, nomen histrionibus
 inditum: qui non, sicut ante, Fescennino versu si-
 millem incompositum temere ac rudem alternis ja-
 ciebant; sed inpletas modis saturas, descripto jam
 ad tibicinem cantu, motuque congruenti perage-
 bant. Livius post aliquot annos, qui ab saturis au-
 sus est primus argumento fabulam serere, (idem
 scilicet, id quod omnes tum erant, suorum carmi-
 num actor) dicitur, quum sæpius revocatus vocem
 obtudisset, venia petita puerum ad canendum ante
 tibicinem quum statuisset, canticum egisse aliquan-
 to magis vigente motu, quia nihil vocis usus inpe-
 diebat: inde ad manum cantari histrionibus cœp-
 tum, diverbiaque tantum ipsorum voci relicta. Post-
 quam lege hac fabularum ab risu ac soluto joco res
 avocabatur, et ludus in artem paullatim verterat;
 juvenus, histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa
 inter se more antiquo ridicula intexta versibus jac-
 titare cœpit: quæ inde exodia postea adpellata,
 Exodia:
 Atellanæ. consertaque fabellis potissimum Atellanis sunt.
 Quod genus ludorum ab Oscis acceptum tenuit ju-
 ventus, nec ab histrionibus pollui passa est. Eo in-
 stitutum manet, ut actores Atellanarum nec tribu
 moveantur, et stipendia, tamquam expertes artis
 ludicræ, faciant. Inter aliarum parva principia re-
 rum, ludorum quoque prima origo ponenda visa
 est: ut adpareret, quam ab sano initio res in hanc
 vix opulentis regnis tolerabilem insaniam venerit.

III. Nec tamen ludorum primum initium, procu-
 randis religionibus datum, aut religione animos, aut
 corpora morbis levavit: quin etiam, quum medios

forte ludos circus Tiberi superfuso inrigatus inpedisset, id vero, velut aversis jam Diis adspersantibusque placamina iræ, terrorem ingentem fecit. Itaque Cn. Genucio, L. Æmilio Mamercino secundum consulibus, quum piaculorum magis conquisitio animos, quam corpora morbi, adficerent, repetitum ex seniorum memoria dicitur, pestilentiam quondam clavo ab dictatore fixo sedatam. Ea religione adductus senatus dictatorem clavi figendi causa dici jussit: dictus L. Manlius Imperiosus, L. Pinarium magistrum equitum dixit. Lex vetusta est, prisca literis verbisque scripta, ut, qui prætor maximus sit, Idibus Septembribus clavum pangat. Fixa fuit dextro lateri ædis Jovis optimi maximi, ex qua parte Minervæ templum est. Eum clavum, quia raræ per ea tempora literæ erant, notam numeri annorum fuisse ferunt: eoque Minervæ templo dicatam legem, quia numerus Minervæ inventum sit. Volsiniis quoque clavos, indices numeri annorum fixos in templo Nortiæ, Etruscæ Deæ, comparere, diligens talium monumentorum auctor Cincius adfirmat. M. Horatius consul ex lege templum Jovis optimi maximi dedicavit anno post reges exactos: a consulibus postea ad dictatores, quia majus imperium erat, sollemne clavi figendi translatum est. Internis deinde more, digna etiam per se visa res, propter quam dictator crearetur: qua de causa creatus L. Manlius, perinde ac reipublicæ gerendæ, ac non solvendæ religione, gratia creatus esset, bellum Hernicum adfectans, delectu acerbo juventutem agitavit; tandemque omnibus in eum tribunis plebis coortis, seu vi, seu verecundia victus, dictatura abiit.

U. C. 392.
A. C. 360.

Manlius
dictator
clavum
pangit.

Clavus annorum
index.

Manlius
delectum
habere co-
natur fru-
stra.

U. C. 399. IV. Neque eo minus principio insequentis ar-
 A. C. 359. ni, Q. Servilio Ahala, L. Genucio consulibus, dies
 Manlio dicitur a M. Pomponio tribuno plebis. A-
 cerbitas in delectu, non damno modo civium, sed
 etiam laceratione corporum lata, partim virgis cæ-
 sis, qui ad nomina non respondissent, partim in
 vincula ductis, invisā erat: et ante omnia invisum
 ipsum ingenium atrox, cognomenque Imperiosi gra-
 ve liberæ civitati, ab ostentatione sævitæ adscitum;
 quam non magis in alienis, quam in proximis, ac
 sanguine ipse suo exercebat: criminique ei tribunus
 inter cetera dabat, *quod filium juvenem, nullius probri
 compertum, extorrem urbe, domo, penatibus, foro, luce,
 congressu æqualium prohibitum, in opus servile, prope
 in carcerem atque in ergastulum, dederit: ubi summo
 loco natus dictatorius juvenis quotidiana miseria disce-
 ret, vere imperioso patre se natum esse. At quam ob
 noxam? quia infacundior sit, et lingua inpromptus.
 Quod naturæ damnum utrum nutriendum patri, (si
 quidquam in eo humani esset) an castigandum ac vexa-
 tione insigne faciendum fuisse? ne mutas quidem be-
 stias minus alere ac fovere, si quid ex progenie sua
 parum prosperum sit. At, Hercule, L. Manlium, ma-
 lum malo augere filii, et tarditatem ingenii insuper
 premere; et, si quid in eo exiguum naturalis vigoris
 sit, id extinguere vita agresti et rustico cultu, inter
 pecudes habendo.*

Filii ejus
 pietas.

V. Omnium potius his criminationibus, quam ip-
 sius juvenis, irritatus est animus: quin contra, se
 quoque parenti causam invidiæ atque criminum
 esse, ægre passus, (ut omnes Dii hominesque sci-
 rent, se parenti opem latam, quam inimicis ejus,
 malle) capit consilium, rudis quidem atque agrestis

animi, et quamquam non civilis exempli, tamen pietate laudabile. Inscientibus cunctis, cultro subincinctus, mane in urbem, atque a porta domum confestim ad M. Pomponium tribunum pergat: janitori, *opus esse sibi domino ejus convento extemplo*, ait: *nunciaret, T. Manlium L. filium esse*. Mox introductus, (etenim percitum ira in patrem spes erat aut criminis aliquid novi, aut consilii ad rem agendam, deferre) salute accepta redditaque, *esse* ait, *quæ cum eo agere arbitris remotis velit*. Procul inde omnibus abire jussis, cultrum stringit: et, super lectum stans ferro intento, nisi, in quæ ipse concepisset verba, juraret, *se patris ejus accusandi causa concilium plebis numquam habiturum*, se cum extemplo transfixurum minatur. Pavidus tribunus (quippe qui ferrum ante oculos micare, se solum, inermem; illum prævalidum juvenem, et, quod haud minus timendum erat, stolide ferocem viribus suis cerneret) adjurat, in quæ adactus est verba; et præ se deinde tulit, ea vi subactum se incepto destitisse. Nec perinde, ut maluisset plebes, sibi suffragii ferendi de tam crudeli et superbo reo potestatem fieri; ita ægre habuit, filium id pro parente ausum: eoque id laudabilius erat, quod animum ejus tanta acerbitas patria nihil a pietate avertisset. Itaque non patri modo remissa caussæ dictio est, sed ipsi etiam adolescenti ea res honori fuit: et quum eo anno primum placuisset, tribunos militum ad legiones suffragio fieri, (nam et antea, sicut nunc, quos Rufulos vocant, imperatores ipsi faciebant) secundum in sex locis tenuit, nullis domi militiæque ad conciliandam gratiam meritis; ut qui rure et procul cœtu hominum juventam egisset.

U. C. 398.

A. C. 859.

U. C. 393.

A. C. 359.

Vorago in foro.

In eam se
M. Curtius
inmittit.Bellum
cum Her-
necis.

VI. Eodem anno, seu motu terræ, seu qua vi alia, forum medium ferme specu vasto conlapsum in inmensam altitudinem dicitur: neque eam voraginem conjectu terræ, quum pro se quisque gereret, expleri potuisse prius, quam Deum monitu quæri cœptum, quo plurimum populus Romanus posset? Id enim illi loco dicandum, vates canebant, si rem publicam Romanam perpetuam esse vellent. Tum M. Curtium, juvenem bello egregium, castigasse ferunt dubitantes, an ullum magis Romanum bonum, quam arma virtusque, esset. Silentio facto, templa Deorum immortalium, quæ foro imminent, Capitoliumque intuentem, et manus nunc in cœlum, nunc in patentes terræ hiatus ad Deos manes porrigentem, se devovisse: equo deinde, quam poterat, maxime exornato insidentem, armatum se in specum inmisisse, donaque ac fruges super eum a multitudine virorum ac mulierum congestas; lacumque Curtium, non ab antiquo illo T. Tatii milite Curtio Metto, sed ab hoc adpellatum. Cura non deesset, si qua ad verum via inquirentem ferret: nunc fama rerum standum est, ubi certam derogat vetustas fidem: et lacus nomen ab hac recentiore insignitius fabula est. Post tanti prodigii procurationem, eodem anno de Hernecis consultus senatus, quum feciales ad res repetendas nequidquam misisset, primo quoque die ferendum ad populum de bello indicendo Hernecis censuit; populusque id bellum frequens jussit. L. Genucio consuli ea provincia sorte evenit. In expectatione civitas erat, quod primus ille de plebe consul bellum suis auspiciis gesturus esset; perinde ut eveniret res, ita communicatos honores pro bene aut secus consulto habitura. Forte ita

tulit casus, ut Genucius, ad hostes magno conatu U. C. 393.
 profectus, in insidias præcipitaret; legionibus nec A. C. 359.

opinato pavore fuis, consul circumventus ab insciis, quem interfecissent, occideretur. Quod ubi est Romam nunciatum, nequaquam tantum publica calamitate mœsti Patres, quantum feroces infelici consulis plebei ductu, fremunt omnibus locis: *Irent, crearent consules ex plebe, transferrent auspicia, quo nefas esset. Potuisse Patres plebiscito pelli honoribus suis: num etiam in Deos immortales inauspicatam legem valuisse? Vindicasse ipsos suum numen, sua auspicia: quæ ut primum contacta sint ab eo, a quo nec jus nec fas fuerit, deletum cum duce exercitum documento fuisse, ne deinde, turbato gentium jure, comitia haberentur.* His vocibus curia et forum personat.

Ap. Claudium, quia dissuaserat legem, majore nunc Appius Claudius dictator.
 auctoritate eventum reprehensi ab se consilii incusantem, dictatorem consensu patriciorum Servilius consul dicit: delectusque et justitium indictum.

VII. Priusquam dictator legionesque novæ in Hernicos venirent, ductu C. Sulpicii legati res per occasionem gesta egregie est. In Hernicos, morte consulis contentim ad castra Romana cum haud dubia expugnandi spe succedentes, hortante legato, et plenis iræ atque indignitatis militum animis, eruptio est facta. Multum ab spe adeundi valli res Hernicis afuit; adeo turbatis inde ordinibus abscescere. Dictatoris deinde adventu novus veteri exercitus jungitur, et copiæ duplicantur: et pro concione dictator laudibus legati militumque, quorum virtute castra defensa erant, simul audientibus laudes meritas, tollit animos; simul ceteros ad æmulandas virtutes acuit. Neque segnius ad hostes bel-

U. C. 393. lum adparatur, qui, et parti ante decoris memores,
 A. C. 359. neque ignari auctarum virium hostis, suas quoque vires augment. Omne Hernicum nomen, omnis militaris ætas excitur : quadringenariæ octo cohortes, lecta robora virorum, scribuntur. Hunc eximium florem juventutis eo etiam, quod, ut duplex acciperent stipendium, decreverant, spei animorumque implevere. Inmunes quoque operum militarium erant, ut, in unum pugnae laborem reservati, plus sibi, quam pro virili parte, adnitendum scirent. Extra ordinem etiam in acie locati, quo conspectior virtus esset. Duum millium planities castra Romana ab Hernicis dirimebat : ibi pari ferme utrimque spatio in medio pugnatum est. Primo stetit ambigua spe pugna : nequidquam sæpe conatis equitibus Romanis inpetu turbare hostium aciem. Postquam equestris pugna effectu, quam conatibus, vanior erat ; consulto prius dictatore equites, permissu deinde ejus, relictis equis, clamore ingenti provolant ante signa, et novam integrant pugnam : neque sustineri poterant, ni extraordinariæ cohortes pari corporum animorumque robore se objecissent.

Atror
 pugna.

VIII. Tunc inter primores duorum populorum res geritur : quidquid hinc aut illinc communis Mars belli aufert, multiplex, quam pro numero, damnum est : vulgus aliud armatorum, velut delegata primoribus pugna, eventum suum in virtute aliena ponit : multi utrimque cadunt, plures vulnera accipiunt. Tandem equites alius alium increpantes, *quid deinde restaret, quærendo, si neque ex equis pepulissent hostem, neque pedites quidquam momenti facerent ? quam tertiam exspectarent pugnam ? quid ante signa feroces prosiluissent, et alieno pugnarent loco ?* His inter se.

vocibus concitati, clamore renovato, inferunt pedem : U. C. 393.
 et primum gradu moverunt hostem, deinde pepu- A. C. 359.
 lerunt; postremo jam haud dubie avertunt : neque, Vincuntur
 tam vires pares quæ superaverit res, facile dictu est, Hernici.
 nisi quod perpetua fortuna utriusque populi et ex-
 tollere animos, et minuere potuit. Usque ad castra
 fugientes Hernicos Romanus sequitur: castrorum
 obpugnatione, quia serum erat diei, abstinuere. Diu
 non perlitatum tenuerat dictatorem, ne ante meri-
 diem signum dare posset: eo in noctem tractum
 erat certamen. Postero die deserta fuga castra
 Hernicorum, et saucii relictis quidam inventi; ag-
 menque fugientium ab signis, quum præter mœnia
 eorum infrequentia conspecta signa essent, fustum,
 ac per agros trepida fuga palatum est. Nec Romanis
 incruenta victoria fuit: quarta pars militum amissa;
 et, ubi haud minus jacturæ fuit, aliquot equites Ro-
 mani cecidere.

IX. Insequenti anno, quum C. Sulpicius et C. Li- U. C. 394.
 cinius Calvus consules in Hernicos exercitum duxis- A. C. 358.
 sent, neque inventis in agro hostibus, Ferentinum
 urbem eorum vi cepissent, revertentibus inde eis Ti- Bellum
 burtes portas clausere. Ea ultima fuit causa, quum cum Tibur-
 multæ antea querimoniæ ultro citroque jactatæ es- tibus.
 sent, cur, per feciales rebus repetitis, bellum Tiburti
 populo indiceretur. Dictatorem T. Quinctium Pen- T. Quinc-
 num eo anno fuisse, satis constat, et magistrum e- tius Pen-
 quitum Ser. Cornelium Maluginensem. Macer Li- nus dicta-
 cinius comitiorum habendorum causa, et ab Licinio tor.
 consule dictum scribit, quia, collega comitia bello
 præferre festinante, ut continuaret consulatum, ob-
 viam eundem pravæ cupiditati fuerit. Quæsita ea
 propriæ familiæ laus leviolem auctorem Licinium

U. C. 394. facit : quum mentionem ejus rei in vetustioribus an-
 A. C. 358. nalibus nullam inveniam, magis, ut belli Gallici
 Bellum caussa dictatorem creatum arbitrer, inclinat animus.
 Gallicum. Eo certe anno Galli ad tertium lapidem Salaria via
 trans pontem Anienis castra habuere. Dictator, quum
 tumultus Gallici caussa justitium edixisset, omnes
 juniores sacramento adegit, ingentique exercitu ab
 urbe profectus, in citeriore ripa Anienis castra po-
 suit. Pons in medio erat, neutris eum rumpentibus,
 ne timoris indicium esset. Prælia de occupando
 ponte crebra erant ; nec, qui potirentur, incertis vi-
 ribus, satis discerni poterat. Tum eximia corporis
 magnitudine in vacuum pontem Gallus processit ;
 et quantum maxima voce potuit, *Quem nunc, inquit,
 Roma virum fortissimum habet, procedat, agedum, ad
 pugnam, ut noster duorum eventus ostendat, utra gens
 bello sit melior*

Singulare
 certamen
 T. Manlii
 cum Gallo.

X. Diu inter primores juvenum Romanorum si-
 lentium fuit, quum et abnuere certamen vererentur,
 et præcipuam sortem periculi petere nollent: tum
 T. Manlius, L. filius, qui patrem a vexatione tri-
 bunicia vindicaverat, ex statione ad dictatorem per-
 git: *Injussu tuo, inquit, imperator, extra ordinem
 nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam.
 Si tu permittis, volo ego illi belluæ ostendere, quando
 adeo ferox præsultat hostium signis, me ex ea familia
 ortum, quæ Gallorum agmen ex rupe Turpeia dejecit.*
 Tum dictator, *Macte virtute, inquit, ac pietate in
 patrem, patriamque, T. Manli, esto. Perge, et nomen
 Romanum invictum, juvantibus Diis, præsta.* Armant
 inde juvenem æquales : pedestre scutum capit, His-
 pano cingitur gladio, ad propiorem habili pugnam.
 Armatum adornatumque adversus Gallum stolide

lætum, et (quoniam id quoque memoria dignum antiquis visum est) linguam etiam ab inrisu exserentem, producunt. Recipiunt inde se ad stationem: et duo in medio armati, spectaculi magis more, quam lege belli, destituuntur, nequaquam visu ac specie æstimantibus pares. Corpus alteri magnitudine eximium, versicolori veste pictisque et auro cælatis refulgens armis: media in altero militaris statura, modicaque in armis habilibus magis quam decoris species: non cantus, non exsultatio armorumque agitatio vana, sed pectus, animorum iræque tacitæ plenum, omnem ferociam in discrimen ipsum certaminis distulerat. Ubi constitere inter duas acies, tot circa mortalium animis spe metuque pendentibus, Gallus, velut moles superne imminens, projecto læva scuto, in advenientis arma hostis vanum cæsin cum ingenti sonitu ensem dejecit. Romanus, mucrone subrecto, quum scuto scutum imum perculisset, totoque corpore interior periculo vulneris factus, insinuasset se inter corpus armaque, uno alteroque subinde ictu ventrem atque inguina hausit, et in spatium ingens ruentem porrexit hostem: jacentis inde corpus, ab omni alia vexatione intactum, uno torque spoliavit: quem respersum cruore collo circumdedit suo. Defixerat pavor cum admiratione Gallos. Romani, alacres ab statione obviam militi suo progressi, gratulantes laudantesque ad dictatorem perducunt. Inter carminum prope modum incondita quædam militariter joculantes, Torquati cognomen auditum; celebratum deinde posteris etiam familiæque honori fuit. Dictator coronam auream addidit donum, mirisque pro cunctione eam pugnam laudibus tulit.

U. C. 394.

A. C. 354.

Galli in
Campani-
am trans-
eunt.

U. C. 395.
A. C. 357.

Q. Servilius
dictator.

Pugna atrox
cum Gallis.

XI. Et, Hercule, tanti ea ad universi belli even-
tum momenti dimicatio fuit, ut Gallorum exerci-
tus proxima nocte, relictis trepide castris, in Tibur-
tem agrum, atque inde, societate belli facta, com-
meatuque benigne ab Tiburtibus adjutus, mox in
Campaniam transierit. Ea fuit caussa, cur proximo
anno C. Pœtelius Balbus consul, quum collegæ ejus
M. Fabio Ambusto Hernici provincia evenisset, ad-
versus Tiburtes jussu populi exercitum duceret: ad
quorum auxilium quum Galli ex Campania redissent,
fœdæ populationes in Lavicano, Tusculanoque, et
Albano agro, haud dubie Tiburtibus ducibus, sunt
factæ. Et, quum adversus Tiburtem hostem duce
consule contenta respublica esset, Gallicus tumultus
dictatorem creari coëgit: creatus Q. Servilius Abala
T. Quinctium magistrum equitum dixit; et ex
auctoritate Patrum, si prospere id bellum evenisset,
ludos magnos vovit. Dictator, ad continendos pro-
prio bello Tiburtes consulari exercitu jussu manere,
omnes juniores, nullo detractante militiam, sacra-
mento adegit. Pugnatum haud procul porta Colli-
na est totius viribus urbis, in conspectu parentum
conjugumque ac liberorum: quæ magna, etiam ab-
sentibus, hortamenta animi, tum subjecta oculis,
simul verecundia misericordiaque militem accende-
bant. Magna utrinque edita cæde, avertitur tandem
acies Gallorum: fuga Tibur, sicut arcem belli Gal-
lici, petunt: palati a consule Pœtelio haud procul
Tibure excepti, egressis ad open ferendam Tibur-
tibus, simul cum his intra portas compelluntur. E-
gregie quum ab dictatore, tum ab consule res gesta
est. Et consul alter Fabius præliis primum parvis,
postremo una insigni pugna, quum hostes totis

adorti copiis essent, Hernicos devincit. Dictator, consulibus in senatu et apud populum magnifice conlaudatis, et suarum quoque rerum illis remisso honore, dictatura se abdicavit. Pœtelius de Gallis Tiburtibusque geminum triumphum egit. Fabio satis visum, ut ovans urbem iniret. Inridere Pœtelii triumphum Tiburtes: *Ubi enim eum secum acie confixisse? spectatores paucos fugæ trepidationisque Gallorum, extra portas egressos, postquam in se quoque fieri inpetum viderint, et sine discrimine obvios cædi, recepisse se intra urbem. Eam rem triumpho dignam visam Romanis? ne nimis mirum magnumque censerent, tumultum exciere in hostium portis, majorem ipsos trepidationem ante mœnia sua visuros.*

XII. Itaque insequenti anno, M. Popillio Lœnate, U. C. 396. Cn. Manlio consulibus, primo silentio noctis ab Tiburte agmine infesto profecti, ad urbem Romam venerunt: terrorem repente ex somno excitatis subita res et nocturnus pavor præbuit: ad hoc multorum inscitia, qui, aut unde, hostes advenissent. Conclamatum tamen celeriter ad arma est, et portæ stationibus, murique præsidiis firmati: et ubi prima lux mediocrem multitudinem ante mœnia, neque alium, quam Tiburtem, hostem ostendit, duabus portis egressi consules utrinque aciem subeuntium jam muros adgrediuntur: adparuitque occasione magis, quam virtute, fretos venisse: adeo vix primum inpetum Romanorum sustinere. Quin etiam bono fuisse Romanis adventum eorum constabat, orientemque jam seditionem inter Patres et plebem metu tam propinqui belli compressam. Alius adventus hostium fuit proximo bello, agris, quam urbi, terribilior. Populabundi Tarquinienses fines Ro-

Tiburtes ad
Romæ mœ-
nia victi.

Tarquini-
ense bel-
lum.

U. C. 397. manos, maxime qua ex parte Etruriam adjacent,
 A. C. 355. peragravere: rebusque nequidquam repetitis, novi
 consules C. Fabius et C. Plautius jussu populi bel-
 lum indixere; Fabioque ea provincia, Plautio Her-
 nici evenere. Gallici quoque belli fama increbesce-
 bat. Sed inter multos terrores solatio fuit pax La-
 tinis petentibus data, et magna vis militum ab iis ex
 fœdere vetusto, quod multis intermiserant annis,
 accepta. Quo præsidio quum fulta res Romana
 esset, levius fuit, quod Gallos mox Præneste venisse,
 atque inde circa Pedum consedisse, auditum est.
 Sulpicius Dictatorem dici C. Sulpicium placuit: consul ad id
 dictator. additus C. Plautius dixit: magister equitum dictatori
 additus M. Valerius. Hi roborata militum, ex duobus
 consularibus exercitibus electa, adversus Gallos dux-
 erunt. Lentius id aliquanto bellum, quam parti
 utrique placebat, fuit: quum primo Galli tantum
 Bellum Gallicum. avidi certaminis fuissent, deinde Romanus miles,
 ruendo in arma ac dimicationem, aliquantum Galli-
 cam ferociam vinceret; dictatori neutiquam placebat,
 Dictatoris quando nulla cogeret res, fortunæ se committere ad-
 cunctatio, versus hostem, quem tempus deteriorem in dies et
 locus alienus faceret, sine præparato comœatu, sine
 firmo munimento morantem: ad hoc iis animis cor-
 poribusque, quorum omnis in inpetu vis esset, parva
 eadem languesceret mora. His consiliis dictator
 bellum trahebat, gravemque edixerat pœnam, si
 Ingrata quis injussu in hostem pugnasset. Milites, ægre id
 militibus. patientes, primo in stationibus vigiliisque inter se
 dictatorem sermonibus carpere; interdum Patres
 communiter increpare, quod non jussissent per con-
 sules geri bellum. *Electum esse eximium imperatorem,
 unicum ducem, qui nihil agenti sibi de cœlo devolatu-*

ram in sinum victoriam censeat. Eadem deinde hæc interdiu propalam, ac ferociora his, jactare; se injussu imperatoris aut dimicatuos, aut agmine Romanituros. Inmiscerique militibus centuriones: nec in circulis modo fremere, sed jam in principiis ac prætorio in unum sermones confundi, atque in concionis magnitudinem crescere turba, et vociferari ex omnibus locis, ut extemplo ad dicitorem iretur: verba pro exercitu faceret Sex. Tullius, ut virtute ejus dignum esset.

U. C. 397.

A. C. 355.

XIII. Septimum primum pilum jam Tullius ducebat; neque erat in exercitu, qui quidem pedestria stipendia fecisset, vir factis nobilior: is, præcedens militum agmen, ad tribunal pergit; mirantique Sulpicio non turbam magis, quam turbæ principem Tullium, imperiis obedientissimum militem, Scilicet, dictator, inquit, condemnatum se universus exercitus a te ignaviæ ratus, et prope ignominie causa destitutum sine armis, oravit me, ut suam causam apud te agerem. Equidem, sicubi loco cessum, si terga data hosti, si signa fæde amissa objici nobis possent, tamen hoc a te impetrari æquum censerem, ut nos virtute culpam nostram conrigere, et abolere flagitii memoriam nova gloria patereris. Etiam ad Allium fusæ legiones eandem, quam per pavorem amiserant, patriam, profectæ postea ab Veis, virtute recuperavere: nobis, Deum benignitate, felicitate tua populique Romani, et res et gloria est integra. Quamquam de gloria vix dicere ausim, si nos et hostes haud secus, quam fæminas, abditos intra vallum omnibus contumeliis eludunt; et tu imperator noster, quod ægrius patimur, exercitum tuum sine animis, sine armis, sine manibus judicas esse; et prius, quam expertus nos esses, de nobis ita desperasti, ut te mancorum ac debiliū ducem judicares

Sex. Tullii ad dicitorem oratio militum nomine.

U. C. 397. esse. *Quid enim aliud esse causæ credemus, cur veteranus dux, fortissimus bello, compressis, quod aiunt, manibus sedeas? utcumque enim se habet res, te de nostra virtute dubitasse videri, quam nos de tua, verius est. Sin autem non tuum istuc, sed publicum est consilium, et consensus aliquis Patrum, non Gallicum bellum, nos ab urbe, a penetibus nostris ablegatos tenet; quæso, ut ea, quæ dicam, non a militibus imperatori dicta censeas, sed a plebe Patribus; quæ, sicut vos vestra habeatis consilia, sic se sua habituram dicat. Quis tandem succenseat, milites nos esse, non servos vestros? ad bellum, non in exilium, missos? si quis det signum, in aciem educat, ut viris ac Romanis dignum sit, pugnaturus? si nihil armis opus sit, otium Romæ potius, quam in castris, acturos? hæc dicta sint Patribus. Te, imperator, milites tui oramus, ut nobis pugnandi copiam facias: quum vincere cupimus, tum te duce vincere; tibi lauream insignem deferre; tecum triumphantes urbem inire; tuum sequentes currum Jovis optimi maximi templum gratantes ovantesque adire. Orationem Tullii exceperunt preces multitudinis; et undique, ut signum daret, ut capere arma juberet, clamabant.*

XIV. Dictator, quamquam rem bonam exemplo haud probabili actam cernebat, tamen facturum, quod milites vellent, se recepit; Tulliumque secreto, quænam hæc res sit, aut quo acta more, percunctatur. Tullius magnopere a dictatore petere, ne se oblitum disciplinæ militaris, ne sui, neve imperatoriæ majestatis, crederet: multitudinî concitatæ, quæ ferme auctoribus similis esset, non subtraxisse se ducem; ne quis alius, quales mota creare multitudo soleret, existeret. Nam se quidem nihil non arbitrio imperatoris actu-

rum: illi quoque tamen videndum magnopere esse, ut exercitum in potestate haberet. Differri non posse adeo concitatos animos: ipsos sibi locum ac tempus pugnandi sumtuos, si ab imperatore non detur. Dum hæc loquuntur, jumenta forte pascentia extra vallum Gallo abigenti duo milites Romani ademerunt. In eos saxa conjecta a Gallis: deinde ab Romana statione clamor ortus, ac procursum utrimque est. Jamque haud procul justo prælio res erant, ni celeriter direrent certamen per centuriones esset. Adfirmata certe eo casu Tullii apud dictatorem fides est: nec recipiente jam dilationem re, in posterum diem edicitur, acie pugnatuos. Dictator tamen, ut qui magis animis, quam viribus, fretus ad certamen descenderet, omnia circumspicere atque agitare cœpit, ut arte aliqua terrorem hostibus incuteret. Solerti animo rem novam excogitat, qua deinde multi nostri atque externi imperatores, nostra quoque quidam ætate, usi sunt. Mulis strata detrahi jubet: binisque tantum centunculis relictis, agasones, partim captivis, partim ægrorum armis ornatos, inponit. His fere mille effectis centum admiscet equites: et nocte super castra in montes evadere, ac silvis se occultare jubet: neque inde ante moveri, quam ab se acciperent signum. Ipse, ubi inluxit, in radicibus montium extendere aciem cœpit sedulo, ut adversus montes consisteret hostis. Instructo vani terroris adparatu, qui quidem terror plus pene veris viribus profuit, primo credere duces Gallorum, non descensuros in æquum Romanos; deinde, ubi degressos repente viderunt, et ipsi avidi certaminis in prælium ruunt: priusque pugna cœpit, quam signum ab ducibus daretur.

U. C. 397.
A. C. 355.

U. C. 397.

A. C. 355.

Prælium,
quovincun-
tur Galli.

XV. Acrius invasere Galli dextrum cornu : neque sustineri potuissent, ni forte eo loco dictator fuisset, Sex. Tullium nomine increpans rogitansque : *Siccine pugnaturos milites spondidisset? ubi illi clamores sint arma poscentium? ubi minæ injussu imperatoris prælium inituros? en ipsum imperatorem clara voce vocare ad prælium, et ire armatum ante prima signa: ecquis sequeretur eorum, qui modo ducturi fuerint; in castris feroces, in acie pavidi?* Vera audiebant : itaque tantos pudor stimulos admovit, ut ruerent in hostium tela, alienatis a memoria periculi animis. Hic primo inpetus prope vecors turbavit hostes : eques deinde emissus turbatos avertit. Ipse dictator, postquam labantem una parte vidit aciem, signa in lævum cornu confert, quo turbam hostium congregari cernebat ; et iis, qui in monte erant, signum, quod convenerat, dedit. Ubi inde quoque novus clamor ortus, et tendere obliquo monte ad castra Gallorum visi sunt : tum metu, ne excluderentur, ommissa pugna est, cursuque effuso ad castra ferebantur : ubi quum obcurrisset eis M. Valerius, magister equitum, (qui, profligato dextro cornu, obsequitabat hostium munimentis) ad montes silvasque vertunt fugam : plurimique ibi a fallaci equitum specie agasonibusque excepti sunt : et eorum, quos pavor pertulerat in silvas, atrox cædes post sedatum prælium fuit. Nec alius post M. Furium, quam C. Sulpicius, justiore de Gallis egit triumphum : auri quoque ex Gallicis spoliis satis magnum pondus, saxo quadrato septum, in Capitolio sacravit. Eodem anno et a consulibus vario eventu bellatum : nam Hernici a C. Plantio devicti subactique sunt. Fabius collega ejus incaute atque inconsulte adversus Tar-

Sulpicius
triumphat.

quinienses pugnavit : nec in acie tantum ibi cladis acceptum, quam quod trecentos septem milites Romanos captos Tarquinienses immolarunt : qua fœditate supplicii aliquanto ignominia populi Romani insignitior fuit. Accessit ad eam cladem et vastatio Romani agri, quam Privernates, Veliterni deinde, incursione repentina fecerunt. Eodem anno duæ tribus, Pomptina et Publilia, additæ. Ludi votivi, quos M. Furius dictator voverat, facti : et de ambitu ab C. Pœtelio tribuno plebis, auctoribus Patribus, tum primum ad populum latum est : eaque rogatione novorum maxime hominum ambitionem, qui nundinas et conciliabula obire soliti erant, compressam credebant.

U. C. 397.
A. C. 355.
Contra Tarquinienses
res male
gesta.

Lex de ambitu tum primum lata.

XVI. Haud æque læta Patribus insequenti anno, C. Marcio, Cn. Manlio consulibus, de unciario fœnore a M. Duilio, L. Mænio tribunis plebis rogatio est perlata : et plebs aliquanto eam cupidius scivit accepitque. Ad bella nova, priore anno destinata, Falisci quoque hostes exorti, duplici crimine : quod et cum Tarquiniensibus juventus eorum militaverat ; et eos, qui Falerios perfugerant, quum male pugnatum est, repetentibus fecialibus Romanis non reddiderant. Ea provincia Cn. Manlio obvenit : Marcus exercitum in agrum Privernatem, integrum pace longinqua, induxit : militemque præda inplevit. Ad copiam rerum addidit munificentiam, quod, nihil in publicum discernendo, augenti rem privatam militi favit. Privernates quum ante moenia sua castris per munitis consedissent ; vocatis ad concionem militibus ; *Castra nunc, inquit, vobis hostium, urbemque prædæ do, si mihi pollicemini, vos fortiter in acie operam navaturos, nec prædæ magis, quam pugnae, para-*

U. C. 398.
A. C. 354.

Bellum cum Faliscis et Privernatibus.

Privernates victi.

U. C. 398. *tos esse.* Signum poscunt ingenti clamore : celsique
 A. C. 354. et spe haud dubia feroces in prælium vadunt. Ibi
 ante signa Sex. Tullius, de quo ante dictum est, ex-
 clamat : *Adspice, imperator, inquit, quemadmodum*
exercitus tuus tibi promissa præstet : piloque posito,
 stricto gladio in hostem inpetum facit. Sequuntur
 Tullium antesignani omnes, primoque inpetu aver-
 tere hostem : fustum inde ad oppidum persecuti,
 quum jam scalas mœnibus admoverent, in deditio-
 nem urbem acceperunt : triumphus de Privernatibus
 actus. Ab altero consule nihil memorabile gestum :
 nisi quod legem novo exemplo ad Sutrium in castris

Lex de vice-
sima manu-
missorum,
in castris
lata.

tributum de vicesima eorum, qui manumitterentur,
 tulit. Patres, quia ea lege haud parvum vectigal
 inopi ærario additum esset, auctores fuerunt. Ce-
 terum tribuni plebis, non tam lege, quam exemplo,
 moti, ne quis postea populum sevocaret, capite
 sanxerunt : nihil enim non per milites, juratos in
 consulis verba, quamvis perniciosum populo, si id
 liceret, ferri posse. Eodem anno C. Licinius Stolo
 a M. Popillio Lænate sua lege decem millibus æris
 est damnatus, quod mille jugerum agri cum filio
 possideret, emancipandoque filium fraudem legi
 fecisset.

C. Licinius
 sua lege
 damnatus.

U. C. 399. XVII. Novi consules inde, M. Fabius Ambustus
 A. C. 353. secundum et M. Popillius Lænas secundum, duo
 bella habuere. Facile alterum cum Tiburtibus, quod
 Lænas gessit : qui, hoste in urbem compulso, agros
 vastavit. Falisci Tarquiniensesque alterum consu-
 lem prima pugna fuderunt : inde terror maximus
 fuit, quod sacerdotes eorum, facibus ardentibus an-
 guibusque prælatis, incessu furiali militem Roma-
 num insueta turbaverunt specie : et tunc quidem

Fabius a
 Faliscis fu-
 sus restituit
 aciem.

velut lymphati et adtoniti munimentis suis trepido agmine inciderunt; deinde, ubi consul legatique ac tribuni puerorum ritu vana miracula paventes inridebant increpabantque, vertit animos repente pudor; et in ea ipsa, quæ fugerant, velut cæci ruebant. Discusso itaque vano adparatu hostium, quum in ipsos armatos se intulissent, averterunt totam aciem: castrisque etiam eo die potiti, præda ingenti parta, victores reverterunt, militaribus jocis quum adparatum hostium, tum suum increpantes pavorem.

Concitur deinde omne nomen Etruscum, et, Tarquiniensibus Faliscisque ducibus, ad Salinas perveniunt. Adversus eum terrorem dictator C. Marcius Rutilus primus de plebe dictus, magistrum equitum item de plebe C. Plautium dixit. Id vero Patribus indignum videri, etiam dictaturam jam in promiscuo esse: omnique ope impediabant, ne quid dictatori ad id bellum decerneretur, parareturve: eo promptius cuncta, ferente dictatore, populus jussit. Profectus ab urbe, utraque parte Tiberis, ratibus exercitu, quocumque fama hostium ducebat, trajecto, multos populatores agrorum vagos palantes obpressit. Castra quoque, necopinato adgressus, cepit: et, octo millibus hostium captis, ceteris aut cæsis, aut ex agro Romano fugatis, sine auctoritate Patrum, populi jussu, triumphavit. Quia nec per dictatorem plebeium, nec per consulem, comitia consularia haberi volebant, et alter consul Fabius bello retinebatur, res ad interregnum redit. Interreges deinceps Q. Servilius Ahala, M. Fabius, Cn. Manlius, C. Fabius, C. Sulpicius, L. Æmilius, Q. Servilius, M. Fabius Ambustus. In secundo interregno orta contentio est, quod duo patricii consules creabantur:

U. C. 399.
A. C. 353.

Etruscum
bellum.

C. Marcius
primus dic-
tator e
plebe.

Vincit E-
truscos.

intercedentibusque tribunis, interrex Fabius aiebat, *in duodecim tabulis legem esse, ut, quodcumque postremum populus jussisset, id jus ratumque esset; jussum populi et suffragia esse.* Quum intercedendo tribuni nihil aliud, quam ut differrent comitia, valuissent; duo patricii consules creati sunt, C. Sulpicius Peticus tertium, M. Valerius Publicola: eodemque die magistratum inierunt.

U. C. 400
A. C. 352.

Ambo cons. patricii.

XVIII. Quadringentesimo anno, quam urbs Romana condita erat, quinto tricesimo, quam a Gallis recuperata, ablato post undecimum annum a plebe consulatu, patricii consules ambo ex interregno magistratum iniere, C. Sulpicius Peticus tertium, M. Valerius Publicola. Empulum eo anno ex Tiburtibus haud memorando certamine captum; sive duorum consulum auspicio bellum ibi gestum est, ut scripsere quidam; seu per idem tempus Tarquinien- sium quoque sunt vastati agri ab Sulpicio consule, quo Valerius adversus Tiburtes legiones duxit. Domi majus certamen consulibus cum plebe ac tribunis erat. Fidei jam suæ, non solum virtutis, ducebant esse, ut accepissent duo patricii consulatum, ita ambobus patriciis mandare: quin aut toto cedendum esse, si plebeius jam magistratus consulatus fiat, aut totum possidendum, quam possessionem integram a patribus accepissent. Plebes contra fremit: *Quid se vivere, quid in parte civium censei: si, quod duorum hominum virtute, L. Sextii ac C. Licinii, partum sit, id obtinere universi non possint? Vel reges, vel decemviros, vel, si quod tristius sit imperii nomen, patiendum esse potius, quam ambos patricos consules videant, nec in vicem pareatur atque imperetur; sed pars altera, in æterno imperio locata, plebem nusquam alio natam,*

quam ad serviendum, putet. Non desunt tribuni auctores turbarum; sed inter concitatos per se omnes vix duces eminent. Aliquoties frustra in campum descensum quum esset, multique per seditiones acti comitiales dies; postremo victæ perseverantia consulum plebis eo dolor erupit, ut tribunos, *actum esse de libertate* vociferantes, *relinquendumque non campum jam solum, sed etiam urbem captam atque oppressam regno patriciorum,* mœsta plebs sequeretur. Consules, relictî a parte populi, per infrequentiam comitia nihilo segnius perficiunt: creati consules U. C. 401, ambo patricii, M. Fabius Ambustus tertium, T. A. C. 351, Quinctius. In quibusdam annalibus pro T. Quinctio M. Popillium consulem invenio.

XIX. Duo bella eo anno prospere gesta: cum Tiburtibusque ad deditionem pugnatum. Sassula ex his urbs capta: ceteraque oppida eandem fortunam habuissent, ni universa gens, positis armis, in fidem consulis venisset. Triumphatum de Tiburtibus: alioquin mitis victoria fuit. In Tarquinienses acerbe sævitum, multis mortalibus in acie cæsis: ex ingenti captivorum numero trecenti quinquaginta octo delecti, nobilissimus quisque, qui Romam mitterentur: vulgus aliud trucidatum. Nec populus in eos, qui missi Romam erant, mitior fuit: medio in foro omnes virgis cæsi ac securi percussi: id pro inmolatis in foro Tarquiniensium Romanis pœnæ hostibus redditum. Res bello bene gestæ, ut Samnites quoque amicitiam peterent, effecerunt. Legatis eorum comiter ab senatu responsum: fœdere in societatem accepti. Non eadem domi, quæ militiæ, fortuna erat plebi Romanæ; nam etsi, unciario fœnore facto, levata usura erat, sorte ipsa obruebantur

Triumphus de Tiburtibus: supplicia de Tarquiniensibus.

Fœdus cum Samnitibus.

inopes, nexumque inibant: eo nec patricios ambo consules, neque comitorum curam, publicave studia præ privatis incommodis plebs ad animum admittebat. Consulatus uterque apud patricios manet. Consules creati C. Sulpicius Peticus quartum, M. Valerius Publicola iterum. In bellum Etruscum intentam civitatem, quia Cæritem populum misericordia consanguinitatis Tarquiniensibus adjunctum fama ferebat, legati Latini ad Volscos convertere, nunciantes, exercitum conscriptum armatumque jam suis finibus inminere: inde populabundos in agrum Romanum venturos esse. Censuit igitur senatus, neutram negligendam rem esse: utroque legiones scribi, consulesque sortiri provincias jussit. Inclinavit deinde pars major curæ in Etruscum bellum; postquam literis Sulpicii consulis, cui Tarquini provincia evenerat, cognitum est, depopulatum agrum circa Romanas salinas, prædæque partem in Cæritum fines avectam, et haud dubie juventutem ejus populi inter prædatores fuisse. Itaque Valerium consulem, Volscis obpositum, castraque ad finem Tusculanum habentem, revocatum inde senatus dictatorem dicere jussit. T. Manlium L. filium dixit. Is, quum sibi magistrum equitum A. Cornelium Cossam dixisset, consulari exercitu contentus, ex auctoritate Patrum ac populi jussu Cæritibus bellum indixit.

T. Manlius
dictator.

XX. Tum primum Cærites, tamquam in verbis hostium vis major ad bellum significandum, quam in suis factis, qui per populationem Romanos lacerassierant, esset, verus belli terror invasit: et, quam non suarum virium ea dimicatio esset, cernebant. Pœnitebatque populationis, et Tarquinienses exsecerabantur defectionis auctores: nec arma, aut bel-

lum quisquam adparare, sed pro se quisque legatos U. C. 402.
A. C. 350. Legati Cærites bel-
lum depre-
cantur. mitti jubebat ad petendam erroris veniam. Legati senatum quum adissent, ab senatu rejecti ad populum, Deos rogaverunt, quorum sacra bello Gallico accepta rite procurassent, ut Romanos florentes ea sui misericordia caperet, quæ se rebus adfectis quondam populi Romani cepisset; conversique ad delubra Vestæ, hospitium flaminum Vestaliumque ab se caste ac religiose cultum invocabant. *Eane meritos, crederet quisquam, hostes repente sine causa factos? aut, si quid hostiliter fecissent, consilio id magis, quam furore lapsos, fecisse, ut sua vetera beneficia, locata præsertim apud tam gratos, novis conrumperent maleficiis? florentemque populum Romanum ac felicissimum bello sibi desumerent hostem, cujus adflicti amicitiam cepissent? ne adpellarent consilium, quæ vis ac necessitas adpellanda esset. Transeuntes agmine infesto per agrum suum Tarquinienses, quum præter viam nihil petissent, traxisse quosdam agrestium, populationis ejus, quæ sibi crimini detur, comites. Eos, seu dedi placeat, dedere se paratos esse; seu supplicio adfici, duros pœnas. Cære, sacrarium populi Romani, deversorium sacerdotum, ac receptaculum Romanorum sacrorum, intactum inviolatumque crimine belli, hospitio Vestalium cultisque Diis darent. Movit populum non tam causa præsens, quam vetus meritum, ut maleficii, Pacem in-
petrant. quam beneficii, potius inmemores essent. Itaque pax populo Cæriti data, induciasque in centum annos factas in senatusconsultum referri placuit. In Faliscos, eodem noxios crimine, vis belli conversa est: sed hostes nusquam inventi. Quum populatione peragrati fines essent, ab obpugnatione urbium temperatum: legionibusque Romam reductis, reli-*

U. C. 402. quum anni muris turribusque reficiendis consumptum;
 A. C. 350. et ædes Apollinis dedicata est.

Discordiæ XXI. Extremo anno comitia consularia certamen
 de consula- Patrum ac plebis diremit, tribunis negantibus passu-
 tu plebeio. ros comitia haberi, ni secundum Liciniam legem ha-
 berentur; dictatore obstinato tollere potius totum e
 republica consulatum, quam promiscuum Patribus
 ac plebi facere. Prolatandis igitur comitiis quum
 dictator magistratu abisset, res ad interregnum re-
 diit. Infestam inde Patribus plebem interreges
 quum accepissent, ad undecimum interregem sedi-
 tionibus certatum est. Legis Liciniæ patrocinium
 tribuni jactabant. Propior dolor plebi fœnoris in-
 gravescentis erat: curæque privatæ incertaminibus
 publicis erumpebant. Quorum tædio Patres L.
 Cornelium Scipionem interregem concordiae causa
 observare legem Liciniam comitiis consularibus jus-

U. C. 403. sere. P. Valerio Publicolæ datus e plebe collega C.
 A. C. 349. Marcins Rutilus. Inclinatiss semel in concordiam
 animis, novi consules, fœnebrem quoque rem, quæ
 distingere unaninos videbatur, levare adgressi, solu-
 tionem alieni æris in publicam curam verterunt;
 quinqueviris creatis, quos mensarios ab dispensatione
 pecuniæ adpellarunt. Meriti æquitate curaque sunt,
 ut per omnium annalium monumenta celebres no-
 minibus essent. Fuere autem C. Duilius, P. Decius
 Mus, M. Papirius, Q. Publilius, et Ti. Æmilius:
 qui rem, difficillimam tractatu, et plerumque parti
 utrique, semper certe alteri, gravem, quum alia mo-
 deratione, tum inpendio magis publico, quam jactura,
 sustinuerunt: tarda enim nomina, et inpeditiona
 inertia debitorum, quam facultatibus, aut ærarium,
 mensis cum ære in foro positis, dissolvit, ut populo

prius caveretur; aut æstimatio æquis rerum pre-^{U. C. 403,}
 tiis liberavit: ut non modo sine injuria, sed etiam ^{A. C. 349,}
 sine querimoniis partis utriusque, exhausta vis in-
 gens æris alieni sit. Terror inde vanus belli Etrusci,
 quum conjurasse duodecim populos fama esset, dic-
 tatorem dici cœgit: dictus in castris (eo enim ad
 consules missum senatusconsultum est) C. Julius, ^{C. Julius}
 cui magister equitum adjectus L. Æmilius. Cete- ^{dictator.}
 rum foris tranquilla omnia fuere.

XXII. Tentatum domi per dictatorem, ut ambo ^{U. C. 404.}
 patricii consules crearentur, rem ad interregnum ^{A. C. 348.}
 perduxit: duo interreges C. Sulpicius et M. Fabius
 interpositi obtinere, quod dictator frustra tetende-
 rat, mitiore jam plebe ob recens meritum levati æris
 alieni, ut ambo patricii consules crearentur: creati
 ipse C. Sulpicius Peticus, qui prior interregno abiit,
 et T. Quinctius Pennus: quidam Kæsonem, alii
 Caium nomen Quinctio adjiciunt. Ad bellum ambo
 profecti, Faliscum Quinctius, Sulpicius Tarquiniense,
 nusquam acie congresso hoste, cum agris magis,
 quam cum hominibus, urendo populandoque gesse-
 runt bella: cujus lentæ velut tabis senio victa utrius-
 que pertinacia populi est, ut primum a consulibus,
 dein permissu eorum ab senatu inducias peterent: ^{Induciæ}
 in quadraginta annos inpetraverunt. Ita, posita ^{cum Tar-}
 duorum bellorum, quæ iminebant, cura, dum ali- ^{quiniensi-}
 qua ab armis quies esset, quia solutio æris alieni ^{bus et Fa-}
 multarum rerum mutaverat dominos, censum agi ^{liscis.}
 placuit: ceterum quum censoribus creandis indicta
 comitia essent, professus censuram se petere C.
 Marcius Rutilus, qui primus dictator de plebe fuerat,
 concordiam ordinum turbavit: quod videbatur qui-
 dem tempore alieno fecisse; quia ambo tum forte

- U. C. 404. patricii consules erant, qui rationem ejus se habitu-
 A. C. 348. ros negabant. Sed et ipse constantia inceptum ob-
 tinuit, et tribuni, omni vi recuperando jus consula-
 ribus comitiis amissum, adjuverunt; et quum ipsius
 C. Marcius viri majestas nullius honoris fastigium non æquabat,
 primus cen- tum per eundem, qui ad dictaturam aperuisset viam,
 sor de plebe. censuram quoque in partem vocari plebes volebat.
 Nec variatum comitiis est, quin cum Manlio Cnæo
 M. Fabius censor Marcius crearetur. Dictatorem quoque hic
 dictator. annus habuit M. Fabium, nullo terrore belli, sed ne
 Licinia lex comitiis consularibus observaretur. Ma-
 gister equitum dictatori additus Q. Servilius: nec
 tamen dictatura potentio-rem eum consensum Pa-
 trum consularibus comitiis fecit, quam censoriis
 fuerat.
- U. C. 405. XXIII. M. Popillius Lænas a plebe consul, a
 A. C. 347. Patribus L. Cornelius Scipio datus. Fortuna quo-
 que inlestriorem plebeium consulem fecit. Nam
 quum ingentem Gallorum exercitum in agro Latino
 castra posuisse nunciatum esset; Scipione gravi
 morbo implicito, Gallicum bellum Popillio extra or-
 dinem datum. Is, inpigre exercitu scripto, quum
 omnes extra portam Capenam ad Martis ædem con-
 venire armatos juniores jussisset, signaque eodem
 quæstores ex ærario deferre, quatuor expletis legio-
 nibus, quod superfuit militum, P. Valerio Publicolæ
 prætori tradidit; auctor Patribus scribendi alterius
 exercitus, quod ad incertos belli eventus subsidium
 reipublicæ esset. Ipse, jam satis omnibus instructis
 comparatisque, ad hostem pergit: cujus ut prius
 nosceret vires, quam periculo ultimo tentaret; in
 tumulo, quem proximum castris Gallorum capere
 potuit, vallum ducere cœpit. Gens ferox et ingenui
- Bellum
 Gallicum.

avidi ad pugnam, quum, procul visis Romanorum U. C. 405.
 signis, ut extemplo prælium initura, explicuisset A. C. 347.
 aciem; postquam neque in æquum demitti agmen
 vidit, et quum loci altitudine, tum vallo etiam integri
 Romanos, percussos pavore rata, simul opportunio-
 res, quod intenti tum maxime operi essent, truci
 clamore adgreditur. Ab Romanis nec opus inter-
 missum, (triarrii erant, qui muniebant) et ab hastatis Vincuntur
 principibusque, qui pro munitioribus intenti armati- Galli, sed
 que steterant, prælium initum. Præter virtutem difficulter.
 locus quoque superior adjuvit, ut pila omnia hastæ-
 que non, tamquam ex æquo missa, vana (quod ple-
 rumque fit) caderent, sed omnia librata ponderibus
 figerentur; oneratique telis Galli, quibus aut cor-
 pora transfixa, aut prægravata inhærentibus gere-
 bant scuta, quum cursu pene in adversum subissent,
 primo incerti resistere: dein, quum ipsa cunctatio
 et his animos minuisset, et auxisset hosti, impulsus
 retro ruere alii super alios, stragemque inter se cæde
 ipsa fœdiorem dare: adeo præcipiti turba obtriti
 plures, quam ferro necati.

XXIV. Necdum certa Romanis victoria erat:
 alia in campum degressis supererat moles. Namque
 multitudo Gallorum, sensum omnem talis damni ex-
 superans, velut nova rursus exoriente acie, integrum
 militem adversus victorem hostem ciebat: stetitque
 subpresso inpetu Romanus; et quia iterum fessis
 subeunda dimicatio erat, et quod consul, dum inter
 primores incautus agitat, lævo humero matari prope
 trajecto, cesserat parumper ex acie. Jamque omissa
 cunctando victoria erat, quum consul, vulnere adli-
 gato, revector ad prima signa, *Quid stas, miles?*
 inquit. *Non cum Latino Sabinoque hoste res est, quem*

U. C. 405. *victum armis socium ex hoste facias. In belluas*

A. C. 347. *strinximus ferrum: hauriendus, aut dandus est sanguis.*

Propulistis a castris, supina valle præcipientes egistis, stratis corporibus hostium superstatis. Complete eadem strage campos, qua montes replestis. Nolite expectare,

dum stantes vos fugiant: inferenda sunt signa, et vadendum in hostem. His adhortationibus iterum co-

orti pellunt loco primos manipulos Gallorum; cuneis deinde in medium agmen perrumpunt. Inde barbari

dissipati, quibus nec certa imperia, nec duces essent, vertunt inpetum in suos; fusique per campos, et

præter castra etiam sua fuga prælati, quod editissimum inter æquales tumulos obcurrerat oculis, arcem

Albanam petunt. Consul, non ultra castra insecutus, (quia et vulnus degravabat, et subijcere exercitum pugna fessum tumulis ab hoste occupatis no-

lebat) præda omni castrorum militi data, victorem exercitum, opulentumque Gallicis spoliis, Romam

reduxit. Moram triumpho vulnus consulis adtulit: eademque causa dictatoris desiderium senatui fecit,

ut esset, qui ægris consulibus comitia haberet.

Dictator
L. Furius
Camillus.

Dictator L. Furius Camillus dictus, addito magistro equitum P. Cornelio Scipione, reddidit Patribus possessionem pristinam consulatus: ipse ob id meritum ingenti Patrum studio creatus consul, collegam

Ap. Claudium Crassum dixit.

XXV. Priusquam inirent novi consules magistratum, triumphus a Popillio de Gallis actus magno favore plebis: mussantesque inter se rogabant, *num quem plebeii consulis pæniteret?* Simul dictatorem increpabant, qui legis Liciniæ spretæ mercedem consulatum, privata cupiditate, quam publica injuria, foediorem, cepisset, ut se ipse consulem dictator crearet.

Annus multis variisque motibus fuit insignis. Galli ex Albanis montibus, quia hiemis vim pati nequiverant, per campos maritimæque loca vagi populabantur. Mare infestum classibus Græcorum erat, oraque litoris Antiatis, Laurensque tractus, et Tiberis ostia: ut prædones maritimi, cum terrestribus congressi, ancipiti semel prælio decertarint, dubiique discesserint in castra Galli, Græci retro ad naves, victos se, an victores, putarent. Inter hos longe maximus exstitit terror, concilia populorum Latinorum ad lucum Ferentinæ habita: responsumque haud ambiguum imperantibus milites Romanis datum, *absisterent imperare iis, quorum auxilio egerent. Latinos pro sua libertate potius, quam pro alieno imperio, laturos arma.* Inter duo simul bella externa, defectione etiam sociorum senatus anxius, quum cerneret metu tenendos, quos fides non tenuisset, extendere omnes imperii vires consules delectu habendo jussit: civili quippe standum exercitu esse, quando socialis cœtus desereret. Undique, non urbana tantum, sed etiam agresti juventute, decem legiones scriptæ dicuntur quaternum millium et ducenorum peditum, equitumque trecenorum. Quem nunc novum exercitum, si qua externa vis ingruat, hæ vires populi Romani, quas vix terrarum capit orbis, contractæ in unum haud facile efficiant: adeo in quæ laboramus sola crevimus, divitias, luxuriamque. Inter cetera tristitia ejus anni, consul alter Ap. Claudius in ipso belli adparatu moritur: redierantque res ad Camillum; cui unico consuli, vel ob aliam dignationem haud subjiciendam dictaturæ, vel ob omen faustum ad Gallicum tumultum cognominis, dictatorem adrogari haud satis decorum visum est Patribus.

U. C. 406.
A. C. 346.

Scribuntur
decem legi-
ones.

Alter con-
sul moritur.

Bellum
Gallicum.

U. C. 406. Consul, duabus legionibus urbi præpositis, octo cum

A. C. 346. L. Pinario prætore divisis, memor paternæ virtutis, Gallicum sibi bellum extra sortem sumit: prætorem maritimam oram tutari, Græcosque arcere litoribus jussit: et, quum in agrum Pomptinum descendisset, (quia neque in campis congregi nulla cogente re volebat, et prohibendo populationibus, quos raptò vivere necessitas cogeret, satis domari credebat hostem) locum idoneum stativis delegit.

M. Valerii
cum Gallo
singulare
certamen.

XXVI. Ubi quum stationibus quieti tempus tere-
rent, Gallus processit, magnitudine atque armis in-
signis: quatiensque scutum hasta, quum silentium
fecisset, provocat per interpretem unum ex Romanis,
qui secum ferro decernat. M. erat Valerius tribu-
nus militum, adolescens, qui haud indigniorem eo
decore se, quam T. Manlium, ratus, prius sciscitatus
consulis voluntatem, in medium armatus processit.

Corvus.

Minus insigne certamen humanum numine interpo-
sito Deorum factum: namque conserenti jam ma-
num Romano corvus repente in galea consedit, in
hostem versus: quod primo, ut augurium cælo mis-
sum, letus accepit tribunus: precatus deinde, *Si
divus, si diva esset, qui sibi præpetem misisset, volens
propitius adesset.* Dictu mirabile, tenuit non solum
ales captam semel sedem, sed, quotiescumque certa-
men initum est, levans se alis, os oculosque hostis
rostrò et unguibus adpetiit: donec territum prodigii
talis visu, oculisque simul ac mente turbatum, Va-
lerius obruncat: corvus e conspectu elatus orientem
petit. Hactenus quietæ utrimque stationes fuere:
postquam spoliare corpus cæsi hostis tribunus cæpit,
nec Galli se statione tenuerunt, et Romanorum cur-
sus ad victorem etiam ocior fuit. Ibi, circa jacentis

Galli corpus contracto certamine, pugna atrox con- U. C. 406.
 citatur. Jam non manipulis proximarum stationum, A. C. 345.
 sed legionibus utrimque effusis res geritur. Camil- Prælium
 lus lætum militem victoria tribuni, lætum tam præ- committit-
 sentibus ac secundis Diis, ire in prælium jubet: tur, quo
 ostentansque insignem spoliis tribunum, *Hunc imi-* Galli victi.
itare, miles, aiebat; et circa jacentem ducem sterne
Gallorum catervas. Dii hominesque illi adfuere pug-
 næ; depugnatumque haudquaquam certamine ambi-
 guo cum Gallis est: adeo duorum militum eventum,
 inter quos pugnatum erat, utraque acies animis per-
 ceperat. Inter primos, quorum concursus alios ex-
 civerat, atrox prælium fuit: alia multitudo, prius-
 quam ad conjectum teli veniret, terga vertit. Primo
 per Volscos Falernumque agrum dissipati sunt: inde
 Apuliam ac mare inferum petierunt. Consul, con-
 cione advocata, laudatum tribunum decem bubus
 aureaque corona donat: ipse, jussus ab senatu bel-
 lum maritimum curare, cum prætore junxit castra:
 ibi, quia res trahi seguitia Græcorum non commit-
 tentium se in aciem videbantur, dictatorem comitio-
 rum caussa T. Manlium Torquatum ex auctoritate T. Manlius
 senatus dixit. Dictator, magistro equitum A. Cornelio Cosso dicto, comitia consularia habuit, æmu-
 lunque decoris sui absentem M. Valerium Corvum U. C. 407.
 (id enim illi deinde cognominis fuit) summo favore A. C. 345.
 populi, tres et viginti natum annos, consulem re-
 nunciavit: collega Corvo de plebe M. Popillius
 Lænas quartum consul futurus datus est. Cum
 Græcis a Camillo nulla memorabilis gesta res: nec
 illi terra, nec Romanus mari bellator erat. Postre-
 mo, quum litoribus arcerentur, aqua etiam præter
 cetera necessaria usui deficiente, Italiam reliquere.

U. C. 407. Cujus populi ea, cujusque gentis classis fuerit, nihil
A. C. 345. certi est: maxime Siciliae fuisse tyrannos crediderim: nam ulterior Graecia, ea tempestate intestino fessa bello, jam Macedonum opes horrebat.

XXVII. Exercitibus dimissis, quum et foris pax et domi concordia ordinum otium esset, ne nimis laetae res essent, pestilentia civitatem adorta coegit senatum imperare decemviris, ut libros Sibyllinos inspicerent; eorumque monitu lectisternium fuit. Eodem anno Satricum ab Antiatribus colonia deducta, restitutaque urbs, quam Latini diruerant: et

Fœdus cum
Karthaginiensibus.

U. C. 408.
A. C. 344.

cum Karthaginensibus legatis Romae fœdus ictum, quum amicitiam ac societatem petentes venissent. Idem otium domi forisque mansit T. Manlio Torquato, C. Plantio consulibus: semunciarium tantum ex unciario fœnus factum, et in pensiones æquas triennii, ita ut quarta præsens esset, solutio æris alieni dispensata est: et sic quoque parte plebis adfecta, fides tamen publica privatis difficultatibus potior ad curam senatui fuit. Levatae maxime res, quia tributo ac delectu supersessum. Tertio anno

U. C. 409.
A. C. 343.

post Satricum restitutum a Volscis, M. Valerius Corvus, secundum consul cum C. Pœtelio factus, quum ex Latio nunciatum esset, legatos ab Antio circumire populos Latinorum ad concitandum bellum; priusquam plus hostium fieret, Volscis arma inferre jussus, ad Satricum exercitu infesto pergit: quo quum Antiates aliique Volsci præparatis jam ante, si quid ab Roma moveretur, copiis occurrissent, nulla mora inter infensos diutino odio dimicandi facta est. Volsci, ferocior ad rebellandum, quam ad bellandum, gens, certamine victi, fuga effusa Satrici mœnia petunt: et, ne in muris quidem

Bellum
cum Volscis.

satis firma spe, quum corona militum cincta jam scalis caperetur urbs, ad quatuor millia militum, præter multitudinem inbellem, sese dedidere. Oppidum dirutum atque incensum: ab æde tantum Matris Matutæ abstinere ignem. Præda omnis militi data. Extra prædam quatuor millia deditorum habita: eos vinctos consul ante currum triumphans egit: venditis deinde magnam pecuniam in ærarium redegit. Sunt, qui hanc multitudinem captivam servorum fuisse scribant: idque magis verisimile est, quam deditos veniisse.

XXVIII. Hos consules secuti sunt M. Fabius Dorso, Ser. Sulpicius Camerinus. Auruncum inde bellum ab repentina populatione cœptum: metuque, ne id factum populi unius, consilium omnis nominis Latini esset, dictator velut adversus armatum jam Latium L. Furius creatus, magistrum equitum Cn. Manlium Capitolinum dixit: et quum, (quod per magnos tumultus fieri solitum erat) justitio indicto, delectus sine vacationibus habitus esset; legiones, quantum matarari potuit, in Auruncos ductæ: ibi prædonum magis, quam hostium, animi inventi. Prima itaque acie debellatum est. Dictator tamen, quia et ultro bellum intulerant, et sine detractatione se certamini obferebant, Deorum quoque opes adhibendas ratus, inter ipsam dimicationem ædem Junoni Monetæ vovit: cujus damnatus voti quum victor Romam revertisset, dictatura se abdicavit. Senatus duumviros ad eam ædem pro amplitudine populi Romani faciendam creari jussit: locus in arce destinatus, quæ area ædium M. Manlii Capitolini fuerat. Consules, dictatoris exercitu ad bellum Volscum usi, Soram ex hostibus, incautos adorti,

U. C. 419.

A. C. 342.

Dictator L. Furius.

Juno Moneta.

U. C. 411. ceperunt. Anno post, quam vota erat, ædes Monetae dedicatur, C. Marcio Rutilo tertium, T. Manlio Torquato secundum consulibus. Prodigium extemplo dedicationem secutum, simile vetusto montis Albani prodigio: namque et lapidibus pluit, et nox interdiu visa intendi: librisque inspectis, quum plena religione civitas esset, senatui placuit, dictatorem feriarum constituendarum causa dici. Dictus P. Valerius Publicola: magister equitum ei Q. Fabius Ambustus datus est. Non tribus tantum supplicatum ire placuit, sed finitimos etiam populos; ordoque iis, quo quisque die supplicarent, statutus. Iudicia eo anno populi tristitia in fœneratores facta, quibus ab ædilibus dicta dies esset, traduntur. Et res, haud ulla insigni ad memoriam causa, ad interregnum rediit. Ex interregno, ut id actum videri posset, ambo patricii consules creati sunt, M. A. C. 340. Valerius Corvus tertium, A. Cornelius Cossus.

XXIX. Majora jam hinc bella, et viribus hostium, et longinquitate vel regionum, vel temporum spatio, quibus bellatum est, dicentur: namque eo anno adversus Samnites, gentem opibus armisque validam, mota arma. Samnitium bellum, ancipiti Marte gestum, Pyrrhus hostis, Pyrrhum Pœni secuti. Quanta rerum moles? quoties in extrema periculorum ventum, ut in hanc magnitudinem, quæ vix sustinetur, erigi imperium posset? Belli autem causa cum Samnitibus, Romanis, quum societate amicitiaque juncti essent, extrinsecus venit; non orta inter ipsos est. Samnites Sidicinis injusta arma, quia viribus plus poterant, quum intulis ent, coacti inopes ad opulentiorum auxilium confugere, Campanis sese conjungunt. Campani magis nomen ad præsidium so-

Samnitici
belli origo.

ciorum, quam vires, quum adtulissent, fluentes luxu U. C. 412.
 ab duratis usu armorum in Sidicino pulsus agro, in A. C. 340,
 se deinde molem omnem belli verterant: namque
 Samnites, omissis Sidicinis, ipsam arcem finitimo-
 rum Campanos adorti, unde æque facilis victoria,
 prædæ atque gloriæ plus esset, Tifata, imminentes
 Capuæ colles, quum præsidio firmo occupassent, de-
 scendunt inde quadrato agmine in planiciem, quæ
 Capuam Tifataque interjacet: ibi rursus acie dimi-
 catum: adversoque prælio Campani intra mœnia
 compulsi, quum, robore juventutis suæ adciso, nulla
 propinqua spes esset, coacti sunt ab Romanis petere
 auxilium.

XXX. Legati, introducti in senatum maxime in Campaniam
 hanc sententiam locuti sunt: *Populus nos Campanus* senatu Ro-
legatos ad vos, Patres conscripti, misit; amicitiam in mano auxi-
perpetuum, auxilium præsens a vobis petatum: quam lium pe-
*si secundis rebus nostris petissemus, sicut copta celerius,
ita infirmiore vinculo contracta esset: tunc enim, ut
qui ex æquo nos venisse in amicitiam meminissemus,
amici forsitan pariter ac nunc, subjecti atque obnoxii
vobis minus essemus: nunc, misericordia vestra concili-
ati, auxilioque in dubiis rebus defensi, beneficium quo-
que acceptum colamus, oportet; ne ingrati atque omni
ope divina humanaque indigni videamur. Neque,
Hercule, quod Samnites priores amici sociique vobis
facti sunt, ad id valere arbitror, ne nos in amicitiam
accipiamur: sed ut vetustate et gradu honoris nos præ-
stent: neque enim fœdere Samnitium, ne qua nova
jungeretis fœdera, cautum est. Fuit quidem apud vos
semper satis justa causa amicitiae, velle eum vobis ami-
cum esse, qui vos adpeteret. Campani, etsi fortuna
*præsens magnifice loqui prohibet, non urbis amplitudi-**

U. C. 412.
A. C. 340. *ne, non agri ubertate, ulli populo præterquam vobis cedentes, haud parva (ut arbitror) accessio bonis rebus vestris in amicitiam venimus vestram. Æquis Volscisque, æternis hostibus hujus urbis, quandocumque se moverint, ab tergo erimus: et, quod vos pro salute nostra priores feceritis, id nos pro imperio vestro et gloria semper faciemus. Subactis iis gentibus, quæ inter nos vosque sunt, quod prope diem futurum spondet et virtus et fortuna vestra, continens imperium usque ad nos habebitis. Acerbum ac miserum est, quod fateri nos fortuna nostra cogit. Eo ventum est, Patres conscripti, ut aut amicorum, aut inimicorum Campani simus. Si defenditis, vestri: si deseritis, Samnitium erimus. Capuam ergo et Campaniam omnem vestris an Samnitium viribus accedere malitis, deliberate. Omnibus quidem, Romani, vestram misericordiam, vestrumque auxilium æquum est patere; iis tamen maxime, qui, eam implorantibus aliis auxilium dum supra vires suas præstant, omnes ipsi in hanc necessitatem venerunt: quamquam pugnâvimus verbo pro Sidicinis, re pro nobis, quum videremus finitimum populum nefario latrocinio Samnitium peti; et, ubi conflagrassent Sidicini, ad nos trajecturum illud incendium esse. Nec enim nunc, quia dolent injuriam acceptam Samnites, sed quia gaudent oblutam sibi esse caussam, obpugnatum nos veniunt. An, si ultio iræ hæc, et non occasio cupiditatis explendæ esset, parum fuit, quod semel in Sidicino agro, iterum in Campania ipsa legiones nostras cecidere? Quæ est ista tam infesta ira, quam per duas acies fusus sanguis explere non potuerit? Adde huc populationem agrorum, prædas hominum atque pecudum actas, incendia villarum ac ruinas, omnia ferro ignique vastata. Hiscine ira expleri non potuit?*

Sed cupiditas explenda est: ea ad obpugnandam Capuam rapit: aut delere urbem pulcherrimam, aut ipsi possidere volunt. Sed vos potius, Romani, beneficio vestro occupate eam, quam illos habere per maleficium sinatis. Non loquor apud recusantem iusta bella populum; sed tamen, si ostenderitis auxilia vestra, ne bello quidem arbitror vobis opus fore. Usque ad nos contentus Samnitium pervenit, supra non escendit. Itaque umbra vestri auxilii, Romani, tegi possumus: quidquid deinde habuerimus, quidquid ipsi fuerimus, vestrum id omne existimaturi. Vobis arabitur ager Campanus, vobis Capua urbs frequentabitur: conditorum, parentum, Deorum immortalium numero nobis eritis. Nulla colonia vestra erit, quæ nos obsequio erga vos fideque superet. Adnite, Patres conscripti, nutum numenque vestrum invictum Campanis, et jubete sperare, involuem Capuam futuram. Qua frequentia omnium generum multitudinis prosequente creditis nos illinc profectos? quam omnia votorum lacrimarumque plena reliquisse? in qua nunc expectatione senatum populumque Campanum, conjuges, liberosque nostros esse? Stare omnem multitudinem ad portas, viam hinc ferentem prospectantes, certum habeo, quid illis nos, Patres conscripti, sollicitis ac pendentibus animi renunciare jubeatis. Alterum responsum salutem, victoriam, lucem, ac libertatem; alterum ominari horreo, quæ ferat. Proinde ut aut de vestris futuris sociis atque amicis, aut nusquam ullis futuris nobis, consulite.

XXXI. Submotis deinde legatis, quum consultus senatus esset, etsi magnæ parti urbs maxima opulentissimaque Italiæ, uberrimus ager marique propinquus ad varietates annonæ horreum populi Romani fore videbatur; tamen tanta utilitate fides antiquior

U. C. 412. fuit, responditque ita ex auctoritate senatus consul:
A. C. 340.

Negatur
auxilium
Campanis.

Auxilio vos, Campani, dignos censet senatus: sed ita vobiscum amicitiam institui par est, ne qua vetustior amicitia ac societas violatur. Samnites nobiscum fœdere juncti sunt: itaque arma, Deos prius, quam homines, violatura, adversus Samnites vobis negamus. Legatos, sicut fas jusque est, ad socios atque amicos precatum mitemus, ne qua vobis vis fiat. Ad ea princeps legationis, (sic enim domo mandatum adtulerant) Quandoquidem, inquit, nostra tueri adversus vim atque injuriam justa vi non vultis, vestra certe defendetis. Itaque populum Campanum, urbemque Capuam, agros, delubra Deum, divina humanaque omnia in vestram, Patres conscripti, populique Romani ditionem dedimus; quidquid deinde patiemur, dediticii vestri passuri. Sub hæc dicta omnes, manus ad consules tendentes, pleni lacrimarum in vestibulo curiæ procubuerunt. Commoti Patres vice fortunarum humanarum, si ille præpotens opibus populus, luxuria superbiaque clarus, a quo paullo ante auxilium finitimi petissent, adeo infractos gereret animos, ut se ipse suaque omnia potestatis alienæ faceret: tum jam fides agi visa, deditos non prodi, nec facturum æqua Samnitium populum censebant, si agrum urbemque, per ditionem factum populi Romani, obpugarent. Legatos itaque extemplo mitti ad Samnites placuit: data mandata, ut preces Campanorum, responsum senatus amicitie Samnitium memor, ditionem postremo factam, Samnitibus exponerent. Peterent pro societate amicitiaque, ut dediticiis suis parcerent: neque in eum agrum, qui populi Romani factus esset, hostilia arma inferrent. Si leniter agendo parum proficerent, denunciarent Samnitibus, populi Ro-

Accipitur
illorum de-
ditio.

Legatio
Romana ad
Samnites.

mani senatusque verbis, ut Capua urbe Campanoque agro abstinerent. Hæc legatis agentibus in concilio Samnitium adeo est ferociter responsum, ut non solum gesturos se esse dicerent id bellum, sed magistratus eorum e curia egressi, stantibus legatis, præfectos cohortium vocarent; iisque clara voce imperarent, ut prædatum in agrum Campanum extemplo proficiscerentur.

U. C. 412.
A. C. 340.

XXXII. Hac legatione Romam relata, positis omnium aliarum rerum curis, Patres, fecialibus ad res repetendas missis, belloque, quia non redderentur, sollemni more iudicto, decreverunt, ut primo quoque tempore de ea re ad populum ferretur: jussuque populi consules ambo cum duobus ab urbe exercitibus profecti, Valerius in Campaniam, Cōrnelius in Samnium, ille ad montem Gaurum, hic ad Saticulam castra ponunt. Priori Valerio Samnitium legiones (eo namque omnem belli molem inclinaturam censebant) obcurrunt: simul in Campanos stimulabat ira, tam promptos nunc ad ferenda, nunc ad arcessenda adversus se auxilia. Ut vero castra Romana viderunt, ferociter pro se quisque signum duces poscere, adfirmare, eadem fortuna Romanum Campano laturum opem, qua Campanus Sidicino tulerit. Valerius, levibus certaminibus, tentandi hostis causa, haud ita multos moratus dies, signum pugnae proposuit, paucis suos adhortatus: *Ne novum bellum eos novusque hostis terreret: quidquid ab urbe longius proferrent arma, magis magisque in inbelles gentes eos prodire. Ne Sidicinorum Campanorumque cladibus Samnitium aestimarent virtutem: qualescumque inter se certaverint, necesse fuisse alteram partem vinci. Campanos quidem haud dubie magis nimio luxu fluen-*

Bellum
cum Sam-
nitibus.

Consul Ro-
manus suos
ad prælium
hortatur.

D. C. 412. *tibus rebus mollitiaque sua, quam vi hostium, victor*
 A. C. 340. *esse. Quid autem esse duo prospera in tot seculis bella Samnitium adversus tot decora populi Romani, qui triumphos pene plures, quam annos ab urbe condita, numeret? qui omnia circum se, Sabinos, Etruriam, Latinos, Hernicos, Æquos, Volscos, Auruncos, domita armis habeat? qui Gullus, tot praeliis casos, postremo in mare ac naves fuga compulerit? Quam gloria belli ac virtute sua quemque fretos ire in aciem debere, tum etiam intueri, cujus ductu auspicioque ineunda pugna sit: utrum qui audiendus duntaxat magnificus adhortator sit, verbis tantum feroc, operum militarium expertus; an qui et ipse tela tractare, procedere ante signum, versari media in mole pugnae sciat. Facta mea, non dicta, vos, milites, inquit, sequi volo; nec disciplinam modo, sed exemplum etiam, a me petere. Non factionibus modo nec per coitiones usitatas nobilibus, sed hac dextra, mihi tres consulatus summamque laudem peperit. Fuit, quum hoc dici poterat: Patricius enim eras, et a liberatoribus patriæ ortus: et, eodem anno familia ista consulatum, quo urbs hæc consulem, habuit. Nunc jam nobis Patribus vobisque plebeiis promiscuus consulatus patet; nec generis, ut ante, sed virtutis est præmium: proinde summum quodque spectate, milites, decus. Non, si mihi novum hoc Corvi cognomen Diis auctoribus homines dedistis, Publicolarum vetustum familiae nostræ cognomen memoriu excessit. Semper ego plebem Romanam militiæ domique, privatus, in magistratibus parvis magnisque, æque tribunus ac consul, eodem tenore per omnes deinceps consulatus, colo atque colui. Nunc, quod instat, Diis bene jurantibus, novum atque integrum de Samnitibus triumphum mecum petite.*

XXXIII. Non alias militi familiarior dux fuit, omnia inter infimos militum haud gravate munia obeundo. In ludo præterea militari, quum velocitatis viriumque inter se æquales certamina ineunt, comiter facilis vincere ac vinci vultu eodem; nec quemquam adspernari parem, qui se offerret; factis benignus pro re, dictis haud minus libertatis alienæ, quam suæ dignitatis, memor: et quo nihil popularius est, quibus artibus petierat magistratus, iisdem gerebat. Itaque universus exercitus, incredibili alacritate adhortationem prosecutus ducis, castris egreditur. Prælium, ut quod maxime umquam, pari spe, utrimque æquis viribus, cum fiducia sui, sine contemptu hostium, commissum est. Samnitibus ferociam augebant novæ res gestæ et paucos ante dies geminata victoria; Romanis contra quadringentorum annorum decora, et conditæ urbi æqualis victoria: utrisque tamen novus hostis curam addebat. Pugna indicio fuit, quos gesserint animos: namque ita conflixerunt, ut aliquamdiu in neutram partem inclinarent acies. Tum consul, trepidationem injiciendam ratus, quando vi pelli non poterant, equitibus inmissis turbare prima signa hostium conatur: quos ubi nequidquam tumultuantes in spatio exiguo volvere turmas vidit, nec posse aperire in hostes viam, reiectus ad antesiguanos legionum, quum desilisset ex equo, *Nostrum, inquit, peditum illud, milites, est opus: agitedum, ut me videritis, quacumque incessero in aciem hostium, ferro viam facientem, sic pro se quisque obvios sternite. Illa omnia, quæ nunc erectæ micant hastæ, patèfacta strage vasta cernetis.* Hæc dicta dederat, quum equites consulis jussu discurrunt in cornua, legionibus in mediam

U. C. 412.
A. C. 340.
Valerius
Corvus fam-
iliaris
militi dux.

Prælium
cum Sam-
nitibus
atrox.

U. C. 412. aciem aperiant viam. Primus omnium consul in-
 A. C. 310. vadit hostem; et, cum quo forte contulit gradum,
 obtruncat. Hoc spectaculo accensi dextra lævaque,
 ante se quisque, memorandum prælium cient. Stant
 obnisi Samnites, quamquam plura accipiunt, quam
 inferunt, vulnera. Aliquamdiu jam pugnatum erat:
 atrox cædes circa signa Samnitium, fuga ab nulla-
 dum parte erat: adeo morte sola vinci destinaverant
 animis. Itaque Romani, quum et fluere jam lassitudo
 vires sentirent, et diei haud multum super-
 esset, accensi ira concitant se in hostem. Tum pri-
 mum referri pedem atque inclinari rem in fugam
 adparuit; tum capi, occidi Samnis: nec superfuis-
 sent multi, ni nox victoriam magis, quam prælium;
 diremisset. Et Romani fatēbantur, nunquam cum
 pertinaciore hoste conflictum: et Samnites, quum
 quæreretur, quænam prima causa tam obstinatos
 movisset in fugam? *oculos sibi Romanorum ardere
 risos, aiebant, vesanosque vultus et furentia ora: inde
 plus, quam ex alia ulla re, terroris ortum: quem ter-
 rorem non pugnae solum eventu, sed nocturna pro-
 fectione, confessi sunt.* Postero die vacuis hostium
 castris Romanus potitur: quo se omnis Campano-
 rum multitudo gratulabunda effudit.

Vincuntur
 Samnites in
 Campania.

Cornelii
 consulis in
 Samnio pe-
 riculum.

XXXIV. Ceterum hoc gaudium magna prope
 clade in Samnio fœdatum est: nam ab Saticula pro-
 fectus Cornelius consul exercitum incaute in saltum;
 cava valle pervium, circaque insessum ab hoste, in-
 duxit: nec prius, quam recipi tuto signa non pote-
 rant, imminentem capiti hostem vidit. Dum id mo-
 ræ Samnitibus est, quoad totum in vallem infimam
 demitterent agmen, P. Decius tribunus militum
 conspicit unam editum in saltu collem, imminentem

hostium castris, aditu arduum inpedito agmini, expeditis haud difficilem. Itaque consuli territo animi, *Videsne tu, inquit, A. Corneli, cacumen illud supra hostem? Arx illa est spei salutisque nostræ, si eam, quam cæci reliquere Samnites, impigre capimus. Ne tu mihi plus, quam unius legionis principes hastatosque, dederis: cum quibus ubi evasero in summum, perge hinc omni liber metu, teque et exercitum serva: neque enim moveri hostis, subjectus nobis ad omnes ietus, sine sua pernicie poterit. Nos deinde aut fortuna populi Romani, aut nostra virtus expediet.* Conlaudatus ab consule, accepto præsidio, vadit occultus per saltum; nec prius ab hoste est visus, quam loco, quem petebat, adpropinquavit. Inde admiratione paventibus cunctis, quum omnium in se vertisset oculos, et spatium consuli dedit ad subducendum agmen in æquiores locum, et ipse in summo constitit vertice. Samnites, dum huc illac signa vertunt, utriusque rei amissa occasione, neque insequi consulem, nisi per eandem vallem, in qua paullo ante subjectum eum telis suis habuerant, possunt; nec erigere agmen in captum super se ab Decio tumultum. Sed quum ira in hos magis, qui fortunam gerendæ rei eripuerant, tum propinquitas loci atque ipsa paucitas incitat: et nunc circumdare undique collem armatis volunt, ut a consule Decium intercludant; nunc viam patefacere, ut degressos in vallem adorianur: incertos quid agerent, nox obpressit. Decium primum spes tenuit, cum subeuntibus in adversum collem ex superiore loco se pugnaturum: deinde admiratio incessit, quod nec pugnam inirent, nec, si ab eo consilio iniquitate loci deterrerentur, opere se valloque circumdarent.

U. C. 412.

A. C. 340.

U. C. 412. Tum centurionibus ad se vocatis, *Quænam illa inscitia belli ac pigritia est? aut quonam modo isti ex Sidi-
A. C. 340. cinis Campanisque victoriam pepererunt? Huc atque illuc signa moveri, ac modo in unum conferri, modo educi videtis: opus quidem incipit nemo, quum jam circumdati vallo potuerimus esse. Tum vero nos similes istorum simus, si diutius hic moremur, quam commodum sit. Agitedum, ite necum; ut, dum lucis aliquid superest, quibus locis præsidia ponant, qua pateat hinc exitus, exploremus. Hæc omnia sagulo gregali amictus, centurionibus item manipularium militum habitu ductis, ne ducem circumire hostes notarent, perlustravit.*

XXXV. Vigiliis deinde dispositis, ceteris omnibus tesseram dari jubet: *ubi secunda vigiliæ buccina datum signum esset, armati cum silentio ad se convenirent. Quo ubi, sicut edictum erat, taciti convenerunt, Hoc silentium, milites, inquit, omissio militari adsensu, in me audiendo servandum est: ubi sententiam meam vobis peregero, tum, quibus eadem placebunt, in dextram partem taciti transibitis: quæ pars major erit, eo stabitur consilio. Nunc, quæ mente cogitem, audite. Non fuga delatos, nec inertia relictos hic vos circumvenit hostis: virtute cepistis locum; virtute hinc, oportet, evadatis. Veniendo huc exercitum egregium populi Romani servastis; erumpendo hinc vosmet ipsos serrate: digni estis, qui pauci pluribus opem tuleritis, ipsi nullius auxilio egeritis. Cum eo hoste res est, qui hesterno die delendi omnis exercitus fortuna per socordiam usus non sit; hunc tam opportunum collem imminentem capiti suo non ante viderit, quam captum a nobis; nos tam paucos tot ipsi millibus hominum nec adscensu arcuerint; nec tenentes locum,*

Cratio Decii ad milites.

quam diei tantum superesset, vallo circumdederint. U. C. 412.
 Quem videntem ac vigilantem sic eluseritis, sopitum, A. C. 340.
 oportet, fallatis; immo necesse est. In eo enim loco
 res sunt nostræ, ut vobis ego magis necessitatis vestræ
 index, quam consilii auctor, sim: neque enim, maneat-
 tis, an abeat hinc, deliberari potest; quum, præter
 arma et animos armorum memores, nihil vobis fortuna
 reliqui fecerit, fameque et siti moriendam sit, si plus,
 quam viros ac Romanos decet, ferrum timeamus. Ergo
 una est salus crumpere hinc atque abire: id aut interd-
 diu aut nocte faciamus, oportet. Ecce autem aliud
 minus dubium: quippe si lux expectetur, quæ spes est,
 non vallo perpetuo fossaque nos septurum hostem? qui
 nunc corporibus suis subjectis undique cinverit, ut vi-
 detis, collem. Atqui, si nox opportuna est eruptioni,
 sicut est, hæc profecto noctis aptissima hora est. Signo
 secundæ vigiliæ convenistis, quod tempus mortales som-
 no altissimo premit: per corpora sopita vadetis; vel
 silentio incautos fallentes, vel sentientibus clamore sub-
 ito pavorem injecturi. Me modo sequimini, quem secuti
 estis: ego eandem, quæ duxit huc, sequar fortunam.
 Quibus hæc salutaria videntur, agitedum, in dextram
 partem pedibus transite.

XXXVI. Omnes transierunt, vadentemque per
 intermissa custodiis loca Decium secuti sunt. Jam
 evaserant media castra, quum superscandens vigi-
 lam strata somno corpora miles obfuso scuto præ-
 buit sonitum: quo excitatus vigil quum proximum
 movisset, erectique alios concitarent, ignari eives
 an hostes essent, præsidium erumperet, an consul
 castrâ cepisset: Decius, quum non fallerent, cla-
 morem tollere jussis militibus, torpidos somno in-
 super pavore exanimat; quo præpediti, nec arma

U. C. 412. inpigre capere, nec obsistere, nec insequi poterant.

A. C. 340. Inter trepidationem tumultumque Samnitium, præsidiam Romanum, obviis custodibus cæsis, ad castra consulis pervadit. Aliquantum supererat noctis, jamque in tuto videbantur esse; quum Decius,

Decius ad
exercitum
incolumis
redit.

Macti virtute, inquit, milites Romani, este: vestrum iter ac reditum omnia secula laudibus ferent. Sed ad conspiciendam tantam virtutem luce ac die opus est: nec vos digni estis, quos cum tanta gloria in castra reduces silentium ac nox tegat: hic lucem quieti opperiamur. Dictis obtemperatum: atque ubi primum inluxit, præmisso nuncio ad consulem in castra, ingenti gaudio concitantur: et, tessera data, incolumes reverti, qui sua corpora pro salute omnium haud dubio periculo objecissent, pro se quisque obviam effusi laudant, gratulantur, singulos universosque servatores suos vocant: Diis laudes gratesque agunt, Decium in cælum ferunt. Hic Decii castrensis triumphus fuit, incedentis per media castra cum armato præsidio, coniectis in eum omnium oculis, et omni honore tribunum consuli æquantibus. Ubi ad prætorium ventum est, consul classico ad concionem convocat: orsusque meritas Decii laudes, interfante ipso Decio, distulit concionem: qui auctor omnia posthabendi, dum occasio in manibus esset, perpulit consulem, ut hostes, et nocturno pavore adtonitos, et circa collem castellatim dissipatos, adgrederetur: credere etiam aliquos, ad se sequendum emissos, per saltum vagari. Jussæ legiones arma capere: egressæque castris, quum per exploratores notior jam saltus esset, via patientiore ad hostem ducuntur: quem incautum improvise adortæ, quum palati passim Samnitium milites, plerique

Vincuntur
Samnites.

inermes, nec coire in unum, nec arma capere, nec recipere intra vallum se possent, paventem primum in castra compellunt: deinde castra ipsa, turbatis stationibus, capiunt. Perfertur circa collem clamor: fugatque ex suis quemque praesidiis: ita magna pars absentis hosti cessit: quos intra vallum egerat pavor, (fuere autem ad triginta millia) omnes caesi; castra direpta.

XXXVII. Ita rebus gestis, consul, advocata concione, P. Decii non coeptas solum ante, sed cum-latas nova virtute laudes peragit: et praeter militaria alia dona, aurea corona cum et centum bubus, eximioque uno albo opimo auratis cornibus, donat. Decius donatus. Milites, qui in praesidio simul fuerant, duplici frumento in perpetuum, in praesentia singulis bubus binisque privis tunicis douati. Secundum consulis donationem legiones gramineam coronam obsidionalem, clamore donum adprobantes, Decio inponunt: altera corona, ejusdem honoris index, a praesidio suo inposita est. His decoratus insignibus bovem eximium Marti immolavit; centum boves militibus dono dedit, qui secum in expeditione fuerant: iisdem militibus legiones libras farris et sextarios vini contulerunt: omniaque ea ingenti alacritate per clamorem militarem, indicem omnium adensus, gerebantur. Tertia pugna ad Suessulam commissa est: qua fugatus a M. Valerio Samnitium exercitus, omni robore juventutis domo adcito, certamine ultimo fortunam experiri statuit. Ab Suessula nuncii trepidi Capuam, inde equites citati ad Valerium consulem, opem oratum, veniunt. Confestim signa mota: relictisque impedimentis castrorum valido praesidio, raptim agitur agmen: nec

U. C. 412.
A. C. 340.

Decius
donatus.

Tertia pu-
gna cum
Samniti-
bus.

U. C. 412. procul ab hoste locum perexiguum (ut quibus, præ-
 A. C. 340. ter equos, ceterorum jumentorum calonumque tur-
 ba abesset) castris cepit. Samnitium exercitus, velut
 haud ulla mora pugnae futura esset, aciem instruit :
 deinde, postquam nemo obvius ibat, infestis signis
 ad castra hostium succedit : ibi ut militem in vallo
 vidit, missique ab omni parte exploratum, quam in
 exiguum orbem contracta castra essent, paucitatem
 inde hostium conligentes, retulerunt ; fremere om-
 nis acies, complendas esse fossas scindendumque val-
 lum, et in castra inrumpendum : transactumque ea
 temeritate bellum foret, ni duces continuissent in-
 petum militum. Ceterum, quia multitudo sua com-
 meatibus gravis, et prius sedendo ad Suessulam, et
 tum certaminis mora, haud procul ab rerum om-
 nium inopia esset ; placuit, dum inclusus paveret
 hostis, frumentatum per agros militem duci : inter-
 rim et Romano, qui expeditus, quantum humeris
 inter arma geri posset frumenti, secum adtulisset,
 defutura omnia. Consul palatos per agros quum
 vidisset hostes, stationes infrequentes relictas, pau-
 cis milites adhortatus, ad castra obpugnanda ducit :
 quæ quum primo clamore atque impetu cepisset,
 pluribus hostium in tentoriis suis, quam in portis
 valloque, cæsis, signa captiva in unum locum con-
 ferri jussit ; relictisque duabus legionibus custodiæ
 et præsidii causa, gravi edicto monitis, ut, donec
 ipse revertisset, præda abstinerent ; profectus ag-
 mine iustructo, quum præmissus eques velut inda-
 gine dissipatos Samnites ageret, cædera ingentem
 fecit : nam neque quo signo coirent inter se, neque,
 utrum castra peterent, an longiorem intenderent fu-
 gam, territis constare poterat. Tantumque fugæ

ac formidinis fuit, ut ad quadraginta millia scutorum, nequaquam tot cæsis, et signa militaria cum iis, quæ in castris capta erant, ad centum septuaginta ad consulem deferrentur. Tum in castra hostium reditum: ibique omnis præda militi data.

U. C. 412.
A. C. 340.

XXXVIII. Hujus certaminis fortuna et Faliscos, quum in induciis essent, fœdus petere ab senatu coëgit; et Latinos, jam exercitibus comparatis, ab Romano in Pelignum vertit bellum. Neque ita rei gestæ fama Italiæ se finibus tenuit: sed Karthaginienses quoque legatos gratulatum Romam miserere cum coronæ aurææ dono, quæ in Capitolio in Jovis cella poneretur: fuit pondo viginti quinque. Consules ambo de Samnitibus triumpharunt, sequente Decio insigni cum laude donisque: quum incondito militari joco haud minus tribuni celebre nomen, quam consulum, esset. Campanorum deinde Suessanorumque auditæ legationes: precantibusque datum, ut præsidium eo in hiberna mitteretur, quo Samnitium excursiones arcerentur. Jam tum minime salubris militari disciplinæ Capua instrumento omnium voluptatum delentis militum animos avertit a memoria patriæ: inibanturque consilia in hibernis eodem scelere adimendæ Campanis Capuæ, per quod illi eam antiquis cultoribus ademissent: *neque inmerito suum ipsorum exemplum in eos versurum. Cur autem potius Campani agrum Italiæ uberrimum, dignam agro urbem, qui nec se nec sua tutari possint, quam victor exercitus haberet, qui suo sudore ac sanguine inde Samnites depulisset? An æquum esse, dediticios suos illa fertilitate atque amœnitate perfrui; se, militando fessos, in pestilente atque arido circa urbem solo luctari, aut in urbe insidentem*

Karthagi-
nienses le-
gati.

Consules
trium-
phant.

Rom. mi-
litum de
occupanda
Capua con-
silia.

tabem crescentis in dies favoris pati? Hæc agitata occultis conjurationibus, necdum vulgata in omnes consilia, invenit novus consul C. Marcius Rutilus, cui Campania sorte provincia evenerat, Q. Servilio collega ad urbem relicto. Itaque quum omnia ea, sicut gesta erant, per tribunos comperta haberet, et ætate et usu doctus (quippe qui jam quartum consul esset, dictatorque et censor fuisset) optimum ratus, differendo spem, quandocumque vellent, consilii exsequendi, militarem inpetum frustrari; rumorem dissipat, in iisdem oppidis et anno post præsidia hibernatura: divisa enim erant per Campaniæ urbes, manaverantque a Capua consilia in exercitum omnem. Eo laxamento cogitationibus dato, quievit in præsentia seditio.

Arte eluduntur.

XXXIX. Consul, educto in æstiva milite, dum quietos Samnites habebat, exercitum purgare missionibus turbulentorum hominum instituit, aliis emerita dicendo stipendia esse, alios graves jam ætate, aut viribus parum validos: quidam in comæatus mittebantur, singuli primo, deinde et cohortes quædam, quia procul ab domo ac rebus suis hibernassent. Per speciem etiam militarium usuum, quum alii alio mitterentur, magna pars ablegati: quam multitudinem consul alter Romæ prætorque, alias ex aliis fingendo moras, retinebat. Et primo quidem, ignari ludificationis, minime invitati domos revisebant. Postquam neque reverti ad signa primos, nec ferre alium, quam qui in Campania hibernassent, præcipueque ex iis seditionis auctores mitti viderunt; primum admiratio, deinde haud dubius timor incessit animos, consilia sua emanasse; *jam quæstiones, jam indicia, jam occulta singulorum*

supplicia, inpotensque et crudele consulum ac Patrum U. C. 413.
in se regnum passuros. Hæc, qui in castris erant, A. C. 389.
 occultis sermonibus serunt, nervos conjurationis
 ejectos arte consulis cernentes. Cohors una, quum
 haud procul Anxure esset, ad Lautulas saltu an-
 gusto inter mare ac montes consedit, ad excipien-
 dos, quos consul aliis atque aliis (ut ante dictum
 est) caussis mittebat. Jam valida admodum numero Sediosorum
exercitus
conligitur.
 manus erat; nec quidquam ad justum exercitum for-
 mam, præter ducem, deerat: incompositi itaque
 prædantes in agrum Albanum perveniunt, et sub
 jugo Albæ longæ castra vallo cingunt. Perfecto
 inde opere, reliquum diei de imperatore sumendo
 sententiis decertant, nulli ex præsentibus satis fi-
 dentes. *Quem autem ab Roma posse exciri? quem
 Patrum aut plebis esse, qui aut se tanto periculo sciens
 obferat, aut cui ex injuria insanientis exercitus caussa
 recte committatur?* Postero die, quum eadem deli-
 beratio teneret, ex prædatoribus vagis quidam com-
 pertum adtulerunt, T. Quinctium in Tusculano
 agrum colere, urbis honorumque inmemorem. Pa-
 triciæ hic vir gentis erat: cui quum militiæ, magna
 cum gloria actæ, finem pes alter ex vulnere claudus
 fecisset, ruri agere vitam procul ambitione ac foro
 constituit. Nomine audito, extemplo agnovere vi-
 rum: et, quod bene verteret, adiri jusserunt. Sed Eligunt
ducem T.
Quinc-
tium.
 parum spei erat, voluntate quidquam facturum:
 vim adhiberi ac metum placuit. Itaque silentio
 noctis quum tectum villæ, qui ad id missi erant, in-
 trassent; somno gravem Quinctium obpressum, ni-
 hil medium, aut imperium atque honorem, aut, ubi
 restitaret, mortem, ni sequeretur, denunciante, in
 castra pertraxerunt. Imperator extemplo adveniens

U. C. 413. adpellatus : insigniaque honoris exterrito subitæ
 A. C. 339. rei miraculo deferant, et ad urbem ducere jubent.

Valerius
 Corvus
 dictator.

Suo magis inde inpetu, quam consilio ducis, convulsis signis, infesto agmine ad lapidem octavum viæ, quæ nunc Appia est, perveniunt : issentque confestim ad urbem, ni venire contra exercitum dictatoremque adversus se M. Valerium Corvum dictum audissent, et magistrum equitum L. Æmilium Mamercinum.

XL. Ubi primum in conspectum ventum est, arma signaque agnovere ; extemplo omnibus memoria patriæ iras permulsit. Nondum erant tam fortes ad sanguinem civilem, nec, præter externa, noverant bella : ultimaque rabies secessio ab suis habebatur : itaque jam duces, jam milites utrimque, congressus quærere ad colloquia. Quinctius, quem armorum etiam pro patria satietas teneret, nedum adversus patriam ; Corvus, omnes caritate cives, præcipue milites, et ante alios suum exercitum, complexus, ad colloquium processit. Cognito ei extemplo haud minor ab adversariis verecundia, quam ab suis silentium, datum : *Deos, inquit, immortales, milites, vestros publicos, meosque, ab urbe proficiscens ita adorari, veniamque supplex poposci, ut mihi de vobis concordia parte gloriam, non victoriam, darent. Satis fuit eritque, unde belli decus pariatur : hinc pax petenda est. Quod Deos immortales inter nuncupanda vota exposci, ejus me compotem voti vos facere potestis ; si meminisse vultis, non vos in Samnio, nec in Volseis, sed in Romano solo castra habere : si illos colles, quos cernitis, patriæ vestræ esse, si hunc exercitum civium vestrorum : si me consullem vestrum, cujus ductu auspicioque priore anno bis legio-*

Dictatoris
 ad seditio-
 nos oratio.

nes Samnitium fudistis, bis castra vi cepistis. Ego sum U. C. 413.
M. Valerius Corvus, milites, cujus vos nobilitatem be- A. C. 339.
neficiis erga vos, non injuriis, sensistis; nullius super-
bæ in vos legis, nullius crudelis senatusconsulti auctor;
in omnibus meis imperiis in me severior, quam in vos.
Ac si cui genus, si cui sua virtus, si cui etiam ma-
jestas, si cui honores subdere spiritus potuerunt; iis
eram natus, id specimen meci dederam, ea ætate con-
sulatum adeptus eram, ut potuerim, tres et viginti
annos natus, consul Patribus quoque ferox esse, non
solum plebi. Quod meum factum dictumve consulis
gravius, quam tribuni, audistis? eodem tenore duo in-
sequentes consulatus gessi; eodem hæc imperiosa dicta-
turu geretur: ut neque in hos meos et patriæ meæ mi-
lites mitior, quam in vos, horreo dicere, hostes. Ergo
vos prius in me strinxeritis ferrum, quam in vos ego:
istinc signa canent, istinc clamor prius incipiet atque
inpetus, si dimicandum est. Inducite in animum, quod
non induxerunt patres arique vestri; non illi, qui in
Sacrum montem secesserunt; non hi, qui postea Aven-
tinum insederunt. Expectate, dum vobis singulis, ut
olim Coriolano, matres conjugesque crinibus passis ob-
viæ ab urbe veniant. Tum Volscorum legiones, quia
Romanum habebant ducem, quieverunt; vos, Romanus
exercitus, ne destiteritis in pio bello? T. Quincti, quo-
cumque istic loco, seu volens, seu invitus, constitisti, si
dimicandum erit, tum tu in novissimos te recipito: fu-
geris etiam honestius, tergumque civi dederis, quam
pugnaveris contra patriam. Nunc ad pacificandum
bene atque honeste inter primos stabis, et conloquii
hujus salutaris interpret fueris. Postulate æqua, et
ferte: quamquam vel iniquis standum est potius, quam
inpius inter nos conseramus manus. T. Quinctius

U. C. 413.
A. C. 339.
T. Quinctius suos
ad pacem
hortatur.

plenus lacrimarum, ad suos versus, *Me quoque, inquit, milites, si quis usus mei est, meliorem pacis, quam belli, habetis ducem. Non enim illa modo Volscus aut Samnis, sed Romanus, verba fecit; vester consul, vester imperator, milites: cujus auspicia pro vobis experti nolite adversus vos velle experiri. Qui pugnarent vobiscum infestius, et alios duces senatus habuit: qui maxime vobis, suis militibus, parceret, cui plurimum vos imperatori vestro crederetis, eum clegit. Pacem, etiam qui vincere possunt, volunt: quid nos velle oportet? quin, omissis ira et spe, fallacibus auctoribus, nos ipsos nostraque omnia cognite permittimus fidei.*

Seditio
composita.

XLI. Adprobantibus clamore cunctis, T. Quinctius, ante signa progressus, in potestate dictatoris milites fore dixit: oravit, ut causam miserorum civium susciperet: susceptamque eadem fide, qua rempublicam administrare solitus esset, tueretur. *Sibi se privatim nihil cavere: nolle alibi, quam in innocentia, spem habere. Militibus cavendum, quod apud Patres semel plebi, iterum legionibus cautum sit, ne fraudi secessio esset.* Quinctio conlaudato, ceteris bonum animum habere jussis, dictator, equo citato ad urbem reiectus, auctoribus Patribus, tulit ad populum in loco Petelino, ne cui militum fraudi secessio esset. Oravit etiam bona venia Quirites, ne quis eam rem joco seriove cuiquam exprobraret. Lex quoque sacra militaris lata est, ne cujus militis scripti nomen, nisi ipso volente, deleretur: additumque legi, ne quis, ubi tribunus militum fuisset, postea ordinum ductor esset. Id propter P. Salonium postulatum est ab conjuratis; qui alternis prope annis et tribunus militum, et primus centurio

erat, quem nunc primipili adpellant. Huic infensi U. C. 413.
 milites erant, quod semper adversatus novis consi- A. C. 339.
 liis fuisset, et ne particeps eorum esset, qui ab Lau-
 tulis fugissent. Itaque quum hoc unum propter
 Salonium ab senatu non inpetraretur; tum Salo-
 nius, obtestatus Patres conscriptos, ne suum hono-
 rem pluris, quam concordiam civitatis, æstimarent,
 perpulit, ut id quoque ferretur. Æque inpotens
 postulatum fuit, ut de stipendio equitum (merebant
 autem triplex ea tempestate) æra demerentur, quod
 adversati conjurationi fuissent.

XLII. Præter hæc invenio apud quosdam, L. Ge-
 nucium, tribunum plebis, tulisse ad populum, ne
 fœnerare liceret: item aliis plebiscitis cautum, ne
 quis eundem magistratum intra decem annos ca-
 peret; neu duos magistratus uno anno gereret; uti-
 que liceret consules ambos plebeios creari: quæ si
 omnia concessa sunt plebi, adparet, haud parvas vi-
 res defectionem habuisse. Aliis annalibus proditum
 est, neque dictatorem Valerium dictum, sed per
 consules omnem rem actam: neque, antequam Ro-
 mam veniretur, sed Romæ, eam multitudinem con-
 juratorum ad arma consternatam esse; nec in T.
 Quinctii villam, sed in ædes C. Manlii, nocte inpe-
 tum factum, eumque a conjuratis comprehensum,
 ut dux fieret: inde ad quartum lapidem profectos
 loco munito consedissee: nec ab ducibus mentionem
 concordiaë ortam; sed repente, quum in aciem ar-
 mati exercitus processissent, salutationem factam:
 et permixtos dextras jungere, ac complecti inter se
 lacrimantes milites cœpisse, coactosque consules,
 quum viderent aversos a dimicatione militum ani-
 mos, retulisse ad Patres de concordia reconcilianda:

U. C. 413. adeo nihil, præterquam seditionem fuisse, eamque
A. C. 339. compositam, inter antiquos rerum auctores constat.
Et hujus fama seditionis, et susceptum cum Samnitibus grave bellum, aliquot populos ab Romana societate avertit: et, præter Latinorum infidum jam diu fœdus, Privernates etiam Norbam atque Setiam, finitimas colonias Romanas, incursione subita depopulati sunt.

EPITOME LIBRI VIII.

LATINI cum Campanis defecerunt, et, missis legatis ad senatum, conditionem tulerunt, ut, si pacem habere vellent, alterum ex Latinis consulem facerent. Qua legatione perlata, prætor eorum Annius de Capitolio ita prolapsus est, ut exanimaretur. T. Manlius consul filium, quod contra edictum adversus Latinos, quamvis prospere, pugnasset, securi percussit. Laborantibus in acie Romanis, P. Decius, tunc consul cum Manlio, devovit se pro exercitu: et, concitato equo quum in medios hostes se intulisset, interfectus morte sua Romanis victoriam restituit. Latini in deditio-nem venerunt. T. Manlio in urbem reverso nemo ex juventute obviam processit. Minucia virgo Vestalis incesti damnata est. Ausonibus victis, in oppidum ex iis captum Cales colonia deducta est. Item Fregellæ colonia deductæ sunt. Veneficium complurium matronarum deprehensum est: quarum plurimæ statim epotis medicaminibus perierunt. Lex de veneficio tunc primum constituta est. Privernatibus, quum rebellas-sent, victis civitas data est. Palæpolitani, bello et ob-sidione victi, in deditio-nem venerunt. P. Publilio, qui eos obsederat, primo et imperium prolatum, et pro con-sule decretus triumphus. Plebs nexu liberata est prop-ter L. Papiiū creditoris libidinem, qui C. Publilio de-bitori suo stuprum inferre voluerat. Quum L. Papi-rius dictator reversus in urbem ab exercitu esset propter

auspicia repetenda, Q. Fabius magister equitum, occasione rei bene gerendæ invitatus, contra edictum ejus prospere adversus Samnites pugnavit. Ob eam causam quum dictator de magistro equitum supplicium sumturus videretur, Fabius Romam profugit: et, quum causa parum proficeret, populi precibus donatus est. Res præterea contra Samnites prospere gestas continet.

T. LIVII PATAVINI

LIBER VIII.

JAM consules erant C. Plautius secundum, L. U. C. 414. Æmilius Mamercinus; quum Setini Norbani- A. C. 338. que Romam, nuncii defectionis Privernatium, cum querimoniis acceptæ cladis venerunt. Volscorum item exercitum, duce Antiati populo, consedissee ad Satricum, adlatum est: utrumque bellum Plautio sorte evenit. Prius ad Privernum profectus extemplo acie confligit: haud magno certamine devicti hostes: op- pidum captum redditumque Privernatibus, præsidio valido inposito: agri partes duæ ademtæ. Inde victor exercitus Satricum contra Antiates ductus. Ibi magna utrimque cæde atrox prælium fuit: et quum tempestas eos, neutro inclinata spe, dimicantes diremisset, Romani, nihil eo certamine tam ambiguo fessi, in posterum diem prælium parant. Volscis, recensentibus quos viros in acie amisissent, haudquam idem animus ad iterandum periculum fuit: nocte pro victis Antium agmine trepido, sauciis ac parte inpedimentorum relicta, abierunt. Armorum magna vis tum inter cæsa corpora hostium, tum in castris inventa est. *Ea Luæ matri dare se*, consul dicit: finesque hostium usque ad oram maritimam est depopulatus. Alteri consuli Æmilio, ingresso Sabellum agrum, non castra Samnitium, non legi-

Bella cum
Priverna-
tibus et
Volscis.

Lua mater.

U. C. 414. ones usquam obpositæ: ferro ignique vastantem
 A. C. 338. agros legati Samnitium pacem orantes ad eunt, a
 quo rejecti ad senatum, potestate facta dicendi, po-
 sitis ferocibus animis, pacem sibi ab Romanis, bel-
 lique jus adversus Sidicinos petierunt: *quæ se eo
 justius petere, quod et in amicitiam populi Romani se-
 cundis suis rebus, non adversis, ut Campani, venissent:
 et adversus Sidicinos sumerent arma, suos semper hostes,
 populi Romani numquam amicos: qui nec, ut Samnites,
 in pace amicitiam, nec, ut Campani, auxilium in bel-
 lo petissent, nec in fide populi Romani, nec in ditione
 essent.*

Fœdus
 cum Sam-
 nitibus.

II. Quum de postulatis Samnitium Ti. Æmilius
 prætor senatum consulisset, reddendumque his fœ-
 dus Patres censuissent, prætor Samnitibus respondit:
*Nec quo minus perpetua cum eis amicitia esset, per
 populum Romanum stetisse: nec contradici, quin, quo-
 niam ipsos belli culpa sua contracti tædium ceperit,
 amicitia de integro reconcilietur. Quod ad Sidicinos
 adtineat, nihil intercedi, quo minus Samniti populo
 pacis bellique liberum arbitrium sit. Fœdere icto,
 quum domum revertissent, extemplo inde exercitus
 Romanus deductus, annuo stipendio et trium men-
 sium frumento accepto; quod pepigerat consul, ut
 tempus induciis daret, quoad legati redissent. Sam-
 nites, copiis iisdem, quibus usi adversus Romanum
 bellum fuerant, contra Sidicinos profecti, haud in
 dubia spe erant mature urbis hostium potiundæ.
 Tum ab Sidicinis deditio prius ad Romanos cœpta
 fieri est: dein, postquam Patres ut seram eam ul-
 timaque tandem necessitate expressam adsperna-
 bantur, ad Latinos jam sua sponte in arma motos
 facta est: ne Campani quidem (adeo injuriæ Sam-*

nitium, quam beneficii Romanorum, memoria præ- U. C. 414.
 sentior erat) his se armis abstinuere. Ex his tot A. C. 338.
 populis unus ingens exercitus, duce Latino fines Latini vas-
 Samnitium ingressus, plus populationibus, quam tantSamni-
 præliis, cladium fecit: et, quamquam superiores tium agros.
 certaminibus Latini erant, haud inviti, ne sæpius
 dimicandum foret, agro hostium excessere. Id spa-
 tium Samnitibus datum est Romam legatos mittendi:
 qui quum adissent senatum, conquesti eadem se
 fœderatos pati, quæ hostes essent passi, precibus in-
 finis petiere, *ut satis ducerent Romani victoriam,* Id querun-
quam Samnitibus ex Campano Sidicinoque hoste eri- tur Samni-
puissent: ne vinci etiam se ab ignavissimis populis si- tes apud
nerent. Latinos Campanosque, si sub ditione populi Romanos.
Romani essent, pro imperio arcerent Samniti agro;
sin imperium abnuerent, armis cœrcerent. Adversus
 hæc responsum anceps datum, quia fateri pigebat, Responsum
 in potestate sua Latinos jam non esse, timebantque, Romano-
 ne arguendo abalienarent: *Campanorum aliam con-* rum an-
ditionem esse, qui non fœdere, sed per ditionem, in cepts.
fidem venissent: itaque Campanos, seu velint, seu no-
lint, quieturos: in fœdere Latino nihil esse, quo bel-
lare, cum quibus ipsi velint, prohibeantur.

III. Quod responsum sicut dubios Samnites, quidnam facturum Romanum censerent, dimisit, ita Campanos metu abalienavit: Latinos, velut nihil jam non concedentibus Romanis, ferociores fecit. Latini oc-
 Itaque, per speciem adversus Samnites belli parandi culte mol-
 crebra concilia indicentes, omnibus consultationibus liuntur
 inter se principes occulte Romanum coquebant bellum in
 lum: huic quoque adversus servatores suos bello Rom.
 Campanus aderat. Sed quamquam omnia de in-
 dustria celabantur, priusque, quam moverentur Ro-

mani, tolli ab tergo Samnitum hostem volebant; tamen per quosdam, privatis hospitiiis necessitudinibusque conjunctos, indicia conjurationis ejus Romam emanarunt: jussisque ante tempus consulibus abdicare se magistratu, quo maturius novi consules adversus tantam molem belli crearentur, religio incessit, ab eis, quorum imminutum imperium esset, comitia haberi. Itaque interregnum initum: duo

U. C. 415. interreges fuerunt, M. Valerius ac M. Fabius. Cre-
 A. C. 337. ati consules, T. Manlius Torquatus tertium, P. Decius Mus. Eo anno Alexandrum, Epiri regem, in Italiam classem adpulisse constat: quod bellum, si prima satis prospera fuissent, haud dubie ad Romanos pervenisset. Eadem ætas rerum Magni Alexandri est: quem, sorore hujus ortum, in alio tractu orbis, invictum bellis juvenem, fortuna morbo extinxit. Ceterum Romani, etsi defectio sociorum nominisque Latini haud dubia erat; tamen, tamquam de Samnitibus, non de se, curam agerent, decem principes Latinorum Romam evocaverunt, quibus imperarent, quæ vellent. Prætores tum duos Latium habebat, L. Annius Setinum et L. Numisium Circeiensem, ambo ex coloniis Romanis: per quos, præter Signiam Velitrasque, et ipsas colonias Romanas, Volsci etiam excitati ad arma erant: eos nominatim evocari placuit. Haud cuiquam dubium erat, super qua re adirentur: itaque, concilio prius habito, prætores, quam Romam proficiscerentur, evocatos se ab senatu docent Romano, et quæ actum iri secundum credant, quidnam ad ea responderi placeat, referunt.

Decem
 principes
 Latinorum
 Romam e-
 vocati.

IV. Quum aliud alii censerent, tum Annius:
Quamquam ipse ego retuli, quid responderi placeret,

tamen magis ad summam rerum nostrarum pertinere U. C. 415.
 arbitror, quid agendum nobis, quam quid loquendum A. C. 337.
 sit: facile erit, explicatis consiliis, adcommodare rebus
 verba. Nam, si etiam nunc sub umbra fœderis, æqui
 servitute pati possumus, quid abest, quin, proditis Si-
 dicinis, non Romanorum solum, sed Samnitium quoque
 dicto pareamus, respondeamusque Romanis, nos, ubi
 innuerint, posituros arma? Sin autem tandem liber-
 tatis desiderium remordet animos, si fœdus est, si so-
 cietas æquatio juris est, si consanguineos nos Roma-
 norum esse, quod olim pudebat, nunc gloriari licet,
 si socialis illis exercitus is est, quo adjuncto dupli-
 cent vires suas, quem secernere ab se consules bellis
 propriis ponendis sumendisque nolint; cur non omnia
 æquantur? cur non alter ab Latinis consul datur? ubi
 pars virium, ibi et imperii pars est? Est quidem
 nobis hoc per se haud nimis amplum, quippe con-
 cedentibus, Romam caput Latio esse: sed, ut am-
 plum videri posset, diuturna patientia fecimus. Atqui,
 si quando unquam consociandi imperii, usurpandæ li-
 bertatis tempus optastis, en hoc tempus adest, et virtute
 vestra, et Deum benignitate vobis datum. Tentastis
 patientiam negando militem: quis dubitat exarsisse
 eos, quum plus ducentorum annorum morem solveremus?
 pertulerunt tamen hunc dolorem. Bellum nostro no-
 mine cum Pelignis gessimus: qui ne nostrorum quidem
 finium nobis per nos tuendorum jus antea dabant, nihil
 intercesserunt. Sidicinos in fidem receptos, Campanos
 ab se ad nos descisse, exercitus nos parare adversus
 Samnites fœderatos suos audierunt, nec moverunt se ab
 urbe. Unde hæc illis tanta modestia, nisi a conscientia
 virium et nostrarum et suarum? Idoneos auctores ha-
 beo, querentibus de nobis Samnitibus ita responsum ab

U. C. 415. *senatu Romano esse, ut facile adpareret, ne ipsos qui-*
 A. C. 337. *dem jam postulare, ut Latium sub Romano imperio*
sit. Usurpate modo postulando eo, quod illi vobis ta-
citi concedunt. Si quem hoc metus dicere prohibet, en
ego ipse, audiente non populo Romano modo senatu-
que, sed Jove ipso, qui Capitolium incolit, profiteor me
dicturum; ut, si nos in fœdere ac societate esse velint,
consulem alterum ab nobis senatusque partem accipiant.
 Hæc ferociter non suadenti solum, sed pollicenti, clamore et adsensu omnes permiserunt, ut ageret diceretque, quæ e republica nominis Latini fideque sua viderentur.

V. Ubi est Romam ventum, in Capitolio eis senatus datus est. Ibi quum T. Manlius consul egisset cum eis ex auctoritate Patrum, ne Samnitibus fœderatis bellum inferrent; Annius, tanquam victor armis Capitolium cepisset, non legatus, jure gentium tutus, loqueretur, *Tempus erat, inquit, T. Manli, vosque Patres Conscripti, tandem jam vos nobiscum nihil pro imperio agere, quum florentissimum Deum benignitate nunc Latium armis virisque, Samnitibus bello victis, Sidicinis Campanisque sociis, nunc etiam Volscis adjunctis, videretis; colonias quoque vestras Latinum Romano pratulisse imperium. Sed quoniam vos, regno inpotenti finem ut imponatis, non inducitis in animum; nos, quamquam armis possumus adserere Latium in libertatem, consanguinitati tamen hoc dabimus, ut conditiones pacis feramus æquas utrisque, quoniam vires quoque æquari Diis immortalibus placuit. Consulem alterum Roma, alterum ex Latio creari oportet: senatus partem æquam ex utraque gente esse: unum populum, unam rempublicam fieri: et, ut imperii eadem sedes sit, idemque omnibus nomen, quoniam ab*

Legati Latini
 superba
 oratio in se-
 natu Rom.

alterutra parte concedi necesse est; quod utrisque bene U. C. 415.
vertat, sit hæc sane patria potior, et Romani omnes A. C. 337.
vocemur. Forte ita accidit, ut parem ferociæ hujus
 et Romani consulem T. Manlium haberent: qui T. Manlii
 adeo non tenuit iram, ut, si tanta dementia Patres plena indig-
 conscriptos cepisset, ut ab Setino homine leges acci- nationis re-
 perent, gladio cinctum in senatum venturum se esse, sponso.
 palam diceret, et, quemcumque in curia Latinum
 vidisset, sua manu interemturum: et, conversus ad
 simulacrum Jovis, *Audi, Jupiter, hæc scelera, inquit,*
audite, jus fasque. Peregrinos consules et peregrinum
senatum in tuo, Jupiter, augurato templo, captus at-
que ipse obpressus, visurus es? Hæccine fœdera Tullus
Romanus rex cum Albanis, patribus vestris, Latini,
hæc L. Tarquinius vobiscum postea fecit? Non venit
in mentem pugna apud Regillum lacum? adeo et cla-
dium veterum vestrarum et beneficiorum nostrorum erga
vos obliti estis?

VI. Quum consulis vocem subsecuta Patrum in-
 dignatio esset, proditur memoriæ, adversus crebram
 inplorationem Deum, quos testes fœderum sæpius
 invocabant consules, vocem Annii, spernentis numi-
 na Jovis Romani, auditam: certe, quum cominotus
 ira se ab vestibulo templi citato gradu proriperet,
 lapsus per gradus, capite graviter obfenso, in factus
 imo ita est saxo, ut sopiretur. Exanimatum aucto- Legatus La-
 res quoniam non omnes sunt, mihi quoque in incerto tinus lap-
 relictum sit: sicut inter fœderum ruptorum testatio- su gravi so-
 nem ingenti fragore cœli procellam effusam: nam pitus.
 et vera esse, et apte ad repræsentandam iram Deum
 ficta possunt. Torquatus, missus ab senatu ad di-
 mittendos legatos, quum jacentem Annum vidisset,
 exclamat, ita ut populo Patribusque audita vox pa-

U. C. 415. riter sit, *Bene habet. Dii pium movere bellum. Est*

A. C. 337. *caeleste numen! es, magne Jupiter! haud frustra te*

patrem Deum hominumque hac sede sacravimus. Quid

cessatis, Quirites, vosque, Patres conscripti, arma ca-

pere Diis ducibus? Sic stratas legiones Latinorum

dabo, quemadmodum legatum jacentem videtis. Ad-

sensu populi excepta vox consulis tantum ardoris

animis fecit, ut legatos proficiscentes cura magis-

tratum magis, qui jussu consulis prosequerentur,

quam jus gentium, ab ira inpetuque hominum tege-

ret. Consensit et senatus bellum: consulesque, duo-

bus scriptis exercitibus per Marsos Pelignosque pro-

fecti, adjuncto Samnitium exercitu, ad Capuam, quo

jam Latini sociique convenerant, castra locant. Ibi

in quiete utrique consuli eadem dicitur visa species

viri majoris, quam pro humano habitu, augustioris-

que, dicentis: Ex una acie imperatorem, ex altera

exercitum Diis manibus matrique Terræ deberi; utrius

exercitus imperator legiones hostium, superque eas se

devovisset, ejus populi partisque victoriam fore. Hos

ubi nocturnos visus inter se consules contulerunt;

placuit averruncandæ Deum iræ victimas cædi: si-

mul ut, si extis eadem, quæ sonno visa fuerant,

portenderentur, alteruter consulum fata impleret.

Ubi responsa aruspicum insidenti jam animo tacitæ

religioni congruerunt; tum, adhibitis legatis tribu-

nisque, et imperiis Deum propalam expositis, ne

mors voluntaria consulis exercitum in acie terreret,

comparant inter se, ut, ab utra parte cedere Roma-

nus exercitus cœpisset, inde se consul devoveret pro

populo Romano Quiritibusque. Agitatum etiam in

consilio est, ut, si quando unquam severo ullum

imperio bellum administratum esset, tunc uti disci-

Bellum
Latinum.

Spectrum
per quietem
utrique
consuli vi-
sum.

plina militaris ad priscos redigeretur mores. Curam U. C. 415.
 acuebat, quod adversus Latinos bellandum erat, A. C. 337.
 lingua, moribus, armorum genere, institutis ante
 omnia militaribus congruentes: milites militibus,
 centurionibus centuriones, tribuni tribunis compares
 collegæque, iisdem præsiidiis, sæpe iisdem manipulis
 permixti fuerant: per hæc ne quo errore milites ca- Ne quis ex-
 perentur, edicunt consules, ne quis extra ordinem tra ordinem
 hostem pugnaret. pugnaret,
 edicuntur.

VII. Forte inter ceteros turmarum præfectos, qui
 exploratum in omnes partes dimissi erant, T. Man-
 lius consulis filius super castra hostium cum suis
 turmalibus evasit, ita ut vix teli jactu ab statione
 proxima abesset: ibi Tusculani erant equites: præ-
 erat Geminus Metius, vir tum genere inter suos,
 tum factis, clarus. Is ubi Romanos equites, insig-
 nemque inter eos præcedentem consulis filium, (nam
 omnes inter se, utique illustres viri, noti erant) cog-
 novit, *Unane, ait, turma Romani cum Latinis sociisque* Manlium
bellum gesturi estis? quid interea consules, quid duo Cos. filium
exercitus consulares agent? Aderunt in tempore, Man- Geminus
lius inquit, et cum illis aderit Jupiter ipse, fæderum a provocat ad
vobis violatorum testis, qui plus potest, polletque. Si ad singulare
Regillum lacum ad satietatem vestram pugnavimus, hic certamen.
quoque efficiemus profecto, ne nimis acies vobis et con-
lata signa nobiscum cordi sint. Ad ea Geminus, paul-
lulum ab suis eqao provectus, Visne igitur, dum dies
ista venit, qua magno conatu exercitus moveatis, interea
tu ipse congregari mecum, ut nostro duorum jam hinc
eventu cernatur, quantum eques Latinus Romano præ-
stet? Movet ferocem animum juvenis seu ira, seu
 detractandi certaminis pudor, seu inexcuperabilis vis
 fati: oblitus itaque imperii patrii, consulumque

U. C. 415. edicti, præceps ad id certamen agitur, quo, vinceret,
 A. C. 337. an vinceretur, haud multum interesset: equitibus
 ceteris velut ad spectaculum submotis, spatio, quod
 vacui interjacebat campi, adversos concitant equos:
 et, quum infestis cuspidibus concurrissent, Manlii
 cuspis super galeam hostis, Metii trans cervicem
 equi elapsa est. Circumaectis deinde equis, quum pri-
 or ad iterandum ictum Manlius consurrexisset; spi-
 culum inter aures equi fixit: ad eujus vulneris sen-
 sum quum equus, prioribus pedibus erectis, magna
 vi caput quateret, excussit equitem: quem cuspe
 parmaque innisum, adtollentem se ab gravi casu,
 Manlius ab jugulo, ita ut per costas ferrum emer-
 ret, terræ adfixit: spoliisque lectis ad suos re-
 vectus, cum ovante gaudio turma in castra, atque inde ad
 prætorium ad patrem, tendit, ignarus fati futuri-
 que, laus an pœna merita esset, *Ut me omnes, inquit,
 pater, tuo sanguine ortum vere ferrent, provocatus
 equestria hæc spolia capta ex hoste caso porto.* Quod
 ubi audivit consul, extemplo, filium aversatus, con-
 cionem classico advocari jussit: quæ ubi frequens
 convenit, *Quandoque, inquit, tu, T. Manli, neque
 imperium consulare, neque majestatem patriam veritus,
 adversus edictum nostrum extra ordinem in hostem
 pugnasti, et, quantum in te fuit, disciplinam militarem,
 qua stetit ad hanc diem Romana res, solvisti, meque in
 eam necessitatem adduxisti, ut aut reipublicæ mihi, aut
 mei meorumque obliviscendum sit; nos potius nostro
 delicto plectemur, quam respublica tanto suo damno
 nostra peccata luat: triste exemplum, sed in posterum
 salubre juventuti, erimus. Me quidem quum ingenita
 caritas liberum, tum specimen istud virtutis, deceptum
 vana imagine decoris, in te movet. Sed quum aut morte*

Vincit
 Manlius.

A patre se-
 curi percu-
 titur.

tua sancienda sint consulum imperia, aut impunitate in perpetuum abroganda; ne te quidem, si quid in te nostri sanguinis est, recusare censeam, quin disciplinam militarem, culpa tua prolapsam, pena restituas. I, lictor, deliga ad palum. Exauiamati omnes tam atroci iuperio, nec aliter quam in se quisque dstrictam cernentes securim, metu magis, quam modestia, quievere. Itaque, velut emerso ab admiratione animo, quum silentio defixi stetissent; repente, postquam cervice cæsa fusus est eruor, tum libero con-questu coortæ voces sunt, ut neque lamentis, neque exsecrationibus parceretur: spoliisque contectum juvenis corpus, quantum militaribus studiis funus ullum concelebrari potest, structo extra vallum rogo cremaretur: Manlianaque imperia non in præsentia modo horrenda, sed exempli etiam tristis in posterum essent.

VIII. Fecit tamen atrocitas pœnæ obedientiorem duci militem: et, præterquam quod custodiæ vigiliæque et ordo stationum intentioris ubique curæ erant, in ultimo etiam certamine, quum descensum in aciem est, ea severitas profuit. Fuit autem civili maxime bello pugna similis: adeo nihil apud Latinos dissonum ab Romana re, præter animos, erat. Clipeis antea Romani usi sunt: deinde, postquam stipendiarii facti sunt, scuta pro clipeis fecere: et, quod antea phalanges similes Macedonicis, hoc postea manipulatim structa acies cepit esse. Postremo in plures ordines instruebantur: ordo sexagenos milites, duos centuriones, vexillarium unum habebat: prima acies hastati erant, manipuli quindecim, distantes inter se modicum spatium: manipulus leves vicenos milites, aliam turbam scutatorum habebat.

U. C. 415.
A. C. 337.

Descriptio
militiæ Ro-
manæ.

U. C. 415. bat : leves autem, qui hastam tantum gæsaque gere-
 A. C. 337. rent, vocabantur. Hæc prima frons in acie florem
 juvenum pubescentium ad militiam habebat. Robustior inde ætas totidem manipulorum, quibus principibus est nomen, hos sequebantur, scutati omnes, insignibus maxime armis : hoc triginta manipulorum agmen antepilanos adpellabant, quia sub signis jam alii quindecim ordines locabantur : ex quibus ordo unusquisque tres partes habebat : earum unamquamque primum pilum vocabant. Tribus ex vexillis constabat : vexillum centum octoginta sex homines erant. Primum vexillum triarios ducebat, veteranum militem spectatæ virtutis : secundum rorarios, minus roboris ætate factisque : tertium accensos, minimæ fiduciæ manum : eo et in postremam aciem rejiciebantur. Ubi his ordinibus exercitus instructus esset, hastati omnium primi pugnam inibant : si hastati profigare hostem non possent, pede presso eos retrocedentes in intervalla ordinum principes recipiebant : tum principum pugna erat ; hastati sequebantur : triarii sub vexillis considebant, sinistro crure porrecto, scuta innisa humeris, hastas subrecta cuspide in terra fixas, haud secus quam vallo septa inhorreret acies, tenentes. Si apud principes quoque haud satis prospere esset pugnatum, a prima acie ad triarios sensim referebantur : inde *rem ad triarios redisse*, quum laboratur, proverbio increbuit. Triarii consurgentes, ubi in intervalla ordinum suorum principes et hastatos recepissent, extemplo compressis ordinibus velut claudebant vias : unoque continenti agmine, jam nulla spe post relicta, in hostem incidebant : id erat formidolosissimum hosti, quum, velut victos insecuti, novam

repente aciem exurgentem auctam numero cernebant. Scribebantur autem quatuor fere legiones quinis millibus peditum, equitibus in singulas legiones trecenis: alterum tantum ex Latino delectu adjiciebatur, qui ea tempestate hostes erant Romanis, eodemque ordine instruxerant aciem: nec vexilla cum vexillis tantum, universi hastati cum hastatis, principes cum principibus; sed centurio quoque cum centurione, si ordines turbati non essent, concurrendum sibi esse sciebant. Duo primipili ex utraque acie inter triarios erant: Romanus corpore haudquaquam satis validus, ceterum strenuus vir peritusque militiæ: Latinus viribus ingens bellatorque primus; notissimi inter se, quia pares semper ordines duxerant. Romano, haud satis fidenti viribus, jam Romæ permissum erat ab consulibus, ut subcenturionem sibi, quem vellet, legeret, qui tutaretur eum ab uno destinato hoste: isque juvenis, in acie oblatu, ex centurione Latino victoriam tulit. Pugnatum est haud procul radicibus Vesuvii montis, qua via ad Veserim ferebat.

U. C. 415.
A. C. 837.

Qui numerus copiarum in exercitibus.

Pugna cum Latinis.

IX. Romani consules prius, quam educerent in aciem, inmolaverunt. Decio caput jocinoris a familiari parte cæsum aruspex dicitur ostendisse; alioqui acceptam Diis hostiam esse: Manlium egregie litasse. *Atqui bene habet*, inquit Decius, *si ab collega litatum est*. Instructis, sicut ante dictum est, ordinibus, processere in aciem. Manlius dextro, Decius lævo cornu præerat: primo utrimque æquis viribus, eodem ardore animorum gerebatur res: deinde ab lævo cornu hastati Romani, non ferentes inpressionem Latinorum, se ad principes recepere. In hac trepidatione Decius consul M. Valerium magna voce

Decius se devovet.

U. C. 415. in clamat: *Deorum*, inquit, *ope*, *Valeri*, *opus est*:
 A. C. 337. *agedum*, *pontifex publicus populi Romani*, *præi verba*,
quibus me pro legionibus devoeam. Pontifex eum to-
 gam prætextam sumere jussit, et, velato capite, manu
 subter togam ad mentum exserta, super telum sub-
 jectum pedibus stantem sic dicere. *Jane, Jupiter*,
Mars pater, Quirine, Bellona, Lares, Divi Novensiles,
Diï Indigetes, Divi, quorum est potestas nostrorum
hostiumque, Diique Manes, vos precor, veneror, veniam
peto feroque, uti populo Romano Quiritium vim victo-
riamque prosperetis; hostesque populi Romani Quiri-
tium terrore, formidine, morteque adficiatis. Sicut ver-
bis nuncupavi, ita pro republica Quiritium, exercitu,
legionibus, auxiliis populi Romani Quiritium, legiones
auxiliaque hostium mecum Diis Manibus Tellurique
deveo. Hæc ita precatus, lictores ire ad T. Man-
lium jubet, matureque collegæ se devotum pro ex-
ercitu nunciare. Ipse, incinctus cinctu Gabino, ar-
matuſ in equum insiluit, ac se in medios hostes in-
misit. Conspectus ab utraque acie aliquanto angus-
tior humano visu, sicut cælo missus piaculum omnis
Deorum iræ, qui pestem ab suis aversam in hostes
ferret; ita omnis terror pavorque cum illo latus
signa primo Latinorum turbavit; deinde in totam
penitus aciem pervasit. Evidentissimum id fuit,
quod, quacumque equo invectus est, ibi, haud secus
quam pestifero sidere icti, pavebant: ubi vero con-
ruit obrutus telis, inde jam haud dubie consternatæ
cohortes Latinorum fugam ac vastitatem late fece-
runt. Simul et Romani, exsolutis religione animis,
velut tum primum signo dato coorti, pugnam inte-
gram ediderunt: nam et rorarii procurrebant inter
antepilanos, addiderantque vires hastatis ac princi-

pibus : et triarii, genu dextro innisi, nutum consulis ad consurgendum expectabant.

U. C. 415.

A. C. 337.

X. Procedente deinde certamine, quum aliis partibus multitudo superaret Latinorum, Manlius consul, audito eventu collegæ, quum, ut jus fasque erat, lacrimis non minus quam laudibus debitis prosecutus tam memorabilem mortem esset ; paullisper addubitavit, an consurgendi jam triariis tempus esset : deinde, melius ratus integros eos ad ultimum discrimen servari, accensos ab novissima acie ante signa procedere jubet. Qui ubi subiere, extemplo Latini, tamquam idem adversarii fecissent, triarios suos excitaverunt : qui aliquamdiu pugna atroci quum et semet ipsi fatigassent, et hastas aut præfregissent, aut hebetassent, pellerent vi tamen hostem, debellatum jam rati, perventumque ad extremam aciem ; tum consul triariis, *Consurgite nunc, inquit, integri adversus fessos, memores patriæ parentumque et conjugum ac liberorum ; memores consulis pro vestra victoria morte occumbentis.* Ubi triarii consurrexerunt integri, refulgentibus armis, nova ex inproviso exorta acies, receptis in intervalla ordinum antepilæis, clamore sublato principia Latinorum perturbant : hastisque ora fodientes, primo robore virorum cæso, per alios manipulos, velut inermes, prope intacti evasere ; tantaque cæde perrupere cuneos, ut vix quartam partem relinquerent hostium. Samnites quoque, sub radicibus montis præcul instructi, præbuere terrorem Latinis. Ceterum inter omnes cives sociosque præcipua laus ejus belli penes consules fuit : quorum alter omnes minas periculaque ab Diis superis inferisque in se unum vertit : alter ea virtute eoque consilio in prælio fuit, ut facile con-

Vincunt
Romani.

U. C. 415. venerit inter Romanos Latinosque, qui ejus pugnae
 A. C. 337. memoriam posteris tradiderunt, utrius partis T. Manlius dux fuisset, ejus futuram haud dubie fuisse victoriam. Latini ex fuga se Minturnas contulerunt: castra secundum praelium capta, multique mortales ibi vivi obpressi, maxime Campani. Decii corpus ne eo die inveniretur, nox quaerentes obpressit: postero die inventum inter maximam hostium stragem, coopertum telis; funusque ei par morti, celebrante collega, factum est. Illud adjiciendum videtur, licere consuli dictatorique et praetori, quum legiones hostium devoveat, non utique se, sed quem velit ex legione Romana scripta civem, devovere: si is homo, qui devotus est, moritur, probe factum videri: ni moritur, tum signum septem pedes altum, aut majus, in terram defodi, et piaculum hostia caedi. Ubi illud signum defossum erit, eo magistratum Romanum escendere fas non esse. Sin autem sese devovere volet, sicuti Decius devovit; ni moritur, neque suum, neque publicum divinum pure faciet, qui sese devoverit. Vulcano arma sive cui alii Divo vovere volet, sive hostia sive quo alio volet, jus est. Telo, super quod stans consul precatus est, hostem potiri, fas non est: si potiatur, Marti suovetaurilibus piaculum fieri.

Devotio-
num leges.

XI. Haec, (etsi omnis divini humanique moris memoria abolevit, nova peregrinaque omnia priscis ac patriis praefereudo) haud ab re duxi, verbis quoque ipsis, ut tradita nuncupataque sunt, referre. Romanis post praelium demum factum Sannites venisse subsidio, exspectato eventu pugnae, apud quosdam auctores invenio. Latinis quoque ab Lavinio auxilium, dum deliberando terunt tempus, victis

deinum ferri cœptum: et, quum jam portis prima signa et pars agminis esset egressa, nuncio adlato de clade Latinorum, quum conversis signis retro in urbem rediretur, prætorem eorum nomine Milionium dixisse ferunt, *pro paullula via magnam mercedem Romanis esse solvendam. Qui Latinorum pugnae superfuerant, multis itineribus dissipati, quum se in unum conglobassent, Vescia urbs eis receptaculum fuit. Ibi in conciliis Numisius imperator eorum, adfirmando communem vere Martem belli utramque aciem pari cæde prostravisse, victoriaeque nomen tantum penes Romanos esse, ceteram pro victis fortunam et illos gerere: funesta duo consulum prætoria, alterum parricidio filii, alterum consulis devoti cæde; trucidatum exercitum omnem; cæsos hastatos principesque; stragem et ante signa et post signa factam; triarios postremo rem restituisse. Latinorum etsi pariter adcisæ copiæ sint, tamen supplemento vel Latium propius esse, vel Volscos, quam Romam. Itaque, si videatur eis, se, ex Latinis et ex Volscis populis juventute propere excita, rediturum infesto exercitu Capuam esse; Romanosque, nihil tum minus quam prælium expectantes, necopinato adventu percursurum.* Fallacibus literis circa Latium nomenque Volscum missis, quia, qui non interfuerant pugnae, ad credendum temere faciliores erant, tumultuarius undique exercitus raptim conscriptus convenit. Huic agmini Torquatus consul ad Trifanum (inter Sinuessam Minturnasque is locus est) obcurrit: prius, quam castris locus caperetur, sarcinis utriusque in acervum conjectis, pugnatum debellatumque est: adeo enim adcisæ res sunt, ut consuli, victorem exercitum ad depopulandos agros eorum ducenti, dederent se om-

U. C. 415.
A. C. 337.

Novum exercitum conscribunt Latini.

Rursus victi dedunt se.

nes Latini, deditionemque eam Campani sequerentur. Latium Capuaque agro multati. Latinus ager, Privernati addito agro, et Falernus, qui populi Campani fuerat, usque ad Vulturnum flumen, plebi Romanæ dividitur: bina in Latino jugera, ita ut dodrantem ex Privernati complerent, data; terna in Falerno, quadrantibus etiam pro longinquitate adjectis. Extra pœnam fuere Latinorum Laurentes Campanorumque equites, quia non desciverant. Cum Laurentibus renovari fœdus jussum: renovaturque ex eo quotannis post diem decimum Latinorum. Equitibus Campanis civitas data: monumentoque ut esset, æneam tabulam in æde Castoris Romæ fixerunt: vectigal quoque eis Campanus populus jussus pendere in singulos quotannis (fuere autem mille et sexcenti) denarios nummos quadringenos quinquagenos.

XII. Ita bello gesto, præmiis pœnaque pro cuiusque merito persolutis, T. Manlius Romam rediit: cui venienti seniores tantum obviam exisse constat; juventutem, et tunc, et omni vita deinde, aversatam eum exsecratamque. Antiates in agrum Ostiensem, Ardeatem, Solonium incursions fecerunt. Manlius consul, quia ipse per valetudinem id bellum exsequi nequierat, dictatorem L. Papirium Crassum, qui tum forte erat prætor, dixit: ab eo magister equitum L. Papirius Cursor dictus. Nihil memorabile adversus Antiates ab dictatore gestum est, quum aliquot menses stativa in agro Antiati habuisset. Anno insigni victoria de tot ac tam potentibus populis, ad hoc consulum alterius nobili morte, alterius sicut truci, ita claro ad memoriam, imperio, successere consules Ti. Æmilius Mamercinus et Q.

U. C. 416.

A. C. 336.

L. Papirius
dictator.

Publius Philo; neque in similem materiam rerum, et ipsi aut suarum rerum, aut partium in republica magis, quam patriæ, memores. Latinos, ob iram agri amissi rebellantes, in campis Feneclanis fuderunt, castrisque exuerunt. Ibi Publilio, cujus ductu auspicio res gestæ erant, in deditionem accipiente Latinos populos, quorum ibi juvenus cæsa erat, Æmilius ad Pedum exercitum duxit. Pedanos tuebatur Tiburs, Prænestinus, Veliternusque populus: venerant et ab Lanuvio Antioque auxilia. Ubi quum præliis quidem superior Romanus esset, ad urbem ipsam Pedum castraque sociorum populorum, quæ urbi adjuncta erant, integer labor restaret; bello infecto repente omisso, consul, quia collegæ decretum triumphum audivit, ipse quoque triumphi ante victoriam flagitator Romam rediit. Qua cupiditate obfensis Patribus, negantibusque, nisi Pedito capto aut dedito, triumphum, hinc alienatus ab senatu Æmilius seditiosis tribunatibus similem deinde consulatum gessit. Nam neque, quoad fuit consul, criminari apud populum Patres destitit, collega haudquaquam adversante, quia et ipse de plebe erat: (materiam autem præbebat criminibus ager in Latino Falernoque agro maligne plebei divisus) et, postquam senatus, finire imperium consulibus cupiens, dictatorem adversus rebellantes Latinos dici jussit, Æmilius, cujus tum fasces erant, collegam dictatorem dixit: ab eo magister equitum Junius Brutus dictus. Dictatura popularis, et orationibus in Patres criminosis, fuit, et quod tres leges secundissimas plebei, adversas nobilitati, tulit: unam, ut plebiscita omnes Quirites tenerent: alteram, ut legum, quæ comitiis centuriatis ferrentur, ante initum

U. C. 416.
A. C. 336.

Latinorum
rebellio.

Q. Publius
dictator.

Tres leges
adversas nobi-
litati.

suffragium Patres auctores fierent: tertiam, ut alter utique ex plebe, quum eo ventum sit, ut utrumque plebeium consulem fieri liceret, censor crearetur. Plus eo anno domi acceptum cladis ab consulibus ac dictatore, quam ex victoria eorum bellicisque rebus foris auctum imperium, Patres credebant.

U. C. 417. XIII. Anno insequenti, L. Furio Camillo, C.

A. C. 335. Mænio consulibus, quo insignitius omissa res Æmilio, superioris anni consuli, exprobraretur, Pedum armis virisque et omni vi expugnandum ac delendum senatus fremit; coactique novi consules omnibus eam rem præverti, proficiscuntur. Jam Latio is status erat rerum, ut neque bellum neque pacem pati possent: ad bellum opes deerant: pacem ob agri adempti dolorem adspernabantur. Mediis consiliis standum videbatur, ut oppidis se tenerent; ne laccessitus Romanus causam belli haberet; et, si cuius oppidi obsidio nunciata esset, undique ex omnibus populis auxilium obsessis ferretur. Neque tamen, nisi admodum a paucis populis, Pedani adjuti sunt. Tiburtes Prænestinique, quorum ager propior erat, Pedum pervenere. Aricinos Lanuvinosque et Veliternos, Antiatibus Volscis se conjungentes, ad Asturæ flumen Mænius, inproviso adortus, fudit. Camillus ad Pedum cum Tiburtibus, maxime valido exercitu, majore mole, quamquam æque prospero eventu, pugnat. Tumultum maxime repentina inter prælium eruptio oppidanorum fecit: in quos parte exercitus conversa, Camillus non compulit solum eos intra mœnia, sed eodem etiam die, quum ipsos auxiliaque eorum perculisset, oppidum scalis cepit. Placuit inde, jam majore conatu animoque ab unius expugnatione urbis ad perdomandum Latium victo-

Latini vincuntur a consulibus.

rem circumducere exercitum: nec quievire ante, U. C. 417.
A. C. 335.
quam, expugnando aut in deditioem accipiendo
singulas urbes, Latium omne subegere. Præsiidiis Latium
subactam.
inde dispositis per recepta oppida, Romam ad desti-
natum omnium consensu triumphum decessere: ad-
ditus triumpho honos, ut statuæ equestres eis, rara
illa ætate res, in foro ponerentur. Prius, quam co-
mitiis in insequentem annum consules rogarent,
Camillus de Latinis populis ad senatum retulit, at-
que ita disseruit: *Patres conscripti, quod bello armis-
que in Latio agendum fuit, id jam Deum benignitate
ac virtute militum ad finem venit: cæsi ad Pedum
Asturamque sunt exercitus hostium; oppida Latina
omnia, et Antium ex Volscis, aut vi capta, aut recepta
in deditioem, præsiidiis tenentur vestris. Reliqua con-
sultatio est, quoniam rebellando sæpius nos sollicitant,
quoniam modo perpetua pace quietos obtineamus. Dii
immortales ita vos potentes hujus consilii fecerunt, ut,
sit Latium deinde, an non sit, in vestra manu posu-
erint. Itaque pacem vobis, quod ad Latinos adinet,
parare in perpetuum, vel sariendo, vel ignoscendo,
potestis. Vultis crudeliter consulere in deditos victos-
que? licet delere omne Latium, vastas inde solitudines
facere, unde sociali egregio exercitu per multa bella
magnaque sæpe usi estis. Vultis exemplo majorum au-
gere rem Romanam, victos in civitatem accipiendo?
materia crescendi per summam gloriam subpeditat:
certe id firmissimum longe imperium est, quo obedientes
gaudent. Sed maturato opus est, quidquid statuere
placet: tot populos inter spem metumque suspensos
animi habetis: et vestram itaque de eis curam quam
primum absolvi, et illorum animos, dum expectatione
stupent, seu pæna, seu beneficio, præoccupari oportet.*

L. Furius
refert ad
senatum de
Latio.

U. C. 417. *Nostrum fuit efficere, ut omnium rerum vobis ad consulendum potestas esset: vestrum est decernere, quod optimum vobis rei que publicæ sit.*

Senatus-
consulta
de Latinis.

XIV. Principes senatus relationem consulis de summa rerum laudare; sed, quum aliorum causa alia esset, ita expediri posse consilium, dicere, ut pro merito cujusque statueretur, si de singulis nominatim referrent populis. Relatum igitur de singulis decretumque. Lanuvinis civitas data sacraque sua reddita cum eo, ut ædes lucusque Sospitæ Junonis communis Lanuvinis municipibus cum populo Romano esset. Aricini Nomentanique et Pedani eodem jure, quo Lanuvini, in civitatem accepti. Tusculanis servata civitas, quam habebant; crimenque rebellionis a publica fraude in paucos auctores versum. In Veliternos, veteres cives Romanos, quod toties rebellassent, graviter sævitum: et muri dejecti, et senatus inde abductus, jussique trans Tiberim habitare: ut ejus, qui cis Tiberim deprehensus esset, usque ad mille pondo clarigatio esset; nec prius, quam ære persoluto, is, qui cepisset, extra vincula captum haberet. In agrum senatorum coloni missi: quibus adscriptis, speciem antiquæ frequentia Velitræ receperunt. Et Antium nova colonia missa cum eo, ut Antiatibus permetteretur, si et ipsi adscribi coloni vellent: naves inde longæ abactæ, interdictumque mari Antiati populo est, et civitas data. Tiburtes Prænestinique agro multati, neque ob recens tantum rebellionis, commune cum aliis Latinis, crimen; sed quod, tædio imperii Romani, cum Gallis, gente cfferata, arma quondam consociassent. Ceteris Latinis populis connubia commerciaque et concilia inter se ademerunt. Cam-

panis, equitum honoris causa, quia cum Latinis re-
bellare nolissent, Fundanisque et Formianis, quod
per fines eorum tuta pacataque semper fuisset via,
civitas sine suffragio data. Cumanos Suessulanosque
ejusdem juris conditionisque, ejus Capuam, esse
placuit. Naves Antiatum partim in navalia Romæ
subductæ, partim incensæ, rostrisque earum sub-
gestum, in foro exstructum, adornari placuit: Ros-
traque id templum adpellatum.

U. C. 417.
A. C. 335

Rostra un-
de dicta.

XV. C. Sulpicio Longo, P. Ælio Pæto consuli-
bus, quum omnia non opes magis Romanæ, quam
beneficiis parta gratia bona pace obtineret, inter
Sidicinos Auruncosque bellum ortum. Aurunci, a
T. Manlio consule in deditionem accepti, nihil de-
inde moverant: eo petendi auxilii ab Romanis caus-
sa justior fuit. Sed prius, quam consules ab urbe
(jusserat enim senatus defendi Auruncos) exercitum
educerent, fama adfertur, Auruncos metu oppidum
deseruisse, profugosque cum conjugibus ac liberis
Suessam communisse, quæ nunc Aurunca adpellata:
mœnia antiqua eorum urbemque ab Sidicinis dele-
tam. Ob ea infensus consulibus senatus, quorum
cunctatione proditi socii essent, dictatorem dici
jussit: dictus C. Claudius Regillensis, magistrum
equitum C. Claudium Hortatorem dixit. Religio
inde injecta de dictatore: et, quum augures vitio
creatum videri dixissent, dictator magisterque equi-
tum se magistratu abdicarunt. Eo anno Miuucia
Vestalis, suspecta primo propter mundio rem justo
cultum, insimulata deinde, apud pontifices ab indice
servo; quum decreto eorum jussa esset sacris abs-
tinere, familiamque in potestate habere; facto ju-
dicio, viva sub terram ad portam Collinam dextra

U. C. 418.
A. C. 335.

C. Claudius
dictator.

U. C. 418. via strata defossa Scelerato campo, credo, ab incesto id ei loco nomen factum. Eodem anno Q. Prætor plebeius. Publilius Philo prætor primum de plebe, adversante Sulpicio consule, qui negabat rationem ejus se habiturum, est factus; senatu, quum in summis imperiis id non obtinuisset, minus in prætura tendente.

U. C. 419. XVI. Insequens annus, L. Papirio Crasso, K. A. C. 333. Duilio consulibus, Ausonum magis novo, quam magno bello fuit insignis: ea gens Cales urbem incolebat. Sidicinis finitimis arma conjunxerat: unoque prælio haud sane memorabili duorum populorum exercitus fusus, propinquitate urbium et ad fugam pronior, et in fuga ipsa tutior fuit: nec tamen ommissa ejus belli cura Patribus, quia toties jam Sidicini aut ipsi moverant bellum, aut moventibus auxilium tulerant, aut caussa armorum fuerant.

U. C. 420. Itaque omni ope adnisi sunt, ut maximum ea A. C. 332. tempestate imperatorem M. Valerium Corvum consulem quartum facerent: collega additus Corvo M. Atilius Regulus: et, ne forte casu erraretur, peti- tum ab consulibus, ut extra sortem Corvi ea provincia esset. Exercitu victore a superioribus con-

Cales Ausonum oppidum capitur. sulibus accepto, ad Cales, unde bellum ortum erat, profectus, quum hostes, ab superioris etiam certaminis memoria pavidos, clamore atque inpetu primo fudisset; moenia ipsa obpugnare est adgressus: et militum quidem is erat ardor, ut jam inde cum scallis succedere ad muros vellent, evasurosque contenderent. Corvus, quia id arduum factum erat, labore militum potius, quam periculo, peragere inceptum voluit. itaque aggerem et vineas egit, turresque muro admovit: quarum usum forte oblata opportu-

nitas prævertit : namque **M. Fabius**, captivus Ro- U. C. 420.
 manus, quum, per negligentiam custodum festo die A. C. 332.
 vinculis ruptis, per murum inter opera Romanorum,
 religata ad pinnam muri reste suspensus, manibus
 se demisisset ; perpulit imperatorem, ut vino epu-
 lisque sopitos hostes adgrederetur : nec majore cer-
 tamine capti cum urbe Ausones sunt, quam acie
 fusi erant. Præda capta ingens est : præsidioque Triumphat
 inposito Calibus reductæ Romam legiones. Consul M. Va-
 ex senatusconsulto triumphavit : et, ne **Atilius** ex- lerius.
 pers gloriæ esset, jussi ambo consules adversus **Si-**
dicinos ducere exercitum. Dictatorem ante ex se- Dictator
 natusconsulto comitorum habendorum caussa dix- L. Æmi-
 runt **L. Æmilium Mamercinum** : is magistrum equi- lius.
 tum **Q. Publilium Philonem** dixit. Dictatore comitia U. C. 421,
 habente, consules creati sunt **T. Veturius**, **Sp. Po-** A. C. 331.
stumius. Etsi belli pars cum Sidicinis restabat ;
 tamen, ut beneficio prævenirent desiderium plebis,
 de colonia deducenda **Cales** retulerunt : factoque
 senatusconsulto, ut duo millia quingenti homines
 eo scriberentur, triumviros coloniæ deducendæ a-
 groque dividendo creaverunt **K. Duilium**, **T. Quinc-**
tium, **M. Fabium**.

XVII. Novi deinde consules, a veteribus exercitu
 accepto, ingressi hostium fines, populando usque ad
 mœnia atque urbem pervenerunt. Ibi, quia, ingenti
 exercitu comparato, Sidicini et ipsi pro extrema spe
 dimicaturi enixe videbantur, et Samnium fama erat
 conciri ad bellum ; dictator ab consulibus ex aucto-
 ritate senatus dictus **P. Cornelius Rufinus** ; magister P. Corne-
 equitum **M. Antonius**. Religio deinde inessit, vitio lius dicta-
 eos creatos : magistratuque se abdicaverunt : et, tor.
 quia pestilentia insecuta est, velut omnibus eo vitio

contactis auspiciis, res ad interregnum rediit: ab interregno inito per quintum demum interregem M. Valerium Corvum creati consules A. Cornelius iterum et Cn. Domitius. Tranquillis rebus, fama Gallici belli pro tumultu valuit, ut dictatorem dici pla-

U. C. 422.
A. C. 330.
M. Papi-
rius dicta-
tor.

ceret. Dicitur M. Papirius Crassus, et magister equitum P. Valerius Publicola: a quibus quum delectus intentius, quam adversus finitima bella, haberetur, exploratores missi adtulerunt, quieta omnia apud Gallos esse. Sannium quoque jam alterum annum turbari novis consiliis suspectum erat: eo ex agro Sidicino exercitus Romanus non est deductus. Ce-

Alexander
Epiensis.

terum Sannites bellum Alexandri Epiensis in Lucanos traxit: qui duo populi adversus regem, excensionem a Pæsto facientem, signis conlatis pugnaverunt: eo certamine superior Alexander, incertum qua fide culturus, si perinde cetera processissent, pacem cum Romanis fecit. Eodem anno census actus, novique cives censi: tribus propter eos additæ Mæcia et Scaptia: censes addiderunt Q. Publilius Philo, Sp. Postunius. Romani facti Accerrani, lege ab L. Papirio prætore lata, qua civitas sine suffragio data. Hæc eo anno domi militiæque gesta.

Novæ tri-
bus, Mæ-
cia et
Scaptia.

U. C. 423.
A. C. 329.

XVIII. Fœdus insequens annus seu intemperie cœli, seu humana fraude fuit, M. Claudio Marcello, C. Valerio consulibus. Flaccum Potitumque varie in annalibus cognomen consulis invenio: ceterum, in eo, parvi refert, quid veri sit: illud pervelim, (nec omnes auctores sunt) proditum falso esse, venenis absultos, quorum mors infamem annum pestilentia fecerit: sicut proditur tamen res, ne cui auctorum fidem abrogaverim, exponenda est. Quum

primores civitatis similibus morbis, eodemque ferme
 omnes eventu, morerentur: ancilla quædam ad Q.
 Fabium Maximum ædilem curulem, indicaturam se
 causam publicæ pestis, professa est, si ab eo fides
 sibi data esset, haud futurum noxæ indicium. Fabius
 confestim rem ad consules, consules ad senatum re-
 ferunt: consensuque ordinis fides indici data. Tum
 patefactum, muliebri fraude civitatem premi, matro-
 nasque ea venena coquere; et, si sequi extemplo
 velint, manifesto deprehendi posse. Secuti indicem,
 et coquentes quasdam medicamenta, et recondita
 alia, invenerunt: quibus in forum delatis, et ad
 viginti matronis, apud quas deprehensa erant, per
 viatorem aditis, duæ ex eis, Cornelia ac Sergia,
 patriciæ utraque gentis, quum ea medicamenta sa-
 lubria esse contenderent, ab confutante indice bi-
 bere jussæ, ut se falsum commentam arguerent;
 spatio ad conloquendum sumto, quum, submoto po-
 pulo, in conspectu omnium rem ad ceteras retulis-
 sent; haud abnuentibus et illis bibere, epoto medi-
 camento, suamet ipsæ fraude omnes interierunt:
 comprehensæ extemplo earum comites magnum
 numerum matronarum indicaverunt: ex quibus ad
 centum septuaginta damnatæ. Neque de beneficiis
 ante eam diem Romæ quæsitum est. Prodigii ea res
 loco habita; captisque magis mentibus, quam con-
 sceleratis, similis visa. Itaque, memoria ex annali-
 bus repetita, in secessionibus quondam plebis clavum
 ab dictatore fixum, alienatasque discordia mentes
 hominum eo piaculo compotes sui fecisse, dictato-
 rem clavi figendi causa creari placuit: creatus Cn.
 Quinctilius magistrum equitum L. Valerium dixit:
 qui, fixo clavo, magistratu se abdicaverunt.

U. C. 429.
 A. C. 329.
 Veneficia
 matrona-
 rum.

Clavi fi-
 gendi caus-
 sa creatus
 dictator.

U. C. 425. XIX. Creati consules L. Papius Crassus ite-
 A. C. 327. rum, L. Plautius Venno: cujus principio anni le-
 gati ex Volscis Fabraterni, et Lucani, Romam ve-
 nerunt, orantes, ut in fidem reciperentur: si a Sam-
 nitium armis defensi essent, se sub imperio populi
 Romani fideliter atque obedienter futuros. Missi
 tum ab senatu legati, denunciatumque Samnitibus,
 ut eorum populorum finibus vim abstinerent: va-
 luitque ea legatio, non tam quia pacem volebant
 Samnites, quam quia nondum parati erant ad bel-
 lum. Eodem anno Privernas bellum initum: cujus
 Bellum Privernas. socii Fundani, dux etiam fuit Fundanus, Vitruvius
 Vaccus; vir non domi solum, sed etiam Romæ,
 clarus: ædes fuere in Palatio ejus, quæ Vacci pra-
 ta, diruto ædificio publicatoque solo, adpellata. Ad-
 versus hunc, vastantem effuse Setinum Norbanum-
 que et Coranum agrum, L. Papius profectus, haud
 procul castris ejus consedit. Vitruvio nec ut vallo
 se teneret adversus validiorem hostem, sana constare
 mens, nec, ut longius a castris dimicaret, animus
 subpetere: vix tota extra portam castrorum expli-
 cata acie, fugam magis retro, quam prælium aut
 hostem, spectante milite, sine consilio, sine audacia
 depugnat: et ut levi momento nec ambigue est
 Victi Pri- vernates. victus; ita, brevitate ipsa loci facillime receptu in
 tam propinqua castra, haud ægre militem a multa
 cæde est tutatus: nec fere quisquam in ipso cer-
 tamine, pauci in turba fugæ extremæ, quum in
 castra ruerent, cæsi; primisque tenebris Privernum
 inde petitum agmine trepido, ut muris potius, quam
 vallo, sese tutarentur. A Priverno Plantius alter
 consul, pervastatis passim agris prædaque abacta,
 in agrum Fundanum exercitum inducit. Ingredientem

fines senatus Fundanorum obcurrit; *negant, se pro* U. C. 425.
Vitruvio sectamque ejus secutis precatum venisse, sed A. C. 327.
pro Fundano populo; quem extra culpam belli esse,
ipsum Vitruvium judicasse, quum receptaculum fugæ
Privernum habuerit, non patriam Fundos. Priverni
igitur hostes populi Romani quærendos persequendos-
que esse, qui simul a Fundanis ac Romanis, utriusque
patriæ inmemores, defecerint. Fundanis pacem esse, et
animos Romanos, et gratam memoriam acceptæ ci-
vitatis. Orare se consulem, ut bellum ab innoxio po-
pulo absteineat: agros, urbem, corpora ipsorum, conju-
gunque, ac liberorum suorum, in potestate populi Ro-
mani esse, futuraque. Conlaudatis Fundanis, consul,
literisque Romam missis, in officio Fundanos esse,
ad Privernum flexit iter. Prius animadversum in
eos, qui capita conjurationis fuerant, a consule
scribit Claudius: ad trecentos quinquaginta ex con-
juratis vinctos Romam missos; eamque deditionem
ab senatu non acceptam: quod egentium atque hu-
milium pœna defungi velle Fundanum populum cen-
suerint.

XX. Privernum duobus consularibus exercitibus Privernum
 quum obsideretur, alter consul comitorum causa obsidetur.
 Romam revocatus. Carceres eo anno in circo pri-
 mum statuti. Nondum perfunctos cura Privernatis
 belli tumultus Gallici fama atrox invasit, haud ferme
 unquam neglecta Patribus. Extemplo igitur con-
 sules novi, L. Æmilius Mamercinus et C. Plautius, U. C. 426.
 eo ipso die, Kalendis Quinctilibus, quo magistratum A. C. 326.
 iniierunt, comparare inter se provincias jussi; et
 Mamercinus, cui Gallicum bellum evenerat, scribere
 exercitum sine ulla vacationis venia: quin opificum

U. C. 426. quoque vulgus et sellularii, minime militiae idoneum
 A. C. 326. genus exciti dicuntur: Veiosque ingens exercitus
 contractus, ut inde obviam Gallis iretur: longius
 discedi, ne alio itinere hostis falleret ad urbem in-
 cedens, non placuit. Paucos deinde post dies, sa-
 tis explorata temporis ejus quiete, a Gallis Privernum
 omnis conversa vis. Duplex inde fama est: alii vi
 captam urbem, Vitruviumque vivum in potestatem
 venisse: alii, priusquam ultima adhiberetur vis,
 ipsos se in deditionem consulis caducenum præferentes
 permisisse, auctores sunt, Vitruviumque ab suis traditum.
 Senatus, de Vitruvio Privernatibusque consultus,
 consulem Plautium, dirutis Priverni muris, præsidioque
 valido inposito, ad triumphum arcessit; Vitruvium in
 carcerem adservari jussit, quoad consul redisset; tum
 verberatum necari: ædes ejus, quæ essent in Palatio,
 diruendas, bona Semoni Sanco censuerunt consecran-
 da: quodque æris ex eis redactum est, ex eo ænei orbes
 facti, positi in Sacello Sanci versus ædem Quirini.
 De senatu Privernate ita decretum, ut, qui senator
 Priverni post defectionem ab Romanis mansisset,
 trans Tiberim lege eadem, qua Veliterni, habitaret.
 His ita decretis, usque ad triumphum Plautii
 silentium de Privernatibus fuit: post triumphum
 consul, necato Vitruvio sociisque ejus noxæ, apud
 satiatos jam supplicii nocentium tutam mentionem
 de Privernatibus ratus; *Quoniam auctores defectionis,*
inquit, meritas penas et ab Diis immortalibus et a vobis
habent, Patres conscripti, quid placet de innoxia
multitudine fieri? Equidem, etsi meæ partes exquirendæ
magis sententiæ, quam dandæ sunt; tamen,

Cos. refert
 ad senatum
 de
 Privernatibus.

quam videam, Privernates vicinos Samnitibus esse, U. C. 426.
unde nunc nobis incertissima pax est; quam minimum A. C. 326.
irarum inter nos illosque relinqui velim.

XXI. Quum ipsa per se res anceps esset, prout
cujusque ingenium erat, atrocius mitiusve suadenti-
bus; tum incertiora omnia unus ex Privernatibus Privernatis
legatis fecit, magis conditionis, in qua natus esset, legati re-
quam presentis necessitatis, memor: qui, interro- sponsa fero-
gatus a quodam tristioris sententiæ auctore, quam cia.
pœnam meritos Privernates censeret? eam, inquit,
quam merentur, qui se libertate dignos censent. Cujus
quum feroci responso infestiores factos videret consul
eos, qui ante Privernatium causam impugna-
bant; ut ipse benigna interrogatione mitius respon-
sum eliceret, *Quid, si pœnam, inquit, remittimus vo-
bis, qualem nos pacem vobiscum habituros speremus?
Si bonam dederitis, inquit, et fidam, et perpetuam: si
malam, haud diuturnam.* Tum vero minari, nec id
ambigue, Privernatem quidam, et illis vocibus ad re-
bellandum incitari pacatos populos: pars melior se-
natus ad meliora responsum trahere, et dicere, *Viri,
et liberi, vocem auditam: an credi posse, ullum popu-
lum, aut hominem denique, in ea conditione, cujus
eum pœniteat, diutius, quam necesse sit, mansurum?
Ibi pacem esse fidam, ubi voluntarii pacati sint: neque
eo loco, ubi servitutem esse velint, fidem sperandam
esse.* In hanc sententiam maxime consul ipse incli-
navit animos, idemidem ad principes sententiarum
consulares, uti exaudiri posset a pluribus, dicendo,
*Eos demum, qui nihil, præterquam de libertate, cogi-
tent, dignos esse, qui Romani fiant.* Itaque et in se-
natu causam obtinere, et ex auctoritate Patrum Priverna-
latum ad populum est, ut Privernatibus civitas da- tibus civi-
tas datur,

retur. Eodem anno Anxur trecenti in coloniam missi sunt : bina jugera agri acceperunt.

U. C. 427.

A. C. 325.

XXII. Secutus est annus nulla re belli domive insignis, P. Plautio Procuro, P. Cornelio Scapula consulibus ; præterquam quod Fregellas (Sidicinorum is ager, deinde Volscorum fuerat) colonia deducta ; et populo visceratio data a M. Flavio in funere matris. Erant, qui, per speciem honorandæ parentis, meritam mercedem populo solutam interpretarentur ; quod cum, die dicta ab ædilibus, crimine stupratæ matrisfamilix absolvisset. Data visceratio in præteritam judicii gratiam, honoris etiam ei caussa fuit : tribunatumque plebei, proximis comitiis, absens petentibus præfertur. Palæpolis fuit haud procul inde, ubi nunc Neapolis sita est : duabus urbibus populus idem habitabat. Cumis erant oriundi. Cumani ab Chalcide Euboica originem trahunt. Classe, qua advecti ab domo fuerant, multum in ora maris ejus, quod adcolunt, potuere. Primo in insulas Ænariam et Pithecusas egressi, deinde in continentem ausi sedes transferre. Hæc civitas, quum suis viribus, tum Samnitium infida adversus Romanos societate freta, sive pestilentix, quæ Romanam urbem adorta nunciabatur, fidens, multa hostilia adversus Romanos, agrum Campa-

U. C. 428.

A. C. 324.

num Falernumque incolentes, fecit. Igitur, L. Cornelio Lentulo, Q. Publilio Philone iterum consulibus, fecialibus Palæpolim ad res repetendas missis, quum relatum esset a Græcis, gente lingua magis strenua, quam factis, ferox responsum ; ex auctoritate Patrum populus Palæpolitianis bellum fieri jussit. Inter consules provinciis comparatis, bello Græci persequendi Publilio evenerunt ; Cornelius

Palæpolitianis bellum infertur.

altero exercitu Samnitibus, si qua se moverent, ob-
 positus. Fama autem erat, defectioni Campanorum
 imminentes admoturos castra; ibi optimum visum
 Cornelio stativa habere. Ab utroque consule, exi-
 guam spem pacis cum Samnitibus esse, certior fit
 senatus.

U. C. 429.
 A. C. 324.

XXIII. Publius, duo millia Nolanorum militum
 et quatuor Samnitium, magis Nolanis cogentibus,
 quam voluntate Græcorum, recepta Palæpolim, mi-
 serat: Cornelius, delectum indictum a magistrati-
 bus, universum Samnium erectum, ac vicinos po-
 pulos, Privernatem, Fundanumque, et Formianum,
 haud ambigue sollicitari. Ob hæc quum legatos
 mitti placuisset prius ad Samnites, quam bellum fie-
 ret; responsum redditur ab Samnitibus ferox. Ul-
 tro incusabant injurias Romanorum: neque eo
 negligentius ea, quæ ipsis objicerentur, purgabant.
*Haud ullo publico consilio auxiliove juvari Græcos:
 nec Fundanum Formianumve a se sollicitatos: quippe
 minime pœnitere se virium suarum, si bellum placeat.
 Ceterum non posse dissimulare, ægre pati civitatem
 Samnitium, quod Fregellas, ex Volscis captas dirutas-
 que ab se, restituerit Romanus populus, coloniamque
 in Samnitium agro inposuerit, quam coloni eorum
 Fregellas adpellent. Eam se contumeliam injuriam-
 que, ni sibi ab iis, qui fecerint, dematur, ipsos omni
 vi depulsuros esse. Quum Romanus legatus ad dis-
 ceptandum eos ad communes socios atque amicos
 vocaret: Quid perplexe agimus? inquit. Nostra cer-
 tamina, Romani, non verba legatorum, nec hominum
 quisquam disceptator, sed campus Campanus, in quo
 concurrentum est, et arma, et communis Mars belli
 decernet. Proinde inter Capuam Suessulamque castra*

Samnium
 suspectum.

Legati ad
 Samnites.

U. C. 428. *castris conferamus: et, Samnis Romanusne imperio*
 A. C. 324. *Italiam regat, decernamus.* Legati Romanorum quum
 se, non quo hostis vocasset, sed quo imperatores sui
 duxissent, ituros esse respondissent; jam Publilius,
 inter Palæpolim Neapolimque loco opportune cap-
 to, diremerat hostibus societatem auxilii mutui; qua,
 ut quisque locus premeretur, inter se usi fuerant.
 Itaque quum et comitiorum dies instaret, et, Publi-
 lium, imminentem hostium muris, avocari ab spe ca-
 piendæ in dies urbis, haud e republica esset; actum
 cum tribunis est, ad populum ferrent, ut, quum
 Publilius Philo consulatu abisset, pro consule rem
 gereret, quoad debellatum cum Græcis esset. L.
 Cornelio (quia ne eum quidem in Samnium jam in-
 gressum revocari ab inpetu belli placebat) literæ
 missæ, ut dictatorem comitiorum causa diceret:
 dixit M. Claudium Marcellum; ab eo magister equi-
 tum dictus Sp. Postumius. Nec tamen ab dictatore
 comitia sunt habita, quia, vitio creatus esset, in
 disquisitionem venit: consulti augures, vitiosum vi-
 deri dictatorem, pronunciaverunt. Eam rem tribuni
 suspectam infamemque criminando fecerunt. Nam
neque facile fuisse id vitium nosci, quum consul oriens
nocte silentio diceret dictatorem: neque ab consule cui-
quam publice privatimve de ea re scriptum esse: nec
quemquam mortalium exstare, qui se vidisse aut au-
disse quid dicat, quod auspicium dirimeret: neque au-
gures divinare Romæ sedentes potuisse, quid in castris
consuli vitii obvenisset. Cui non adparere, quod ple-
beius dictator sit, id vitium auguribus visum? Hæc
 aliaque ab tribunis nequidquam jactata: tamen ad
 interregnum res redit: dilatisque alia atque alia de
 causa comitiis, quartusdecimus demum interrex

Palæpolis
obsessa.

M. Clau-
dius dic-
tator.

L. Æmilius consules creat C. Pœtelium, L. Papi-
 rium Mugillanum. Cursorem in aliis annalibus in-
 venio.

U. C. 429.
 A. C. 323.

XXIV. Eodem anno Alexandriam in Ægypto
 proditum conditam; Alexandrumque, Epiri regem,
 ab exsule Lucano interfectum, sortes Dodonæi Jo-
 vis eventu adfirmasse. Adcito ab Tarentinis in Ita-
 liam data dictio erat, *caveret Acherusiam aquam Pan-
 dosiamque urbem: ibi fatis ejus terminum dari.* Eo-
 que ocius transmisit in Italiam, ut quam maxime
 procul abesset urbe Pandosia in Epiro et Acheronte
 anni, quem ex Molosside fluentem in stagna in-
 ferna accipit Thesprotius sinus. Ceterum (ut ferme
 fugiendo in media fâta ruitur) quum sæpe Bruttias
 Lucanasque legiones fudisset; Heracleam Tarenti-
 norum coloniam, Consentiam ex Lucanis, Sipon-
 tumque, Bruttiorum Terinam, alias inde Messapio-
 rum ac Lucanorum cepisset urbes, et trecentas fa-
 milias illustres in Epirum, quas obsidum numero
 haberet, misisset; haud procul Pandosia urbe in-
 minente Lucanis ac Bruttiis finibus tris tumulos,
 aliquantum inter se distantes, insedit; ex quibus
 incursiones in omnem partem agri hostilis faceret:
 et ducentos ferme Lucanorum exsules circa se pro-
 fidis habebat, ut pleraque ejus generis ingenia sunt,
 cum fortuna mutabilem gerentes fidem. Imbres
 continui, campis omnibus inundantes, quum inter-
 clusissent trifariam exercitum a mutuo inter se an-
 xilio, duo præsidia, quæ sine rege erant, inproviso
 hostium adventu obprimantur: deletisque eis, ad ip-
 sius obsidionem omnes conversi. Inde ab Lucanis
 exsulibus ad suos nuncii missi sunt: pactoque re-
 ditu promissum est, regem, aut vivum, aut mor-

Alexandri
 Epiroensis
 fata.

U. C. 429. tuum, in potestatem duros. Ceterum cum delectis
 A. C. 329. ipse, egregium facinus ausus, per medios erumpit
 hostes, et ducem Lucanorum cominus congressum
 obtruncat: contrahensque suos ex fuga palatos,
 pervenit ad amnem, ruinis recentibus pontis, quem
 vis aquæ abstulerat, indicantem iter: quem quum
 incerto vado transiret agmen, fessus metu ac labore
 miles, increpans nomen abominandum fluminis, *Jure
 Acheros vocaris*, inquit: quod ubi ad aures accidit
 regis; adjecit extemplo animum fati suis; substi-
 titque dubius, an transiret. Tum Sotimus minister
 ex regis pueris, *quid in tanto discrimine periculi
 cunctaretur* interrogans, indicat, Lucanos insidiis
 quære locum. Quos ubi respexit rex procul grege
 facto venientes, stringit gladium, et per medium
 amnem transmittit equum. Jamque in vadum e-
 gressum eminus veruto Lucanus exsul transfigit:
 lapsum inde cum inhærente telo corpus exanime de-
 tulit amnis in hostium præsidia. Ibi fœda laceratio
 corporis facta: namque, præciso medio, partem
 Consentiam misere: pars insis retenta ad ludibri-
 um: quæ quum jaculis saxisque procul incessere-
 tur, mulier una, ultra humanarum irarum fidem sæ-
 vienti turbæ inmixta, ut parumper sustinerent pre-
 cata, flens ait, *virum sibi liberosque captos apud hos-
 tes esse: sperare, corpore regio utcumque mulcato se
 suos redempturam*. Is finis lacerationi fuit: sepul-
 tumque Consentiam, quod membrorum reliquum fuit,
 cura mulieris unius: ossaque Metapontum ad hos-
 tes remissa; inde Epirum devecta ad Cleopatram
 uxorem sororemque Olympiadem: quarum mater
 Magni Alexandri altera, soror altera fuit. Hæc de
 Alexandri Epirensis tristi eventu, quamquam Ro-

mano bello fortuna eum abstinuit, tamen, quia in Italia bella gessit, paucis dixisse satis sit.

U. C. 429.
A. C. 323.

XXV. Eodem anno lectisternium Romæ, quinto post conditam urbem, iisdem, quibus ante, placandis habitum est Diis. Novi deinde consules jussu populi quum misissent, qui indicerent Samnitibus bellum; et ipsi majore conatu, quam adversus Græcos, cuncta parabant; et alia nova nihil tum animo tale agitantibus accesserunt auxilia. Lucani atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt, arma virosque ad bellum pollicentes: fœdere ergo in amicitiam accepti. Eodem tempore etiam in Samnio res prospere gesta: tria oppida in potestatem venerunt, Allifæ, Callifæ, Ruffrium: aliusque ager primo adventu consulum longe lateque est pervastatus. Hoc bello tam prospere commisso, alteri quoque bello, quo Græci obsidebantur, jam finis aderat: nam, præterquam quod, interseptis munimentis hostium, pars parti abscissa erat, fœdiora aliquanto intra muros iis, quibus hostis territabat, patiebantur: et velut capti a suis metipsis præsiidiis, indigna jam liberis quoque ac conjugibus, et quæ captarum urbium extrema sunt, patiebantur. Itaque quum, et a Tarento et a Samnitibus, fama esset, nova auxilia ventura, Samnitium plus, quam vellent, intra mœnia esse rebantur: Tarentinorum juventutem, Græci Græcos, haud minus per quos Samniti Nolanoque, quam ut Romanis hostibus resisterent, expectabant. Postremo levissimum in aliorum deditio ad Romanos visa. Charilaus et Nymphius, principes civitatis, communicato inter se consilio, partes ad rem agendam divisere, ut alter ad imperatorem Ro-

Quintam
lectister-
nium.

U. C. 429. manorum transfugeret, alter subsisteret ad præben-
 A. C. 323. dam opportunam consilio urbem. Charilaus fuit,
 Palæpolis qui ad Publilium Philonem venit: et, quod bonum,
 tradita. *faustum, felix Palæpolitum populoque Romano esset, tradere se, ait, mœnia statuisset. Eo facto utrum ab se prodita, an servata, patria videatur, in fide Romana positum esse: sibi privatim nec pacisci quidquam, nec petere: publice petere, quam pacisci, magis, ut, si successisset inceptum, cogitaret populus Romanus, potius cum quanto studio periculoque reditum in amicitiam suam esset, quam qua stultitia et temeritate de officio decessum.* Conlaudatus ab imperatore tria millia militum ad occupandam eam partem urbis, quam Samnites insidebant, accepit. præsidio ei L. Quinctius tribunus militum præpositus.

XXVI. Eodem tempore et Nymphius prætorem Samnitium arte adgressus perpulerat, ut, quoniam omnis Romanus exercitus aut circa Palæpolim aut in Samnio esset, sineret se classe circumvehi ad Romanum agrum; non oram modo maris, sed ipsi urbi propinqua loca depopulaturum. Sed, ut falleret, nocte proficiscendum esse, extemploque naves deducendas: quod quo maturius fieret, omnis juvenus Samnitium, præter necessarium urbis præsidium, ad litus missa: ubi dum Nymphius in tenebris et multitudine semet ipsa inpediente, sedulo aliis alia imperia turbans, terit tempus; Charilaus, ex composito ab sociis in urbem receptus, quum summa urbis Romano milite inplisset, tolli clamorem jussit: ad quem Græci, signo accepto a principibus, quiescere. Nolani per aversam partem urbis via Nolam ferente effugiunt. Samnitibus exclusis ab urbe, ut expeditior in præsentia fuga, ita

fœdior, postquam periculo evaserunt, visa: quippe U. C. 429.
 qui inermes, nulla rerum suarum non relicta inter A. C. 323.
 hostes, ludibrium non externis modo, sed etiam popularibus, spoliati atque egentes domos rediere. Haud ignarus opinionis alterius, qua hæc proditio ab Samnitibus facta traditur, quum auctoribus hoc dedi, quibus dignius credi est, tum fœdus Neapolitanum (eo enim deinde summa rei Græcorum venit) similius vero facit, ipsos in amicitiam redisse. Pub-
 lilio triumphus decretus; quod satis credebatur, ob-
 sidione domitos hostes in fidem venisse. Duo singularia hæc ei viro primum contingere; prorogatio imperii non ante in ullo facta, et acto honore triumphus.

XXVII. Aliud subinde bellum cum alterius oræ Tarentino-
rum ira in
Romanos.
 Græcis exortum: namque Tarentini, quum rem Palæpolititanam vana spe auxilii aliquamdiu sustinuis-
 sent, postquam Romanos urbe potitos acceperere, vel-
 ut destituti, ac non qui ipsi destituissent, increpare Palæpolititanos: ira atque invidia in Romanos fu-
 rere; eo etiam, quod Lucanos et Apulos (nam utra-
 que eo anno societas cœpta est) in fidem populi Ro-
 mani venisse adlatum est: *quippe prope modum per-
 ventum ad se esse: jamque in eo rem fore, ut Romani
 aut hostes, aut domini habendi sint. Discrimen pro-
 fecto rerum suarum in bello Samnitium eventumque ejus
 verti: eam solam gentem restare, nec eam ipsam satis
 validam, quando Lucanus defecerit: quem revocari
 adhuc, impellique ad abolendam societatem Romanam
 posse, si qua ars serendis discordiis adhibeatur.* Hæc
 consilia quum apud cupidos rerum novandarum va-
 luissent; ex juventute quidam Lucanorum pretio Concitant
Lucanos.
 adsciti, clari magis inter populares, quam honesti,

U. C. 429. inter se mulcati ipsi virgis, quum corpora nuda in-
 A. C. 323. tulissent in civium cœtum, vociferati sunt, se, quod
 castra Romana ingredi ausi essent, a consule virgis
 cœsos, ac prope securi percussos esse. Deformis su-
 apte natura res quum speciem injuriæ magis, quam
 doli, præ se ferret, concitati homines cogunt cla-
 more suo magistratus senatum vocare: et alii, cir-
 cumstantes concilium, bellum in Romanos poscunt:
 alii ad concitandam in arma multitudinem agrestium
 discurrunt: tumultuque etiam sanos consternante
 animos, decernitur, ut societas cum Samnitibus re-
 novaretur; legati que ad eam rem mittuntur. Re-
 pentina res quia quam caussam nullam, tam ne fi-
 dem quidem habebat, coacti a Samnitibus et obsi-
 des dare, et præsidia in loca munita accipere, cæci
 fraude et ira nihil recusarunt. Dilucce deinde brevi
 fraus cœpit, postquam criminum falsorum auctores
 Tarentum con migravere: sed, amissa omni de se
 potestate, nihil ultra, quam ut pœniteret frustra,
 restabat.

XXVIII. Eo anno plebi Romanæ velut aliud ini-
 tium libertatis factum est, quod necti desierunt:
 mutatum autem jus ob unius fœneratoris simul libi-
 dinem, simul crudelitatem insignem. L. Papius is
 fuit: cui quum se C. Publilius ob æs alienum pa-
 ternum nexum dedisset; quæ ætas formaque mise-
 ricordiam elicere poterat, ad libidinem et contume-
 liam animum accenderunt: et, florem ætatis ejus
 fructum adventicium crediti ratus, primo perlicere
 adolescentem sermone incesto est conatus: dein,
 postquam adspernabantur flagitium aures, minis ter-
 ritare, atque idemtidem admonere fortunæ: postre-
 mo, quum ingenuitatis magis, quam præsentis condi-

Papirii fœ-
 neratoris
 fœda libido.

tionis, memorem videret, nudari jubet, verberaque adferri. Quibus laceratus juvenis, quum se in publicum proripuisset, libidinem crudelitatemque conquerens fœneratoris; ingens vis hominum, quum ætatis miseratione atque indignitate injuriæ accensa, tum suæ conditionis liberumque suorum respectu in forum; atque inde, agmine facto, ad curiam concurrir: et quum consules, tumultu repentino coacti, senatum vocarent, introëuntibus in curiam Patribus laceratum juvenis tergum, procumbentes ad singulorum pedes, ostentabant. Victum eo die ob inpotentem injuriam unius ingens vinculum fidei: jussique consules ferre ad populum, ne quis, nisi qui noxam meruisset, donec pœnam lueret, in compedibus aut in nervo teneretur: pecuniæ creditæ bona debitoris, non corpus, obnoxium esset. Ita nexi soluti; cautumque in posterum, ne necerentur.

Nexi soluti, cautumque ne necerentur.

XXIX. Eodem anno, quum satis per se ipsum Samnitium bellum et defectio repens Lucanorum, auctoresque defectionis Tarentini sollicitos haberent Patres, accessit, ut et Vestinus populus Samnitibus sese conjungeret. Quæ res sicut eo anno sermonibus magis passim hominum jactata, quam in publico ullo concilio est; ita insequentis anni consulibus, L. Furio Camillo iterum, Junio Bruto Scævæ, nulla prior potiorque visa est, de qua ad senatum referrent: et, quamquam nova res erat, tamen tanta cura Patres incessit, ut pariter eam susceptam neglectamque timerent: ne aut impunitas eorum lascivia superbiaque, aut bello pœnæ expetitæ metu propinquo atque ira concirent finitimos populos. Et erat genus omne abunde bello Samnitibus par,

U. C. 429.
A. C. 323.

U. C. 430.
A. C. 322

U. C. 430. Marsi Pelignique et Marrucini : quos, si Vestinus
 A. C. 322. adtingeretur, omnes habendos hostes. Vicit tamen
 pars, quæ in præsentia videri potuit majoris animi,
 quam consilii : sed eventus docuit, fortes fortunam
 juvare. Bellum ex auctoritate Patrum populus ad-
 versus Vestinos jussit. Provincia ea Bruto, Sam-
 nium Camillo sorte evenit. Exercitus utroque duc-
 ti, et cura tuendorum finium hostes prohibiti con-
 jungere arma. Ceterum alterum consulem L. Fu-
 rium, cui major moles rerum inposita erat, morbo
 gravi implicitum fortuna bello subtraxit : jussusque
 dictatorem dicere rei gerendæ causa, longe claris-
 simum bello ea tempestate dixit L. Papirium Cur-
 sorem ; a quo Q. Fabius Maximus Rullianus ma-
 gister equitum est dictus : par nobile rebus in eo
 magistratu gestis, discordia tamen, qua prope ad
 ultimum dimicationis ventum est, nobilius. Ab al-
 tero consule in Vestinis multiplex bellum, nec us-
 quam vario eventu, gestum est : nam et pervastavit
 agros, et, populando atque urendo tecta hostium
 sataque, in aciem invites extraxit : et ita prælio
 uno accidit Vestinorum res, haudquaquam tamen
 ineruento milite suo, ut non in castra solum refu-
 gerent hostes, sed, jam ne vallo quidem ac fossis
 freti, dilaberentur in oppida, situ urbium mœnibus-
 que se defensuri. Postremo oppida quoque vi ex-
 pugnare adortus, primo Cutinam ingenti ardore
 militum aut vulnere ira, quod haud fere quisquam
 integer prælio excesserat, scalis cepit : deinde Cin-
 giliam : utriusque urbis prædam militibus, quod eos
 neque portæ, neque muri hostium arcuerant, con-
 cessit.

XXX. In Samnium incertis itum auspiciis est :

cujus rei vitium non in belli eventum, quod prospere gestum est, sed in rabiem atque iras imperatorum vertit: namque Papirius dictator, a pullario monitus, quum ad auspiciam repetendum Romam proficisceretur, magistro equitum denunciavit, ut sese loco teneret, neu, absente se, cum hoste manum consereret. Fabius quum post profectionem dictatoris per exploratores comperisset, perinde omnia soluta apud hostes, ac si nemo Romanus in Sannio esset; seu ferox adolescens indignitate accensus, quod omnia in dictatore viderentur reposita esse; seu occasione bene gerendæ rei inductus; exercitu instructo paratoque profectus ad Imbrinium, (ita vocant locum) acie cum Samnitibus conflixit. Ea fortuna pugnae fuit, ut nihil relictum sit, quo, si adfuisset dictator, res melius geri potuerit: non dux militi, non miles duci defuit. Eques etiam, auctore L. Cominio tribuo militum, qui aliquoties inpetu capto perumpere non poterat hostium agmen, detrahit frenos equis; atque ita concitatos calcaribus permisit, ut sustinere eos nulla vis posset: per arma, per viros late stragem dedere. Secutus pedes inpetum equitum, turbatis hostibus intulit signa. Viginti millia hostium caesa eo die traduntur. Auctores habeo, bis cum hoste signa conlata, dictatore absente, bis rem egregie gestam. Apud antiquissimos scriptores una hæc pugna invenitur: in quibusdam annalibus tota res prætermissa est. Magister equitum, ut ex tanta cæde, multis potius spoliis, congesta in ingentem accervum hostilia arma subdito igne concremavit: seu votum id Deorum cuiquam fuit; seu credere libet Fabio auctori, eo factum, ne suæ gloriæ fructum dictator caperet, no-

U. C. 430.

A. C. 322.

Fabius
mag. eq.
absente
dictatore,
rem bene
gerit.

U. C. 430. menque ibi scriberet, aut spolia in triumpho ferret.

A. C. 322. Literæ quoque de re prospere gesta ad senatum, non ad dictatorem, missæ, argumentum fuere minime cum eo communicantis laudes. Ita certe dictator id factum accepit, ut, lætis aliis victoria parta, præ se ferret iram tristitiamque. Misso itaque repente senatu, se ex curia proripuit: tum vero, non Samnitium magis legiones, quam majestatem dictatoriam et disciplinam militarem, a magistro equitum victam et eversam dictitans, si illi inpune spretum imperium fuisset. Itaque plenus minarum iræque, profectus in castra, quum maximis itineribus isset, non tamen prævenire famam adventus sui potuit. Præcucurrerant enim ab urbe, qui nunciarent, dictatorem avidum pœnæ venire, alternis pene verbis T. Manlii factum laudantem.

Dictator
indignatur.

Fabii oratio
ad milites.

XXXI. Fabius, concione extemplo advocata, obtestatus milites est, *ut, qua virtute rempublicam ab infestissimis hostibus defendissent, eadem se, cujus ductu auspicioque vicissent, ab impotenti crudelitate dictatoris tutarentur. Venire amentem invidia, iratum virtuti alienæ felicitatique, furere, quod, se absente, res publica egregie gesta esset: malle, si mutare fortunam posset, apud Samnites, quam Romanos, victoriam esse. Imperium dictitare spretum, tanquam non eadem mente pugnari retuerit, qua pugnatum doleat: et tunc invidia impedire virtutem alienam voluisse, cupidissimisque arma ablaturum fuisse militibus, ne, se absente, moveri possent: et nunc id furere, id agre pati, quod sine L. Papirio, non inermis, non manci milites fuerint, quod se Q. Fabius magistrum equitum duxerit, ac non accensum dictatoris. Quid illum facturum fuisse, si, quod belli casus ferunt, Marsque communis, adversa*

pugna evenisset; qui sibi, devictis hostibus, republica bene gesta, ita ut non ab illo unico duce melius geri potuerit, supplicium magistro equitum minetur? Neque illum magistro equitum infestio- rem, quam tribunis militum, quam centurionibus, quam militibus esse: si possit, in omnes sæviturum fuisse: quia id nequeat, in unum sævire. Etiam invidiam, tamquam ignem, summa petere; in caput consilii, in ducem incurrere: si se simul cum gloria rei gestæ exstinxisset, tunc victorem, velut in capto exercitu dominantem, quidquid licuerit in magistro equitum, in militibus ausurum. Proinde adessent in sua causa omnium libertati. Si consensum exercitus eundem, qui in prælio fuerit, in tuenda victoria videat, et salutem unius omnibus curæ esse; inclinaturum ad clementiorem sententiam animum. Postremo se vitam fortunasque suas illorum fidei virtuti- que permittere.

XXXII. Clamor e tota concione ortus, uti bonum animum haberet: neminem illi vim adlaturum, salvis legionibus Romanis. Haud multo post dictator advenit: classicoque extemplo ad concionem advocavit. Tum, silentio facto, præco Q. Fabium magistrum equitum citavit: qui simul ex inferiore loco ad tribunal accessit, tum dictator, *Quæro, inquit, de te, Q. Fabi, quum summum imperium dictato- ris sit, pareantque ei consules, regia potestas, prætores* Dictatoris oratio ad mag. eq. *iisdem auspiciis, quibus consules, creati; æquum cen- seas, necne, magistrum equitum dicto audientem esse? Itemque illud interrogo, quum me incertis auspiciis profectum ab domo scirem, utrum mihi turbatis religio- nibus res publica in discrimen committenda fuerit, an auspicia repetenda, ne quid dubiis Diis agerem? Simul illud, quæ dictatori religio impedimento ad rem geren-*

U. C. 430. *dam fuerit, num ea magister equitum solutus ac liber*
 A. C. 322. *potuerit esse? Sed quid ego hæc interrogo? quum, si*
ego tacitus abissem, tamen tibi ad voluntatis interpreta-
tionem meæ dirigenda tua sententia fuerit. Quin tu
respondes, vetuerimne, te quidquam rei, me absente,
agere? vctuerimne, signa cum hostibus conferre? quo
tu imperio meo spreto, incertis auspiciis, turbatis reli-
gionibus, adversus morem militarem disciplinamque ma-
jorum et numen Deorum, ausus es cum hoste configere.
Ad hæc, quæ interrogatus es, responde: extra ea, cave,
vocem mittas. Accede, lictor. Adversus quæ singula
quum respondere haud facile esset, et nunc quereret-
tur, eundem accusatorem capitis sui ac iudicem esse;
modo, vitam sibi eripi citius, quam gloriam rerum
gestarum, posse, vociferaretur; purgaretque se in
vicem, atque ultro accusaret: tunc Papirius, redin-
tegrata ira, spoliari magistrum equitum, ac virgas
et secures expediri jussit. Fabius, fidem militum
inplorans, lacerantibus vestem lictoribus, ad tria-
rios, tumultum jam in concione miscentes, sese re-
cepit. Inde clamor in totam concionem est perla-
tus: alibi preces, alibi minæ audiebantur: qui prox-
imi forte tribunal steterant, quia subjecti oculis im-
peratoris noscitari poterant, orabant, ut parceret
magistro equitum, neu cum eo exercitum damnaret.
Extrema concio et circa Fabium globus increpabant
inclementem dictatorem: nec procul seditione abe-
rant: ne tribunal quidem satis quietum erat. Legati
circumstantes sellam orabant, ut rem in posterum
diem differret, et iræ suæ spatium, et consilio tem-
pus daret: Satis castigatam adolescentiam Fabii esse:
satis deformatam victoriam: ne ad extremum finem
supplicii tenderet: neu unico juveni, neu patri ejus,

Virgas et
 secures ex-
 pediri ju-
 bet. Fabius
 se recipit ad
 triarios.

clarissimo viro, neu Fabiæ genti eam injungeret ignominiam. Quum parum precibus, parum caussa proficerent, *intueri sævientem concionem jubebant: ita irritatis militum animis subdere ignem ac materiam seditioni, non esse ætatis, non prudentiæ ejus: neminem id Q. Fabio, pœnam deprecanti suam, vitio versurum, sed dictatori, si obcæcatus ira infestam multitudinem in se pravo certamine movisset. Postremo, ne id se gratiæ dare Q. Fabii crederet, se jusjurandum dare paratos esse; non videri e republica, in Q. Fabium eo tempore animadverti.*

XXXIII. His vocibus quum in se magis incitarent dictatorem, quam in magistrum equitum placarent, jussi de tribunali descendere legati: et, silentio nequidquam per præconem tentato, quum, præ strepitu ac tumultu, nec ipsius dictatoris, nec adparitorum ejus vox audiretur; nox, velut in prælio, certamini finem fecit. Magister equitum, jussus postero die adesse, quum omnes adfirmarent, infestius Papirium exarsurum, agitatum contentione ipsa exacerbatumque, clam ex castris Romam profugit: et, patre auctore M. Fabio, qui ter jam consul dictatorque fuerat, vocato extemplo senatu, quum maxime conquereretur apud Patres vim atque injuriam dictatoris, repente strepitus ante curiam lictorum submoventium auditur: et ipse infensus aderat, postquam comperit profectum ex castris, cum expedito equitatu secutus. Iterata deinde contentio: et pre-

Romam fu-
sit.
Sequitur
dictator.

di Fabium Papius jussit. Ubi quum, deprecantibus primoribus Patrum atque universo senatu, perstaret in incepto inmitis animus; tum pater M. Fabius, *Quandoquidem, inquit, apud te nec auctoritas senatus, nec ætas mea, cui orbitatem paras, nec virtus*

Fabii pater
tr. pl. ad-
pellat.

U. C. 430. nobilitasque magistri equitum, a te ipso nominati, va-
 A. C. 322. let, nec preces, quæ sæpe hostem mitigavere, quæ Deo-
 rum iras placant; tribunos plebis adpello, et provoco
 ad populum: eumque tibi, fugienti exercitus tui, fu-
 gienti senatus judicium, judicem fero, qui certe unus
 plus, quam tua dictatura, potest polletque. Videro,
 cessurusne provocationi sis, cui Rex Romanus Tullus
 Hostilius cessit. Ex curia in concionem itur: quo
 cum paucis dictator, cum omni agmine principum
 magister equitum quum escendisset; deduci eum de
 rostris Papirius in partem inferiorem jussit. Se-
 cutus pater, Bene agis, inquit, quum eo nos deduci
 jussisti, unde et privati vocem mittere possemus. Ibi
 primo non tam perpetuæ orationes, quam altercatio,
 exaudiebantur. Vicit deinde strepitum vox et in-
 dignatio Fabii senis, increpantis superbiam crudeli-
 tatemque Papirii: Se quoque dictatorem Romæ fuisse,
 nec a se quemquam, ne plebis quidem hominem, non
 centurionem, non militem, violatum; Papirium, tam-
 quam ex hostium ducibus, sic ex Romano imperatore
 victoriam et triumphum petere. Quantum interesset
 inter moderationem antiquorum, et novam superbiam
 crudelitatemque. Dictatorem Quinctium Cincinnatum
 in L. Minucium consulem, ex obsidione a se ereptum,
 non ultra sævisse, quam ut legatum eum ad exercitum
 pro consule relinqueret. M. Furium Camillum in L.
 Furio, qui, contempta sua senectute et auctoritate, fæ-
 dissimo cum eventu pugnasset, non solum in præsentia
 moderatum iræ esse, ne quid de collega secus populo
 aut senatui scriberet; sed, quum revertisset, potissimum
 ex tribunis consularibus habuisse, quem ex collegis, op-
 tione ab senatu data, socium sibi imperii delegerit.
 Nam populi quidem, penes quem potestas omnium re-

Fabii se-
 nis oratio.

rum esset, ne iram quidem unquam atrociorē fuisse in eos, qui temeritate atque inscitia exercitus amisissent, quam ut pecunia eos multaret: capite anquisitum ob rem bello male gestam de imperatore nullo ad eam diem esse. Nunc ducibus populi Romani, quæ ne victis quidem bello fas fuerit, virgas et serures victoribus, et justissimos meritis triumphos intentari. Quid enim tandem passurum fuisse filium suum, si exercitum amisisset: si fusus, fugatus, castris exutus fuisset? quo ultra iram violentiamque ejus excessuram fuisse, quam ut verberaret necaretque? Quam conveniens esse, propter Q. Fabium civitatem in lætitia, victoria, supplicationibus, ac gratulationibus esse: eum, propter quem Deum delubra pateant, aræ sacrificiis fument, honore, donis cumulentur, nudatum virgis lacerari in conspectu populi Romani; intuentem Capitolium atque arcem, Deosque ab se duobus præliis haud frustra advocatos? Quo id animo exercitum, qui ejus ductu auspiciisque vicisset, laturum? quem luctum in castris Romanis, quam lætitiā inter hostes fore? Hæc, simul jurgans, querens, Deum hominumque fidem obtestans, et complexus filium, plurimis cum lacrimis agebat.

XXXIV. Stabat cum eo senatus majestas, favor populi, tribuniciū auxilium, memoria absentis exercitus. Ex parte altera, imperium invictum populi Romani, et disciplina rei militaris, et dictatoris edictum pro numine semper observatum, et Manliana imperia, et posthabita filii caritas publicæ utilitati, jactabantur. Hoc etiam L. Brutum, conditorem Romanæ libertatis, antea in duobus liberis fecisse: nunc patres comes, et senes faciles de alieno imperio spreto, tamquam rei parvæ, disciplinæ militaris eversæ juventuti gratiam facere. Se tamen perstaturum in incepto:

Dictatoris
oratio.

U. C. 430. nec ei, qui adversus dictum suum, turbatis religionibus;
 A. C. 322. ac dubiis auspiciis, pugnasset, quidquam ex justa pœna remissurum. Majestas imperii perpetua ne esset, non esse in sua potestate. L. Papirium nihil de ejus jure deminuturum: optare, ne potestas tribunicia, inviolata ipsa, violet intercessione sua Romanum imperium, neu populus in se potissimum dictatorem et jus dictaturæ exstinguat. Quod si fecisset, non L. Papirium, sed tribunos, sed pravum populi judicium, nequidquam posteros accusaturos: quum, polluta semel militari disciplina, non miles centurionis, non centurio tribuni, non tribunus legati, non legatus consulis, non magister equitum dictatoris pareat imperio; nemo hominum, nemo Deorum verecundiam habeat; non edicta imperatorum, non auspicia observentur; sine commeatu vagi milites in pacato, in hostico errent, inmemores sacramenti, licentia sola se, ubi velint, exauctorent; infrequentia deserantur signa; neque conveniatur ad edictum, nec discernatur, interdium nocte, æquo iniquo loco, jussu injussu imperatoris pugnent; et non signa, non ordines servant; latrocinii modo cæca et fortuita, pro sollempni et sacrata militia sit. Horum criminum vos reos in omnia secula obferte, tribuni plebi: vestra obnoxia capita pro licentia Q. Fabii objicite.

XXXV. Stupentes tribunos et suam jam vicem magis anxios, quam ejus, cui auxilium ab se petebatur, liberavit onere consensus populi Romani, ad preces et obtestationem versus, ut sibi pœnam magistri equitum dictator remitteret. Tribuni quoque, inclinatam rem in preces subsequuti, orare dictatorem insistunt, ut veniam errori humano, veniam adolescentiæ Q. Fabii daret: satis eum pœnarum dedisse. Jam ipse adolescens, jam pater M. Fabius

P. R. exor-
 rat dicta-
 torem.

contentionis obliti, procumbere ad genua, et iram U. C. 430.
deprecari dictatoris. Tum dictator, silentio facto, A. C. 322.
*Bene habet, inquit, Quirites: vicit disciplina militaris,
vicit imperii majestas, quæ in discrimine fuerunt, an
ulla post hanc diem essent. Non noxæ eximitur Q. Fa-
bius, qui contra edictum imperatoris pugnavit; sed,
noxæ damnatus, donatur populo Romano; donatur tri-
bunicæ potestati, precarium, non justum, auxilium fe-
renti. Vive, Q. Fabi, felicior hoc consensu civitatis
ad tuendum te, quam, qua paullo ante exultabas, vic-
toria: vive, id facinus ausus, cujus tibi ne parens qui-
dem, si eodem loco fuisset, quo fuit L. Papius, ve-
niam dedisset. Mecum, ut voles, reverteris in gratiam:
populo Romano, cui vitam debes, nihil majus præstite-
ris, quam si hic tibi dies satis documenti dederit, ut
bello ac pace pati legitima imperia possis. Quum se
nihil morari magistrum equitum pronunciasset, de-
gressum eum templo lætus senatus, lætior populus,
circumfusi, ac gratulantes hinc magistro equitum,
hinc dictatori, prosequuti sunt: firmatumque impe-
rium militare haud minus periculo Q. Fabii, quam
supplicio miserabili adolescentis Manlii, videbatur.
Forte ita eo anno evenit, ut, quotiescumque dictator
ab exercitu recessit, hostes in Sannio moverentur:
ceterum in oculis exemplum erat Q. Fabius M. Va-
lerio legato, qui castris præerat, ne quam vim hos-
tium magis, quam trucem dictatoris iram, timeret.
Itaque, frumentatores quum, circumventi ex insidiis,
cæsi loco iniquo essent, creditum vulgo est, subve-
niri eis ab legato potuisse, nisi tristia edicta exhorru-
isset. Ea quoque ira alienavit a dictatore militum
animos, jam ante infensos, quod inplacabilis Q. Fa-*

U. C. 430. bio fuisset; et, quod suis precibus negasset, ejus populo Romano veniam dedisset.

Legiones
Romanæ
de industria male
pugnant.

Dictator
comior
factus.

Samnites
vincit.

XXXVI. Postquam dictator, præposito in urbe L. Papirio Crasso magistro equitum, Q. Fabio vetito quidquam pro magistratu agere, in castra rediit; neque civibus satis lætus adventus ejus fuit, nec hostibus quidquam adtulit terroris: namque postero die, seu ignari venisse dictatorem, seu, adesset an abesset, parvi facientes, instructa acie ad castra accesserunt. Ceterum tantum momenti in uno viro L. Papirio fuit, ut, si ducis consilia favor subsequutus militum foret, debellari eo die cum Samnitibus potuisset, pro haud dubio habitum sit: ita instruxit aciem loco ac subsidiis, ita omni arte bellica firmavit. Cessatum a milite, ac de industria, ut obtrectaretur laudibus ducis, impedita victoria est. Plures Samnitium cecidere: plures Romani vulnerati sunt. Sensit peritus dux, quæ res victoriæ obstaret: temperandum ingenium suum esse, et severitatem miscendam comitati. Itaque, adhibitis legatis, ipse circum saucios milites inserens in tentoria caput, singulos, ut sese haberent, rogitans, curam eorum nominatim legatis, tribunisque, et præfectis demandabat: rem per se popularem ita dexter egit, ut, medendis corporibus, animi multo prius militum imperatori reconciliarentur; nec quidquam ad salubritatem efficacius fuerit, quam quod grato animo ea cura accepta est. Refecto exercitu, cum hoste congressus haud dubia spe sua militumque, ita fudit fugavitque Samnites, ut ille ultimus eis dies conferendi signa cum dictatore fuerit. Incessit deinde, qua duxit prædæ spes, victor exercitus; perlustravitque hos-

tium agros, nulla arma, nullam vim, nec apertam, U. C. 430.
 nec insidiis, expertus. Addebat alacritatem, quod A. C. 322.
 dictator prædam omnem edixerat militibus: nec ira
 magis publica, quam privatum compendium, in hos-
 tem acuebat. His cladibus subacti Samnites pacem
 a dictatore petiere: cum quo pacti, ut singula vesti-
 menta militibus, et annum stipendium darent;
 quum ire ad senatum jussi essent, sequuturos se dic-
 tatorem responderunt, unius ejus fidei virtutique
 causam suam commendantes. Ita deductus ex
 Samnitibus exercitus.

XXXVII. Dictator triumphans urbem est ingres- U. C. 431,
 sus: et, quum se dictatura abdicare vellet, jussu Pa- A. C. 321,
 trum, priusquam abdicaret, consules creavit C. Sul-
 picium Longum iterum, Q. Æmilium Cerretanum.
 Samnites, infecta pace, quia de conditionibus age-
 batur, inducias annuas ab urbe retulerunt: nec ea-
 rum ipsarum sancta fides fuit: adeo, postquam Pa-
 pirium abisse magistratu nunciatum est, adrecti ad
 bellandum animi sunt. C. Sulpicio, Q. Æmilio (Au-
 lium quidam annales habent) consulibus, ad defec-
 tionem Samnitium Apulum novum bellum accessit.
 Utroque exercitus missi. Sulpicio Samnites, Apuli
 Æmilio sorte evenerunt. Sunt, qui non ipsis Apulis
 bellum inlatum, sed socios ejus gentis populos ab
 Samnitium vi atque injuriis defensos scribant. Ce-
 terum fortuna Samnitium, vix a se ipsis eo tempore
 propulsantium bellum, propius ut sit vero, facit, non
 Apulis ab Samnitibus arma inlata, sed cum utraque
 simul gente bellum Romanis fuisse: nec tamen res
 ulla memorabilis acta: ager Apulus Samniumque
 evastatum: hostes nec hic, nec illic inventi. Romæ
 nocturnus terror ita ex somno trepidam repente ci-

U. C. 431. vitatem excivit, ut Capitolium atque arx, mœniaque
 A. C. 321. et portæ, plena armatorum fuerint: et quum concursatum conclamatumque ad arma omnibus locis esset, prima luce nec auctor, nec caussa terroris comparuit. Eodem anno de Tusculanis Flavia rogatione populi fuit iudicium. M. Flavius tribunus plebis tulit ad populum, ut in Tusculanos animadverteretur; quorum eorum ope ac consilio Veliterni Privernatesque populo Romano bellum fecissent. Populus Tusculanus cum conjugibus ac liberis Romanam venit: ea multitudo, veste mutata, et specie reorum, tribus circuit, genibus se omnium advolvens: plus itaque misericordia ad pœnæ veniam impetrandam, quam caussa ad crimen purgandum valuit. Tribus omnes, præter Polliam, antiquarunt legem. Polliæ sententia fuit, puberes verberatos necari, conjuges liberosque sub corona lege belli venire: memoriamque ejus iræ Tusculanis in pœnæ tam atrocis auctores mansisse ad patrum ætatem constat, nec quemquam ferme ex Pollia tribu candidatum Papiriam ferre solitum.

U. C. 432. XXXVIII. Insequenti anno, Q. Fabio, L. Fulvio
 A. C. 320. consulibus, A. Cornelius Arvina dictator et M. Fabius Ambustus magister equitum, metu gravioris in Samnio belli (conducta enim pretio a finitimis juvenus dicebatur) intentiore delectu habito, egregium exercitum adversus Samnites duxerunt. Castra in hostico incuriose ita posita, tamquam procul abesset hostis: quum subito advenere Sannitium legiones tanta ferocia, ut vallum usque ad stationem Romanam inferrent. Nox jam adpetebat: id prohibuit munimenta adoriri: nec dissimulabant, orta luce postero die facturos. Dictator, ubi propiorem spe

Judicium de Tusculanis.

Nocte castra relinquit.

dimicationem vidit, ne militum virtuti damno locus
 esset, ignibus crebris relictis, qui conspectum hos- U. C. 432.
 tium frustrarentur, silentio legiones educit: nec ta- A. C. 320.
 men fallere propter propinquitatem castrorum po-
 tuit. Eques extemplo insequutus ita institit agmini,
 ut, donec lucesceret, prælio abstineret: ne pedestres
 quidem copiæ ante lucem castris egressæ. Eques,
 luce demum ausus incursare in hostem, carpendo
 novissimos, premerdoque iniquis ad transitum locis,
 agmen detinuit: interim pedes equitem adsequutus;
 et totis jam copiis Samnis urgebat. Tum dictator,
 postquam sine magno incommodo progredi non pot-
 erat, eum ipsum, in quo constiterat, locum castris
 dimetari jussit: id vero, circumfuso undique equi-
 tatu, ut vallum peteretur, opusque inciperet, fieri
 non poterat. Itaque, ubi neque eundi, neque ma-
 nendi copiam esse videt, instruit aciem, impedimen-
 tis ex agmine remotis: instruunt contra et hostes,
 et animis et viribus pares: auxerat id maxime ani-
 mos, quod, ignari loco iniquo, non hosti, cessum,
 velut fugientes ac territos terribiles ipsi sequuti fu-
 erant. Id aliquamdiu æquavit pugnam, jam pridem
 desueto Samnite clamorem Romani exercitus pati.
 At, hercule, illo die ab hora diei tertia ad octavam Prælium
 ita anceps dicitur certamen stetisse, ut neque cla- atrox com-
 mor, ut primo semel concursu est sublatus, iteratus mittitur.
 sit; neque signa promota loco, retrove recepta;
 neque recursum ab ulla sit parte. In suo quisque
 gradu obnixi, urgentes scutis, sine respiratione ac
 respectu pugnabant: fremitus æqualis, tenorque idem
 pugnæ in defatigationem ultimam aut noctem spec-
 tabat. Jam viris vires, jam ferro sua vis, jam con-
 silia ducibus deerant: quum subito Samnitium equi-

U. C. 432. tes, quum, turma una longius provecta, accepissent,
 A. C. 320. impedimenta Romanorum procul ab armatis sine
 præsidio, sine munimento stare, aviditate prædæ in-
 petum faciunt. Quod ubi dictatori trepidus nuncius
 adtulit; *Sine modo, inquit, sese præda præpediant*:
 alii deinde super alios, diripi passim ferrique fortu-
 nas militum, vociferabantur. Tum magistro equi-
 tum adcito, *Vides tu, inquit, M. Fabi, ab hostium*
equite omissam pugnam? hærent ÷pediti impedimentis
nostris. Adgredere, quod inter prædandum omni mul-
titudini evenit, dissipatos: raros equis insidentes, raros,
quibus ferrum in manu sit, invenies: equosque dum
præda onerant, cæde inermes, cruentamque illis præ-
dam redde. Mihi legiones peditumque pugna curæ
erunt: penes te equestre sit decus.

Vincuntur
 Samnites.

XXXIX. Equitum acies, qualis quæ esse in-
 structissima potest, invecta in dissipatos inpeditos-
 que hostes, cæde omnia replet: inter sarcinas omis-
 sas repente, objacentes pedibus fugientium conster-
 natorumque equorum, neque pugnæ, neque fugæ
 satis potentes, cæduntur. Tum, deleto prope equi-
 tatu hostium, M. Fabius, circumductis paullulum
 alis, ab tergo pedestrem aciem adoritur: clamor
 inde novus accidens et Samnitium terruit animos;
 et dictator, ubi respectantes hostium antesignanos,
 turbataque signa, et fluctuantem aciem vidit, tum
 adpellare, tum adhortari milites, tribunos principes-
 que ordinum nominatim ad iterandam secum pugnam
 vocare. Novato clamore, signa inferuntur: et, quid-
 quid progrediebantur, magis magisque turbatos hos-
 tes cernebant. Eques ipse jam primis erat in con-
 spectu: et Cornelius, respiciens ad manipulos mili-
 tum, quod manu, quod voce poterat, monstrabat,

vexilla se suorum parmasque cernere equitum. Quod ubi auditum simulque visum est, adeo repente laboris, per diem pene totum tolerati, vulnerumque oblitum sunt, ut haud secus, quam si tum integri e castris signum pugnae accepissent, concitaverint se in hostem: nec ultra Samnis tolerare terrorem equitum, peditumque vim potuit: partim in medio caesi, partim in fugam dissipati sunt. Pedes restantes circumventos cecidit: ab equite fugientium strages est facta; inter quos et ipse imperator cecidit. Hoc demum proelium Samnitium res ita infregit, ut omnibus conciliis fremerent, *minime id quidem mirum esse, si in pio bello, et contra fœdus suscepto, infestioribus merito Diis quam hominibus, nihil prospere agerent: expiandum id bellum magna mercede, luendumque esse. Id referre tantum, utrum supplicia noxio paucorum, an omnium innoxio præbeant sanguine: audebantque jam quidam nominare auctores armorum. Unum maxime nomen per consensum clamantium Brutuli Papii exaudiebatur: vir nobilis potensque erat, haud dubie proximarum induciarum ruptor. De eo coacti referre prætores decretum fecerunt, Ut Brutulus Papius Romanis dederetur, et cum eo præda omnis Romana, captivique ut Romam mitterentur; quæque res per feciales ex fœdere repetita essent, secundum jus fasque restituerentur.* Feciales Romam, ut censuerunt, missi, et corpus Brutuli exanime: ipse morte voluntaria ignominia se ac supplicio subtraxit. Placuit cum corpore bona quoque ejus dedi: nihil tamen earum rerum, præter captivos, ac si qua cognita ex præda sunt, acceptum est: eeterarum rerum irrita fuit deditio. Dictator ex senatusconsulto triumphavit. Hoc bellum a

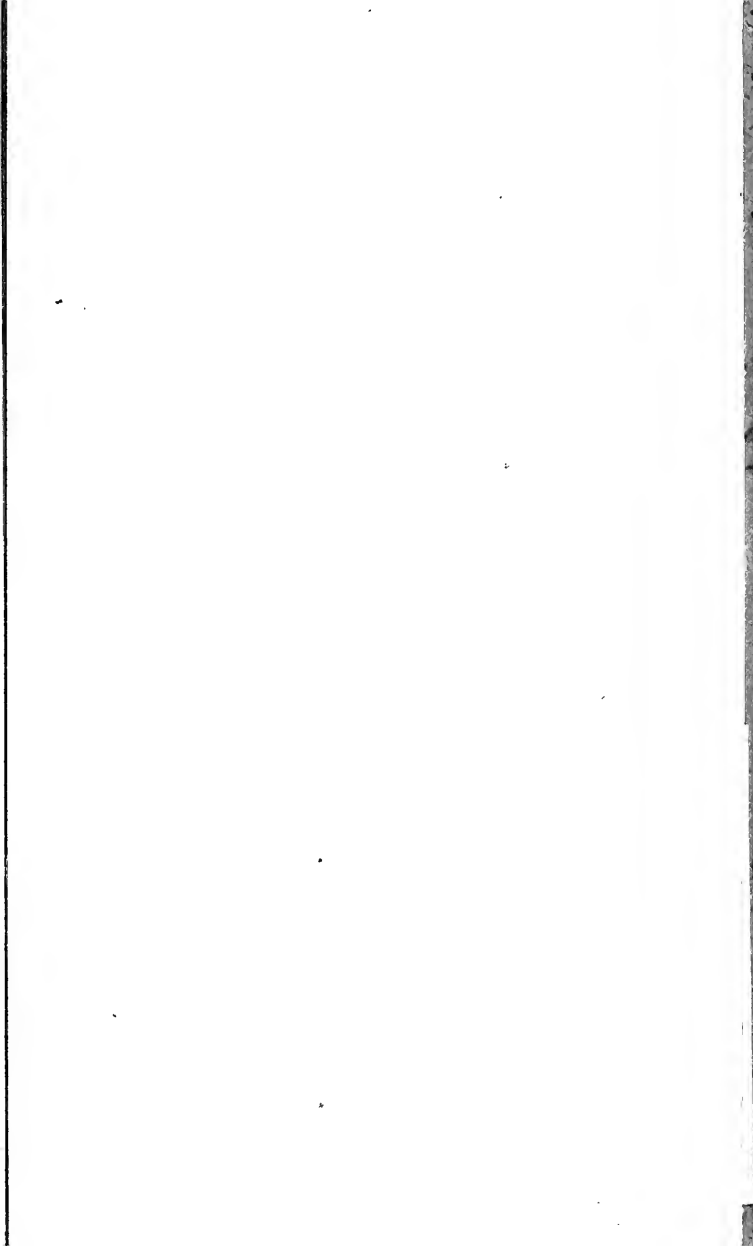
U. C. 482.
A. C. 320.

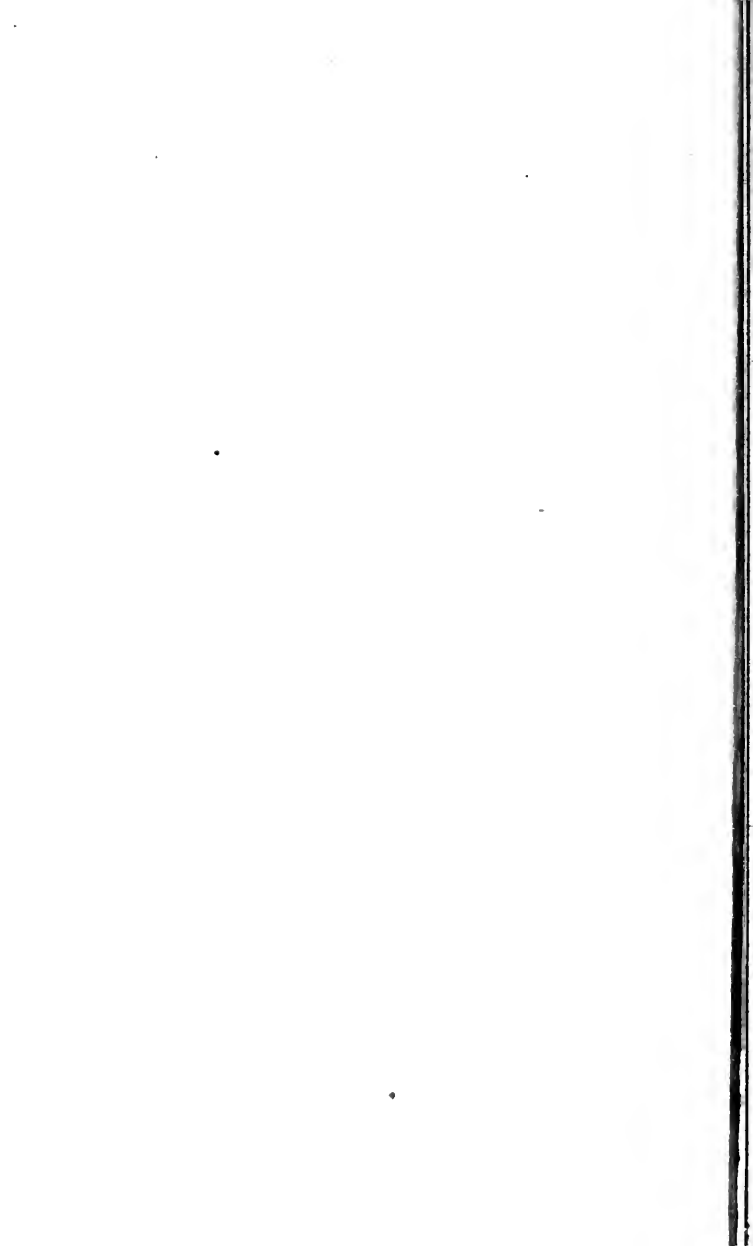
Pacem
orant.

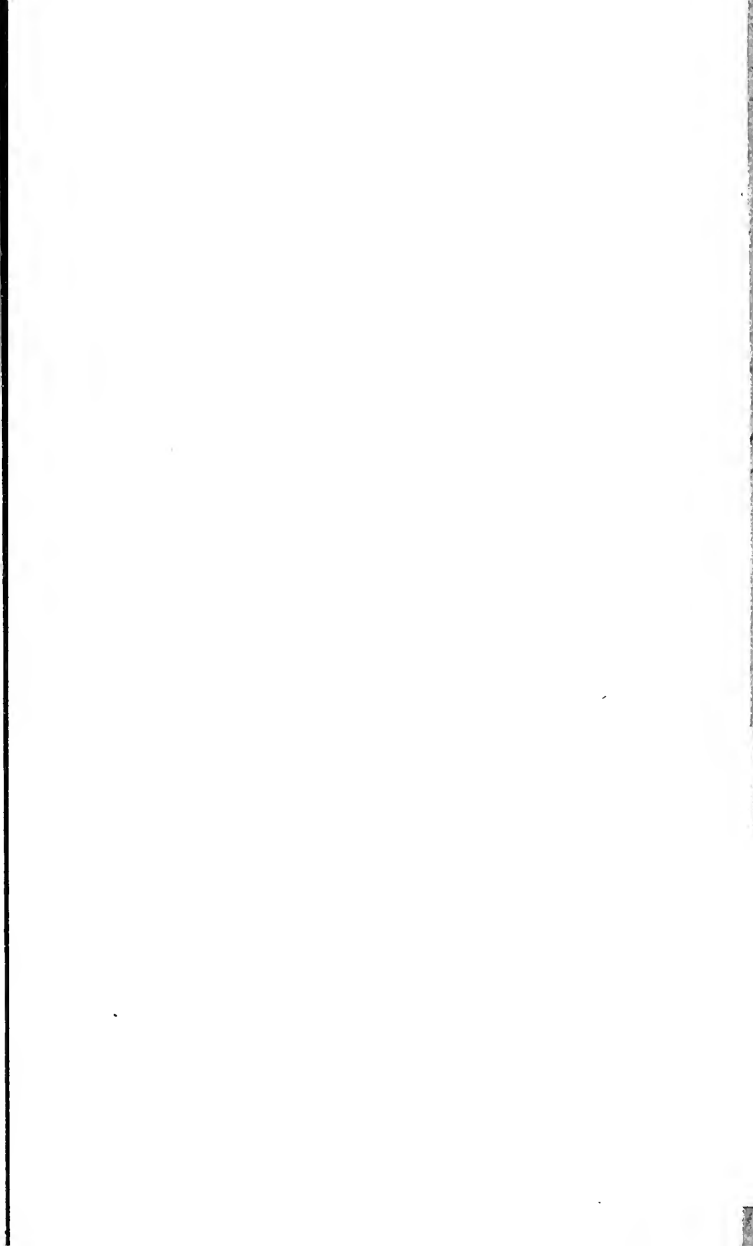
Negant
Romani.

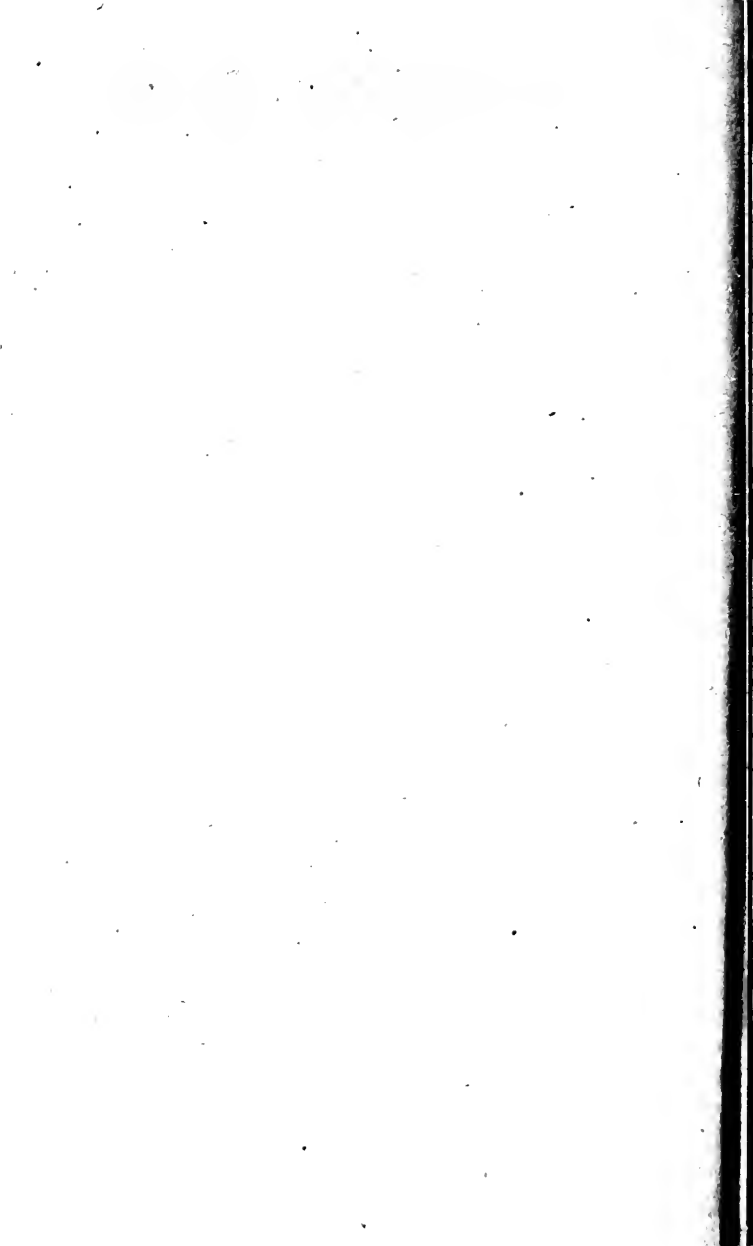
U. C. 432. consulibus bellatum, quidam auctores sunt, eosque
 A. C. 320. de Samnitibus triumphasse: Fabium etiam in Apu-
 liam processisse, atque inde magnas prædas egisse.

XL. Nec discrepat, quin dictator eo anno A. Cor-
 nelius fuerit: id ambigitur, belline gerendi causa
 creatus sit; an, ut esset, qui ludis Romanis, quia
 L. Plautius prætor gravi morbo forte implicitus erat,
 signum mittendis quadrigis daret; functusque eo
 haud sane memorandi imperii ministerio, se dictatura
 abdicaret: nec facile est, aut rem rei, aut auctorem
 auctori præferre. Vitiatam memoriam funebribus
 laudibus reor, falsisque imaginum titulis, dum fami-
 lia ad se quæque famam rerum gestarum honorum-
 que fallente mendacio trahunt. Inde certe et singu-
 lorum gesta, et publica monumenta rerum confusa:
 nec quisquam æqualis temporibus illis scriptor ex-
 stat, quo satis certo auctore stetur.

PA
6452
A2
1800
t.1

Livius, Titus
Historiarum quae
supersunt

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

